

ERIKA JOHANSEN

YOUNG

Regina Adevărată

PRIMUL VOLUM AL SERIEI
REGINA ȚINUTULUI TEARLING

TREI

FICTION
CONNECTION

O lectură epică! Johansen construiește un roman fabulos, cu răsturnări de situație la tot pasul și personaje memorabile.

NEW YORK POST

Johansen inserează cu o mână de expert coliere magice, coduri de onoare, intrigă politică și un grăunte de mister într-o poveste ce străbate spațiul și timpul.

BOOKLIST

Autoarea imaginează o mașină a timpului întunecată și năucitoare. E posibil să fim în secolul XXIV, dar totodată și în Evul Mediu? Această întrepătrundere a epocilor ne face să privim lumea de astăzi – și mai ales tehnologia și educația – într-o lumină cu totul nouă.

GLAMOUR

CONNECTION
FICTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Erika Johansen

Regina Adevărată

Traducere din engleză de Laura Sandu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Ștefania Mihalache

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Jaime Brandel

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Lorina Chițan
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOHANSEN, ERIKA
Regina Adevărată / Erika Johansen ; trad.:
Laura Sandu. - București : Editura Trei, 2015
ISBN 978-606-719-169-1

I. Sandu, Laura (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Titlul original: THE QUEEN OF THE TEARLING
Autor: Erika Johansen

Copyright © 2014 by Erika Johansen

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-719-169-1

• *Pentru Christian și Katie*

MAREA
FAIRWITCH

MUNȚII FAIRWITCH

Miazănoaptea

Cabana

Pădurea
Reddick

Bolton

Dealurile Mărginase

OCEANUL
DOMNULUI

Râul
Lewiston

Noul
Dover

ȚINUTUL
TEARLING

Câmpia Almont
de Sus

Vârful
Ellyre

Râul
Crische

Haven

Calea Mortmesne

Vârful
Willingham

Munții
Clayton

NOUA
LONDRA

Râul
Cadelle

Câmpia Almont
de Jos

Capătul trecerii

Ținutul nisipos

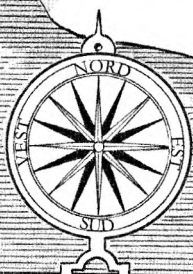
Petaluma

GOLFUL

TEARLING

CADARE

MORTMESNE

50 Mile

Cartea I

1. Cel de-al zecelea cal

***Regina Glynn** — Kelsea Raleigh Glynn, cea de-a șaptea Regină a Ținutului Tearling. A mai fost cunoscută și drept „Regina Însemnată”. Crescută de Bartholemew (Barty cel Bun) și Carlin Glynn. Mamă: Regina Elyssa Raleigh. Tatăl necunoscut: pentru speculații, a se vedea apendicele XI.*

– „Istoria timpurie a regatului Tearling”,
relată de MERWINIAN

Kelsea Glynn urmărea nemișcată detașamentul care se apropia de gospodăria lor. Bărbații veneau călare, în formațiune militară, cu santinele la margine, îmbrăcați toți în culoarea cenușie a gărzii regale din Tearling. Pele-rinele călăreților fluturau în galop, dezvelindu-le armele scumpe: săbii și cuțite scurte, făcute toate din oțel de Mortmesne. Unul dintre bărbați avea chiar și un buzdu-gan; Kelsea îi zări măciulia cu ținte care se ivea pe lângă șa. Din felul posac în care-și mânau caii spre căsuță era limpede că se aflau acolo împotriva voinței lor.

Învelită într-o pelerină și cu gluga trasă pe cap, Kelsea se ascundea între ramurile unui copac, la o aruncătură de băț de ușa casei. Era îmbrăcată în verde-închis, de la glugă până la ghetete de culoarea pinului. La gât purta un lanț de argint, de care atârna un safir. Giuvaierul avea obiceiul enervant de a-i ieși din cămașă imediat după ce-l băga înăuntru, ceea ce se și potrivea cu situația dată, căci atunci chiar el era sursa neplăcerilor.

Erau nouă oameni și zece cai.

Soldații ajunseră la peticul de pământ greblat din fața casei și descălecară. Când își dădură glugile pe spate, Kelsea văzu că nu erau nici pe-aproape de vârsta ei. Bărbații aveau treizeci-patruzeci de ani și aveau cu toții o înfățișare aspră, călită, care le trăda trecutul războinic. Soldatul cu buzduganul mormăi ceva și toți își duseră mecanic mâinile la săbii.

— Ar fi bine să terminăm repede.

Cel care vorbise, un bărbat înalt și zvelt, al cărui ton autoritar îl recomanda drept conducătorul trupei, făcu un pas înainte și bătu de trei ori în ușă. Ușa se deschise imediat, de parcă Barty i-ar fi așteptat în spatele ei. Chiar din poziția avantajoasă în care se afla, Kelsea văzu că fața rotundă a lui Barty era plină de riduri și că avea ochii roșii și injectați. O pusese pe Kelsea să ia drumul pădurii încă de dimineață, ca nu cumva să-l vadă răpus de durere. Kelsea protestase, dar Barty nici nu voise să audă și, în cele din urmă, o împinsese pe ușă, zicându-i:

— Du-te și ia-ți la revedere de la pădure, fetiço. E posibil să treacă multă vreme până te vor lăsa să te plimbi din nou în voia ta.

Atunci, Kelsea plecase și-și petrecuse dimineața umblând prin pădure, cățărându-se pe copacii căzuți și

oprindu-se când și când să asculte liniștea pădurii, neclintirea aceea perfectă care contrasta atât de puternic cu abundența de viață pe care o adăpostea. Prinsese chiar și-un iepure în laț, să-și facă de lucru, apoi îi dăduse drumul; Barty și Carlin n-aveau nevoie de carne, iar ei nu-i făcea nicio plăcere să ucidă. În timp ce privea iepurele care se-ndepărta țopăind și se făcea nevăzut în pădurea unde ea își petrecuse copilăria, Kelsea rosti din nou cuvântul, deși simțea că-i umple gura de cenușă: *Regină*. Era un cuvânt de rău augur, care prevestea un viitor sumbru.

— Barty, îl salută comandantul. Nu ne-am văzut de mult.

Barty bâigui ceva nedeslușit.

— Am venit să luăm fata.

Barty dădu din cap, duse două degete la gură și scoase un fluierat ascuțit. Kelsea sări fără zgomot din copac și ieși din adăpostul pădurii, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Știa cum să se apere singură de un agresor, mânuind cuțitul; Barty se îngrijise de asta. Dar detașamentul înarmat până-n dinți o intimidă. Simți cum toți soldații o măsurau din ochi. Nu arăta deloc ca o regină și știa asta.

Comandantul, un bărbat cu trăsături aspre, cu o cicatrice pe marginea bărbiei, se înclină până-n pământ în fața ei.

— Înălțimea Voastră. Eu sunt Carroll, căpitanul Străjii răposatei Regine.

Trecu o clipă până se-nclinară și ceilalți. Soldatul cu buzdugan se înclină doar de-un deget, ducând bărbia spre piept aproape imperceptibil.

— Trebuie să vedem semnul, mormăi unul dintre străjeri, cu fața acoperită aproape-n întregime de-o barbă roșie. Și giuvaierul.

— Crezi c-aș trage pe sfoară regatul, omule? se răsti Barty.

— Nu seamănă nici strop cu maică-sa, răspunse sec omul cu barbă roșie.

Kelsea se înroși toată. După spusele lui Carlin, Regina Elyssa fusese o frumusețe clasică din Tearling, înaltă, blondă și suplă. Kelsea era și ea înaltă, dar era brunetă, iar fața — doar cu îngăduință puteai s-o numești banală. Nu avea deloc o ținută impunătoare; făcea ea mișcare, dar avea și poftă de mâncare, nu-i vorbă.

— Are ochii dinastiei Raleigh, comentă alt străjer.

— Eu prefer să văd giuvaierul și semnul, răspunse comandantul, iar bărbatul cu barbă roșie încuviință din cap.

— Arată-le, Kel, încuviință Barty.

Kelsea își scoase lăntișorul cu safir de sub cămașă și-l ridică la lumină. Îl avea la gât de când se știa, dar acum n-ar fi vrut decât să-l rupă și să-l dea înapoi. Însă Barty și Carlin îi explicaseră deja că n-avea să scape așa ieftin. Era prințesa moștenitoare a Regatului Tearling și tocmai împlinea nouăsprezece ani, vârsta urcării pe tron în monarhia din Tearling, încă de pe vremea lui Jonathan Tear. Aveau s-o ducă târâș-grăpiș la Citadelă, oricât s-ar zbate și ar striga, și apoi s-o lege de tron, și avea să rămână acolo, îmbrobodită-n catifea și-n mătăsurii, până ce va fi asasinată.

Comandantul încuviință din cap la vederea giuvaierului, iar Kelsea își suflecă mâneca stângă a pelerinei și-și arătă brațul, unde, de la încheietură și până la biceps, se întindea o cicatrice tumefiată, în forma unei lame de cuțit. Unul sau doi bărbați din trupă murmurară ceva la vederea ei și-și eliberară armele din strânsoare pentru prima dată de când sosiseră.

— Atunci, asta e tot, spuse Carroll ursuz. Să mergem.

— O clipă. Carlin păși în prag, dându-l încet pe Barty la o parte. Îl împinse cu încheietura mâinii, nu cu degetele; trebuie că artrita i se înrăutățise în ziua aceea. Arăta impecabil, ca de obicei, cu părul alb prins atent cu agrafe la ceafă. Kelsea se miră când văzu că și ea avea ochii puțin roșii. Carlin nu le avea cu plânsul; de fapt, rareori arăta vreo urmă de emoție.

Câțiva soldați se-ndreptară în șa la vederea lui Carlin. Iar unii, inclusiv cel cu buzduganul, făcură chiar un pas în spate. Pentru Kelsea, Carlin fusese dintotdeauna o întruchipare a aristocrației, dar se miră că toți bărbații aceștia, cu tot cu săbiile lor, sunt intimidați de o bătrână.

Slavă Domnului că nu mi se întâmplă doar mie!

— Demonstrați-ne că sunteți cine spuneți că sunteți! le ceru Carlin. De unde putem să știm că veniți de la Citadelă?

— Cine ar mai putea ști unde s-o găsească exact azi? întrebă Carroll.

— Niște asasini.

Câțiva soldați scoaseră un râset înfundat, răutăcios. Dar soldatul cu buzduganul făcu un pas în față, căutându-se prin manta.

Carlin zăbovi cu privirea asupra lui.

— Pe tine te știu.

— Am la mine instrucțiunile Reginei, spuse el, și scoase un plic gros, îngălbenit de vreme. În caz că nu mai țineai minte.

— Mă îndoiesc că cineva ar putea să te uite vreodată, Lazarus, răspunse Carlin, cu vocea sunându-i dezaprobator.

Desfăcu repede hârtia, probabil cu mare efort din cauza artritei, și se uită peste ce scria. Kelsea rămase cu

ochii la bucata de hârtie, fascinată. Mama ei murise de mult, și totuși acum Kelsea avea în fața ochilor ceva scris de ea, ceva pe care ea își plimbase degetele cândva.

Carlin se arată mulțumită. Îi înapoie hârtia străjerului.

— Kelsea trebuie să-și strângă lucrurile.

— Doar câteva minute, Înălțime. Trebuie să plecăm.

Carroll i se adresase acum lui Kelsea, cu o nouă plecăciune, iar ea observă că el făcuse deja abstracție de Carlin în ceea ce privește pregătirile. Carlin sesizase și ea schimbarea și avea chipul împietrit. Kelsea își dorea adesea s-o vadă pe Carlin nervoasă, mai degrabă, decât retrasă în acea zonă tăcută a ei, atât de rece și distantă. Tăcerile lui Carlin erau cumplite.

Kelsea se strecură pe lângă cai și intră în căsuță. Hai-nele îi erau deja împachetate și puse în desagi, dar nici nu se apropie de ele; în schimb, se așează în pragul bibliotecii lui Carlin. Pereții erau plini până sus cu cărți; Barty însuși făcuse rafturile, din stejar de Tearling, și i le dăruise lui Carlin în cel de-al patrulea Crăciun al lui Kelsea. Venită dintr-un timp pe care nu și-l amintea prea clar, ziua aceea totuși îi rămăsese lui Kelsea în minte clară și strălucitoare: o ajutase pe Carlin să așeze cărțile și se smiorcăise puțin când Carlin n-a vrut s-o lase să le așeze pe culori. Trecuseră mulți ani de-atunci, dar Kelsea încă era înnebunită după cărți și încă o-ncânta să le vadă așezate în rafturi, una lângă alta, fiecare volum la locul lui.

Dar biblioteca servise și drept sală de clasă, și încă, deseori, îi fusese nesuferită. Matematică elementară, gramatica limbii tearling, geografie și, mai târziu, limbile țărilor învecinate, cu accentele lor ciudate, întâi mai greu, apoi ușor și repede, până ce Kelsea și Carlin treceau

fără greutate de la o limbă la alta, de la mortmesne la cadareză și înapoi la limba simplă, mai puțin dramatică din Tearling, fără să le scape nici măcar o silabă. Și mai ales istorie, istoria omenirii de dinainte de Trecere. Carlin spunea adesea că istoria e totul, căci omului îi stă în fire să repete aceleași greșeli la nesfârșit. Când spunea asta îi arunca lui Kelsea o privire gravă, cu sprâncenele albe coborâte, gata s-o mustre. Carlin era dreaptă, dar era și severă. Când Kelsea își termina lecțiile până-n cină, drept recompensă avea voie să aleagă o carte din bibliotecă și să nu se culce până n-o termina de citit. Poveștile o mișcau pe Kelsea cel mai mult, poveștile despre lucruri care n-au existat niciodată, povești care o transportau dincolo de lumea monotonă a căsuței. Odată stătuse trează până-n zori, citind un roman foarte lung, și primise încuviințarea să sară peste îndatoririle zilnice și să doarmă toată ziua următoare. Dar fuseseră și luni întregi când Kelsea se sătura de atâta învățătură și renunța. Și atunci adio cărți, adio bibliotecă, rămânea doar cu treburile de pe lângă casă, cu singurătatea și cu dezaprobarea de neclintit de pe fața lui Carlin. În cele din urmă, Kelsea se-ntorcea mereu la școală.

Barty închise ușa și se apropie de ea, târându-și un picior. Făcuse parte din Straja Reginei cu mult timp în urmă, până ce o lovitură de sabie în spatele genunchiului îl ologise. Își sprijini hotărât mâna pe umărul ei.

— Nu mai poți să amâni momentul, Kel.

Kelsea se întoarse și o văzu pe Carlin privind în gol pe geam. În fața căsuței, soldații se foiau, nu păreau în largul lor și aruncau priviri scurte spre pădure.

Sunt obișnuiți cu spațiile închise, se gândi Kelsea. Spațiile deschise îi neliniștesc. Consecințele acestui gând,

viața pe care o anticipa în Citadelă, aproape c-o copleșeau, tocmai când crezuse că i se uscaseră toate lacrimile.

— Sunt vremuri periculoase, Kelsea, spuse Carlin, cu fața la geam, pe un ton distant. Să te ferești de Regent, chiar dacă ți-e unchi; a vrut tronul încă dinainte să se fi născut. Dar străjerii mamei tale sunt oameni buni, și vor avea cu siguranță grijă de tine.

— Nu mă plac, Carlin, izbucni Kelsea. Mi-ai spus că vor fi onorați să mă escorteze. Dar nici nu vor să fie aici.

Carlin și Barty se uitară unul la altul, iar Kelsea văzu spectrul numeroaselor certuri dintre ei. Aveau o căsnicie ciudată. Carlin era cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât Barty, apropiindu-se de șaptezeci de ani. Dar nu era nevoie de un mare efort de imaginație ca să-ți dai seama că fusese frumoasă cândva, deși acum trăsăturile i se înăspriseră. Barty nu era prea arătos, era mai scund decât Carlin și vizibil mai plinuț, dar avea o față veselă și îi râdeau ochii pe sub părul grizonant. Barty n-avea nicio treabă cu cărțile, iar Kelsea se întrebase deseori despre ce vorbeau ei doi când ea nu era prin preajmă. Poate că nu vorbeau nimic; poate Kelsea era scopul comun care-i ținea împreună. Și, dacă era așa, ce se vor face de-acum încolo?

Carlin răspunse în cele din urmă:

— I-am jurat mamei tale că n-o să-ți pomenim nimic despre eșecurile ei, Kelsea, și ne-am ținut de cuvânt. Dar la Citadelă n-o să fie totul așa cum îți imaginezi. Barty și cu mine te-am pregătit așa cum trebuie; asta a fost datoria noastră. Dar după ce vei urca pe tron, va trebui să iei decizii dificile de una singură.

Barty pufni dezaprobator și se duse șchiopătând să ia desagii lui Kelsea. Carlin îi aruncă o privire sfredelitoare, pe care Barty n-o băgă-n seamă, apoi o fixă cu privirea

pe Kelsea și-și împreună sprâncenele. Kelsea privi în jos și simți cum i se strânge stomacul. Odată, în pădure, cu mult timp în urmă, în mijlocul unei lecții despre utilizările mușchiului roșcat, Barty scosese porumbelul:

— Dacă ar fi după mine, Kel, mi-aș călca toate jurămintele alea afurisite și ți-aș spune tot ce vrei să știi.

— Și de ce nu e după tine?

Barty se uitase neajutorat la mușchiul pe care-l ținea în mână și după o clipă Kelsea pricepu. Nimic din ce se petrecea în casă nu era după Barty; Carlin conducea. Ea era mai deșteaptă și era întreagă la trup. Barty era pe locul doi. Carlin nu era răutăcioasă, dar Kelsea simțise împunsăturile voinței ei de neclintit suficient de des cât să înțeleagă amărăciunea lui Barty aproape ca și când ar fi trăit-o ea însăși. Iar hotărârea lui Carlin era lege în această privință. Din cunoștințele de istorie ale lui Kelsea lipseau o mulțime de piese, iar despre domnia mamei ei anumite lucruri pur și simplu nu le știa deloc. O ținuseră departe de sat și de lucrurile pe care ar fi putut să le afle de acolo; își trăise copilăria în exil. Dar noaptea — și nu doar o dată — îi auzise pe Barty și pe Carlin vorbind, când credeau că ea dormea, și acum înțelegea măcar parțial misterul. De ani întregi, gărzile Regentului scotociseră în toate colțurile țării după un copil cu giuvaier și cu cicatrice. O căutau pe Kelsea.

— Ți-am pus un cadou în desagi, continuă Carlin, aducând-o înapoi în prezent.

— Ce cadou?

— Un cadou pe care o să-l descoperi singură după ce pleci de aici.

Timp de o clipă, Kelsea simți cum vechea furie se întoarce; Carlin era mereu secretoasă! Dar imediat i se

făcu rușine. Barty și Carlin erau îndurerați... nu doar pentru Kelsea, ci și pentru casa lor. Chiar în acel moment, iscoadele Regentului probabil că luaseră urma Străjerilor Reginei de-a lungul Ținutului Tearling. Barty și Carlin nu puteau să mai rămână aici; imediat după ce pleca ea, aveau să plece și ei, către Petaluma, un sat aflat în sud, lângă granița cadareză, unde copilărise Barty. Barty se va simți pierdut fără pădurea lui, dar mai erau și alte păduri, și avea să le învețe și pe acelea. Carlin însă făcea sacrificiul cel mai mare: biblioteca. Îi luase o viață-ntreagă să strângă aceste cărți, salvate și adunate de coloniști în timpul Trecerii și păstrate cu grijă secole de-a rândul. Nu putea să le ia cu ea, fiindcă o căruță era ușor de observat. Avea să se aleagă praful de toate aceste volume.

Kelsea își lua legătura cu haine și și-o trecu peste umeri, privind pe geam la cel de-al zecelea cal.

— Sunt atâtea lucruri pe care nu le știi.

— Știi tot ce trebuie să știi, îi răspunse Barty. Ai cuțitul la tine?

— Da.

— Să-l ții mereu la tine. Și să ai grijă ce mănânci și de unde provine mâncarea.

Kelsea îl îmbrățișă. Deși era bine făcut, Barty tremura de oboseală, iar Kelsea înțelese dintr-odată cât de istovit era, câtă energie îi consumase educația ei — energie pe care ar fi trebuit s-o păstreze pentru anii de bătrânețe. Brațele groase ale lui Barty se strânseseră o clipă în jurul ei, apoi se dădu înapoi, cu ochii albaștri lucindu-i apurig.

— N-ai omorât niciodată pe nimeni, Kel, și asta e foarte bine și frumos. Dar de azi înainte ești o pradă, înțelegi? Și trebuie să te porți ca atare.

Kelsea se aștepta de la Carlin să-l contrazică, ea, care spusese mereu că forța era pentru cei săraci cu duhul. Dar Carlin aprobă din cap.

— Te-am crescut să fii o regină înțeleaptă, Kelsea, și așa vei fi. Dar acum vine o vreme când supraviețuirea trebuie să fie pe primul loc. Oamenii aceștia își vor respecta misiunea de-a te duce în siguranță înapoi la Citadelă. După aceea, ce-ai învățat de la Barty te va ajuta, poate, chiar mai mult decât ce-ai învățat de la mine.

Își părăsi locul de la geam și-și așează blând mâna pe spatele lui Kelsea, făcând-o să tresară. Carlin rareori atingea pe cineva. Cel mult, te bătea cu palma pe spate, dar chiar și asta se-ntâmpla cam tot la fel de des precum plouă în deșert.

— Dar ai grijă ca armele să nu-ți întunece judecata. Ți-a mers mereu mintea, Kelsea. Ai grijă să-ți meargă și de-acum încolo. E ușor să-ți pierzi capul când ai o sabie-n mână.

În ușa din față se auzi o bătaie puternică.

— Înălțime? strigă Carroll. Se lasă noaptea.

Barty și Carlin se traseră-napoi, iar Barty luă de jos ultimul bagaj al lui Kelsea. Amândoi păreau deodată foarte bătrâni. Kelsea nu voia să plece de lângă ei și să-i lase; erau oamenii care-o crescuseră și care-o învățaseră tot ce știa. Îi trecu prin minte să lase jos bagajul și s-o ia la sănătoasa pe ușa din spate, o fantezie aprinsă și tentantă, care se stinse după două clipe.

— Când o să pot să vă trimit un mesaj? întrebă Kelsea. Cât timp trebuie să stați ascunși?

Barty și Carlin se priviră scurt, cu subînțeles, de parcă îi ascundeau ceva. În cele din urmă, Barty răspunse:

— O să mai dureze o vreme, Kel, vezi tu...

— Vei avea alte probleme la care să te gândești, inter-veni Carlin abrupt. Gândește-te la oamenii tăi, la cum să pui pe picioare regatul ăsta. Se poate să treacă multă vreme până o să ne revezi.

— Carlin...

— Hai, e momentul să pleci.

Soldatii se urcaseră la loc în șa; când Kelsea ieși din casă, o măsurară din priviri, unul sau doi cu un dispreț pe care nici nu-ncercară să-l ascundă. Soldatul cu buzdugan, Lazarus, n-o privea deloc, uitându-se în zare. Kelsea începu să-și pună bagajele pe cal — o iapă tânără care părea ceva mai blândă decât armăsarul lui Barty.

— Presupun că Înălțimea Voastră știe să călărească? o întrebă soldatul care-i ținea hățurile. Pronunță „Înălțimea Voastră“ ca și când ar fi fost o boală, iar Kelsea îi smulse hățurile din mână.

— Da, știu.

Trecu hățurile dintr-o mână într-alta până își luă pe ea pelerina verde de iarnă și îi închise nasturii. Urcă în șa și se uită în jos spre Barty, încercând să-și înăbușe o premoniție cumplită cum că acesta ar fi sfârșitul. El îmbătrânise înainte de vreme, dar asta nu însemna că nu putea să mai trăiască niște ani buni. Iar premonițiile de multe ori nu se adevăresc. După spusele lui Barty, însuși profetul Reginei din Mortmesne prevăzuse că Kelsea nu va apuca să-mplinească nouăsprezece ani, și totuși iată că-i împlinea.

Îi aruncă lui Barty un zâmbet despre care spera să pară curajos.

— O să trimit în curând după voi.

Barty dădu din cap și zâmbi larg, forțat. Carlin se făcuse atât de albă încât Kelsea se gândi c-ar putea să-și dea

duhul în orice clipă, dar în schimb Carlin făcu un pas în față și-i întinse mâna. Acest gest a fost atât de neașteptat încât Kelsea se holbă câteva clipe la ea, până să înțeleagă că trebuie să-i dea și ea mâna. În toți anii pe care-i petrecuse la cabană, Carlin n-o ținuse niciodată de mână.

— Cu timpul, vei înțelege, zise Carlin, strângând-o tare de mână, de ce a trebuit să fie așa. Ferește-te de trecut, Kelsea. Și să guvernezi bine!

Nici măcar acum Carlin nu putea să spună lucrurilor pe nume! Kelsea știuse mereu că nu era copilul pe care Carlin ar fi ales să-l educe, că o dezamăgise cu comportamentul ei dificil și cu lipsa ei de dăruire față de responsabilitatea uriașă care-i apăsa pe umeri. Îi dădu drumul la mână lui Carlin, apoi privi spre Barty și simți că iritarea îi dispare. Barty plângea acum fără să se mai ferească, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Kelsea simți că și pe ea o încearcă iarăși plânsul, dar apucă hățurile și întoarse calul către Carroll.

— Domnule căpitan, putem pleca.

— La dispoziția dumitale, Domniță.

Zvâcni din hățuri și porni pe potecă.

— Flancați-o cu toții pe Regină, formați un romb în jurul ei, le strigă celorlalți peste umăr. Mergem până apune soarele.

Regină. Din nou cuvântul ăsta. Kelsea încercă să se imagineze drept regină și nu reuși. Își potrivea ritmul cu cel al gărzilor și se abținu din toate puterile să se uite în urmă. Întoarse capul doar o dată, chiar înainte de a lua colțul, și văzu că Barty și Carlin erau tot în ușa căsuței și-o urmăreau din ochi, ca un cuplu de pădurari bătrâni din vreun basm demult uitat. Apoi, copacii îi ascunseră privirii.

Iapa lui Kelsea părea voinică, fiindcă nu avu nicio ezitare pe terenul accidentat. Calul lui Barty avusese mereu probleme în pădure; Barty spunea că armăsarul lui era aristocrat; orice fel de teren care nu era întins ca-n palmă era sub demnitatea lui. Dar, nici măcar cu armăsarul, Kelsea nu se aventurase la mai mult de câțiva kilometri depărtare de căsuță. Așa le ordonase Carlin. Ori de câte ori Kelsea tânjea după tot felul de lucruri, despre care știa că se află în lumea mare, Carlin sublinia nevoia de-a fi discretă, importanța tronului pe care avea să-l moștenească. Carlin n-avea nici pic de răbdare cu frica lui Kelsea de eșec. Carlin nu voia s-audă de-ndoieli. Treaba lui Kelsea era să învețe și să se mulțumească fără prezența altor copii în jurul ei, a altor oameni, a lumii-ntregi.

Odată, când avea treisprezece ani, Kelsea a plecat cu calul lui Barty în pădure, ca de obicei, dar, când s-a trezit într-o pădure necunoscută, a priceput că se rătăcise. Nu cunoștea copacii, nici cele două cursuri de apă peste care trecuse. Sfârșise prin a se învârti în cerc și era pe punctul de-a renunța și de-a izbucni-n plâns când, privind în zare, a văzut fum care ieșea dintr-un horn, la câteva aruncături de băț distanță.

Când s-a apropiat, Kelsea a dat peste o căsuță, mai sărăcăcioasă decât a lui Barty și Carlin, făcută din lemn, nu ca a lor, din piatră. Dar în fața casei erau doi băieți, cu câțiva ani mai mici decât ea, jucându-se cu niște săbii imagine. Kelsea i-a urmărit multă vreme, căci vedea în ei ceva la care înainte nici nu se gândise: o creștere cu totul alta decât a ei. Până atunci, crezuse, cumva, că toți copiii trăiesc la fel ca ea. Băieții aveau hainele zdrențăroase, dar purtau amândoi cămași largi, comode, cu mâneci scurte care le dezveleau brațele. Kelsea n-avea

voie să poarte decât cămăși cu guler, cu mâneci lungi și strâmte, ca nu cumva vreun trecător întâmplat pe-acolo să-i zărească giuvaierul sau cicatricea. A ascultat sporovăiala băieților și a descoperit că nici nu vorbeau limba tear ca lumea; pe ei nu-i punea nimeni să repete la gramatică în fiecare dimineață. Era miezul zilei, și ei nici nu erau la școală.

— Tu de la Mortmesne, Emmet. Io de la Tear, anunță băiatul mai mare cu mândrie.

— Ba nu de la Mort, că ei e pitici! strigă cel mic. Mama a zis că trebuie mă faci Tear odată!

— Bine, tu eș' de la Tear, da' io fac magie!

După ce i-a urmărit pe băieți o vreme, Kelsea a înțeles care era diferența adevărată, cea care-i acapara atenția: acești copii se aveau unul pe altul. Era la nici cincizeci de metri depărtare de ei, dar legătura strânsă dintre cei doi băieți o făcea să se simtă de parcă i-ar fi privit de pe lună. Distanța a crescut și mai mult când mama lor, o femeie grăsună, lipsită de grația maiestuoasă a lui Carlin, a ieșit să-i cheme la cină.

— Căh! Martin! Vino de te spală!

— Nu! a răspuns cel mic, că n-am terminată.

Mama a luat un băț din grămadă care zăcea la pă-mânt, s-a băgat în jocul lor și s-a pus să-i croiască pe cei doi; băieții chicoteau și țipau. La urmă, i-a ridicat pe amândoi și i-a purtat spre casă, strângându-i pe lângă ea într-o îmbrățișare continuă, până au intrat înăuntru. Amurgul cobora tot mai mult, iar Kelsea știa că trebuie să-și găsească drumul spre casă, dar nu se putea dezlipi de-acolo. Carlin nu era afectuoasă, nici măcar cu Barty; Kelsea putea să spere cel mult la un zâmbet. Ea era într-adevăr moștenitoarea tronului Tear, iar Carlin

îi spunea de multe ori că asta e o mare și importantă onoare. Dar în timp ce se întorcea spre casă nu reușea să-și alunge sentimentul că acești doi copii aveau ceva mai prețios decât ce avea ea.

Când și-a găsit drumul spre casă, în cele din urmă, pierduse cina. Barty și Carlin stătuseră cu grijă; Barty a țipat puțin la ea, dar Kelsea a văzut că, dincolo de țipete, pe față i se citea ușurarea și, înainte s-o trimită în cameră, a îmbrățișat-o. Carlin n-a făcut decât să se uite lung la ea, după care a informat-o că dreptul de-a folosi biblioteca i-a fost revocat pentru restul săptămânii, iar în noaptea aceea, Kelsea a stat întinsă-n pat, încă împietrită de descoperirea că fusese trasă pe sfoară într-un mod îngrozitor. Până-n ziua aceea, Kelsea se gândise la Carlin ca la o mamă adoptivă, dacă nu chiar adevărată. Dar atunci a înțeles că ea nu are nicio mamă, ci doar o femeie rece și în vârstă, care dădea ordine și împărțea pedepse.

După două zile, Kelsea a încălcat din nou hotarele stabilite de Carlin, de data asta intenționat, cu gândul de-a găsi din nou căsuța din pădure. Dar, la jumătatea drumului, a renunțat și s-a întors. Nesupunerea nu-i dădea nicio satisfacție, ba dimpotrivă, o îngrozea; i se părea că simte ochii lui Carlin în ceafă. N-a mai fugit niciodată, așa că, până la urmă, n-a mai văzut lumea cea mare. Tot ce cunoștea Kelsea era legat de pădurea din jurul casei lor, pe care, înainte să facă zece ani, deja o știa ca-n palmă. Acum că înainta prin păduri îndepărtate, înconjurată de străjeri, zâmbi în sinea ei și se hotărî să se concentreze asupra acestui ținut pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Mergeau către sud, prin inima Pădurii Reddick, care se-ntindea pe sute de kilometri pătrați în nord-vestul regatului. Peste tot creștea stejarul de Tearling. Unii copaci

măsurau chiar cincisprezece-optsprezece metri înălțime, coroanele lor formând o boltă verde pe deasupra capetelor lor. Alături mai creșteau și niște arbori tineri, pe care Kelsea nu-i recunoștea. Crengile lor arătau ca niște rădăcini târătoare, care aveau proprietăți antihistaminice și erau bune pentru cataplasme. Dar frunzele astea erau mai lungi, verzi și ondulate, cu o tentă roșiatică ce dădea de gol o specie de stejar otrăvitor. Kelsea căută ca iapa ei să nu treacă printre ele, deși în unele locuri n-avea ce face; frunzișul se îndesea pe măsură ce pământul se povârnea la vale. Se îndepărtaseră de potecă, dar lui Kelsea i se părea că zgomotul copitelor care călcau covorul auriu de frunze uscate răsună în tot universul.

Gărzile se așezară în forma unui diamant în jurul ei, păstrând distanța chiar și când viteza se schimba pe pământul alunecos. Lazarus, soldatul cu buzdugan, era undeva în spate, ascuns vederii. La dreapta ei era soldatul cel sceptic, cu barbă roșie; Kelsea îl privea atent, pe furiș, în timp ce călăreau. Părul roșu era o genă recesivă, iar în cele trei secole care se scurseseră de la Trecere, dispăruse încet și sigur din rândul populației. Carlin îi spusese lui Kelsea că unor femei, ba chiar și unor bărbați le plăcea să-și vopsească părul în roșu, pentru că marfa aceasta rară era mereu foarte prețuită. Dar după vreo oră de priviri piezișe aruncate soldatului, Kelsea rămase încredințată că avea în fața ochilor un roșcat autentic. Nicio vopsea nu putea fi atât de convingătoare. Bărbatul purta la gât o cruce mică de aur, care sălta și strălucea-n galop, ceea ce iarăși o puse pe Kelsea pe gânduri. Crucea era un simbol al Bisericii Domnului, iar Carlin îi spusese în numeroase rânduri că în Biserică și-n preoții ei nu poți avea încredere.

În spatele roșcatului se afla un bărbat blond, atât de arătos încât îi smulse lui Kelsea nenumărate priviri furișe, deși omul avea mult peste vârsta ei, fiind trecut bine de patruzeci de ani. Avea chipul precum cele ale îngerilor pictați din cărțile lui Carlin despre arta de dinainte de Trecere. Dar părea obosit, ochii încercănați sugerând că nu mai dormise de mult timp. Într-un fel, aceste semne ale oboselii îl făceau încă și mai atrăgător. Omul se întoarce și-i surprinse privirea ațintită asupra sa, așa încât Kelsea întoarce brusc capul în față, cu obrajii arzându-i.

La stânga ei era un soldat înalt cu părul întunecat și cu umerii uriași. Părea genul de bărbat cu care poți să ameninți pe cineva. În fața acestuia era un soldat mult mai scund, aproape subțirel, cu părul șaten-deschis. Kelsea îl privi atent, căci părea mai aproape de vârsta ei — poate că nici nu împlinise încă treizeci de ani. Trase cu urechea ca să audă cum îl cheamă, dar soldații, dacă vorbeau, vorbeau încet, ferindu-se să nu-i audă ea.

Carroll, căpitanul, mergea călare în fața formațiunii. Kelsea nu-i vedea decât mantaua cenușie. Când și când, se răstema scurt, dând vreun ordin, și întreaga trupă schimba simțitor direcția. Călărea cu aplomb, cu aerul că n-are nevoie de îndrumările nimănui, și Kelsea se simți încrezătoare că omul are s-o ducă unde avea de ajuns. Această putere de-a da ordine era probabil o calitate necesară a unui căpitan de străjeri; Carroll era omul de care avea nevoie ca să supraviețuiască. Dar oare cum să poată câștiga devotamentul vreunuia dintre acești bărbați? Probabil că o credeau slabă. Probabil credeau că toate femeile sunt slabe.

Deasupra lor se auzi un țipăt de șoim și Kelsea își trase gluga până pe ochi. Șoimii erau niște creaturi

superbe, și erau și buni de mâncat, dar Barty îi spusese că în Mortmesne, și chiar și la hotarele ținutului Tearling, șoimii erau dresați să ucidă. Îi spusese asta în trecere, ca pe un fapt de cultură generală, dar Kelsea nu uitase niciodată.

— Spre sud, băieți! strigă Carroll, și trupa făcu din nou un cot.

Soarele cobora degrabă sub linia orizontului, iar vântul era tot mai înghețat, pe măsură ce se apropia seara. Kelsea spera că se vor opri în curând, dar mai bine îngheța în șa decât să se plângă. Devotamentul se clădește pe respect.

„Niciun conducător n-a reușit să stea prea mult la putere dacă nu s-a bucurat de respectul supușilor“, îi spusese Carlin de nenumărate ori. „Conducătorii care încearcă să controleze o populație care nu-i vrea nu guvernează nimic, pe deasupra, se trezesc și cu capul în vârf de sulită.“

Sfaturile lui Barty fuseseră chiar mai succinte: „Fie îți apropii oamenii, fie îți pierzi tronul“.

Erau niște lucruri utile, iar Kelsea pricepea acum mai bine decât înainte cât de înțelepte erau. Dar nu știa ce să facă. Cum avea să dea ea ordine?

Am nouăsprezece ani. Nu trebuie să-mi mai fie frică.

Dar îi era.

Strânse mai bine de hățuri și-i păru rău că nu se gândise să-și pună mănușile de călărie, dar fusese prea nerăbdătoare să scape de scena stânjenitoare petrecută în fața casei. Acum vârfurile degetelor îi amorțiseră și avea palmele zdrelite de pielea aspră a frâurilor. Se strădui să-și tragă mânecile pelerinei peste încheieturi și călări mai departe.

După vreo oră, Carroll dădu ordin să se oprească. Se aflau într-un mic luminiș, împrejmuit de stejari de Tearling, un strat gros de lăstăriș cu rădăcini târătoare și planta aceea misterioasă cu frunze roșcate. Kelsea se întreba dacă vreunul dintre soldați știe ce este. Orice trupă de străjeri avea cel puțin un doctor, iar doctorii trebuiau să cunoască plantele. Barty fusese el însuși doctor și, chiar dacă nu trebuia să-i predea lecții de botanică, fata constatasese repede că descoperirea unei plante noi îi distrăgea de la aproape orice lecție.

Gărzile se strânseseră în jurul lui Kelsea și așteptară până ce Carroll se întoarse. Căpitanul veni spre ea în trap și văzu că fata avea fața roșie și ținea hățurile strâns.

— Putem să facem un popas peste noapte dacă Înălțimea Voastră dorește. Stăm bine cu timpul.

Kelsea făcu un efort să dea drumul la hățuri și-și dădu gluga pe spate, făcând tot posibilul să nu-i clănțane dinții. Când vorbi, vocea îi sună răgușit și ezitant.

— Mă încred în judecata dumitale, Domnule Căpitan. Vom merge cât considerați că e necesar.

Carroll o fixă o vreme cu privirea, apoi se uită împrejurul luminișului.

— Putem să rămânem aici, Domniță. Trebuie să plecăm devreme, oricum, și suntem de mult pe drum.

Oamenii coborâră din șa. Kelsea, înțepenită și neobișnuită să călărească atâta vreme, făcu o săritură stângace și se poticni puțin până-și recăpătă echilibrul.

— Pen, tu te ocupi de cort. Elston și Kibb, voi vă duceți după lemne. Restul vă ocupați de apărare. Mhurn, du-te să prinzi ceva de mâncare. Lazarus, te ocupi de calul Reginei.

— Căpitane, de calul meu mă ocup eu, răspunse Kelsea.

— Cum dorești, Domniță. Lazarus îți va da cele necesare.

Soldații se-mprăștiară care-ncotro pe la treburile lor. Kelsea se aplecă până-n pământ, făcându-și coloana să trosnească. Coapsele o dureau de parc-ar fi bătut-o cineva, dar n-avea de gând să se apuce să facă exerciții de întindere a mușchilor în fața tuturor acestor bărbați. E-adevărat că erau în vârstă sau oricum prea în vârstă ca să i se pară atrăgători. Totuși erau bărbați, iar Kelsea își dădu seama dintr-odată că nu se afla în largul său printre ei, deși în preajma lui Barty nu se simțise niciodată așa.

Își duse iapa spre un copac de la marginea luminișului și-i înnodă hățurile, nu prea strâns, în jurul unei crengi. Mângâie ușor grumazul mătăsos al animalului, dar acesta întoarse capul și necheză, nereceptiv la mângâieri, iar Kelsea se retrase.

— Bine, fetițo. E clar că trebuie să câștig și bunăvoința ta.

— Înălțimea Voastră, mormăi o voce în spatele ei.

Kelsea se întoarse și dădu cu ochii de Lazarus, care avea o perie de țesălat în mână. Nu era așa bătrân cum i se păruse prima dată; era brunet și tocmai începea să-i cadă părul. Ar fi putut avea până-n patruzeci și cinci de ani. Dar chipul îi era brăzdat de riduri, iar figura, neîndurătoare. Brațele îi erau pline de semne, însă privirea fetei era atrasă mai ales de buzduganul fixat la centură: o bilă grosolană de fier acoperită cu țepi de oțel ascuțiți ca vârful acului.

Un ucigaș înnăscut, se gândi fata. Un buzdugan nu era decât o armă de decor dacă nu era mânuit cu suficientă cruzime cât să-l facă util. Te-ai fi așteptat ca arma să-i dea fiori, dar, de fapt, o liniștea prezența acestui bărbat care

în mod evident dusesse o viață atât de violentă. Luă peria și observă că omul ținea ochii în pământ.

— Mulțumesc. Poate știi cum o cheamă pe iapă.

— Dumneata ești regina, Domniță. O cheamă cum vrei dumneata.

Privirea lipsită de expresie a bărbatului îi întâlni scurt ochii, apoi omul se uită în altă parte.

— Nu e cazul să-i dau un nume nou. Spune-mi, te rog, cum o cheamă.

— E cazul să faceți orice doriți.

— Numele ei, te rog.

Kelsea simți că-și iese din pepeni. Toți bărbații aceștia aveau o părere foarte proastă despre ea? Dar de ce?

— N-are niciun nume, Domniță. Eu i-am spus mereu May.

— Mulțumesc. E un nume bun.

Omul dădu să plece. Adunându-și curajul, Kelsea spuse încet:

— Nu ți-am dat voie să pleci, Lazarus.

Bărbatul se întoarse, cu fața inexpressivă.

— Îmi cer scuze. Mai era și altceva, Domniță?

— De ce mie mi-ați adus o iapă, iar voi toți aveți armăsari?

— Nu știam dacă vă pricepeți la călărit, Domniță, răspunse omul, și, de data asta, zeflemeaua din vocea lui era clară.

— Nu știam dacă te pricepi să ții în frâu un armăsar.

Kelsea miji ochii.

— Și ce naiba ați crezut că am făcut în pădure în toți anii ăștia?

— Că te-ai jucat cu păpușile, Domniță. Sau ți-ai aranjat părul. Sau ai probat rochii, cine știe.

— Ție ți se pare că arăt ca o fetiță, Lazarus?

Kelsea simți cum ridică vocea. Câteva capete se întorseseră acum spre ei.

— Arăt ca și cum aș petrece timp cu nemiluita în fața oglinzii?

— Nu, absolut deloc.

Kelsea schiță un zâmbet vag, care o costă ceva efort. Barty și Carlin nu țineau oglinzi în casă și multă vreme Kelsea crezuse că era ca nu cumva să devină ea prea încrezută. Dar într-o zi, pe la doisprezece ani, și-a zărit chipul în iazul limpede din spatele casei și atunci a înțeles, chiar prea bine. Chipul îi era la fel de searbăd precum apa în care se oglindea.

— Pot să plec, Domniță?

Kelsea se uită lung la el, deliberând, apoi răspunse:

— Depinde, Lazarus. Am desagii plini-ochi cu păpuși și rochii cu care mă joc. Vrei să-mi aranjezi părul?

Bărbatul rămase neclintit o clipă; ochii întunecați îi erau de nepătruns. Apoi, pe neașteptate, făcu o plecăciune. Era un gest exagerat, plecăciunea fusese prea adâncă să fie sinceră.

— Poți să-mi spui Buzduganu, Domniță, dacă vrei. Majoritatea așa îmi spun.

Apoi plecă, iar mantaua de un cenușiu șters se pierdu în luminișul aflat sub umbrele apusului. Kelsea își aminti că avea peria în mână și se întoarse să-ngrijească de iapă. În timp ce o țesăla, mintea-i umbla neobosită.

Poate o să-i câștig dacă sunt mai îndrăzneță.

N-o să le câștig niciodată respectul acestor oameni. Ai noroc dacă nu mori înainte s-ajungi la Citadelă.

Poate, dar trebuie să încerc ceva.

Vorbești de parcă ai avea de ales. Nu poți să faci decât ce-ți spun ei.

Eu sunt Regina. Nu mă controlează ei pe mine.

*Așa gândesc cele mai multe regine, exact până când le
șuieră securea pe la ureche.*

La cină aveau carne de vânat, o carne ațoasă și cu greu comestibilă abia după ce a fost friptă la foc. Cerbul trebuie că fusese foarte bătrân. Kelsea nu văzuse decât câteva păsări și veverițe în timp ce trecuseră prin Reddick, deși vegetația era luxuriantă; sigur că locul nu ducea lipsă de apă. Trebuie că pădurea mișuna de viețuitoare. Vru să întrebe de ce nu văzuseră animale pe drum, dar se gândi ca nu cumva oamenii să creadă că se plânge de calitatea cinei. Așa că mestecă friptura, așa tare cum era, în liniște, și se strădui să nu se holbeze la străjerii care o încojurau și la armele care le atârnavă la centură. Nici ei nu vorbeau, iar Kelsea se gândi că din pricina ei erau așa tăcuți, și că, dacă n-ar fi ea, ar purta o conversație foarte plăcută.

După cină, își aminti de cadoul de la Carlin. Apucă unul dintre felinarele aprinse în jurul focului și se duse să-și recupereze lucrurile din desagii atârnați de șaua iepei. Doi soldați, Lazarus și cel înalt, cu umerii lați, pe care-l remarcase pe drum, plecară de lângă foc și o urmară pe nesimțite până la padocul improvizat. După atâția ani de singurătate, Kelsea își dădu seama că, cel mai probabil, n-avea să mai fie niciodată singură. Poate ar fi fost de așteptat ca gândul acesta să-i facă plăcere, dar de fapt simți un fior rece în capul pieptului. Își aminti de un sfârșit de săptămână de când avea vreo șapte ani, când Barty se pregătea să plece spre sat, să vândă carne și blănuri. Pleca mereu așa la trei-patru luni, dar de data asta Kelsea se hotărâse să meargă cu el; își dorea atât de

tare încât era încredințată că, dacă nu merge, o să moară. Făcuse o întreagă criză de nervi, se aruncase pe covorul din bibliotecă, plânse, urlase, ba chiar dăduse și din picioare de furie.

Carlin n-avea niciun strop de răbdare cu crizele de nervi; încercase să-i explice rațional cum stau lucrurile, după care dispăruse în biblioteca ei. Barty a fost cel care i-a șters lacrimile și-a ținut-o pe genunchi până s-a oprit din plâns.

„Ești foarte valoroasă, Kel“, îi spusese el. „Așa, precum pielea sau aurul. Și dac-ar ști cineva că ești aici, ar încerca să te răpească. Și doar nu vrei să te răpească nimeni, nu?“

„Dar dacă nu știe nimeni că sunt aici, atunci înseamnă că sunt singură“, răspunsese Kelsea printre sus-pine. Era foarte sigură de raționamentul ei: dacă trăia-n secret, însemna că e singură.

Barty a zâmbit și-a clătinat din cap. „Așa e, Kel, nu știe nimeni că ești aici, dar toată lumea știe cine ești. Gândește-te puțin la treaba asta. Cum să fii singură, dacă lumea-ntreagă se gândește la tine-n fiecare zi?“

Deși n-avea decât șapte ani, lui Kelsea raționamentul i se păruse încă de pe-atunci prea alunecos pentru stilul lui Barty. E drept că reușise s-o oprească din plâns și s-o liniștească, dar în săptămânile care au urmat a răsucit cuvintele acestea pe toate părțile, încercând să găsească eroarea pe care-o intuia în ele. Abia după vreun an a găsit cuvântul pe care-l căutase, în timp ce citea o carte de-a lui Carlin: nu era singură, ci era anonimă. O ținuseră anonimă în toți acei ani, și multă vreme a crezut că o făcuseră doar din răutate — Carlin, nu Barty. Dar acum, când doi bărbați înalți erau pe urmele ei peste tot, începu

să se-ntrebe dacă anonimitatea nu fusese cumva și un dar. Însă era un dar deja pierdut.

Bărbații aveau să doarmă în jurul focului, iar pentru Kelsea ridicaseră un cort, la câțiva metri depărtare, la marginea luminișului. După ce păși înăuntru și trase prelată, îi auzi pe cei doi străjeri cum se așază de-o parte și de alta a intrării, apoi se făcu liniște.

Kelsea aruncă bagajul pe jos și scotoci prin haine până dădu de un plic din pergament alb, unul dintre puținele lucruri de lux pe care le deținea Carlin. Înăuntru, ceva aluneca ușor dintr-o parte în alta. Se așază pe patul improvizat și rămase cu ochii la scrisoare, sperând c-avea să fie doldora de răspunsuri. Kelsea fusese dusă de la Citadelă când nu avea decât un an și nu avea nicio amintire cu mama ei adevărată. De-a lungul timpului, reușise să afle câteva lucruri despre Regina Elyssa: că era frumoasă, că nu-i plăcea să citească și că murise la douăzeci și opt de ani. Kelsea habar n-avea cum murise mama ei; acesta era un subiect interzis. De fiecare dată când încerca s-o descoase pe Carlin despre mama ei, lucrurile se terminau la fel: Carlin scutura din cap și spunea doar atât: „I-am promis!“ Indiferent ce promisese Carlin, poate acum se-ncheiase. Kelsea rămase cu ochii la plic încă o vreme, apoi îl apucă și rupse sigiliul.

Din el se strecură afară un lăntișor subțire de argint.

Kelsea culese lăntișorul, și-l atârna pe degete și-l privi atentă la lumina felinarului. Era gemănul celui pe care-l purtase toată viața la gât: un safir pe un lanț subțire de argint. Safirul lucea vesel în lumina felinarului, aruncând scânteie albastre prin cort.

Kelsea scotoci din nou în plic, în căutarea vreunei scrisori. Nu mai era nimic. Căută în toate colțurile. Ridică

plicul și, când îl privi la lumină, văzu un singur cuvânt, mângălit cu scrisul lui Carlin, sub pecete.

Grijă

De lângă focul de tabără țâșni un râset scurt care-o făcu să tresară. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, ascultă să vadă dacă se aude ceva dinspre cei doi soldați care păzeau cortul, dar nu auzi nimic.

Își dădu lăntișorul jos și îl puse lângă celălalt. Erau absolut identice, până și lucrătura lanțurilor era exact la fel. Își dădu seama că sunt ușor de confundat, așa că și-l puse pe-al ei la loc.

Luă iar lăntișorul cel nou în mână și urmări cum giuvaierul se legăna dintr-o parte-n alta, încercând să se lămurească. Carlin îi spusese că moștenitorii tronului din Tearling purtau safirul încă din ziua nașterii. Se zvonea că giuvaierul ar fi vrăjit, așa încât să-i apere de moarte. Când era mai mică, Kelsea se gândise nu o dată să și-l dea jos, dar superstiția fusese mai puternică; dac-avea s-o trăsnească pe loc? Așa că nu îndrăznise niciodată să și-l dea jos. Carlin nu pomenise vreodată că ar exista un al doilea giuvaier, deși probabil că-l avusese mereu la ea. Secrete peste secrete... Carlin era plină de secrete. Kelsea nu știa de ce-i fusese dată-n adopție lui Carlin sau cine fusese Carlin înainte. Probabil cineva important, se gândea Kelsea; Carlin avea purtări prea maiestuoase ca să fi trăit toată viața într-o căsuță de la țară. Chiar și prezența lui Barty pălea când apărea Carlin.

Kelsea se uită la scrisul din plic: *Grijă*. Să fi fost încă un sfat să aibă grijă în viața pe care-o începea acum? Probabil că nu; destul o bătuseră la cap cu asta în

ultimele săptămâni. Părea mai plauzibil că lanțul cel nou era diferit, dar cum? Cel purtat de Kelsea sigur nu era periculos; altfel, Barty și Carlin n-ar fi lăsat-o să-l poarte în fiecare zi.

Se uită și mai atent la giuvaierul geamăn, dar acesta nu făcea decât să i se bălângăne între degete și să reflecte lumina slabă. Kelsea își dădu seama, așa că-l puse în buzunarul de la piept al pelerinei. Poate era mai ușor să vadă diferențele dintre cele două bijuterii la lumina zilei. Plicul ajunsese în felinar, iar Kelsea privi cum îl mistuie flăcările, în timp ce mintea-i era stăpânită de furie. Ce se mai pricepea Carlin să ridice întrebări, în loc să dea răspunsuri.

Se întinse, cu ochii la tavanul cortului. Se simțea izolată, deși afară erau atâția oameni. Până acum, în fiecare noapte, știa că Barty și Carlin erau jos, încă treji, Carlin cu o carte-n mână și Barty ciopbind ceva-n lemn sau jucându-se cu vreo plantă pe care-o găsisese, făcând din ea o licoare anestezică utilă sau un antibiotic. Dar acum Barty și Carlin erau departe, se-ndreptau deja spre miazăzi.

Sunt singură.

Dinspre foc veni un alt ropot de râsete. Kelsea cântări ideea de-a se duce până acolo să încerce măcar să vorbească cu ei, dar o lăsă baltă. Vor fi vorbind despre femei, despre lupte sau despre vechi camarazi... nu avea ce să caute acolo. În plus, era răpusă de atâta drum și frig, iar mușchii coapselor o dureau îngrozitor. Stinse felinarul, se întoarse pe-o parte și așteptă somnul chinuit.

A doua zi călătoriră mai încet, fiindcă vremea se stricase de tot. Nu mai era frig, dar se lăsase o ceață subțire, bolnăvicioasă, care se lipea de orice, înconjura

trunchiurile copacilor și plutea pe deasupra pământului în vălătuci groși. Ținutul devenea tot mai plat, pădurile se împuținau și copacii lăsau locul unor tufișuri dese. Începură să se arate mai multe animale, dar pe multe dintre ele Kelsea nu le recunoștea: veverițe pitice și niște animale băloase care semănau cu câinii sau cu lupii, dar erau docile și fugeau la vederea convoiului. În schimb, nu zăriră nici măcar un cerb, și după ce trecu dimineața Kelsea își dădu seama ce anume o neliniștea: nu se auzise nici măcar un glas de pasăre.

Soldații păreau și ei abătuți. Noaptea trecută, Kelsea se trezise în mai multe rânduri din cauza râsetelor ce veneau dinspre foc și se tot întrebasese când aveau de gând să tacă și să se culce. Acum toată voioșia dispăruse, odată cu vremea bună. Pe parcursul zilei, Kelsea observă că tot mai mulți dintre ei se uită-n urmă de parcă cineva ar fi fost pe urmele lor, dar ea nu vedea decât copaci.

Aproape de prânz, se opriră să adape caii la un pârâiaș care străbătea pădurea. Carroll scoase o hartă și se aplecă asupra ei împreună cu alți câțiva soldați; din frânturile de conversație care străbăteau până la ea, Kelsea înțelese că erau probleme din cauza ceții, fiindcă nu mai zăreau punctele de reper.

Își târî picioarele până la un bolovan mare și plat de lângă apă. Era teribil de dureros să stea jos, simțea că mușchii coapsei i se desprind de pe oase când își îndoaie genunchii. Cu câteva mișcări dibace, reuși să se așeze cu picioarele încrucișate, descoperind că o durea și fundul de cât stătuse în șa.

Elston, matahala de soldat cu umerii lați care mersese în fața lui Kelsea o bună bucată de drum, o urmă până la stâncă și se opri la un metru de ea. Când privi în sus

spre el, bărbatul avea pe buze un rânjet neplăcut, care-i dezvelea dinții stricați. Kelsea încercă să facă abstracție de prezența lui și-și întinse un picior, încercând să-și atingă degetele de la picioare cu mâna. Simți că mușchii de pe coapse i se despică.

— Ai dureri? întrebă Elston. Pronunța greu din cauza danturii; lui Kelsea îi luă ceva până să priceapă ce spune.

— A, nu, deloc.

— Cum naiba, că de-abia te miști, zise el chicotind, după care adăugă: Domniță.

Kelsea se întinse și-și apucă degetele de la picioare. Mușchii coapsei îi zvâcneau dureros, ziceai că-s carne vie, de parcă nenumărate cusături i se desfăceau și-i sângerau pe dinăuntru. Își țină degetele de la picioare vreo cinci secunde, apoi le dădu drumul. Când se uită din nou în sus spre Elston, văzu că încă avea zâmbetul acela strâmb. Nu mai zise nimic, dar rămase locului până veni momentul să urce din nou în șa.

Așezară tabăra la apus. Kelsea nici nu se dădu bine jos de pe cal, că cineva îi și luă hăturile din mână; când se întoarse, îl zări pe Buzduganu cu iapa de căpăstru. Deschise gura să protesteze, dar se gândi mai bine și se întoarse să vadă ce fac ceilalți soldați, care-și vedeau și ei de treburile lor. Observă că un soldat tânăr scotea lucrurile pentru cortul ei din desagi.

— Mă ocup eu! strigă, și străbătu poienița, întinzând mâna după vreo unealtă, sau poate o armă, nu conta care. Nu se simțise în viața ei atât de inutilă.

Soldatul îi dădu un ciocan și zise:

— Pentru cort e nevoie de doi oameni, Înălțimea Ta. Îmi permiți să te ajut?

— Desigur, răspunse Kelsea, încântată.

Când unul ține de lucruri și altul bate, cortul nu e greu de ridicat, iar Kelsea făcu și conversație cu străjerul în timp ce dădea cu ciocanul. Îl chema Pen și într-adevăr era destul de tânăr. Pe chipul lui nu se desenaseră ridurile sau rutina care își făcuseră loc pe fețele celorlalți soldați. Era frumușel, brunet și cu chipul deschis, binevoitor. De fapt, toți arătau binișor, chiar și Elston (dacă ținea gura închisă). Oare maică-sa, Regina, i-o fi ales în funcție de cât de bine arătau?

Cu Pen putea să vorbească destul de ușor. Când îl întreabă câți ani are, Kelsea află că tocmai împlinise treizeci de ani cu patru zile înainte.

— Ești prea tânăr ca să fi fost în straja mamei.

— Așa e, Domniță. N-am cunoscut-o pe mama dumitale.

— Atunci de ce te-au luat cu ei în această misiune?

Pen ridică din umeri și, în loc de răspuns, făcu un gest către sabia sa.

— De cât timp ești străjer?

— Buzduganu m-a găsit când aveam paisprezece ani, Doamnă. De atunci mă antrenez.

— Fără să fie un domnitor la palat? Ai fost în straja unchiului meu?

— Nu, Domniță.

Peste fața lui Pen trecu un nor de antipatie, atât de repede încât Kelsea se gândi că poate i se păruse.

— Regentul are straja lui proprie.

— Am înțeles.

Kelsea termină de bătut un par în pământ, apoi se ridică și își întinse oasele, făcând o grimasă când îi pocni coloana.

— Ți convine ritmul, Înălțimea Ta? Presupun că n-ai mai mers așa mult călare.

— Mă descurc. Și, după câte înțeleg, trebuie s-o ținem tot așa.

— Asta cam așa e, Domniță.

Pen privi în jur și-și coborî vocea.

— Suntem urmăriți.

— De unde știi?

— Din cauza șoimilor.

Pen arătă spre cer.

— Se țin după noi de când am plecat de la Citadelă. Am întârziat ieri pentru că am făcut mai multe ocoluri ca să ne piardă. Dar șoimii nu pot fi păcăliți. Probabil că cei care-i mână sunt chiar pe urmele noastre...

Pen se opri. Kelsea se întinse după un țăruș și spuse fără emfază:

— Azi n-am auzit șoimi.

— Șomii din Mortmesne nu fac zgomot, Domniță. Sunt dresați să zboare în liniște. Dar uneori îi poți zări pe cer, dacă te uiți după ei. Sunt rapizi ca niște draci.

— De ce nu ne atacă?

— Din cauză că suntem mulți.

Pen întinse ultimul colț al cortului, așa încât Kelsea să-l poată fixa-n pământ cu țărușul.

— Cei din Mort își dresează șoimii ca pe soldați și nu se vor irosi atacând o forță superioară. Vor încerca să ne atace unul câte unul, dacă pot.

Pen se opri din nou. Kelsea îi făcu semn cu ciocanul.

— Nu te teme, nu mă sperii. Oricum trebuie să mă tem de moarte, indiferent ce poveste alegi tu să-mi spui.

— Așa o fi, Domniță, dar frica îți pune piedici, în felul ei.

— Și crezi că toți cei care ne urmăresc sunt trimiși de unchiul meu?

— Se prea poate, Domniță, dar șoimii sugerează că unchiul dumitale are ajutoare.

— Explică-mi.

Pen se uită peste umăr.

— A fost un ordin direct. Dacă întreabă Carroll, îi voi spune eu.

— Unchiul dumitale face afaceri cu Regina Roșie de ani întregi. Se spune chiar că au făcut o alianță secretă.

Regina din Mortmesne. Nu știa nimeni cine e și de unde vine, dar devenise o regină puternică; domnia ei, lungă și sângeroasă, dura de mai bine de o sută de ani. Carlin spunea că Mortmesne e o amenințare pentru regat; ar fi bine dac-ar ajunge la o alianță. Până să apuce Kelsea să mai întrebe ceva, Pen continuă:

— Cei din Mortmesne nu au voie să le vândă arme celor din Tearling, dar dacă ai bani e simplu să faci rost de un șoim pe piața neagră. Eu sunt de părere că pe urmele noastre sunt Cadenii.

— Ghilda asasinilor?

Pen pufni.

— Ei, „ghildă”; nu sunt nici pe departe atât de organizați, Domniță. Dar e-adevărat că sunt asasini, ba chiar foarte capabili în acest sens. Se zvonește că Regentul a oferit o mare recompensă pentru prinderea dumitale. Cadenii trăiesc pentru asemenea provocări.

— Și nu-i va opri nici faptul că suntem mulți?

— Nu.

Kelsea cântări în minte această știre și se uită în jur. În mijlocul taberei, trei soldați stăteau aplecați asupra grămezii de lemne pe care le strânseseră și înjurau de mama focului, fiindcă nu reușeau să le aprindă. Ceilalți trăgeau de niște copaci doborâți cu care să împrejmuiască

cât de cât tabăra. Acum era suficient de limpede care era motivul din spatele acestor măsuri de apărare, iar Kelsea simți cum o străbate un fior de teamă și neajutorare, amestecat cu un sentiment de vinovăție. Cei nouă oameni erau și ei o pradă, alături de ea.

— Domnule!

Carroll ieși de după copaci și se apropie cu pași hotărâți.

— Ce e?

— Un șoim, sire. Dinspre nord-vest.

— Ai văzut bine, Kibb.

Carroll se scărpină pe frunte și, după ce cugetă puțin, se apropie de cort.

— Pen, du-te și ajută cu masa.

Pen îi aruncă lui Kelsea o privire binevoitoare și scurtă, de parc-ar fi făcut o poznă, și se făcu nevăzut.

Carroll avea ochii încercănați.

— Sunt pe urmele noastre, Domnișă. Suntem urmăriți.

Kelsea dădu din cap.

— Știi să te lupți?

— Mă pot apăra împotriva unui singur atacator, cu cuțitul. Dar la săbii nu mă pricep.

Kelsea își dădu brusc seama că fusese antrenată de Barty, care nu mai avea reflexele unui om tânăr.

— Nu sunt o luptătoare.

Carroll înclină din cap; ochii săi întunecați părură vag amuzați.

— Nu știu ce să zic, Domnișă. Te-am urmărit în călătoria aceasta. Știi să-ți ascunzi foarte bine disconfortul. Dar am ajuns în punctul...

Carroll privi în jur și-și coborî vocea.

— ... Am ajuns în punctul în care s-ar putea să fiu nevoit să despart străjerii, ca să scăpăm de atacatori.

Dacă va fi așa, alegerea unei gărzi de corp în grija căruia să te încredințez depinde foarte mult de aptitudinile dumitale.

— Păi, citesc repede și știu să fac tocăniță.

Carroll aprobă din cap.

— Faci haz de necaz, Domniță. Vei avea nevoie de asta. Ești la-nceputul unei vieți pline de pericole.

— Și domniile voastre v-ați pus cu toții viețile în pericol ca să mă escortați până la Citadelă, nu-i așa?

— A fost însărcinarea primită de la mama dumitale, Domniță, răspunse Carroll ceremonios. Onoarea nu ne-ar fi permis s-o încălcăm.

Kelsea se încruntă.

— Dumneata ai fost omul mamei mele, nu?

— Am fost.

— Și, odată ajunși la Citadelă, vei fi omul Regentului?

— N-am luat încă nicio decizie, Domniță.

— Nu pot să fac nimic pentru a influența această decizie?

Carroll întoarse privirea.

— Domniță...

— Să vorbim deschis.

Carroll dădu din mâini a neputință.

— Domniță, eu cred că ești mult mai puternică decât pari. Îmi faci impresia că vei fi o regină adevărată într-o bună zi, dacă așa ți-a fost scris, dar ai fost sortită morții, și la fel și cei care te urmează. Eu am familie, Domniță, am copii. Nu mi-aș folosi copiii ca rămășag într-un joc de cărți; nu le pot pune viața în pericol urmându-te, mai ales când sorții sunt așa cum sunt.

Kelsea dădu din cap, ascunzându-și dezamăgirea.

— Înțeleg.

Carroll păru ușurat. Pesemne că se aștepta s-o vadă smiorcăindu-se.

— Din cauza poziției mele, n-am cum să știu nimic despre vreo conspirație care te vizează. Poate ai mai mult noroc dacă-l întrebi pe Lazarus, Buzduganu nostru; el reușește mereu să descopere lucruri pe care alții nu le află.

— Da, ne-am cunoscut.

— Și ferește-te de Biserica Domnului. Mă îndoiesc că Sfântul Părinte îl are la inimă pe Regent, dar trebuie să se dea pe lângă cel care stă pe tron și dispune de cheile vistieriei. O să-și încerce și el norocul, cum trebuie să facem și noi.

Kelsea încuviință din nou din cap. Și Carlin îi spusese ceva foarte asemănător, cu câteva zile-nainte.

— Toți oamenii din garda mea sunt oameni buni. Îmi pun capul pentru ei. Călăul dumitale, când se va arăta, nu va fi niciunul dintre noi.

— Mulțumesc, Domnule Căpitan.

Kelsea îi urmări pe soldați cum aprind în sfârșit un foc și fac vânt flăcăruiei.

— Înțeleg că de-acum încolo ne așteaptă un drum greu.

— Așa a spus și mama dumitale acum optsprezece ani, când m-a însărcinat să te-aduc înapoi.

Kelsea clipi scurt.

— Nu și să mă duci de-acolo?

— Nu. Lazarus a fost cel care te-a scos pe furiș din castel când erai mică. N-are pereche când e vorba de așa ceva.

Carroll zâmbi la amintirea acestor lucruri pe care Kelsea nu le putea împărtăși. Avea un zâmbet plăcut, dar Kelsea observă din nou că avea obrații supti și se întrebă dacă nu cumva era bolnav. Privirea lui zăbovi asupra safirului, care se strecurase din nou afară de sub cămașa fetei. Apoi se întoarse brusc, iar Kelsea rămase cu o grămadă de

noutăți pe care le avea de prelucrat. Își vârî mâna adânc în buzunarul pelerinei și simți răceala celui de-al doilea giuvaier cuibărit acolo.

— Înălțimea Ta! strigă Pen de lângă focul care acum ardea vioi. E un pârau subțirel către est, dacă vrei să te speli.

Kelsea dădu din cap, întorcând sfatul lui Carroll pe toate părțile și încercând să-l analizeze în termeni practici. Va avea nevoie de o strață de corp și de oameni ai ei. Cum să găsească oameni suficient de devotați ca să reziste amenințărilor și momelilor Regentului? Devotamentul nu vine din senin, cu siguranță nu poate fi cumpărat, și între timp n-avea încotro, trebuia să mănânce.

Îi păru rău că nu se gândise să-l întrebe pe Carroll despre mama ei. Fusese ani buni în straja ei, sigur știa totul despre ea. Dar nu se putea, căci Străjerii Reginei depuneau un jurământ de taină. Nu i-ar fi spus nimic, nici măcar ei. Scrâșni din dinți. I se păruse de la sine înțeles că trecerea spre o nouă viață avea să-nsemne și sfârșitul tuturor secretelor; în fond, avea să fie Regină. Dar nimeni nu era dispus să-i ofere informațiile pe care le căuta.

Avusese de gând să facă o baie în seara aceea, când se opreau; avea părul slinos și începuse să miroasă a transpirație. Pârâul din apropiere îi pica numai bine, dar gândul de-a se îmbăia sub privirile atente ale lui Pen sau Elston sau, mai rău, ale lui Lazarus era de neconceput. N-avea decât să suporte mizeria și să se consoleze cu gândul că străjerii sigur nu miroseau nici ei mai bine. Își strânse părul soios într-un coc, apoi sări de pe stâncă și se duse să caute pârâul.

În noaptea aceea, străjerii își făceau din nou de cap în jurul focului. Kelsea era în cort, încercase mai întâi să

doarmă, apoi se enervase. Și-așa îi era greu să adoarmă, când mintea îi vuia de întrebări, dar în hohotele de râs ale soldaților beți chiar n-avea cum s-o prindă somnul. Își înfășurase apoi pelerina în jurul capului, hotărâtă să-i ignore. Dar când s-au pus să cânte un cântec deocheat despre o femeie cu un tatuaj sub formă de trandafir, Kelsea și-a smuls pelerina din jurul capului, și-a pus-o pe umeri și a ieșit din cort.

Soldații își întinseseră sacii de dormit în jurul focului, dar niciunul nu părea folosit încă. Aerul era îmbâcsit de un miros neplăcut de fermentație; Kelsea se gândea că poate fi de bere, deși la ei acasă n-avuseseră niciodată alcool. Carlin nu le dădea voie.

Doar Carroll și Buzduganu se ridicară când se apropie de ei. Ei doi păreau treji, dar restul o priveau fără să clipească. Elston adormise cu capul pe un butuc.

— Ce-ți trebuie, Domniță? întrebă Carroll.

Lui Kelsea îi venea să urle la ei, ca să-și descarce nervii acumulați în cele două ore de nesomn, dar se uită la fețele lor roșii de băutură și se răzgândi. Carlin zicea mereu că mai ușor te-nțelegi cu un copil mic decât cu un om beat. În plus, în cărți oamenii beți dezvăluiau mereu secrete. Măcar acum îi putea face să vorbească cu ea.

Strânse pelerina sub ea și se-așeză între Elston și Pen.

— Aș vrea să știi ce se întâmplă după ce ajungem la Noua Londră.

Pen îi aruncă o privire încețoșată.

— Ce să se întâmple?

— Credeți că unchiul meu va încerca să mă omoare când ajungem la Citadelă?

Se holbară cu toții la ea o vreme, până ce Buzduganu răspunse, în cele din urmă:

— Probabil că da.

— Unchiul dumitale nu e-n stare să omoare pe nimeni, mormăi Coryn. Eu unul mi-aș face mai multe griji cu privire la Cadeni.

— Nu știm sigur dacă ei ne urmăresc sau altcineva, fu de părere roșcatul.

— Nu știm nimic, anunță Carroll, cu o voce care însemna c-ar face bine să tacă.

Apoi se întoarse către Kelsea:

— Domniță, nu e mai simplu dacă ai încredere că te vom proteja noi?

— Așa a făcut și mama dumitale, adăugă roșcatul.

Kelsea miji ochii:

— Cum te cheamă?

— Dyer, Domniță.

— Ei bine, Dyer, află că nu vorbești acum cu mama. Vorbești cu mine.

Dyer clipi ca o bufniță în lumina chioară. După o clipă, murmură:

— N-am vrut să te jignesc, Domniță.

Kelsea dădu din cap și se întoarse către Carroll.

— Am întrebat ce se întâmplă când ajungem acolo.

— Mă îndoiesc că va trebui să ne luptăm ca să pătrun-dem în Citadelă, Domniță. Când ajungem va fi zi lumină; orașul e aglomerat zilele-astea, iar Regentul nu are curaj să te ucidă în fața oamenilor. Dar odată ajunsă în Citadelă, fără-ndoială că ei te vor vâna.

— Care „ei“?

Interveni Buzduganu:

— Unchiul dumitale nu e singurul care-ți vrea moartea, Domniță. Regina Roșie are numai de câștigat dacă pe tron rămâne Regentul.

— Dar castelul din Citadelă nu e sigur?

— Nu există niciun castel în Citadelă. Citadela e uriașă, dar e o singură clădire. Țăla e castelul.

Kelsea se îmbujoră.

— N-am știut. N-am auzit prea multe despre Citadelă.

— Păi ce naiba ai învățat în toți anii ăștia? întrebă Dyer.

Carroll chicoti:

— Ei, știi cum e Barty. A fost un doctor extraordinar, dar nu prea e atent la detalii. Mai puțin când vorbește despre plantele lui prețioase.

Kelsea nu voia să audă ce amintiri au alți oameni despre Barty. Îi luă vorba lui Dyer și întrebă:

— Cine sunt cei care ne urmăresc?

Carroll ridică din umeri.

— Cadeni, probabil, cu ceva ajutor din Mortmesne. Șoimii pe care i-am tot zărit pot fi niște simpli șoimi, dar nu prea cred. Unchiul dumitale trebuie să le fi cerut ajutorul.

— Și normal că le-a cerut, îngăimă Elston, ridicând capul de pe butuc și ștergându-și saliva din colțul gurii cu dosul palmei, apoi continuă: Mă mir că nu-și folosește și femeile pe post de scut.

— Am crezut că în Tearling e sărăcie, îl întrerupse Kelsea. Ce-are unchiul meu de oferit în schimbul unei asemenea alianțe? Bușteni?

Oamenii se uită unii la alții. Kelsea simți că tăcerea îi unește împotriva sa, era tot atât de clar ca și când s-ar fi vorbit între ei.

— Domniță, spuse Carroll în chip de scuze, mulți dintre noi ne-am petrecut viețile apărând-o pe mama dumitale. Și nu încetăm s-o apărăm doar pentru că nu mai e printre noi.

— Eu n-am fost niciodată în straja Reginei Elyssa, deschise gura și Pen. Eu n-aș putea să...

— Pen, ești Străjer Regal.

Pen tăcu mîlc.

Kelsea își plimbă privirea de la unul la altul:

— Deci știți cu toții cine e tatăl meu?

Oamenii se holbau la ea și o sfidau prin tăcere. Kelsea simți că se enervează și-și mușcă obrazul drept, o apucătură mai veche. Carlin o avertizase de multe ori că un conducător nu-și poate permite să aibă o fire nestăpânită, așa că Kelsea învățase să se stăpânească în preajma lui Carlin, iar Carlin se lăsase păcălită. Dar Barty înțelesese. El îi sugerase să muște ceva când o apucă nervii. Durerea contracara nervii, măcar temporar, crea o diversiune. Dar frustrarea tot nu dispărea. Era la fel ca pe vremea când făcea ore cu Carlin. Oamenii știa știau o grămadă de lucruri și ei nu-i spuneau nimic!

— Bine, atunci ce puteți să-mi spuneți despre Regina Roșie?

— E o vrăjitoare, rosti străjerul cel arătos, fără nicio ezitare.

Era prima dată când Kelsea îl auzea vorbind. Lumina focului îi evidenția trăsăturile ferme, simetrice. Ochii îi erau de-un albastru sideral. Oare mama ei chiar își alesese străjerii în funcție de cum arătau? Kelsea își alungă din minte posibilitatea asta. Avea o reprezentare foarte fixă despre cum fusese mama ei, o noțiune creată demult și apoi țesută și împodobită-n fiecare an cât fusese captivă în căsuța din pădure. Mama ei era o femeie frumoasă și blândă, caldă și iubitoare, pe când Carlin era rece și distantă. Mama ei nu era rezervată. Mama ei avea să vină s-o ia cu ea într-o bună zi, departe de casa din pădure și de rutina nesfârșită cu învățat, recapitulat și pregătiri,

avea s-o salveze într-un chip spectaculos. Atâta doar că dura puțin mai mult decât se-ășteptase ea.

Când Kelsea avea șapte ani, Carlin a chemat-o în bibliotecă, i-a spus să stea jos și i-a dezvăluit că mama ei murise demult. Și cu asta s-au dus visurile de evadare, dar Kelsea a continuat să încropească alte și alte fantezii, tot mai elaborate: Regina Elyssa fusese o regină nemaipomenită, iubită de toți supușii, o eroină care se-asigurase că toți cei săraci erau hrăniți și cei bolnavi erau îngrijiți. Regina Elyssa stătea pe tron și împărțea dreptate celor care nu reușeau să-și facă singuri. Când a murit, i-au purtat trupul într-o paradă pe străzile orașului; oamenii plângeau, iar armata regatului își încrucișase săbiile în semn de omagiu. Kelsea lustruise această poveste până când a reușit s-o invoce în orice clipă. Îi alina propria frică de-a fi Regină, dacă se gândea că, atunci când avea să se-ntoarcă în oraș, la nouăsprezece ani, pentru a prelua coroana, se va organiza o paradă și-n cinstea ei, iar ea avea să ajungă la Citadelă călare pe-un cal, printre chiote și lacrimi de bucurie, și-avea să le facă cu mâna supușilor din mers.

Acum, când îi privea pe toți cei strânși în jurul focului, Kelsea simți un fior de neliniște. Ce știa ea de fapt despre mama ei, Regina? Și, de fapt, ce-ar fi putut să știe, când Carlin refuzase mereu să-i spună?

— Haide, Mhurn, n-a demonstrat nimeni că Regina Roșie e într-adevăr vrăjitoare, răspunse Dyer și scutură din cap.

Mhurn îi aruncă o privire îndrăcită.

— Exact asta e. Nu contează dacă are puteri supranaturale sau nu. Toată lumea care a trecut prin cotropirea Mort știe că e vrăjitoare.

— Ce e cu cotropirea asta? întrebă Kelsea, stârnită.

Carlin nu-i explicase niciodată prea amănunțit povestea asta. Cu douăzeci de ani în urmă, Mortmesne a invadat Regatul Tearling și-au înaintat până la porțile Citadelei. Și apoi... nimic. Asaltul se terminase. Nu știa ce se-ntâmplase, căci Carlin trecea mereu mai departe.

Mhurn nu-l băgă în seamă pe Carroll, care începuse să se încrunte la el, și continuă:

— Domniță, am un prieten care a trecut prin Bătălia de la Crithe. Regina Roșie a trimis trei legiuni ale armatei din Mortmesne în Tearling și le-a dat voie să-și facă de cap în drum spre Noua Londră. La Crithe a fost măcel. Țăranii din Tear înarmați cu bâte au dat piept cu soldații din Mortmesne înarmați cu fier și oțel, iar când bărbații au murit, toate femeile între cinci și optzeci de ani...

— Mhurn, spuse Carroll încet, amintește-ți cu cine vorbești.

— Am stat cu ochii pe ea toată ziua, spuse Elston pe neașteptate. Crede-mă, e mică, dar e tare.

Lui Kelsea îi veni să zâmbească, dar se opri când Mhurn continuă, uitându-se hipnotizat la foc:

— Prietenul meu a fugit din sat cu familia când armata din Mort se apropia, încercând să treacă râul Crithe și să ajungă la satele din nord. Dar nu s-au mișcat suficient de repede și, din păcate pentru el, avea o soție tânără și frumoasă. A murit sub ochii lui, când al zecelea soldat din Mort încă îi făcea felul.

— Doamne, Mhurn! Dyer se ridică și se împletici spre marginea taberei.

— Unde te duci? întrebă Carroll.

— Unde crezi? Mă duc să mă piș.

Kelsea bănuia că Mhurn spusese povestea doar ca s-o șocheze, așa că-și păstră expresia feței neclintită. Dar

când străjerii nu mai erau atenți la ea, înghiți cu noduri, simțind ceva amar în gâtlee. Povestea lui Mhurn era cu totul altceva de când citise prin cărți despre războiul fără restricții.

Mhurn își roti privirea în jurul focului și-și coborî capul, agresiv:

— Mai sunt și alții care cred că noua regină n-ar trebui să știe asemenea lucruri?

— Eu nu contest decât momentul pe care ți l-ai ales, prostănacule, răspunse Carroll încet. O să aibă destul timp de povești după ce ajunge pe tron.

— Dacă ajunge.

Mhurn își găsisese halba și sorbi cu poftă, înghițind zgomotos. Avea ochii injectați și părea atât de obosit încât Kelsea se întrebă dacă n-ar fi mai bine pentru el să nu mai bea. Dar nu știa cum să lanseze sugestia.

— S-au ținut de violuri și crime în toate satele prin care-au trecut, Domniță, străbătând țara în linie dreaptă, de la Argive până la zidurile Londrei Noi. Au omorât până și pruncii. Un general din Mortmesne pe nume Ducarte a umblat de la Câmpia Almont până la zidurile Londrei Noi cu trupul mort al unui bebeluș din Tearling legat de scut.

Kelsea vru să întrebe ce s-a întâmplat la zidurile Noii Londre, pentru că și poveștile lui Carlin tot acolo se opreau. Dar în adâncul sufletului era de acord cu Carroll: Mhurn trebuia stăpânit. În plus, nu era sigură că mai vrea să audă povestiri la persoana întâi.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că soldații, *majoritatea* soldaților, nu se nasc cu o dorință expresă de-a se comporta așa. Nici nu sunt antrenați să se comporte așa. Crimele de război

se pot explica prin două cauze: situația dată sau ordinele primite. Iar situația nu era de vină: armata din Mortmesne a trecut prin Tearling ca prin brânză. A fost ca o plimbare în aer liber. Cruzimea și masacrul s-au petrecut pentru că Regina Roșie *a vrut* ca ele să se petreacă. La ultimul recensământ erau două milioane de oameni în regat, care nu știu dacă sunt conștienți cât de precară e situația lor. Dar mă gândeam că dumneata trebuie să știi, Domniță.

Kelsea înghiți în sec, apoi îl întrebă:

— Și cu prietenul dumatăle ce s-a întâmplat?

— Când au plecat, l-au înjunghiat în pânțele și l-au lăsat să moară, mormăi Mhurn. Dar nu l-au înjunghiat bine, așa că n-a murit. Însă i-au luat cu ei fiica de zece ani. N-a mai văzut-o niciodată în viață.

Dyer veni alene dinspre copaci și se trânti pe sacul de dormit. Kelsea rămase cu ochii la foc și-i veni-n minte o dimineață petrecută la birou, în biblioteca lui Carlin. Carlin îi arătase o hartă veche a graniței dintre Tearling și Noua Europă, o linie zimțată care mergea de-a lungul părții de răsărit a Pădurii Reddick și Câmpiei Almont. Carlin era o mare admiratoare a Noii Europe. Chiar și la-nceput, imediat după Trecere, când granițele tocmai se trasaseră și sudul Lumii Noi nu era decât câmpul de luptă al despoților războinici, Noua Europă era o înfloritoare democrație reprezentativă, unde participarea la scrutin era aproape universală. „Și atunci ce vrea Regina Roșie?“, o întrebase Kelsea pe Carlin. N-o interesau hărțile și voia să-ncheie lecția. „Ce vrea orice cuceritor, Kelsea: totul, fără măsură.“ Tonul lui Carlin o convinsese de-un lucru: Carlin, care nu se temea de nimic, se temea de Regina Roșie. Nici Străjerii Reginei nu trebuiau să se teamă de

nimic, dar când privi în jurul ei, Kelsea zări altceva pe fețele lor. Își luă un ton mai puțin sumbru:

— Atunci, răspunse ea, să-n cerc să n-o mai las pe Regina Roșie să ne invadeze.

— Dacă-și pune ea în cap să ne invadeze, atunci nu prea mai ai ce face, Domniță, pufni Dyer.

Carroll bătu din palme.

— Hai, acum că Mhurn ne-a spus povestea dinainte de culcare, e vremea să mai și dormim. Și dacă vrea cineva un pupic de noapte bună de la Elston, să-i spunei.

Elston chicoti în halbă și-și deschise larg brațele.

— Da, hai, toți cărora vă place iubirea mai dură.

Kelsea se ridică și-și îndreptă pelerina.

— Și n-o să fiți mahmuri mâine?

— Ba probabil c-o să fim, mormăi străjerul cel brunet, pe nume Kibb.

— Chiar credeți că e bine să vă îmbătați în număr așa mare în această călătorie?

Carroll pufni:

— Eu și Lazarus suntem adevăratele garzi, Domniță, aștilalți șapte sunt doar de fațadă.

Izbucniră cu toții în râs. Kelsea se simți din nou pe dinafară, așa că se-ntoarse și merse-ncet până la cort. N-o urma nimeni și chiar se întreba dacă o să-i păzească cineva cortul în noaptea aceea. Dar când se întoarse, Buzduganu era chiar în spatele ei — statura lui înaltă era inconfundabilă, chiar și pe întuneric.

— Cum reușești să faci asta?

Omul ridică din umeri:

— E un dar.

Kelsea se strecură în cort și închise clapa. Se întinse pe culcuș și-și puse o mână sub cap. La foc bravase, dar

acum începu să îi tremure, mai întâi pieptul, apoi tot restul corpului. Carlin îi spusese că Mortmesne amenință toate țările dimprejur. Regina Roșie voia să domine, și reușea. Iar dacă Regentul se aliase într-adevăr cu Mortmesne, însemna că tot ea controla și Regatul Tearling.

Dinspre foc se auzi o tuse sâcăitoare, dar de data asta zgomotul nu i se mai păru la fel de enervant. Scotoci în pelerină, scoase al doilea lăntișor și-l strânse în mână, în timp ce în cealaltă ținea safirul ei. Cu ochii larg deschiși către tavanul cortului, se tot gândea la femei violate și prunci în vârf de sabie, așa că somnul o ocoli multă vreme.

2. Urmărirea

Tearling nu e un regat întins, dar cuprinde o mare varietate de forme de relief și de climă. Inima ținutului e netedă și are o climă temperată, fiind în mare parte pământ arabil fertil. Spre apus, regatul este mărginit de Golful Tearling, dincolo de care se întinde Oceanul Domnului, care n-a fost străbătut decât târziu, pe timpul domniei Reginei Glynn. La miazăzi, ținutul devine prăfos și uscat, căci ajunge la granițele regatului deșertic Cadare. În partea de miazănoapte, după Pădurea Reddick, colinele urcă spre Fairwitch, un lanț muntos de nestrăbătut. Iar spre răsărit, desigur, Tearling se-nvecinează cu Mortmesne, cele două regate fiind despărțite de o graniță în zigzag. Cu trecerea timpului, pe măsură ce Dinastia Roșie din Mortmesne a înaintat, monarhii din Tearling au privit această graniță cu o neliniște crescândă..., și pe bună dreptate.

– Regatul Tearling ca națiune militară,
CALLOW MARTIRUL

Cu noaptea-n cap, înainte ca soarelui să-i fi dat prin minte să străpungă întunericul, Regina din Mortmesne se trezi dintr-un coșmar.

Rămase o vreme nemișcată, respirând sacadat, până ce recunoscă culoarea stacojiei a apartamentelor proprii.

Pereții erau acoperiți cu lambriuri din stejar de Tearling, gravate cu dragoni roșii. Patul Reginei era uriaș și comod, drapat în mătase roz moale, dintr-o singură bucată. Dar acum perna îi era lac de sudoare. Era același vis pe care-l avea de două săptămâni încoace: fata, focul, bărbatul îmbrăcat în cenușiu spălăcit, cu un chip pe care nu reușea niciodată să-l vadă, și la final ultima scăpare către granițele ținutului ei.

Regina se ridică și se îndreptă spre geamurile care dădeau către oraș. Marginile ferestrelor erau acoperite de gheață, dar apartamentele Reginei erau încălzite. Geamgiii din Cadare făceau o izolație atât de grozavă încât mulți credeau că sunt magicieni, dar Regina știa că nu e așa. În regatele dimprejur nu făcea nimeni nicio vrajă fără permisiunea ei, iar ea nu le dăduse voie cadarezilor să farmece nici geamuri, nici altceva. Cu toate astea, izolația era remarcabilă. În fiecare an, Mortmesne primea o parte însemnată din tributul plătit de Cadare în sticlă.

Sub ochii Reginei se așternea capitala regală Demesne, tăcută și aproape cufundată-n întuneric. Culoarea cerului indica ora patru; doar brutarii erau treji. Împrejur, în castel era liniște ca într-un cavou, căci știau cu toții că Regina nu se trezea niciodată înainte să răsară soarele.

Până acum.

Fata, fata. Era copila ascunsă, fiica Elysei, n-avea cine altcineva să fie. În visele Reginei era voinică și brunetă, cu un chip hotărât și cu ochii verzi ca ai mamei — verdea dinastiei Raleigh. Dar, spre deosebire de Elyssa, era o fată cu înfățișarea banală, și, cumva, abia acesta era cel mai neplăcut detaliu, pentru că era cel mai realist. Restul visului era doar o goană indistinctă, se făcea că Regina nu mai știa cum să scape de bărbatul în gri care-o

vâna și de pârjolul care venea-n urma lui. Dar când se trezea, îi rămânea-n minte chipul fetei, rotund și simpluț, așa cum fusese și chipul ei cândva.

L-ar fi pus pe vreunul dintre prezicătorii ei să-i interpreteze visul, dar erau toți niște escroci cărora le plăcea să se îmbrace în voaluri. Liriane fusese singura care avusese într-adevăr un dar, însă acum ea murise. Și oricum n-avea nevoie de nicio divinație. În linii mari, dacă nu chiar și în detalii, semnificația visului era destul de clară: urma să se-ntâmple un dezastru.

Din spatele său veni un sunet gros, gutural, iar Regina se întoarse. Nu era decât sclavul din patul ei. Uitase de el. Se descurcase bine, așa că-l lăsase să rămână la ea peste noapte; o partidă ca lumea alunga orice vise. Dar nu suporta sforăitul. Îl urmări, cu ochii mijiți, să vadă dacă sunetul se repetă. Bărbatul mormăi încet și se întoarse pe partea cealaltă; după o clipă Regina se întoarse și ea la geam, cu gândurile deja departe.

Fata. Dacă nu pierise încă, avea să piară-n curând. Dar gândul că nu reușise să găsească giuvaierele în toți acești ani o otrăvea. Nici măcar Liriane nu dibuise unde se putea afla fata, iar Liriane o cunoscuse bine pe Elyssa, mai bine decât Regina însăși. Era înnebunitor... o fată cu vârsta cunoscută, cu un semn unic pe braț? Chiar dacă copila ținea giuvaierele ascunse, totuși ar fi trebuit să fie o căutare simplă. Regatul Tearling nu era cine știe ce de întins.

Unde ai ascuns-o, nenorocito?

Probabil undeva afară din Tearling, dar asta ar fi fost un semn neașteptat de imaginație din partea Elysei. În plus, orice ascunzătoare afară din Tearling ar fi însemnat că fata se află în teritoriile unde dominația Mortmesne era chiar mai mare. Elyssa a presupus până în ultima

clipă că o mai mare amenințare pentru fiica ei vine din afara Tearlingului, ceea ce era încă o eroare de judecată. Nu, fata era undeva în Tearling, era clar.

Dinspre pat veni încă un sforăit.

Regina închise ochii și-și freccionă tâmpilele. *Ura* sforăitul. Se uită cu poftă spre foc, gândindu-se dacă să-l aprindă. Lucrul cel întunecat putea să-i ofere răspunsuri, dacă avea curajul să-i pună întrebări. Dar nu-i plăcea să fie invocat decât în cazuri extreme, și nu înghițea slăbiciunea. Dacă-i cerea ajutorul, însemna că se-ndoiește de propria ei putere de-a găsi copila.

Nu mai e copilă. Trebuie să nu mă mai gândesc așa la ea. Fata va fi având nouăsprezece ani acum, iar Elyssa nu fusese chiar atât de proastă. Indiferent unde dusesse fata, cineva o învățase să supraviețuiască. Să domnească.

Și nu pot să văd giuvaierele.

Încă un gând neliniștitor. În visele ei, fata nu purta niciun giuvaier; nici urmă de vreun safir. Ce să-nsemne asta? Să fi ascuns Elyssa bijuteriile în altă parte?

Sclavul sforăia acum de-a binelea, începea ca un val inofensiv, dar apoi creștea în intensitate, încât probabil că se-auzea până-n brutăriile aflate cu douăzeci de etaje mai jos. Îl alesese ea cu mâna ei, pentru că avea pielea închisă și nasul acvilin, semne clare că avea sânge de Mortmesne. Era unul dintre Exilați, un urmaș al trădătorilor Regatului Mortmesne, surghiuniți la Callae. Deși Regina însăși îi trimisese pe trădători la Callae, Exilații i se păreau curios de excitanți. Dar un sclav care sforăie nu mai e de niciun folos.

Pe peretele de lângă geam erau două butoane, unul negru și altul roșu. Regina ezită o clipă, apoi îl apăsă pe cel negru.

Pe ușă intrară patru gărzi, aproape fără să scoată un sunet, îmbrăcați în negrul gărzilor palatului. Toți patru aveau săbiile scoase. Ghishlaine, căpitanul gărzilor ei, nu era printre ei, desigur. Era prea bătrân ca să mai lucreze noaptea.

Regina arătă spre pat și gărzile îl apucară pe bărbatul care sforăia, fiecare de câte-un membru. Sclavul se trezi gâfâind și începu să se zbată. Îi trase un picior unui gardian cu piciorul stâng și se întoarse, luptându-se să ajungă la capătul patului.

— Maiestate? Întrebă gardianul cu rang mai mare, scrâșnind din dinți, în timp ce ținea strâns brațul omului, care se zbătea convulsiv.

— Duceți-l jos în laborator. Spuneți-le să-i taie limba și omușorul. Și să-i taie și corzile vocale, pentru orice eventualitate.

Sclavul începuse să urle și să se zbată și mai tare, în vreme ce gărzile se străduiau să-l ținuiască de pat. Avea o putere de admirat: își eliberase brațul drept și piciorul stâng, după care un gardian îi băgase un cot în șale. Sclavul scoase un sunet agonizant și încetă să se mai zbată.

— Și după operație?

— După ce-și revine, i-l oferiți Doamnei Dumont, cu complimentele noastre. Și dacă nu-l vrea, i-l dați lui Lafitte.

Se întoarse spre geam, în timp ce garda îl târa pe om afară, încă urlând. Helene Dumont probabil că avea să-l primească; cum era prea proastă ca să poarte o conversație, îi plăceau bărbații tăcuți. După ce gardienii închiseră ușa, țipetele se auziră tot mai înăbușit, până ce se stinseră cu totul.

Regina bătea cu degetele în pervaz, deliberând. Șemi-neul o îmbia, aproape c-o implora să-l aprindă, dar acum era sigură că n-ar face bine. Situația nu era chiar atât de disperată. Regentul îi contractase pe Cadenii și, cu toate că Regina disprețuia orice venea din Tear, pe aceștia nici măcar ea nu-i putea subestima. În plus, dacă fata reușea cumva să ajungă vie la Noua Londră, oamenii lui Thorne se vor ocupa de ea. Într-un fel sau altul, până-n martie, avea să aibă capul fetei pe perete și ambele lăntișoare în mână, și apoi va putea să doarmă un somn fără vise. Regina își întinse mâinile, cu palmele-n sus, și pocni din degete. Departe în zare, spre vest, scăpără un fulger.

Regina se-ntoarse în pat.

Cea de-a treia zi de călătorie începu cu mult înainte de răsăritul soarelui. Kelsea se trezi când auzi sunet de arme prin bezna din jurul cortului și începu să se îm-brace, hotărâtă să desfacă singură cortul, înainte să se-apuce vreunul dintre soldați să-l strângă în locul ei. Era pe punctul să aprindă felinarul, dar își dădu seama că vedea și fără el. Cortul era luminat de o văpaie subțire, palidă, și-și zări cămașa în colț. Dar cămașa părea albastră.

Kelsea se uită în jos. Safirul de la gâtul ei scânteia, împrăștiind lumină; nu era strălucirea de cobalt pe care o reflecta de obicei la lumina focului, ci o vâlvătaie al-bastru-verzuie care părea să vină dinlăuntrul lui. Strânse giuvaierul în mână și mai făcu o descoperire: obiectul iradia căldură, avea cu cel puțin douăzeci de grade mai mult decât corpul ei.

Dezveli piatra și urmări lumina albastră dansând pe pânza cortului. Avusese safirul la gât de când se știa, dar, în afară de obiceiul enervant de a-i ieși din haine,

nu făcuse niciodată nimic remarcabil. Iar acum radia pe-ntuneric.

E vrăjit, se gândi Kelsea, minunându-se, cu ochii la lumina azurie. *Vrăjit, de parc-ar fi din cărțile lui Carlin.*

Se întinse, luă pelerina și-o căută în buzunare, să găsească celălalt lănțișor. Îl scoase nerăbdătoare afară, dar rămase dezamăgită. Giuvaierul celălalt arăta absolut obișnuit, un safir albastru, mare, care i se odihnea în palmă. Nu emitea nicio lumină.

— Galen! Ajută-mă să mă urc în șal!

Vocea de afară, pe care Kelsea o recunoscuse deja ca fiind a lui Buzduganu, o aduse cu picioarele pe pământ. Nu era momentul să se minuneze de lumina safirului, ci mai degrabă s-o ascundă. Scotoci prin bagaje până găsi cămașa cea mai groasă din lână și mai închisă la culoare, se îmbracă cu ea, vârl lănțișorul pe dedesubt, apoi își prinse părul într-un coc strâns, cu agrafe, și-și puse pe cap o căciulă groasă, croșetată. Giuvaierul i se odihnea între sâni, ca un cărbune minuscul, radiind o căldură plăcută, care străpungea frigul mușcător al dimineții. Chiar și așa, nu avea să-i țină de cald toată ziua; își mai puse un rând de haine și mănușile, apoi ieși afară.

Pe cer, la răsărit, nu se vedea decât o linie subțire de culoarea albăstrelelor; mai încolo se lăsa umbra dealurilor. Când Kelsea se apropie, Galen se desprinsese de grupul care pregătea caii și-i aduse câteva bucăți de șuncă, pe care fata le înfulecă, flămândă. Își desfăcu singură cortul, mulțumită că nu vine nimeni s-o ajute. Carroll o salută din cap în drum spre crângul unde erau adăpostiți caii; avea chipul muncit de gânduri și părea că nu dormise niciun strop.

Kelsea încarcă cortul pe calul lui Pen, după care se ocupă de desagiile ei. Chiar și May părea că se mai împlânzise peste noapte; Kelsea îi întinse un morcov dintr-o grămadă strânsă de Buzduganu, iar May păru mulțumită să i-l mănânce din mână.

— Sire! Șoimi! Sunt doi, spre răsărit!

Kelsea scrută cerul care se lumina, dar nu zări nimic. Nemișcarea era descurajantă. Kelsea crescuse într-o pădure plină de șoimi; țipetele lor ascuțite, sălbătice îi înghețau sângele-n vine. Dar tăcerea de-acum era chiar mai cumplită.

Carroll își legase și el desagiile de șa. Acum se uita la cer, gândindu-se la un plan. După o clipă, strigă:

— Toată lumea! Veniți aici imediat! Pen, tu termini de stins focul.

Bărbații se adunară în jurul lui, cei mai mulți cărând diverse provizii. Pen sosi ultimul, cu fața murdară de cenușă. Începură să distribuie proviziile între diferiți desagi, dar Carroll lătră:

— Lăsați-le!

Se frecă la ochii încețoșați.

— Sunt pe urmele noastre, băieți. Și inima-mi spune că se apropie.

Câțiva dintre ei încuviințară din cap.

— Pen, tu ești cel mai mic. Dă-i Reginei pelerina și armura ta.

Figura lui Pen se crispă, dar dădu din cap că da, își desfăcu pelerina și începu să-și dea jos armura. Kelsea căută în buzunar și scoase al doilea lăntișor înainte să-și dezbrace pelerina. Se apucară apoi să fixeze armura lui Pen pe ea, pe rând, piesă cu piesă. Metalul era incredibil

de greu; de câteva ori, Kelsea trebui să-și înăbușe un geamăt când i se mai adăuga câte o nouă bucată.

— Ne despărțim, anunță Carroll. Nu vor fi nici ei mulți și trebuie să sperăm că nu ne pot prinde pe toți odată. Mergeți încotro vreți, totul e să nu mergeți împreună. Ne vedem pe pajiștea din fața Citadelei peste două zile.

Se întoarse apoi către Pen.

— Pen, vei schimba și calul cu iapa Reginei. Dacă avem noroc, o să se concentreze să urmărească iapa.

Kelsea se clătină puțin când Mhurn îi fixă platoșa pe umeri. Era plată, făcută pentru un bărbat; sânii îi zvâcneau dureros când acesta se apucă s-o lege cu catarama la spate.

— Cine merge cu Regina? întrebă Dyer.

I se citea pe față că spera din tot sufletul să nu fie vorba de el.

— Lazarus.

Kelsea se uită la Buzduganu, care stătea în spatele lui Carroll, la marginea grupului. Avea pe chip aceeași indiferență ca-ntotdeauna. Carroll ar fi putut la fel de bine să-i dea în pază nu știu care copac important. Probabil că lui Kelsea i se citea îndoiala pe chip, căci Buzduganu ridică din sprâncene, ca și când ar fi provocat-o să conteste decizia.

Kelsea n-o contestă.

Carroll zâmbea încurajator la grupul de străjeri, dar chipul îi era muncit de gânduri; Kelsea simți apăsarea morții asupra sa, aproape ca o umbră care-aștepta să-l înhațe, cocoțată pe umărul lui.

— Această misiune e ultima pe care-o avem de îndeplinit împreună și e cea mai importantă. Regina trebuie să

ajungă la Citadelă, chiar dacă vom fi nevoiți să ne dăm viața pentru asta.

Făcu un semn din mână că puteau să plece, iar oamenii porniră. Kelsea își adună toată forța de care era în stare:

— Stați!

— Domniță? Carroll se întoarse, iar ceilalți se opriră și ei, în drum spre cai.

Kelsea se uită la toți, cu fețele dure și hotărâte în lumina cenușie a dimineții; unii o urau, știa bine, într-un colț adânc al ființei lor, dar onoarea nu le dădea voie s-o recunoască.

— Știu că niciunul dintre voi n-a ales să se afle în această misiune, dar vă mulțumesc că ați venit. M-aș bucura să vă am pe oricare dintre voi în garda mea personală, dar, oricum ar fi să fie, familiile voastre vor fi în siguranță. Asta v-o jur... mă credeți sau nu.

Se întoarse apoi către Carroll, care-o privea cu o expresie imposibil de descifrat:

— Acum putem să plecăm, Domnule Căpitan.

— Domniță.

Dădu din cap și bărbații începură să urce-n șa.

— Lazarus, stai puțin.

Buzduganu veni spre ei călcând apăsător.

— Căpitane, pe calul *meu* nu pui mâna.

— Nici n-aș îndrăzni.

Fața lui Carroll se încreți într-un zâmbet scurt.

— Rămâi cu Regina, Lazarus, dar suficient de departe ca să se nu vadă că sunteți împreună. Eu aș lua-o spre râul Caddell, pe care să-l urmați până-n oraș. Fluxul apei vă va șterge urmele.

Buzduganu încuviință din cap, dar Kelsea avu deodată o presimțire ciudată: Buzduganu deja cântărise sfatul lui Carroll și-l respinsese într-o clipă, alegându-și singur traseul.

— Nu e timp de povești, Domniță, dar Lazarus al nostru e un renumit magician al evadărilor. Cu puțin noroc, îți va pune-n practică cel mai de seamă truc.

Armura lui Kelsea era completă. Pen își puse pelerina ei verde pe umeri; îi era mică.

— Cu Dumnezeu înainte, Domniță, murmură el, apoi se făcu nevăzut.

— Domnule Căpitan.

Kelsea se gândi deodată la scena cumplită cu Carlin și la Barty, cum stăteau ei în ușa căsuței, cu optimismul lor prefăcut.

— Ne vedem în curând în fața tronului.

— Domniță, știu că mă așteaptă moartea în călătoria aceasta. Pentru mine e destul dacă ajungi dumneata pe tron.

Se urcă pe cal, cu chipul chinuit de un scop pe cât de puternic, pe-atât de deznădăjduit. Buzduganu îi întinse mâna și Carroll o apucă.

— Să ai grijă de ea, Lazarus.

Dădu pintenii calului, care porni în galop, și dispăru în pădure.

Kelsea și Buzduganu rămaseră singuri. Caii scoteau aburi pe nas, și Kelsea își dădu seama din nou cât de frig e. Luă pelerina lui Pen și, înainte să și-o pună pe umeri, găsi buzunarul de la piept și puse lăntșorul de la Carlin în el. Împrejur, tabăra părea foarte goală, nu mai erau decât un morman de frunze moarte și ramurile scheletice ale copacilor ce li se întindeau pe deasupra capului.

— Încotro s-o iau? îl întrebă pe Buzduganu.

— Printre copacii aceia de la stânga.

O ajută să se urce pe calul lui Pen, un armăsar maroniu-închis, mai înalt cu două palme decât iapa ei. Chiar și cu ajutorul lui Buzduganu, Kelsea gemu la efortul de a-și ridica atât corpul, cât și armura lui Pen în șa.

— O s-o iei câteva zeci de metri spre miazănoapte, apoi te-ntorci și-o iei spre miazăzi. Dumneata n-o să mă vezi, dar să știi că o să fiu prin preajmă.

Simțind cât de mare era calul pe care se urcase, Kelsea recunoscuse:

— Nu prea știu să călăresc, Lazarus. Și n-am mers niciodată prea repede.

— Am observat, Domniță, dar Rake e unul dintre armăsarii noștri cei mai blânzi. Dacă-l strunești ușor, n-o să te-arunce din șa, chiar dacă nu te cunoaște.

Ridică brusc capul și-și fixă privirea deasupra capului lui Kelsea.

— Acum du-te, Domniță. Vin.

Kelsea ezită.

— Ah, Iisuse!

Buzduganu îi trase una calului pe crupă și Rake țâșni de pe loc; Kelsea aproape că scăpă frâurile. Îl auzi din spate pe Buzduganu:

— Păpuși și rochii, Domniță! Trebuie să fii mai tare de-atât!

Apoi dispăru în pădure.

A fost o călătorie teribilă. A strunit bidiviul în cercul amplu pe care i-l descrisese Buzduganu; corpul îi tânjea după momentul când avea să meargă drept și să mărească viteza. Când i s-a părut că făcuse un cerc destul de mare,

s-a uitat după mușchiul de pe pietre și a început să gonească spre sud; pelerina cenușie a lui Pen îi flutura în urmă. În primele minute, armura îi cântărea greu, zguduindu-i corpul de fiecare dată când Rake se proptea în copitele din față. Dar după puțin timp nu mai simțea deloc greutatea. Nu mai exista nimic decât viteza, o viteză pură, curată, pe care n-o atinsese niciodată cu calul bătrâior al lui Barty. Pădurea îi trecea în goană prin fața ochilor; copacii erau uneori departe, dar alteori treceau atât de aproape încât ramurile lor îi biciuiau armura. În urechi îi urla vântul înghețat, iar în capul pieptului simțea gustul amărui al adrenalinei.

Buzduganu nu se-arăta nicăieri, dar Kelsea știa că e pe-aproape. Ultima lui remarcă îi tot venea în minte în timpul galopului și-i făcea obraji să ia foc, deși bătaia vântului i-i înțepenise. Se gândise că fusese puternică și curajoasă de-a lungul călătoriei; își permisesese să creadă că-i impresionase. Carlin îi spunea mereu că i se citea totul pe față. Dacă pricepuseră toți ce mândră era de ea însăși? Cum să mai dea ochii cu ei?

Termină imediat cu prostiile astea!

Vocea lui Carlin îi răsună în cap ca un tunet, dincolo de orice umilință și de orice dubiu. Kelsea-și strânse coapsele mai tare în jurul lui Rake și îl mână mai iute, iar când simțea că obraji-i încep din nou să se înroșească, ridica mâna și-și trăgea câte-o palmă.

Să fi trecut vreo oră de galop; pădurile dispăruseră cu totul și Kelsea se trezi gonind de-a lungul Câmpiei Almont. Cât vedea cu ochii, se întindeau ogoare verzi, bine lucrate, dar o scotea din minți că pământul era atât de plat și de uniform. Ici și colo se zărea câte-un copac, dar nu erau decât niște trunchiuri fără frunze, răsucite

spre cer; nici vorbă să se poată adăposti sub ele, la o adică. Își continuă drumul pe potecile dintre ogoare, iar când nu se vedea niciun alt drum, o tăia de-a dreptul peste câmpuri. Pe toată întinderea se zăreau, din loc în loc, adăposturi de lemn, cu acoperișul de stuf. Ceva mai încolo, se vedeau și câteva locuințe mai înalte și mai solide, tot din lemn, unde probabil că locuiau vechilii, dacă nu chiar boierii.

Zări mulți țărani; unii își ridicau privirile să se uite la ea sau îi făceau cu mâna în trecere. Dar cei mai mulți nici n-o băgau în seamă, preocupați de recoltă. Economia din țear se sprijinea pe agricultură; țăranii lucrau pământul în schimbul dreptului de-a se stabili pe pământul boierului, căruia îi parveneau toate profiturile, mai puțin taxele care mergeau la împărăție. Lui Kelsea îi răsună-n urechi vocea lui Carlin, cândva în bibliotecă; tonul dezaprobator răsună în camera înconjurată de cărți: „Asta nu e nici mai mult, nici mai puțin decât robie curată, Kelsea. Ba, mai rău, e robie tolerată de stat. Oamenii aceștia n-au încotro decât să muncească până cad din picioare, și pentru ce, pentru confortul boierului; ei, dacă au noroc, reușesc cel mult să supraviețuiască. William Tear a venit în Lumea Nouă cu un vis despre socialismul pur, și uite unde-am ajuns“.

Carlin propovăduise constant pe tema asta, dar pentru Kelsea era altceva să vadă sistemul în fața ochilor. Oamenii care munceau pe ogoare păreau uscați de foame; majoritatea purtau niște haine fără nicio formă, care mai mult atârnavă pe ei, așa piele și os cum erau. Vechilii erau ușor de identificat, căci stăteau călare pe cai, ridicați deasupra recoltelor, și nu păreau c-ar suferi de

foame. Purtau pălării plate și largi, și fiecare avea în mână câte-un ciomag al cărui scop era dureros de evident; când Kelsea se-apropie de unul dintre ei, văzu că un capăt al ciomagului era pătat cu un fel de roșcat-închis.

Spre răsărit, Kelsea zări o casă care sigur îi aparținea unui boier: avea un turn din cărămidă roșie. Cărămidă adevărată! Cărămida din Tearling era un material foarte prost în comparație cu cea din Mortmesne, care era făcută cu mortar de calitate mai bună și costa cel puțin o liră kilogramul. Carlin avea un cuptor din cărămidă adevărată, pe care i-l construisese Barty, iar Kelsea se întrebase în repetate rânduri dacă Barty nu cumva cum-părase cărămizile de pe piața neagră din Mortmesne. Majoritatea meșterilor n-aveau voie să-și vândă produsele în Tearling, dar produsele de lux din Mortmesne se dădeau la prețuri foarte mari peste graniță, iar Barty îi spusese că, dac-aveai bani, găseai de toate. Dar, chiar dacă Barty făcea uneori afaceri pe piața neagră, el și Carlin nu și-ar fi permis niciodată o casă de cărămidă. Pesemne că boierul care locuia aici era putred de bogat. Kelsea își roti privirea asupra oamenilor de pe câmp, care arătau ca niște sperietoare de ciori, și în minte i se-nfiripă un sentiment nedeslușit de furie. Îi repugnase dintotdeauna gândul că va fi regină și știa că n-are tot ce-i trebuie pentru așa ceva, deși Barty și Carlin își dăduseră toată silința cu ea. Nu crescuse într-un castel, nu avusese parte de genul acela de viață privilegiată. Ținutul peste care urma să domnească erva atât de vast încât o intimidă, dar la vederea acestor țărani care lucrau ogoarele, ceva în sufletul ei s-a mișcat și a început să se manifeste pentru prima dată. Toți oamenii aceia erau responsabilitatea ei.

În stânga, soarele străpungea orizontul; Kelsea zări cu coada ochiului o siluetă neagră care brăzdă cerul dimineții, dispărând apoi rapid, fără un sunet.

E un șoim din Mortmesne!

Își împlântă călcâiele în coapsele lui Rake și lăasă trâul cât de liber îndrăzni. Armăsarul mări pasul, dar degeaba; niciun cal strunit de om nu putea să scape de sub urmărirea unui șoim. Își aruncă privirea în toate părțile, dar nu văzu nimic, nici măcar un rând de copaci sub care să se adăpostească, doar ogoare nesfârșite și, foarte departe, luciul albastru al unui râu. Scotoci sub pelerină după cuțit.

— Jos! Lasă-te-n jos! zbieră Buzduganu din spatele ei:

Kelsea se aplecă și auzi şuieratul aspru al ghearelor lovind aerul unde mai-nainte fusese capul ei.

— Lazarus!

— Du-te, Domniță!

Se lipi de grumazul lui Rake și dădu drumul cu totul la strânsoarea frâielor. Acum rupeau țara-n două, gonind atât de tare încât Kelsea nici nu mai putea să distingă țăranii pe câmpuri, nu mai vedea decât o contopire de maro și verde. Se gândi că e doar o chestiune de timp până ce calul avea s-o arunce din șa și o să-și frângă gâtul. Dar chiar și gândul acesta aducea cu el sentimentul unei libertăți ciudate..., în fond, nimeni nu se așteptase să rămână în viață atât de mult. Se puse pe râs, un râs sălbatic, nestăpânit, pe care vântul îl sfâșie pe loc.

Șoimul se lansă într-un nou atac dinspre dreapta. Kelsea se lăasă din nou în jos, dar nu îndeajuns de repede. Ghearele îi înțepară gâtul și îi sfâșiară un tendon. Sângele începu să-i șiroiască pe claviculă, un șuvoi gros și cald. Șoimul se avântă la stânga. Kelsea întoarse

capul după el și simți cum rana de la gât i se cască și-i împrăștie un val de durere în toată jumătatea dreaptă a corpului.

Din spate se auzea zgomotul unor copite venind spre ea, dar Kelsea nu-ndrăzni să se uite-n urmă; șoimul zbura acum în cercuri înaintea ei, pregătindu-se să-i atace ochii. Era mult mai mare decât orice șoim pe care-l văzuse vreodată, de un negru intens, întunecat, nu maro, ca cei obișnuiți, ci aproape ca un vultur. Brusc, plonjă din nou în atac, cu ghearele deschise. Kelsea se lăsă în jos a treia oară și-și ridică brațul ca să-și protejeze ochii.

Deasupra capului auzi zgomotul înăbușit al unei bufnituri. Nu veni nicio durere, așteptă o clipă și se uită cu grijă în sus. Nu mai era nimic.

Se uită în dreapta, cu ochii înlăcrimați de durere, și-l zări pe Buzduganu. Hoitul șoimului îi atârna de măciulia țepoasă a ghioagei, o masă amorfă de sânge, pene și măruntaie ude. Buzduganu scutură vârtos măciuca, până ce pasărea căzu.

— Șoim din Mortmesne? strigă ea împotriva vântului, încercând să-și calmeze vocea.

— Cu siguranță, Domniță. Nu au pereche pe lume. Sunt negri ca noaptea și mari cât un dulău. Dumnezeu știe cu ce i-au prăsit.

Buzduganu își încetini calul și o măsură din cap până-n picioare.

— Te-a rănit.

— Doar la gât.

— Șoimii sunt făcuți să ucidă, dar și să servească drept iscoade. Sigur e un grup de asasini pe urmele noastre. Mai poți să mergi?

— Da, dar o să rămână o dâră de sânge în urma mea.

— La vreo cînșpe kilometri depărtare se află bastionul unei doamne care i-a fost devotată mamei dumitale. Mai poți să mergi până acolo?

Kelsea îl privi cu furie.

— Mă iei drept o femeie toantă și fricoasă. Sângerez puțin, atîta tot. Nu m-am mai simțit niciodată atît de bine ca în călătoria asta.

Ochii lui Buzduganu sclipiră a înțelegere.

— Ești tânără și cutezătoare, Domniță. E o calitate de dorit la un războinic, dar poate că nu și la o regină.

Kelsea se încruntă.

— Să mergem, Domniță. Spre sud-vest.

Soarele se ridicase deasupra liniei orizontului; lui Kelsea i se părea că zărește deja destinația: un turn de piatră ce contrasta cu luciul albastru al râului. De la distanță, turnul avea dimensiunile unei jucării, dar Kelsea știa că, după ce o să se apropie, se va dovedi că avea câteva etaje bune. Kelsea se întrebă dacă moșiereasa care trăia acolo își lua tainul din folosința râului; Carlin îi spusese că mulți nobili care-și aveau proprietățile pe lângă un râu sau lângă un drum nu pierdeau ocazia să mai stoarcă niște bani de la cei care treceau pe-acolo.

În galop, lui Buzduganu i se mișca scăfârlia înainte și-napoi, de parc-ar fi fost pe arcuri. Își atârname ghioaga la loc la centură fără să se mai obosească s-o curețe, iar măruntaiele șoimului rămase pe ea luceau în soarele dimineții. Pe Kelsea o îngrețoșă detaliul, așa că se întoarse să privească ținutul dimprejur, forțându-se să ignore durerea din grumaz. Se găseau fără-ndoială în centrul Câmpiei Almont, marea țarină a regatului — teren deschis cât vedeai cu ochii. Râul din față era fie Caddell, fie Crithe: Kelsea nu știa sigur care anume și nu știa nici cât de mult

merseseră spre vest. În depărtare, spre sud-vest, zări un pâlcc de dealuri brune și, între ele, o pată întunecată care se putea să fie Noua Londră. Dar îi picură un strop de transpirație în ochi și, până să se dezmeticească, dealurile brune dispăruseră ca o vedenie și, cât vedea cu ochii, nu era decât câmp. Regatul i se părea necuprins, mult mai mare decât se-arăta pe hărțile lui Carlin.

Parcurseseră aproape jumătate din distanța până la turn, când Buzduganu se întinse și îl plesni tare pe crupă pe Rake. Armăsarul protestă printr-un nechezat, dar întinse pasul și țâșni atât de iute spre râu încât Kelsea era cât pe ce să cadă din șa. Încercă să se miște în ritmul calului, dar simțea că rana din grumaz i se deschide de fiecare dată când copitele lui Rake atingeau pământul, și se strădui să nu bage-n seamă valurile de ameteală care-o cuprindeau la răstimpuri.

O vreme, nu-l auzi decât pe Buzduganu în spate, dar treptat distinsese încă un zgomot inconfundabil de copite, câteva perechi de copite care veneau pe urmele lor și se-apropiau; râul se apropia și el, într-un ritm înfricoșător. Întoarse capul și-și văzu cu ochii cea mai mare frică: erau patru Cadeni ale căror pelerine roșii fluturau în galop. Când auzise despre Cadeni în copilărie, Kelsea îl întrebaseră pe Barty cum se face că niște asasini de profesie poartă o culoare atât de aprinsă și de vizibilă. Răspunsul lui nu fusese de natură s-o liniștească: Cadenii erau niște asasini atât de siguri pe ei, încât își puteau permite să poarte o culoare stridentă și să atace la lumina zilei. Pelerinele emiteau un mesaj clar și, într-adevăr, Kelsea simți că-i îngheață sângele-n vine la vederea lor.

În urma ei, Buzduganu mârâi o înjurătură, apoi urlă:
— La dreapta!

Când privi în jur, Kelsea văzu încă un grup, nu mai puțin de patru-cinci oameni, însă cu pelerine negre, care veneau dinspre nord-vest și făceau un unghi așa încât să-i întâlnească înainte de râu. Chiar dacă Rake ar fi fost suficient de rapid cât să scape de sub urmărirea ambelor grupuri, aveau s-o prindă când râul o va obliga să se întoarcă. Râul era lat, se-ntindea pe vreo cincisprezece metri de la un mal la altul, și chiar și de pe cal se vedea bine că apa cea verde era adâncă, curgea rapid la vale și, din cum se-nvolbura din loc în loc, Kelsea înțelese că pe dedesubt era plină de stânci. Râul era prea rapid ca să-l poată trece înot și nu se vedea nicio barcă. N-avea nicio soluție, dar mintea îi zbură către câmpia verde, întinsă cât vedeai cu ochii și plină cu oameni. Oameni de care era responsabilă.

Dacă ar merge în galop spre vest, de-a lungul apei, amândouă grupurile de urmăritori n-ar avea încotro decât s-o urmărească pe mal; n-ar mai avea cum să-i taie calea. Probabil c-ar prinde-o oricum, dar măcar așa ar prelungi timpul în care s-ar putea întâmpla o minune. Apucă cu toată puterea de hățuri și-o luă pieptiș spre râu. La fiecare pas, sângele din rana de la gât îi sărea pe bărbie și pe obraji.

Când nu mai erau decât vreo cincisprezece metri până la râu, smuci de hățuri, în încercarea de a-i lua prin surprindere pe ceilalți călăreți cu o mișcare la dreapta. Dar Rake înțelese greșit mișcarea și se opri brusc. Kelsea zbură din șa, văzând cu mirare că râul și cerul își schimbă locurile și se amestecă, apoi ateriză cu fața-n jos; căzătura o lăsă fără suflare și începu să respire scurt, sacadat. Tropicul cailor care se-apropiau de ea în galop făcea să vuiască pământul. Dădu să se ridice, dar picioarele n-o

ascultară. Încercă să inspire adânc, însă nu-i ieși decât o gâfâială forțată.

În stânga ei, un bărbat strigă:

— Ia fata! Ia fata, lua-te-ar naiba! De Buzduganu te ocupi mai târziu, ia fata!

În fața ei, ceva se prăbuși la pământ. Kelsea privi în sus și-l văzu pe Buzduganu, cu sabia ridicată într-o mână și cu buzduganul în cealaltă, ținându-le piept celor patru bărbați cu pelerine roșii. Arătau destul de diferit între ei, unii bruneți, alții blonzi, unii înalți, alții scunzi. Ba unul chiar avea mustață. Dar fiecare chip avea aceeași privire dură, împietrită, de-o cruzime disciplinată. Cel cu pielea mai albă străpunse apărarea lui Buzduganu și-l zgârie cu vârful sabiei de-a lungul claviculei. Sângele îl împroșcă pe Caden pe față și i se scurse pe pelerina stacojie. Buzduganu ignoră rana, ridică mâna și-l lovi în grumaz pe cel care-l atacase. Bărbatul uriaș în roșu se prăbuși la pământ, gâlgâind sugrumat, cu traheea zdrobită.

Buzduganu se dădu mai în spate, cât să stea exact în fața lui Kelsea, așteptând, cu câte-o armă ridicată în fiecare pumn. Un alt Caden sări la el; Buzduganu se lăsă-n genunchi și tăie aerul cu sabia. Cadenul căzu la pământ, urlând în chinuri. Buzduganu-i tăiasă piciorul drept exact deasupra genunchiului; din ciotul rămas îi izbucneau acum valuri de sânge ce scăldau malul apei într-un roșu aprins. Kelsea își dădu seama că urmărea pulsul stins al bărbatului, a cărui inimă, pe moarte, îi pompa sângele în nisip.

Ca prin ceață, Kelsea pricepu că trebuie să facă ceva. Dar picioarele încă n-o ascultau, iar coastele o dureau îngrozitor. Cei doi Cadeni rămași în viață se năpus-tiră asupra lui Buzduganu, cu săbiile ridicate deasupra

capului. Buzduganu reuși să-l evite pe primul și-i împlântă măciuca în cap, dintr-o parte. Bărbatul cu peletrină roșie căzu la pământ fără niciun sunet, cu scalpul zdrobit, transformat într-un ghiveci de sânge și oase. Însă Buzduganu nu reveni pe poziție îndeajuns de rapid; ultimul asasin ajunsese la el și-i spintecă șoldul; sabia-i tăie fără ezitare chiar și centura de piele pe care-o purta la braut. Dar Buzduganu se aruncă sub el, se roti, se ridică-n picioare cu grația unui animal și-și împlântă arma, cu o torță zdrobitoare, în coloana asasinului. Kelsea auzi un trosnet, ca atunci când Barty rupea o ramură din pădure, iar Cadenul căzu la pământ cu o bufnitură surdă.

În spatele lui Buzduganu, Kelsea văzu că bărbatii cu pelerine negre îi ajunseseră și ei din urmă și-acum săreau din șa cu săbiile deja scoase din teacă. Buzduganu se lansă în atac în direcția lor, în timp ce Kelsea urmărea cu un fel de mirare amestecată cu dezamăgire... i se părea o mare pierdere să-l vadă murind acolo. Nu auzise niciodată că cineva ar fi reușit să înfrângă un spadasin Caden, nemaivorbind de patru. Își luă mâna de la gât și văzu că e îmbibată de sânge. Oare era posibil să moară dintr-o rană superficială? Barty nu-i vorbise niciodată despre moarte.

Cineva o apucă de subsuori și o răsuci pe spate. În fața ochilor îi jucau pete negre. Rana din grumaz i se deschise și mai mult și începu să-i pulseze cu sânge cald. Picioarele îi căzură fiecare într-o parte, nervii i se treziră la viață și o lovi o durere nemaivăzută, de parcă gamba i-ar fi fost străpunsă deodată de nenumărate cioburi. Deasupra ei apăru un chip de culoarea morții, cu două găuri negre, impenetrabile în loc de ochi și cu gura pătată de sânge. Kelsea nu putu să-și oprească un țipăt, până să-și dea seama că nu era decât o mască.

— Domnule. Buzduganu.

Kelsea se uită-n sus și văzu că în fața ei stă încă un bărbat, de data aceasta, din fericire, cu o mască albă simplă.

— Faceți-l să leșine, ordonă bărbatul cu masca albă. Îl luăm cu noi.

— Poftim?

— Uită-te-n jur, How. A omorât patru Cadeni, de unul singur. O să ne facă probleme, fără-ndoială, dar ar trebui să fiu nebun să dau pieirii un asemenea soldat. Vine cu noi.

Kelsea dădu să se ridice, deși grumazul îi scârțâi a protest, și ajunse în șezut, la timp cât să-l vadă pe Buzduganu, care acum sângera din nenumărate răni, înconjurat de câțiva bărbați cu măști negre. Unul dintre ei se repezi, iute ca o nevăstuică, și-și puse sabia, cu mânerul în jos, pe ceafa Buzduganului.

— Nu! strigă Kelsea când Buzduganu căzu la pământ.

— N-are nimica, fetițo, spuse masca albă de deasupra ei. Adună-te.

Kelsea se ridică cu chiu, cu vai în picioare.

— Ce vreți de la mine?

— Nu ești în situația de-a cere lămuriri, fetițo.

Îi întinse o sticlă cu apă, dar fata îl ignoră. Ochii din spatele măștii albe străluceau de negri ce erau, în timp ce bărbatul o studia, uitându-se atent la gâtul ei.

— Arată nasol. Cum s-a întâmplat?

— Un șoim din Mortmesne, răspunse Kelsea îndărătnică.

— Să-i dea Dumnezeu sănătate lui unchiu-tău. Se pricepe la aliați cam tot cum se pricepe și la haine.

— Domnule! Mai vin Cadeni! Dinspre nord!

Kelsea se întoarse spre nord. De-a lungul câmpurilor se ridica un nor de praf, amăgitor de mic de la distanța aceasta, dar Kelsea estima că erau cel puțin zece oameni pe urmele lor, o masă roșie desprinsă de orizont.

— Mai sunt șoimi? întrebă conducătorul.

— Nu. How a împușcat deja unul.

— Slavă Cerului. Legați-le caii, îi luăm cu noi.

Kelsea întoarse capul să se uite la râu. Era adânc și tumultuos, dar, spre deosebire de malul pe care se aflau, care părea să fi fost defrișat dinadins, malul celălalt era acoperit de copaci și tufe care atârnau deasupra apei pe o distanță de cel puțin cinci sute de metri în aval. Dacă reușea să ajungă dincolo, ar putea să scape.

— Ești un trofeu foarte râvnit, zise conducătorul, de lângă ea. Deși nu prea s-ar zice, judecând după cum arăți.

Kelsea o zbughi spre râu, dar nu făcu nici trei pași că omul o prinse de cot și-o aruncă spre alt bărbat, de mărimea unui urs, care o apucă strâns în brațe.

— Nu încerca să fugi de noi, fetițo, îi spuse conducătorul, cu o voce rece. Da, se poate să te omorâm, dar Cadenii te vor omorî cu siguranță și-i vor mai și da Regentului capul tău.

Kelsea își cântări opțiunile și înțelese că n-are nici-una. Era înconjurată de cinci bărbați mascați. Buzduganu zăcea la pământ, la șase metri de ea, și, deși Kelsea văzu cu ușurare că respiră, trupul îi era lipsit de vlagă. Unul dintre bărbați îi legă mâinile și alți doi îl ridicară și-l urcară pe-un cal. Kelsea n-avea sabie și, chiar dacă ar fi avut, nu știa s-o folosească. Se întoarse spre conducător și dădu din cap.

— Morgan, ia-o pe calul tău.

Conducătorul se întoarse, se urcă și el pe cal și ridică vocea:

— Hai, repede. Aveți grijă la escortă!

— Hai sus, Domniță, zise Morgan, cu o voce neașteptat de blândă față de constituția lui solidă și masca neagră.

— Poftim.

Kelsea își puse piciorul în scara improvizată de mâinile lui și se ridică pe calul lui. Din gât sângele îi șiroia în neștire; pe umărul drept al cămășii avea o pată mare, lipicioasă, din care începuseră să i se scurgă firicele și pe antebraț. Kelsea simți mirosul propriului sânge, ca mirosul bănuților vechi de cupru pe care Barty îi păstra în cutia cu suvenire de-acasă. Barty lustruia atent bănuții în fiecare săptămână și-i arăta și lui Kelsea: monede rotunde banale din cupru, înfățișând chipul impunător și bărbos al unui bărbat, rămase din timpuri de mult apuse. Era ciudat că tocmai mirosul de sânge îi declanșa amintiri atât de plăcute.

Morgan se urcă pe cal în spatele ei; Kelsea simți cum calul se stabilizează sub greutatea lui. Brațele lui formau un cadru solid de-o parte și de alta a fetei. Kelsea își sfâșie mâneca până obținut un bandaj potrivit să și-l apese pe gât. Rana avea nevoie de cusături, și asta cât mai repede, dar era hotărâtă să nu lase o dâră de sânge în urmă.

Galopau de-a lungul râului. Kelsea se întreba încotro vor putea s-o apuce, căci râul curgea prea iute și prea năvalnic ca să-l poată străbate cu caii, și nu era nici urmă de vreun pod. Când privi spre miazănoapte, văzu că grupul de pelerine roșii își schimbaseră direcția și venea drept spre ei. Bărbații mascați care o-nconjurau nu comentau deloc încotro mergeau sau dacă aveau vreun plan de scăpare. Conducătorul mergea în față. În urma lui venea altcineva,

pe calul lui Buzduganu, în timp ce acesta zăcea răsturnat peste șa; corpul inert i se zguduia la fiecare pas al calului. Kelsea nu prea văzu sânge când îl privi, dar avea corpul acoperit aproape peste tot cu pelerina cenușie. Mascarii păreau concentrați exclusiv asupra drumului din fața lor; nici nu-ntorceau capul să vadă cât progresaseră cei care-i urmăreau, și nici la Kelsea nu se uitau. Fetei i se strânse inima când se văzu așa neajutorată. Dacă ar fi fost singură, era moartă de mult.

— Acum! strigă conducătorul.

Pământul se răsturnă sub copitele calului lui Morgan și intrară galopând în râu. Kelsea închise ochii și-și ținu respirația, pregătindu-se de întâlnirea cu apa rece ca gheața, dar aceasta nu avu loc. De jur împrejurul lor, râul spumega sălbatic și-mproșca aerul cu picături înghețate; Kelsea se udase până la genunchi. Când deschise ochii, văzu că străbăteau râul într-un mod inexplicabil: copitele cailor stropeau la tot pasul, totuși pășeau pe pământ ferm.

N-are cum, se gândi și făcu ochii mari de mirare. Dar dovada era chiar în fața ei: tăiau râul pe diagonală și cu fiecare pas erau mai aproape de malul celălalt. Trecură printre doi bolovani sumețiți în mijlocul râului, atât de aproape încât Kelsea reuși să distingă panglicile de alge de culoarea smaraldului care creșteau pe ei, răsfirate prin apă. Se gândi apoi la giuvaierul pe care-l purta la gât, care-ncepuse să lumineze, și aproape că izbucni în râs. Ziua fusese plină de minuni.

Când ajunseră pe uscat, se îndreptară imediat către pădure. Era a doua oară în ziua aceea când Kelsea se trezi cu fața biciuită și plesnită de frunze, dar puse bărbia-n piept și nu mai zise nici păs.

Ajunși la umbra unui stejar masiv, conducătorul ridică mâna și își opriă cu toții caii. În urma lor, râul abia se vedea de copaci. Conducătorul se-ntoarse pe loc, descriind un cerc complet, și acum stătea nemișcat, scrutând atent malul celălalt al râului.

— Le-am dat de lucru pentru o vreme, zise unul dintre ei.

Kelsea se întoarse, fără să bage-n seamă valul de ameteală ce-o cuprinsese, și privi cu atenție printre ramurile stejarului. Dar nu vedea nimic, doar strălucirea soarelui reflectându-se în apă. Însă unul dintre bărbații cu mască neagră jubilă:

— I-am blocat de tot. O să stea acolo ore întregi.

Acum îi auzi și ea: câteva voci ridicate, cărora le răspunse o alta, strigând „Nu știu!”

— Domnița are nevoie de cusături, anunță Morgan din spatele ei, făcând-o să tresară. Pierde prea mult sânge.

— Așa e, răspunse conducătorul, fixând-o pe Kelsea cu ochii săi negri.

Îl fixă și ea, la rândul ei, încercând să vadă dincolo de mască. Chipul de pe mască închipuia un arlechin, dar era ceva mai rău, într-un fel pe care nu-l putea preciza. Efectul era cu totul înfricoșător, amintindu-i de coșmarurile din copilărie. Se forță să stea dreaptă și să se uite la el, deși sângele i se strângea la încheietura brațului.

— Dar cine ești?

— Sunt moartea lungă și lentă a Regatului Tearling, fetițo, și trebuie să ne ierți.

Bărbatul clătină din cap, privind peste capul ei. Kelsea nu mai apucă să-ntoarcă capul, fiindcă văzu negru dinaintea ochilor.

3. Spectrul

Semnul distinctiv al unui adevărat erou este acela că fapta sa cea mai eroică se săvârșește în secret. Nu auzim nimic de ea. Și totuși, cumva, dragi prieteni, știm.

– Predicile Părintelui TYLER
din Arhiva Arvath

— Trezește-te, fetițo.

Kelsea deschise ochii și zări un cer de-un albastru atât de strălucitor, încât își închipui că încă visează. Dar după ce privi scurt împrejur înțelese că se afla într-un cort. Era întinsă pe jos, învelită într-o piele de animal. Nu era piele de cerb, căci ar fi recunoscut-o, dar era așa de călduroasă că nu-i venea să se ridice și să iasă din ea.

Kelsea se uită către cel care vorbise, un bărbat îmbrăcat din cap până-n picioare în albastru-închis. Avea o voce plăcută, de bariton, îndeajuns de particulară încât să-l recunoască și fără masca îngrozitoare de mai-nainte. Era hărbierit proaspăt și arăta bine, avea pomeții înalți, iar pe chip i se ghicea buna dispoziție. Era și mult mai

tânăr decât crezuse ea pe malul râului, n-avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, cu părul încă des și închis la culoare; ochii mari și negri care-i ieșeau în evidență pe fața lipsită de riduri o puseră pe Kelsea pe gânduri: n-arătau nici pe departe de treizeci de ani.

— Și azi unde ți-ai lăsat chipul încântător?

— Acum sunt acasă, răspunse el relaxat. N-avea sens să mă deghizez.

Kelsea se strădui să se ridice, ceea ce-i provocă un junghi puternic din dreapta gâtului, ca o avertizare să se oprească. Își cercetă ușor rana, cu degetele, și descoperi o rană cusută, acoperită cu un soi de cataplasma lipicioasă.

— O să se vindece frumos. Te-am îngrijit eu însumi.

— Mulțumesc, răspunse Kelsea, după care își dădu seama că nu era îmbrăcată cu hainele cu care venise, ci purta un fel de rochie dintr-o pânză albă, poate de in. Când își ridică privirea spre el, își simți obrajii înroșindu-se.

— Da, tot eu m-am ocupat și de asta, spuse, zâmbind și mai mult. Dar nu-ți face griji, fetițo, ești prea banală pentru gustul meu.

Cuvintele bărbatului o răniră, și nu puțin, dar își ascunse dezamăgirea sub o expresie mai dură.

— Unde mi-e mantia?

— Acolo.

Bărbatul arătă cu degetul mare spre un morman de haine așezat în colț.

— Dar n-ai nimic prin ea. Nu sunt un om atât de bun încât să rezist să iau asta.

Își desfăcu degetele și lăsă s-atârne printre ele un lănțișor cu piatră de safir. Kelsea ridică mâna instinctiv și simți că lănțișorul ei îi atârna încă în jurul gâtului.

— Sunt optimiști, fetițo, dacă ți le-au dat pe amândouă. Umbra vorbă că giuvaierul Regelui s-a pierdut cu totul.

Kelsea se abținu să se întindă după celălalt lăntișor, mai ales că omul atâta aștepta. Dar rămase cu ochii la salirul care se legăna înainte și-napoi.

— Pe ăsta nu l-ai purtat niciodată, spuse omul.

— De unde știi?

— Dacă l-ai fi purtat, nu s-ar fi lăsat scos de la gât.

— Poftim?

Bărbatul o privi mirat.

— Nu știi nimic despre aceste giuvaiere?

— Știu că îmi aparțin.

— Și ce-ai făcut ca să le meriți? Te-ai născut dintr-o regină de mână a doua cu o arsură pe braț.

De mână a doua. Asta ce mai voia să-nsemne? Kelsea își puse bine expresia în minte și vorbi cumpătat.

— Nu mi-aș fi dorit să fie așa.

— Poate.

Ceva din tonul lui îi dădea fiori, îi spunea că aici e în pericol. Dar cum venea asta, dacă omul îi salvase viața pe malul râului? În timp ce privea legănatul giuvaierului, ale cărui reflexe albastrii îi se reflectau pe piele, se gândi la această problemă. Ca să negociezi trebuie să ai ceva de oferit la schimb.

— Pot să te-ntreb cum te numești, domnule?

— E irelevant. Poți să-mi spui Spectrul, zise bărbatul, lăsându-se pe spate și așteptând să-i vadă reacția.

— Numele nu-mi spune nimic.

— Chiar așa?

— Da, știi, am crescut departe de lume.

— Aha, păi altfel numele meu ți-ar fi spus multe. Regentul a pus mulți bani pe capul meu. Și suma tot crește.

— Din ce cauză?

— I-am furat calul. Printre altele.

— Ești hoț de meserie?

— E plin pământul de hoți. Cum ar veni, eu sunt tatăl hoților.

Kelsea zâmbi fără să vrea.

— Și de-aia umblați toți mascați?

— Desigur. Oamenii invidiază darurile pe care ei nu le au.

— Sau poate că nu le plac răufăcătorii.

— Nu e musai să fii răufăcător ca să ai probleme, fetițo. Și pe capul tău s-a pus un preț bunice.

— Pe capul meu, repetă Kelsea cu vocea stinsă.

— Da, pe capul tău. Suma se dublează dacă poate fi recunoscut la livrare. Fără-ndoială că e un cadou pentru curva din Mort; presupun că dorește să-l țină atârnat pe undeva. Dar unchiul tău cere și giuvaierul și brațul tău, ca dovadă.

Lui Kelsea îi reveniră în minte cuvintele lui Carlin despre soarta conducătorilor. Încercă să-și închipuie căpățâna în vârf de băț, dar nu reuși. Carlin și Barty nu prea vorbeau despre Regentul Raleigh, unchiul lui Kelsea, dar tonul lor spunea tot. Îl disprețuiau de-a dreptul, iar Kelsea moștenise și ea disprețul lor. Faptul că unchiul ei voia s-o ucidă nu-i dăduse mari bătaii de cap; omul nu i se păruse niciodată prea important, în felul în care era importantă mama ei. Regentul nu era decât un obstacol care trebuia depășit.

Atenția îi reveni la Spectru și trase adânc aer în piept; acesta scosese cuțitul și-l ținea în balans pe-un genunchi.

— Deci, fetițo, continuă el, cu o voce înșelător de plăcută, ce ne facem cu tine?

Lui Kelsea i se strânse și mai tare stomacul, iar min-
tea i-o luă la goană. N-avea rost să se pună pe milogit în
lața acestui bărbat.

Trebuie să demonstrez că valorez ceva. Și repede.

— Dacă ești atât de căutat, voi putea să-ți ofer clemență.

— Așa o să faci, dacă cumva vei apuca să stai pe tron
mai mult de câteva ore, dar mă îndoiesc.

— Și totuși poate c-o s-o fac, răspunse Kelsea ferm.

Simți o durere ascuțită dinspre rana de pe gât, dar
n-o luă în seamă și-și aminti de cuvintele spuse de Carroll
în luminiș. Sunt mult mai puternică decât par.

Spectrul o privi lung și apăsător. Kelsea înțelese că voia
ceva de la ea. Cu fiecare secundă ce trecea, se simțea tot
mai încurcată, dar nu putea să-și întoarcă privirea. În
cele din urmă, lăsa să-i scape întrebarea care nu-i dădea
pace.

— De ce ai spus că mama mea a fost o regină de mână
a doua?

— Tu te gândești c-a fost de mână întâia, presupun.

— Nu știu nimic despre ea. Nimeni nu-mi spune
nimic.

Ochii bărbatului se deschiseră larg.

— Peste poate. Carlin Glynn este o femeie din cale-afară
de capabilă. Una mai bună n-am fi găsit.

Kelsea rămase cu gura deschisă. Cu excepția gărzilor
mamei ei, nu știa nimeni unde crescuse. Dacă ar fi știut
cineva, oamenii Regentului ar fi fost la ei la ușă cu ani
buni în urmă. Așteptă ca Spectrul să mai zică ceva, dar nu
mai zise nimic. În cele din urmă, întrebă ea:

— Cum se face că știi unde-am fost, dar cei din Mort-
mesne și Cadenii n-au știut?

Bărbatul alungă întrebarea cu un gest scurt din mână.

— Cei din Mort sunt asasini, iar Cadenii nu s-au apucat decât recent să te caute, când pe unchiul tău l-a cuprins disperarea în așa măsură încât să plătească tarifele Cadenilor, care sunt exorbitante. Dacă te-ar fi căutat de la-nceput, erai moartă de mult. Maică-ta nu te-a ascuns chiar atât de bine; n-avea imaginație.

Kelsea reuși să-și păstreze chipul netulburat, dar nu era ușor. Omul ăsta vorbea foarte disprețuitor despre mama ei, dar Carlin nu spusese niciodată nimic de rău despre Regina Elyssa.

Dar nici n-avea cum, nu? șopti o voce din mintea fetei.
Doar a promis.

— De ce o disprețuiești atât de mult pe mama mea? Ți-a pricinuit vreun neajuns?

Spectrul își lăasă capul într-o parte. O privea de parc-ar fi făcut un calcul în minte.

— Ești foarte tânără, fetiço. Ești incredibil de tânără pentru a fi regină.

— Te rog să-mi spui ce plângere ai împotriva mamei mele.

— Nu vād de ce aş face-o.

— Prea bine.

Kelsea își încrucișă brațele.

— Atunci voi continua să cred că a fost o regină de mâna-ntâi.

Bărbatul zâmbi aprobator.

— Oi fi tu tânără, dar te duce mintea mai mult decât o ducea pe maică-ta în zilele ei cele mai bune.

Rana lui Kelsea devenise dureroasă. Pe sprâncene îi apăruse o rouă fină de transpirație, pe care bărbatul o observă imediat după ea.

— Lasă-ți capul într-o parte.

Kelsea făcu întocmai, fără să se gândească. Spectrul se căută în buzunar și scoase o punguță, apoi începu să-i aplice ceva ud pe gât. Kelsea se pregăti să simtă o înțepătură, dar nu simți nimic. Degetele bărbatului îi atingeau delicat pielea. După câteva secunde, Kelsea își dădu seama că ar fi trebuit să se protejeze mai bine și închise ochii, resemnată. În minte îi răsăriră cuvintele spuse de Carlin dintr-o carte veche: *orice derbedeu...* De nervi, i se încordară degetele de la picioare.

Anestezia își făcu efectul repede; în câteva secunde, durerea se redusese la o pulsație firavă. Spectrul îi dădu drumul și-și puse punguța la loc în buzunar.

— Mai încolo, o să-ți treacă și restul de durere cu un snaps.

— Nu mă mai lua de sus, răbufni Kelsea.

Era nervoasă pe ea însăși că se simțea atrasă de răufăcătorul acesta, și i se părea foarte important ca el să nu-și dea seama.

— Dacă ai de gând să mă omori, omoară-mă și cu asta, basta.

— Toate la timpul lor.

În ochii Spectrului luci scurt ceva ce Kelsea se gândi că ar putea fi respect.

— Mă surprinzi, fetițo.

— Te-ai fi așteptat să mă rog de tine?

— Dacă te rugai de mine, te omoram pe loc.

— De ce?

— Pentru că așa făcea maică-ta.

— Eu nu sunt maică-mea.

— Poate că nu ești.

— De ce nu-mi spui ce anume vrei?

— Vrem să fii regină.

Kelsea pricepu imediat continuarea nerostită.

— Ceea ce maică-mea n-a fost.

— Ai idee cine-i taică-tu?

— Nu, și nu-mi pasă.

— Ba mie-mi pasă. Am făcut un pariu cu unul dintre oamenii mei.

— Un pariu?

Bărbatului îi luciră ochii.

— Paternitatea ta e unul dintre cele mai mari rămășaguri din regatul acesta. Știu o bătrână dintr-un sat din sud, departe, care-a pus pariu pe calul ei acum douăzeci de ani și de-atunci tot așteaptă să se afle adevărul. Marja posibilităților e destul de largă, ca să zic așa.

— Ce încântător.

— Ești os regesc, fetițo. De-acum încolo nimic din viața ta nu va mai fi personal.

Kelsea strânse din buze, iritată de turnura pe care-o luase conversația. Tatăl ei, la fel ca unchiul ei, nu i se păruse niciodată prea important. Mama ei era cea importantă, femeia care stăpânea regatul. Indiferent cine-ar fi fost tatăl lui Kelsea, se pare că-o abandonase la naștere... dar abandonul lui n-o duruse niciodată la fel de mult precum cel al mamei sale. Kelsea își aminti de zilele petrecute în dreptul ferestrei celei mari din camera de zi a casei; în cele din urmă, soarele apunea, iar mama ei tot nu venea.

— Am așteptat mult timp să aflăm care-i treaba cu tine, fetițo, mai zise, cu voce domoală. Nu merge nici cu vorba bună, nici cu amenințările, și nici acum n-am ajuns prea departe. Nu ești cum ne așteptam noi.

— Care „noi“?

Spectrul arătă cu mâna în spatele lui. Acum Kelsea își dădu seama că dincolo de cort se auzeau voci bărbătești și, ceva mai încolo, cineva tăia lemne.

— Ce anume vă unește?

— E o întrebare perspicace, deci firește că nu vei primi niciun răspuns.

Sări brusc în picioare, făcând-o pe Kelsea să tresară și să-și strângă genunchii la piept. Chiar dacă ea ar fi avut un cuțit și el ar fi fost cu mâna goală, tot ar fi ucis-o în mai puțin de un minut. Îi amintea de Buzduganu, un bărbat dotat cu o violență latentă a cărei întrebuintare era cu atât mai fatală cu cât posesorului nici nu părea să-i pese de ea. Își dădu seama că uitase să-ntrebe de Buzduganu, dar nu era momentul acum.

— Hai, fetițo, îmbracă-te și vino afară.

După ce bărbatul dispăru dincolo de prelata cortului, Kelsea se uită spre maldărul de haine închise la culoare de pe jos. Erau haine bărbătești, care-i veneau mult prea mari, dar poate așa era mai bine. Kelsea nu-și făcea iluzii cum c-ar avea cine știe ce siluetă.

Cui îi pasă de silueta ta?

Nimănui, îi răspunse morocănoasă lui Carlin, în timp ce-și scotea cămașa de pânză șifonată pe cap. Nu era atât de naivă încât să nu realizeze care era pericolul: bărbatul arăta bine, era inteligent și cât se poate de pus pe rele. Nu toate cărțile lui Carlin fuseseră non-ficțiune.

Dar nu fac nimic greșit, insistă ea, în timp ce se-mbrăca. *Dacă cunosc pericolul, răul e mai mic*. Nici măcar în mintea ei ideea nu suna prea convingător. Spectrul plecase doar de câteva clipe, dar deja era nerăbdătoare să iasă după el și să-l mai vadă.

Nu te prosti, se răsti vocea din capul ei. Nu ești pe gustul lui, doar ți-a spus omul.

Terminase cu îmbrăcatul. Își trecu apoi cu degetele prin păr, se ridică și se uită afară din cort.

Trebuie că merseseră o bucată bună spre sud. Ținutul din jurul taberei nu mai era nici pădure, nici țarină; se aflau pe culmea netedă a unui deal înalt, așternută cu iarbă sălbatică, pe care soarele o colora-n galben. Din toate părțile se ridicau dealuri la fel cu cel pe care se aflau, ca o mare cu valuri galbene. Ținutul nu dădea încă spre deșert, dar sigur nu erau prea departe de granița cadareză.

La prima vedere, Kelsea ar fi putut să creadă că are în fața ochilor tabăra unei trupe de circ: în jurul unei gropi pentru foc, tencuită cu piatră, se înșirau câteva corturi în nuanțe tipătoare de roșu, galben și albastru. Coceau ceva la foc; fumul se ridica alene, iar Kelsea simți miros de carne friptă. De celalaltă parte a gropii, un bărbat blond, scund, îmbrăcat în același gen de haine fără formă ca și Kelsea, tăia lemne.

Mai aproape de cortul lui Kelsea stăteau pâlci trei bărbați și vorbeau în șoptă. Unul dintre ei era Spectrul; altul, judecând după înălțime și umerii imenși, nu putea să fie decât Morgan. Era blond și cu o față rotundă care rămase prietenoasă și când se apropie Kelsea. Cel de-al treilea era negru, iar Kelsea rămase cu ochii la el o vreme. Nu mai văzuse oameni de culoare până atunci, și era fascinată de pielea acestuia, care strălucea în bătaia soarelui ca lemnul bine lustruit.

Niciunul nu făcu vreo plecăciune, dar Kelsea nici nu s-ar fi așteptat la așa ceva. Spectrul îi făcu semn să se apropie, iar Kelsea se duse spre ei, mergând încet, ca să

știe și el că nu se execută când vrea el. Când se apropie, Spectrul arată spre cei doi camarazi care-l însoțeau.

— Asociații mei, Morgan și Lear. Nu-ți vor face niciun rău.

— Decât la comanda ta.

— Bineînțeles.

Kelsea se lăsă pe vine și văzu că toți o cântăresc din priviri, ca și când i-ar fi făcut o evaluare pe care n-o putea descrie decât drept clinică. Senzația că se afla-n pericol crescuse în intensitate. Dar dac-o omorau, se gândi ea, unchiul ei rămânea pe tron, ba chiar devenea Rege, de vreme ce el era ultimul din dinastie. N-avea prea mult spațiu de manevră la negocieri, totuși avea ceva. Carlin îi spusese că Regentul nu era iubit în Tearling, dar poate Carlin mințise și pe tema asta. Kelsea se uită-n zare, încercând să-și tempereze frustrarea. Maică-sa, Regentul, Regina Roșie... trebuia să-i spună cineva adevărul.

Și dacă adevărul ăsta e ceva ce nici nu vrei s-auzi?

Dar tot voia să-l afle. Și își dădu seama că avea cine să i-l spună.

— Unde e Lazarus?

— Buzduganu tău? Acolo.

Spectrul arată spre un cort roșu aprins la vreo opt metri depărtare. Unul dintre oamenii lui, bine făcut și cu părul de culoarea nisipului, stătea de pază.

— Pot să-l văd?

— N-ai decât. Și vezi dacă nu poți să-l liniștești, că e o adevărată pacoste.

Kelsea se grăbi spre cort, îngrijorată. Nu erau oameni răi, dar erau duri, iar Buzduganu sigur nu era un prizonier-model. Bărbatul din fața cortului roșu făcu ochii mari la ea, dar fata dădu din cap, așa că o lăsă să treacă.

Buzduganu zăcea întins pe jos, legat la ochi și ținut fedeleș de un țaruș bătut în pământ. Rănile păreau să-i fi fost cusute cu tot atâta grijă ca și rana ei, dar încheieturile și gleznele îi erau înfășurate cu frânghii, iar o altă sfoară îi forma un laț în jurul gâtului. Kelsea sâsâi fără să vrea, iar Buzduganu întoarse capul.

— Ți-au făcut vreun rău, Domniță?

— Nu.

Atentă să n-o audă omul care păzea cortul, Kelsea se-așează turcește lângă el și zise încet:

— M-au amenințat doar, de câteva ori, că-mi iau viața.

— Dac-aveau de gând să te omoare, te omorau până acum. Unchiul tău n-are ce face cu tine în viață.

— Dar nu...

Kelsea își coborî și mai mult vocea, căutând să exprime impresia ciudată pe care i-o făcuseră.

— Cred că nu sunt trimiși de unchiul meu. Vor ceva de la mine, dar nu vor să-mi spună ce anume.

— Crezi că te pricepi să mă dezlegi? Mi-au făcut un nod pe care nu știu să-l desfac.

— Nu cred că e o soluție să fugim, Lazarus. N-avem cum să scăpăm de ei.

— Nu vrei mai bine să-mi spui Buzduganu?

— Dar Carroll nu-ți spunea așa.

— Eu și Carroll, Domniță, am avut un trecut îndelungat.

— Nu mă îndoiesc.

Kelsea cântări propunerea și-și dădu seama că în mintea ei îl numea deja Buzduganu.

— Totuși, îmi place mai mult Lazarus. E un nume de bun augur.

— Cum vrei.

Buzduganu se întoarce, iar frânghiile care-i legau încheieturile și gleznele se tensionară vizibil când încercă să se-ntindă.

— Ai dureri?

— Nu, dar nu mi-e nici bine. Dar am fost și-n situații mai grele. Cum am scăpat din râu?

— Ca prin farmec.

— Ce fel de ...

— Lazarus, interveni Kelsea ferm, am nevoie de niște răspunsuri.

Buzduganu tresări și-ncepu să tragă iarăși de frânghii.

— Știu că unchiul meu a pus o mare recompensă pe capul meu. Dar cu ce-a greșit regatului?

— Poți să te gândești la orice nelegiuire, Domniță, și e foarte probabil că unchiu-tău a comis-o.

— Explică-mi.

— Nu.

— De ce?

— N-am de gând să port discuția asta cu dumneata, Domniță.

— De ce? Ai făcut parte din straja unchiului meu?

— Nu.

Kelsea ar fi vrut ca Buzduganu să mai zică ceva, dar acesta nu făcea decât să zacă. Cumva, Kelsea știa că stătea cu ochii strânși, chiar și sub legătură, ca un om supus unui interogatoriu dificil. Se mușcă tare de obraz ca să-și păstreze calmul.

— Nu știu cum aș putea să iau decizii înțelepte fără să știu totul.

— Ce să zăbovim atâta asupra trecutului, Domniță? Ai puterea să-ți croiești singură viitorul.

— Și cu rochiile și cu păpușile cum rămâne?

— Am vrut să te provoc, Domniță, să văd dacă reacționezi. Și așa ai făcut.

— Și dacă-ți ordon să-mi spui?

— N-ai decât, să vedem ce obții.

Kelsea cântări o clipă gândul și renunță. Cu Buzduganu nu mergea așa; putea să-i ordone cât voia, că el nu se baza decât pe propriul raționament. După ce-l urmări încă un minut cum se zbate neajutorat să se dezlege, Kelsea simți că și ultima fărâmbă de iritare lasă loc milei. Îl legaseră fedeleș; abia dac-avea loc să se-ntindă.

— Cum îți e capul?

— E bine. Nenorocitul m-a lovit exact cât a trebuit și unde a trebuit. O lovitură bună.

— De mâncare ți-au dat?

— Da.

— Carroll mi-a spus că tu m-ai scos pe furiș din Citadelă, când eram bebeluș.

— Așa e.

— Ai fost dintotdeauna în Straja Reginei?

— De la cincisprezece ani.

— Și n-ai regretat niciodată?

— Nici măcar o dată.

Buzduganu se mișcă din nou, întinzându-și picioarele și apoi relaxându-le, iar Kelsea urmări uimită cum își eliberează un picior din strânsoarea frânghiilor.

— Cum ai reușit?

— Poate să reușească oricine, Domniță, dacă se ostenește să exerseze.

Își contractă piciorul, ca să scape de amorțeală.

— Peste încă o oră o să-mi scot și-o mână.

— Ai familie, Lazarus?

— N-am, Domniță.

— Aș vrea să fii Căpitanul Străjilor mele, Lazarus. Să te gândești la asta în timp ce evadezi.

Apoi plecă din cort înainte ca el s-apuce să răspundă.

Soarele începea să apună, lăsând la orizont doar o dungă întunecată de nori garnisiți cu portocaliu. Când își aruncă privirea de jur împrejurul taberei, Kelsea îl zări pe Spectru, sprijinit de-un copac, privind-o inexpressiv și speculativ. Când li se întâlniră privirile, bărbatul îi zâmbi — un zâmbet sumbru, înghețat, care-i dădu fiori.

Nu e doar hoț, e și ucigaș, se gândi Kelsea cu o tresărire. Dincolo de bărbatul arătos simțea că mai are și un alt chip, cumplit, cu o viață tot atât de întunecată precum apa dintr-un lac înghețat. *Și a ucis de multe, multe ori.*

Gândul acesta ar fi trebuit s-o îngrozească. Kelsea așteptă o vreme, dar ce înțelese apoi era chiar mai rău: toate astea nu contau absolut deloc.

Cina a fost neașteptat de generoasă. Carnea pe care Kelsea o adulmecase înainte s-a dovedit într-adevăr a fi de vânat, un exemplar mult mai bun decât cea mâncată cu câteva zile în urmă. Aveau și ouă fierte, de care s-a mirat, până ce-a văzut un coteț de păsări improvizat chiar în spatele cortului ei. Morgan copsese pâine la groapa cu jar aproape toată ziua și-i ieșise perfectă, cu crustă tare și cu miez moale. Bărbatul cu părul de culoarea nisipului, Howell, i-a turnat o cană de mied, ceva ce Kelsea nu mai gustase niciodată, așa că a fost circumspectă. Alcoolul și cârmuirea nu fac casă bună; de fapt, dedusese din cărți că alcoolul nu face casă bună cu nimic.

A mâncat foarte puțin. Pentru prima dată de multă vreme, devenise conștientă de propria-i greutate. Acasă la Barty și Carlin se găsea mereu mâncare după pofta inimii,

iar Kelsea de obicei își mai punea câte-o porție la cină fără să stea pe gânduri. Dar acum ciugulea din mâncare, ca nu cumva oamenii aceștia s-o creadă vreo mâncăcioasă. Ca nu cumva *el* s-o creadă mâncăcioasă. Stătea lângă ea și, de câte ori zâmbea sau râdea, se simțea de parc-ar fi tras cineva în ea cu o praștie invizibilă.

În timpul mesei, Spectrul a rugat-o să le povestească despre copilăria ei la căsuță. Kelsea nu-și putea imagina de ce-l interesează, dar, pentru că omul insistă, le-a povestit, înroșindu-se uneori din cauza privirilor ațintite asupra ei. Probabil că miedul îi dezlegase limba, pentru că, dintr-odată, avea multe de spus. Le-a povestit despre Barty și Carlin, despre căsuță, despre lecții. În fiecare zi, Barty se ocupa de ea de dimineața și până la prânz, iar după aceea se ocupa Carlin, până venea cina. Carlin o învăța lucruri din cărți, iar Barty, de pe afară. Le spuse că știa să jupoaie un cerb și să afume carnea în așa fel încât să țină câteva luni, că putea să prindă un iepure într-o capcană făcută acasă, că se pricepea să mânuiască cuțitul, dar nu suficient de repede. Le-a mai spus că în fiecare seară după cină se apuca să citească un roman, numai pentru ea, și de obicei îl termina înainte de culcare.

— Citești repede, nu-i așa? întrebă Morgan.

— Foarte repede, răspunse Kelsea, îmbujorată.

— Nu prea s-ar zice că te-ai distrat.

— Nici nu cred că ideea era să mă distrez.

Kelsea mai luă o gură de mied.

— Dar recuperez acum, fără-ndoială.

— Lumea nu prea e de părere c-am fi așa de viață, replică Spectrul. E clar că nu știi să bei.

Kelsea se-ncruntă și puse cupa înapoi pe masă.

— Așa o fi, dar îmi place.

— Da, așa se pare. Dar ia-o mai încet, altfel îl pun pe lloow să-ți taie porția.

Kelsea se îmbujoră din nou și râseră cu toții.

La insistențele celorlalți, bărbatul de culoare, Lear pe numele lui, se ridică și le spuse povestea Corabiei Albe, care se scufundase la Trecere luându-i cu ea pe majoritatea experților medicali americani. Lear povestea frumos, mult mai frumos decât Carlin, care nu le avea cu poveștile, așa încât lui Kelsea îi dădură lacrimile când ajunseră la naufragiu.

— De ce-au pus toți medicii pe un singur vapor? întrebă ea. Nu era mai logic ca fiecare vapor să aibă medicul lui?

— Din cauza echipamentului, răspunse Lear, pufnind încet pe nas. Kelsea înțelese că-i plăcea să spună povești, dar nu-i plăcea să răspundă la întrebări dup-aceea.

— Echipamentele de salvare a vieții au fost singurele pe care William Tear le-a permis oamenilor să le ia cu ei în Trecere. Dar oricum s-au pierdut toate, cu tot cu restul cunoștințelor medicale.

— Dar nu s-a pierdut chiar tot, răspunse Kelsea. Carlin mi-a spus că în regat există metode contraceptive.

— Sunt metode locale. Au trebuit redescoperite după ce-au ajuns pe uscat, prin experimente cu plante de pe-aici. În Tearling n-a existat niciodată știință adevărată.

Kelsea se-ncruntă și se-ntrebă de ce nu aflase asta de la Carlin. Dar, desigur, pentru Carlin, metodele contraceptive nu erau decât una dintre datele de pe graficul populației. Spectrul se-așează lângă ea și Kelsea simți că-i iau foc obrazii. Era un subiect riscant când el stătea atât de-aproape de ea pe-ntuneric.

După ce strânseseră resturile de la cină, uniră două mese și o-nvățară să joace poker. Kelsea, care nu mai

văzuse cărți de joc în viața ei, se lăsa furată cu totul de plăcerea jocului; era prima dată când se lăsa în voia unei plăceri de când gărzile veniseră la ușa lui Carlin.

Spectrul nu lua parte la joc, ci doar stătea lângă ea și se uita-n cărțile ei. Kelsea se trezi înroșindu-se din când în când și se ruga ca el să nu observe. Bărbatul era fără-ndoială atrăgător, vorbea bine, cu un zâmbet lejer pe buze, dar adevărata sursă a farmecului său era cu totul alta: nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce credea Kelsea despre el. De fapt, Kelsea se întreba dacă-i pasă ce crede oricine despre el.

După câteva mâini, părea că se prinsese cum se joacă, deși îi era greu să țină minte numeroasele moduri în care putea să facă rost de-o mână bună. Spectrul încetă să mai comenteze despre cum decartează, ceea ce pentru Kelsea trecu drept un compliment. Cu toate acestea, continua să piardă de fiecare dată, dar nu putea să priceapă de ce. Regulile jocului erau destul de simple și de cele mai multe ori prudența o-ndemna să se-arunce. Dar, de fiecare dată când proceda astfel, jocul era câștigat de o pereche mai slabă și, de fiecare dată, Spectrul chicotea cu nasu-n halbă. Kelsea nu pricepea nimic; după părerea ei, ceilalți jucători pariau aiurea pe cărți slabe și nu câștigau decât pentru că aveau noroc.

În cele din urmă, un bărbat blond, cu părul ciufulit (Kelsea era destul de sigură că-l cheamă Alain), îi prinse privirea în timp ce strângea cărțile ca să le amestece și să-mpartă, și comentă:

— Tre' să-nveți urgent cum să-ți controlezi expresia feței.

— Așa e, fetițo, zise Spectrul. Ți se citește în ochi tot ce-ți trece prin cap.

Kelsea luă încă o gură de mied.

— Carlin spune că mă citește omul ca-n palmă.

— Păi ai face bine să te ocupi de acest aspect, și încă re-
pede. Dacă ne hotărâm să te lăsăm în viață, o să aterizezi
într-o adevărată șerpărie. N-o să-ți prindă deloc bine să
fii onestă.

Asemenea referiri la uciderea ei, spuse pe un ton ne-
utru, îi făcură stomacul să se strângă, dar se strădui să-și
ascundă reacția de pe chip.

— E mai bine, remarcă Spectrul.

— De ce nu se poate să luați această hotărâre cu privire
la uciderea mea și să terminăm odată? întrebă Kelsea.
Miedul părea să-i fi clarificat gândurile, chiar dacă o și
ametea, și voia să primească un răspuns clar.

— Vrem să vedem ce fel de regină ai fi.

— Atunci de ce nu-mi dați un examen?

— Un examen!

Spectrului i se așternu pe față un rânjel și mai larg,
iar ochii negri îi scăpărară.

— Ce idee interesantă!

— Avem aici un joc foarte bun, mormăi Howell. Pe
mâna dreaptă i se întindea o cicatrice mare, care părea
dureroasă, aparent o urmă de arsură. Normal că voia să
continue jocul; el câștiga cel mai des, cu cele mai proaste
cărți.

— Acum o să jucăm alt joc, anunță Spectrul, împin-
gând-o pe Kelsea de pe bancă, deloc blând. E un examen
în toată regula, fetițe. Ia du-te în partea aia.

— Dar am băut prea mult mied ca să dau examene.

— Nasol.

Kelsea îi aruncă o privire furioasă, dar se îndepărtă
de bancă, observând cu uimire că picioarele n-o prea

ascultau. Cei cinci bărbați își întoarseră capetele după ea. Alain, care făcuse cărțile, le amestecă încă o dată, rapid, și le băgă în buzunar, cu o mișcare prea iute ca să poată fi urmărită.

Spectrul se aplecă în față, își așează mâinile sub bărbie și începu s-o studieze atent.

— Ce-o să faci dacă o să ajungi într-adevăr regină?

— Ce-o să fac?

— Dacă te-ai gândit la vreo măsură.

Spectrul vorbea degajat, dar ochii săi negri rămăseseră serioși. Dincolo de întrebare, Kelsea simți o răbdare infinită, mortală, o răbdare de ucigaș, combinată în mod paradoxal cu nevoia disperată de-a primi un răspuns de la ea. Era într-adevăr un examen și Kelsea înțelese intuitiv că, dacă nu răspundea corect, conversația se oprea acolo.

Deschise gura fără să știe ce-avea să spună și din ea-i țâșniră, în întuneric, cuvintele lui Carlin, viziunea lui Carlin, repetată de-atâtea ori în bibliotecă încât acum Kelsea rostea cuvintele ca pe-o litanie exersată îndelung, ca și când ar fi recitat din Biblia Bisericii Domnului.

— Voi cârmui întru binele supușilor mei. Mă voi asigura că fiecare cetățean primește educația și îngrijirile necesare. Voi opri risipa nesăbuită și voi ușura povara săracilor prin redistribuirea pământurilor, a bunurilor și a birurilor. Voi restaura domnia legii în acest regat și voi scăpa de influența Regatului Mortmesne...

— Deci știi de el! lătră Lear.

— Despre influența Regatului Mortmesne?

Kelsea îi aruncă o privire goală.

— Știu că puterea Regatului Mortmesne asupra regatului nostru crește neîncetat.

— Și ce mai știi despre Mortmesne? izbucni Morgan; la lumina focului, trupul său masiv părea a fi de urs.

Kelsea ridică din umeri:

— Am citit despre perioada timpurie a Domniei Roșii. Și mi s-a spus că e posibil ca unchiul meu să fi încheiat o alianță cu Regina Roșie.

— Și mai ce?

— Cam atât. Mai am niște informații despre niște tradiții și obiceiuri din Mortmesne.

— Dar despre Tratatul cu Mortmesne?

— Ce anume?

— Doamne, Maica Domnului, șopti Howell.

— Chiar și străjerii ei au jurat să păstreze secretul, le spusese Spectrul celorlalți, scuturând din cap. Trebuia să ne fi dat seama.

Kelsea-și aminti de chipul lui Carlin și de vocea ei, plină de regret, de fiecare dată când trebuia să spună „Am promis“.

— Ce e Tratatul cu Mortmesne?

— Știi măcar despre asediu?

— Da, știu, răspunse Kelsea, însuflețită că în sfârșit știe și ea ceva.

— Au reușit s-ajungă până la zidurile Citadelei.

— Și dup-aia?

— Nu știu.

Spectrul se-ntoarse cu spatele și rămase cu privirea-n gol. Kelsea se uită-n sus spre cerul spuzit de mii și mii de stele, atât de departe de tot ce se-ntâmpla acolo. Cerul era imens. Când își întoarse privirile spre grupul de bărbați, descoperi că e amețită și se-mpletici puțin, apoi își reveni.

— Gata, nu mai bei niciun mied, decretă Howell, clătind din cap.

— Nu s-a îmbătat, replică Morgan. Nu-și mai controlează picioarele, dar are mințile la ea.

Atunci Spectrul se întoarse către ei, cu aerul hotărât al cuiva care-a luat o decizie grea.

— Lear, spune-ne o poveste.

— Ce poveste?

— O scurtă istorie a cotropirii Mort, de la Trecere până la Dezastru.

Kelsea miji ochii; iar o trata ca pe-un copil. Spectrul se-ntoarse spre ea și rânji, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— N-am mai povestit niciodată lucrurile în felul ăsta.

— Ei bine, fă-o să sune ca un basm, dacă poți.

Lear își drese vocea, luă o gură de mied și își fixă privirea asupra lui Kelsea. Nu era nici urmă de bunăvoință în această situație, iar Kelsea trebui să se lupte ca să nu-și lase privirea-n jos.

— A fost odată ca niciodată un regat pe nume Tearling. A fost fondat de William Tearling, un utopic care visase la un ținut unde toată lumea va fi prosperă. Dar, ironia sortii, regatul avea resurse limitate, pentru că britanicii și americanii nu fuseseră prea norocoși în alegerea locului descinderii. Tearling n-avea nici zăcăminte și nici industrie. Locuitorii se îndeletniceau cu agricultura; n-aveau de oferit decât hrana pe care și-o cultivau singuri, carnea animalelor pe care le creșteau și o cantitate limitată de cherestea provenită de la stejarii din zonă. Viața era grea, abia dacă erau satisfăcute nevoile de bază, iar de-a lungul timpului mulți locuitori au rămas săraci și analfabeți. Trebuia să cumpere produse de la țările vecine și, pentru că erau la ananghie, prețurile nu erau deloc mici.

Regatul vecin avusese mai mult noroc când cu Tre-cerea. Avea tot ce lipsea din Tearling. Avea doctori care stăpâneau secole-ntregi de cunoaștere europeană. Avea zidari, cai buni și o parte a tehnologiei pe care William Tear o interzisesse. Și, mai ales, avea ample rezerve de fier și cositor în adâncuri, așa că nu avea doar mine, ci și o armată cu arme superioare, din oțel. Acest regat era Noua Europă și pentru multă vreme s-a mulțumit să fie bogat și inexpugnabil, iar cetățenii săi să ducă o viață bună și confortabilă.

Kelsea dădu din cap; știuse dinainte aceste lucruri. Dar Lear avea vocea gravă și captivantă și făcea totul să sune ca o poveste, ca scoasă din Operele Complete ale Fraților Grimm pe care le avea Carlin acasă. Kelsea se-ntrebă dacă auzea și Buzduganu povestea, la el în cort, și dacă reușise să-și elibereze și cealaltă mână. Apoi își pierdu brusc concentrarea, așa că scutură din cap ca să-și adune gândurile la loc, în vreme ce Lear continuă.

— Însă către sfârșitul celui de-a doilea secol de la Tre-cere, a apărut o vrăjitoare care dorea să pună mâna pe conducerea Noii Europe. A ucis toți conducătorii aleși democratic, ba chiar și pe soțiile lor, și pe pruncii acestora. Cetățenii care au protestat s-au trezit cu casele arse și cu familiile ucise. I-a luat aproape o jumătate de secol să subjuge populația, dar, în cele din urmă, democrația a fost înlocuită de tiranie și locuitorii din țările învecinate au uitat că această țară prosperă fusese cândva Noua Europă; au numit-o Mortmesne, Mâna Moartă. Și, tot așa, oamenii au uitat că vrăjitoarea n-avea nume. A devenit Regina Roșie din Mortmesne, iar astăzi, după o sută treisprezece ani, încă e pe tron.

Dar, spre deosebire de înaintașii ei, Regina Roșie nu s-a mulțumit să-și controleze doar regatul propriu; voia întreaga Lume Nouă. După ce și-a consolidat domnia, și-a îndreptat atenția către armată, pe care-a transformat-o într-o mașinărie amplă și puternică, de neînfrânt. Și, acum vreo patruzeci de ani, a început să facă mișcări dincolo de granițele sale. A cucerit mai întâi Cadare, apoi Callae. Aceste țări au cedat ușor, iar astăzi sunt supuse Regatului Mortmesne în toate cele. Plătesc tribut, ca orice colonie. Permit garnizoanelor Mort să staționeze pe teritoriile lor și să patruleze pe străzi. Nu opun rezistență.

— Asta nu e chiar așa, obiectă Kelsea. În Mortmesne a avut loc o revoltă. Mi-a spus Carlin. Regina Roșie i-a trimis pe toți rebelii în exil în Callae.

Lear îi aruncă o privire înciudată, iar Spectrul râse scurt.

— Fetițo, nu se face să-i iei vorba omului când spune o poveste. Revolta din Callae a durat vreo douăzeci de minute; Lear are tot dreptul s-o treacă cu vederea.

Kelsea-și mușcă buzele, rușinată. Lear îi aruncă o privire de avertisment, apoi continuă:

— După ce Regină Roșie a reușit să transforme aceste națiuni în colonii și și-a îndreptat atenția către Tearling, și-a găsit nașul, în persoana Reginei Arla.

Bunica mea, gândi Kelsea. Arla cea Dreaptă.

— Regina Arla a fost bolnăvicioasă toată viața, dar era chibzuită și curajoasă. Îi plăcea să fie regina unui popor liber. Toți proprietarii de pământ din regat, mai ales Biserica Domnului, erau îngrijorați cu privire la soarta pământurilor lor. Așa că i-au cerut s-ajungă la o-nțelegere cu Regina Roșie. Armata din Tearling era slăbuță și prost

organizată, clar depășită numeric, totuși Regina Arla a refuzat orice negociere cu Regatul Mortmesne și a somat-o pe Regina Roșie să cucerească Tearlingul cu forța. Astfel că Regina Roșie a invadat Tearlingul de est.

Armata din Tearling a luptat bine, poate chiar dincolo de orice așteptări. Dar lupta cu arme de lemn și cu numai câteva săbii de metal luate pe sub mână, în vreme ce armata din Mort avea arme și armuri de fier. Aveau săbii de oțel ascuțite și săgeți cu vârful de metal, și treceau prin Tear ca prin brânză. Mortmesne deja pusese stăpânire pe jumătatea de est a țării când Regina Arla a murit de pneumonie, în iarna lui 284. A lăsat în urmă doi urmași: prințesa moștenitoare Elyssa și fratele ei mai mic, Thomas. Elyssa a început să-i facă oferte de pace Reginei din Mortmesne aproape imediat ce-a urcat pe tron. Dar nu putea să-i ofere niciun tribut, nici dac-ar fi vrut. Nu mai erau bani suficienți.

— De ce nu i-a oferit lemn? întrebă Kelsea. Am crezut că regatele dimprejur prețuiesc stejarul de Tearling.

Lear se uită urât; iar îl întrerupsese.

— Nu era destul. Pinul din Mortmesne e de o calitate mai proastă decât stejarul din Tear, dar poți să construiești cu el dacă n-ai încotro. Oricum, negocierile au eșuat, iar armata din Mort a tăiat-o drept spre Noua Londră. Pe tot drumul spre capitală s-au ținut numai de crime și violuri, lăsând în urmă un șir de sate arse.

Kelsea își aminti de povestea lui Mhurn, despre omul care-și pierduse soția și copilul. Își plimbă privirea pe bolta înstelată. Unde or fi fost străjerii ei acum?

— Situația era disperată. Armata din Mortmesne era pe punctul de-a străpunge zidurile Citadelei, dar Regina Elyssa a ajuns în sfârșit la o-nțelegere cu Regina Roșie.

După câteva zile, s-a semnat Tratatul cu Mortmesne, care, de-atunci, menține pacea între cele două țări.

— Și cei din Mortmesne? S-au retras?

— Da. Sub termenii tratatului, au părăsit orașul în câteva zile și s-au retras prin Zona rurală. Vorbind la propriu, nu s-au mai înregistrat victime.

— Lear, interveni Spectrul, mai ia niște bere.

Kelsea se umplu de mândrie. De ce nu i-o fi spus Carlin nimic? Era exact genul de poveste pe care-și dorise dintotdeauna s-o audă. Regina Elyssa era o eroină! Și-o și imaginea pe maică-sa, baricadată în Citadelă, cu hoardele din Mortmesne la ușă, cu rezervele împuținute, cum trimitea mesaje secrete spre Demesne. Smulsea victoria din ghearele dezastrului. Părea o poveste scoasă din cărțile lui Carlin. Și totuși... totuși... se uită-n jurul mesei și văzu că niciunul dintre cei prezenți nu zâmbea.

— E o poveste frumoasă, îndrăzni ea. Și ai spus-o foarte bine. Dar ce-are de-a face cu mine?

— Uită-te la mine, fetiço.

Se uită și privirea ei o-ntâlnește pe-a Spectrului, la fel de posacă precum a celorlalți.

— De ce nu te-ai rugat de mine să te las în viață?

Kelsea ridică din sprâncene. Ce naiba voia de la ea?

— De ce m-aș fi rugat?

— Așa fac de regulă oamenii luați prizonieri, oferă orice ca să rămână-n viață.

Kelsea-și dădu seama că iarăși se juca cu ea și simți cum o apucă furia. Trase aer în piept adânc, suspină și răspunse:

— Știi, odată Barty mi-a spus o poveste. În primii ani de după Trecere, era în Tearling un țăran al cărui fiu căzuse grav bolnav. Asta se-ntâmpla înainte ca navele britanice

s-ajungă în Tearling, deci nu erau doctori deloc. Boala băiatului se agrava pe zi ce trecea, iar țăranul era convins c-avea să moară. Era înnebunit de durere.

Dar într-o bună zi a venit la el un bărbat într-o mantie neagră. S-a prezentat drept un vraci și-a spus că putea să vindece boala băiatului, dar cerea ceva în schimb: tatăl trebuia să-i dea un deget de-al băiatului, drept sacrificiu pentru zeu. Tatăl avea unele îndoieli cu privire la capacitățile vraciului, dar i s-a părut un schimb bun: un degețel neînsemnat în schimbul vieții băiatului, pe care, desigur, omul nu-l va primi decât dacă reușea. Tatăl a urmărit două zile cum tămăduitorul lucrează asupra fiului său cu vrăji și ierburi și, ce să vezi, băiatul s-a făcut bine.

Țăranul a-ncercat să se gândească cum să renegoci-eze târgul, dar nu s-a mai putut, pentru că bărbatul în mantie neagră începuse să-l înspăimânte foarte tare. Așa că a așteptat ca băiatul să adoarmă, a luat un cuțit și i-a tăiat degetul mic de la mâna stângă. L-a bandajat apoi cu cârpe și-a oprit sângerarea. Dar fără antibiotice, rana s-a infectat cu o cangrenă, iar băiatul a murit oricum.

Omul, înfuriat, l-a tras la răspundere pe vraci, cerându-i o explicație. Atunci vraciul și-a scos mantia neagră și s-a arătat un întuneric teribil, o formă de sperietoare de ciori în care nu se găsea nimic. Țăranul s-a făcut mic și și-a acoperit fața, iar forma a decretat doar atât: „Eu sunt Moartea. Uneori vin repede, alteori încet, dar nu pot fi înșelată“.

Lear încuviința ușor din cap, zâmbind vag pentru prima dată de când îl văzuse Kelsea.

— Și ce vrei să spui cu asta? întrebă Spectrul.

— Că toată lumea moare până la urmă. Și e mai bine să mori cu sufletul curat.

Spectrul o fixă cu privirea timp de-o secundă, apoi se aplecă în față și scoase cel de-al doilea lăntișor, astfel că safirul se legăna înainte și-napoi deasupra mesei, reflectând lumina focului. Giuvaierul părea dintr-odată foarte mare, și atât de adâncit încât Kelsea privi înăuntru lui și zări ceva ce se mișca, întunecat și îndepărtat. Dădu să-l apuce, dar Spectrul îl trase înapoi.

— Ai trecut prima parte a examenului, fetiço. Ai vorbit așa cum trebuie. Te vom lăsa în viață.

Bărbații din jurul mesei părură să se destindă, cu toții dintr-odată. Alain scoase cărțile din buzunar și-ncepu să le-amestece din nou. Howell se ridică și se duse să mai aducă băutură.

— Dar, continuă Spectrul cu o voce gravă, vorbele sunt partea cea mai ușoară.

Kelsea așteptă. Bărbatul vorbea domol, dar, la lumina focului, ochii îi erau gravi.

— Nu cred că vei reuși să trăiești suficient cât să stăpânești cu adevărat acest regat. Îți merge mintea și ai intenții bune, poate chiar curajoase. Dar ești tânără și lamentabil de naivă. Cu ajutorul lui Buzduganu, vei reuși poate să trăiești mai mult decât ți-e scris, dar nici el nu te va putea salva până la urmă. Și totuși...

O apucă pe Kelsea de bărbie, săgetând-o cu ochii săi negri.

— Dacă vei reuși totuși să te urci pe tron, aștept să-ți văd măsurile puse-n practică. Au mare nevoie de îmbunătățiri și probabil că la executare vor eșua, dar sunt măsuri bune și arată o înțelegere a istoriei politice pe care majoritatea suveranilor nu s-au obosit să și-o însușească. Vei conduce conform principiilor pe care le-ai trasat și-ți vei da silința să scapi ținutul acesta de năpasta care-a căzut pe capul

lui, indiferent de preț. Aceasta este proba pe care ți-o dau eu, iar dacă eșuezi, vei răspunde în fața mea.

Kelsea ridică din sprâncene și-ncercă să ascundă fiorul care-o scutură:

— Crezi că o să poți să mă găsești odată ajunsă-n Citadelă?

— Pot s-ajung la oricine din acest regat. Sunt mai periculos decât oricine din Mortmesne și decât oricare Caden. Am furat multe lucruri de la Regent și i-am pus cuțitul la gât. Aș fi putut să-l ucid de multe ori, dar a trebuit să aștept.

— Ce s-aștepți?

— Pe tine, Regină din Tearling.

Apoi se ridică și plecă dintr-o singură mișcare agilă, în vreme ce Kelsea îl petrecu din priviri, cu fața arzându-i acolo unde o atinseseră degetele lui.

4. Drumul către Citadelă

*Vai, Tearling, vai, Tearling,
Toți anii ce se-adună,
Răbdarea și durerea-ți
Tânjesc după Regină.*

– „Elegie pentru Mame“,
– AUTOR ANONIM

Kelsea se trezi cu o durere de cap și cu gura uscată, dar abia după micul dejun înțelese că asta era prima ei mahmureală. În ciuda amețelii, era încântată, cum era de obicei când trăia ceva în realitate, despre care până atunci nu auzise decât din cărți. Neplăcerile cu stomacul erau un preț mic în schimbul transformării unei ficțiuni în realitate. Petrecerea se întinsese până târziu în noapte și nu mai ținea minte cât mied băuse. Băutura era gustoasă; ar face bine s-o evite pe viitor.

După ce se-mbracă, Spectrul îi aduse o oglindă de bărbierit ca să vadă și ea tăietura lungă și urâtă ce i se întindea în dreapta gâtului. Fusesse cusută atent, cu un fir subțire, negru.

— Cusătura e frumoasă, îi spuse Kelsea. Dar tot o să-mi rămână cicatrice, nu?

Spectrul dădu din cap că da:

— Nu sunt nici Dumnezeu, nici chirurgul Reginei.

Făcu o plecăciune în glumă.

— Dar măcar n-o să supureze și poți să spui că ai căpătat-o în luptă.

— În luptă?

— Păi, a fost o adevărată luptă să te scot din armura aia, și așa o să spun și mai departe.

Kelsea zâmbi, lăsă oglinda și se-ndreptă spre el:

— Mulțumesc, domnule. Mi-ați făcut nenumărate daruri, printre care și viața mea. Vă voi acorda clemența mea.

Spectrul o privi o clipă. Îi sclipiră ochii, amuzați.

— Dar nu dorești clemență.

Spectrul zâmbi. Kelsea se minună cât se schimbaseră: bărbatul sumbru pe care-l văzuse noaptea trecută părea să fi pierit odată cu noaptea.

— Chiar dacă mi-ai acorda clemență, Regină din Tear, n-aș face decât s-o irosc, furând altceva.

— Nu ți-ai dorit niciodată o altă viață?

— Pentru mine nu există altă viață. Oricum, clemența n-ar fi nici măcar o mică parte din tot ce-mi datorezi. Ți-am făcut un dar mai mare decât crezi.

— Ce dar?

— O să afli tu. Și, în schimb, te rog să te-ngrijești de el.

Kelsea se întoarse spre oglindă:

— Dumnezeule mare, spune-mi că nu m-ai lăsat gravidă în timp ce dormeam.

Spectrul își lăsă capul pe spate și se zgudui de răs, apoi îi puse o mână pe spate, prietenos, făcându-i pielea să se-nfioare:

— Regină din Tearling, fie n-o să apuci să trăiești mai mult de-o săptămână, fie o să fii cea mai strașnică regină pe care-a avut-o vreodată acest regat. Nu văd nicio cale de mijloc.

În timp ce se pieptăna, Kelsea se privi pe furiș în oglindă. Își mai văzuse chipul oglindit în lacul de-acasă, dar acum era altfel; în oglindă vedea cum arată de fapt. Și nu era bine. Ochii i se părură foarte frumoși, migdalați și verzi, moștenire de la dinastia Raleigh. Carlin îi spusese că toți cei din familia lor aveau ochii de-aceeași culoare, verzi, ca de pisică. Dar avea fața rotundă și rumenă ca o roșie și... nu-i venea niciun alt cuvânt... banală.

Spectrul îi dăduse niște agrafe frumoase din ametist, în formă de fluturi. Era cazul să se spele din nou pe cap, dar deocamdată se putea aranja cu agrafele. Kelsea se întrebă dacă Spectrul le furase chiar din părul vreunei aristocrate.

Zâmbetul lui se adânci în oglindă, iar Kelsea știu că-i citise gândurile.

— Ești un tâlhar, exclamă ea, în timp ce-și așeza ultima agrafă. Ar trebui să cresc prețul pus pe capul tău.

— Așa să faci. O să-mi crească faima.

— Cum a fost viața ta înainte? Cu toată educația mea strictă, mi se pare că stăpânești gramatica și vocabularul chiar mai bine decât mine.

Spectrul îi răspunse în cadareză:

— Poate doar în ce privește limba din Tear. Dar fără-ndoială că în limba din Mortmesne și-n cea din Cadare m-ai eclipsa. Le-am început târziu pe amândouă, iar pronunția nu e perfectă.

— Nu evita întrebarea. Dar voi afla oricum când ajung la Citadelă.

— Atunci nici n-are rost să-mi iroiesc energia prețioasă ca să-ți spun acum.

Reveni apoi la limba din Tear, cu un zâmbet trist.

— Limba din Cadare nu mi-o amintesc nici să mă pici cu ceară. N-am mai exersat-o de mult.

Kelsea își înclină capul și-l privi întrebător:

— Nu pot să fac nimic pentru tine sau oamenii tăi după ce ajung pe tron? Nici măcar ceva neînsemnat?

— Nu-mi vine nimic în minte. Oricum, ai o sarcină uriașă înaintea Domniței. Eu, unul, n-aș mai căuta niciuna în plus.

— De vreme ce nu-mi dai voie să mă opun eventualei tale decapitări, bănuiesc c-ar suna aiurea dacă mi-ai cere o turmă de oi sau un arc nou.

— O să-mi recuperez datoria într-o bună zi, Regină din Tearling, să nu te îndoiești de asta. Și prețul va fi mare.

Kelsea îi aruncă o privire tăioasă. Dar Spectrul privea în zare, dincolo de cortul ei și de copaci. Către Citadelă.

Dintr-odată, înțelese că e urgent să se-ndepărteze de el. Omul era un criminal, un nelegiuit, o amenințare de netăgăduit la adresa domniei legii pe care ea spera s-o instaureze. Și totuși se îndoia că va avea voința să-l arunce măcar în temniță într-o zi, nemaivorbind de pedeapsa cu moartea pe care sigur c-o merita.

Trebuie să apară un alt bărbat care să-mi abată gândurile de la el, se gândi. Un bărbat mai acceptabil. Așa trebuie să fie.

Lăsă oglinda jos.

— Pot să plec?

Buzduganu (după cum îi relatase Spectrul lui Kelsea) mai încercase de două ori să evadeze în timpul nopții.

Acum, când în sfârșit îl scosese rădăcină din cort, își eliberase din nou ambele picioare. Încă era legat la ochi, dar, când l-au împins înainte, i-a tras brusc un picior zdravăn lui Alain, care s-a prăbușit înjurând și ținându-se de fluierul piciorului. Howell și Morgan l-au ridicat în șa, iar procesul s-a soldat doar cu neplăceri minore. L-au lăsat cu mâinile legate, iar expresia ucigătoare de pe față i se citea limpede chiar și așa, legat la ochi cum era.

Kelsea le ură rămas-bun Spectrului și oamenilor lui; era o despărțire ciudată, inutil de solemnă. Se simți flătăată că Morgan părea că ezita s-o lase să plece; îi strânse mâna bărbătește și-i mai dădu un flacon de anestezic pentru gât.

— Ce e chestia asta? îl întrebă Kelsea, în timp ce-și vâră flaconul în manta. Funcționează de minune pentru un medicament cu acțiune locală.

— E opiu.

Kelsea ridică din sprâncene.

— Opiu *lichid*? Există așa ceva?

— Chiar că ai dus o viață retrasă, Domniță.

— Credeam că opiul e o substanță restricționată în Tear.

— De-asta ne-a dat Dumnezeu piața neagră.

Spectrul i-a însoțit pe Kelsea și Buzduganu la-nceput, preț de câțiva kilometri, dar a ținut neapărat ca Buzduganu să rămână legat la mâini și la ochi până ce se-ndepărtau ceva mai mult de tabără, așa încât Kelsea a trebuit să dirijeze și calul acestuia. În mod ciudat, Spectrul le dăduse voie amândurora să-și păstreze armăsarii. Rake era un animal obișnuit, dar armăsarul lui Buzduganu era o frumusețe din Cadare care probabil că valora o grămadă de bani. Kelsea s-a mirat de atâta generozitate, dar n-a mai întrebat nimic.

Pe sub manta, purta din nou armura grea a lui Pen. Nu vrusese s-o lase acolo, iar Spectrul era și el de părere că nu strica s-o poarte-n continuare. Cu ceva amărăciune, Kelsea pricepuse că va fi cazul să aibă o condiție fizică ceva mai robustă, de vreme ce armura avea să facă parte din garderoba ei ceva vreme de-acum încolo.

Spectrul se opri pe culmea unui povârniș și arată spre satele de la poale, unde se ițea un drumeag printre dealurile galbene.

— Acela e drumul principal prin părțile-acestea. Mai încolo se va uni cu Calea Mortmesne, care vă duce direct la Noua Londră. E treaba voastră dacă țineți sau nu drumul, dar, chiar dacă nu-l țineți, eu, unul, nu m-aș îndepărta prea mult de el. Altfel, veți ajunge în smârcuri pe întuneric și, fără un punct de reper, o să rătăciți la nesfârșit prin mlaștini.

Kelsea își aruncă privirea peste întregul ținut. Dealurile ascundeau drumul în bună parte, dar în cele din urmă linia bej reapărea pe pământurile galbene și plate de sub ei, aproape tăia câmpiile agricole în două și înainta către un alt grup de dealuri, acestea brune. Sute de clădiri se înghesuiau pe ele, aflate toate la umbra unui monolit gri gigantic. Citadela.

— Tu ai ține drumul? îl întreabă pe Spectru.

Acesta cumpăni o vreme întrebarea, apoi răspunse:

— Da, eu l-aș ține. Eu nu sunt într-un pericol la fel de mare ca acela în care vă aflați voi acum, totuși cred că drumul cel drept e de cele mai multe ori și drumul cel bun, din motive ce nu pot fi întrezărite acum.

— Dacă mi-ar scoate legătura de la ochi, mârâi Buzduganu, aș putea să hotărâsc eu care drum e cel mai bun și pe ăsta să-l ia naiba.

— Ba te rog frumos să nu-ți scoți legătura, răspunse Spectrul, până nu plec eu.

Kelsea îl privi curioasă:

— Aveți vreun necaz unul cu altul?

Spectrul zâmbi, dar ochii lui, ațintiți asupra Citadelei, căpătaseră o expresie dură.

— Nu așa cum crezi tu.

Întoarse calul și-i întinse mâna. Urmă o strângere de mână fermă, ca-ntr-o omenie de afaceri, și totuși Kelsea știa că o să țină minte clipa aceasta pentru tot restul vieții, indiferent dacă avea să-l mai vadă sau nu.

— Încă ceva, Domniță.

Kelsea se miră de acest titlu; se obișnuise s-o numească „fetiță”. Spectrul se căută în cămașă și scoase cel de-al doilea lăntișor, iar Kelsea își dădu seama că uitase cu totul de el. Din nou simți o nevoie presantă să se-ndepărteze de el, de bărbatul acesta care-o făcea să uite de tot ce era obișnuit și important.

— Lăntișorul acesta îți aparține; n-am de gând să mi-l însușesc. Dar o să-l păstrez.

— Până când?

— Până ce-l vei fi recâștigat prin faptele tale.

Kelsea deschise gura să se tocmească, dar se gândi mai bine și o închise la loc. Omul acesta nu făcea aproape nimic spontan; totul era deliberat, așa că șansele de a-l face să se răzgândească, indiferent ce cuvinte ar fi ales, erau foarte mici. Dibui după propriul lăntișor, văzu că-l ieșise iar din cămașă și-l înghesuie la loc.

— Mult noroc, Regină din Tearling. Te voi urmări cu mult interes.

Îi aruncă un zâmbet binevoitor și plecă; calul îi galopa tot mai tare pe măsură ce cobora panta. Într-un

minut era deja în vârful altui deal și apoi dispăru din vedere.

Kelsea se uită după el ceva mai mult; cât despre Buzduganu — ce nu știi nu te doare. Dar în cele din urmă chiar și praful ridicat în urma Spectrului se așezase la loc, iar Kelsea se întoarse către Buzduganu, își apropie calul de al lui și-i desfăcu repede nodurile strânse în jurul încheieturilor. Când se trezi cu mâinile libere, Buzduganu își rupse legătura de la ochi și clipi repede:

— Dumnezeule, ce de lumină.

— Lazarus, ai fost remarcabil de reținut. Cunoscându-ți reputația, am crezut c-ai să-ți rupi legăturile cu dinții și-o să ucizi câțiva oameni pe drum până aici.

Buzduganu nu zise nimic, doar își frecă încheieturile, care încă purtau răni adânci din cauza frânghiilor.

— Ai fost absolut impresionant la râu. Unde-ai învățat să lupți așa?

— Ar trebui să ne mișcăm.

Kelsea îl privi o clipă, apoi se uită spre Noua Londră.

— Știi că ai jurat să mă aduci în siguranță la Citadelă. Dar te eliberez de acest jurământ. Ai făcut destule.

— I-am făcut acest jurământ unei femei moarte, Domniță. Nu mă poți elibera dumneata de el.

— Și dacă la capătul drumului ne-așteaptă moartea?

— Înseamnă că suntem o echipă de zăluzi.

Kelsea se-ntoarse către înțepătura ușoară a vântului.

— Dacă nu cumva ai altă idee mai bună, hai s-o luăm pe drum.

Buzduganu aruncă o privire peste întregul ținut, se uită apoi spre Noua Londră și încuviință din cap.

— O luăm pe drum.

Kelsea dădu pînteni calului și porniră pe deal în jos.

După câteva ore de galop, drumeagul pe care li-l arătase Spectrul întâlnea Calea Mortmesne, un drum de vreo cincisprezece kilometri lățime. Pe drumul acesta se desfășura cea mai mare parte a traficului comercial dintre Tearling și Mortmesne, și era atât de bătătorit că nici nu se mai ridica praful. Era aglomerat, și Kelsea era de părere că era bine că purta mantia purpurie pe care i-o dăduse Spectrul. Puseseră deoparte și mantaua cenușie de Străjer Regal a lui Buzduganu și-o înlocuiseră cu una neagră, iar dacă încă mai avea la el ghioaga (și Kelsea prefera să creadă c-o mai are), o dosise prudent așa încât să nu bată la ochi. Majoritatea celor care călătoreau către Citadela purtau și ei pelerine cu glugă și cu toții păreau c-ar prefera să nu se amestece nimeni în treburile lor. Kelsea era atentă la cei care-ar fi putut fi Cadeni sau la vreo urmă de gri precum aceea purtată de străjerii ei. Dar după un timp le trecuseră pe sub ochi atâția oameni încât Kelsea nu se mai putea concentra prea bine asupra niciunuia și spera că Buzduganu va presimți mai bine dacă va fi să fie vreun pericol ascuns. Se lăsă pe mâna agilității lui și decise să se concentreze asupra drumului care li se întindea dinainte.

Spectrul îi spusese că, dacă merg încet, vor ajunge în două zile la Noua Londră. Kelsea se gândise să parcurgă drumul dintr-o bucată, apoi, până la apusul soarelui, renunțase la idee. Avea nevoie de somn, iar rana începuse s-o doară. Îi spuse și lui Buzduganu, cu vocea scăzută, iar el dădu din cap că da.

— Domniță, eu nu prea dorm. Așa că dumneata n-ai decât.

— Trebuie să dormi și tu uneori.

— Nu prea. Sunt prea multe pericole pe lume ca să dormi.

— Și când erai copil?

— Eu n-am fost copil niciodată.

Un om o înghionti pe Kelsea, apoi mormăi „scuze, domnule” și-și văzu de drum. Calea Mortmesne începea să se-aglomereze. Oamenii mergeau călare sau pe jos din toate părțile, iar duhoarea trupurilor nespălate începuse s-o izbească pe Kelsea. Însă, normal, drumul venea dinspre sud, unde oamenii n-aveau apă să se spele.

În fața lor mergea o căruță în care părea să se afle o familie întregă: părinții și doi copii mici. Copiii, un băiat și-o fată nu mai mari de opt ani, adunaseră un braț de ierburi și rădăcini și se jucau de-a gătitul pe podeaua căruței. Kelsea îi urmărea fascinată. Toate jocurile ei imaginare fuseseră singuratice; ea era mereu eroina, dar trebuise să inventeze mulțimi care-o aclamau, ba chiar și prieteni. Și totuși, nevoia de-a vedea alți copii și de-a sta cu ei nu-i trecuse niciodată. Kelsea i-a urmărit pe copii atât de lung încât mama lor a început să se încrunte la ea, iar Kelsea i-a șoptit lui Buzduganu că ar face bine să rămână mai în urmă.

— De ce e atât de aglomerat drumul acesta? l-a întrebat, după ce căruța nu se mai vedea.

— E singurul drum direct spre Noua Londră de la sud de Crithe. Pe mulți îi poartă pașii pe-aici.

— Dar acesta e un drum comercial. Cum reușește cineva să treacă c-o caravană?

— Nu e chiar mereu la fel de aglomerat, Domniță.

Au continuat să meargă și după lăsarea serii, ba chiar și-n timpul nopții, mult după ce majoritatea celorlalți călători se opriseră să doarmă. O vreme, pe marginile

drumului sclipeau din loc în loc focuri, iar Kelsea, în trecere, auzea oamenii vorbind și cântând, dar focurile începeau să se stingă. Din când în când, lui Kelsea i se părea că aude zgomot de copite în urmă, dar nu era sigură, iar când se întorcea nu vedea decât bezna. În timp ce se deplasau așa, i-a pus lui Buzduganu diferite întrebări despre situația regatului. Buzduganu a răspuns la fiecare-n parte, dar se simțea că e circumspect și că se gândește bine ce să zică ori de câte ori deschidea gura. Chiar și-așa, puținele informații primite nu erau deloc vesele.

Marea majoritate a populației din Tearling trăia în sărăcie. Lucrările agricole pe care le văzuse Kelsea de-a lungul Câmpiei Almont serveau, în cel mai bun caz, pentru subzistență; restul recoltei ajungea la proprietarul pământului, care vindea produsele pe bani, fie în piețele din Noua Londră, fie, prin intermediul pieței negre, către Mortmesne. Săracilor nu le făcea nimeni dreptate. Sistemul juridic cedase sub presiunea corupției și cei mai mulți dintre judecătorii onești fuseseră distribuiți către alte munci administrative. Kelsea înțelese că nu e tocmai pregătită — era aproape ca o apăsare fizică pe care-o simțea pe umeri. Toate acestea erau probleme care trebuiau reparate urgent, dar nu știa cum s-o facă. Carlin îi predase o grămadă de istorie, dar nu suficiente lecții de politică. Kelsea nu știa cum să facă pe cineva s-o asculte.

— Ai spus că suntem zăluzi, Lazarus. Nu știu cuvântul ăsta; ce-nseamnă?

— Strămoșii mei de dinainte de Trecere erau scoțieni. „Zălud“ e cineva care-și vede moartea cu ochii și jubilează.

— Dar eu nu sunt așa.

— Poate era doar ceva din ochii dumitale, Domniță.

La un cot de drum, Kelsea crezu că aude din nou zgomot de copite. Și nu i se părea deloc; Buzduganu își opri calul brusc și se-ntoarse să se uite-n urmă.

— E cineva acolo. Câțiva călăreți.

Kelsea nu vedea nimic. Luna lucea stins pe cer și oricum nici ea nu prea vedea bine noaptea; Barty o păcălea oricând pe-ntuneric.

— Cât de departe sunt?

— Cam la un kilometru și jumătate.

Buzduganu cântări situația, în timp ce bătea dara-bana pe șaua calului.

— Aici locul nu e destul de înfrunzit ca să ne ascundem și e mai sigur să călătorim noaptea și să ne odihnim de dimineață. O să mergem mai departe, dar dacă încep să se-apropie ieșim de pe drum și ne-ncercăm norocul. Hai să-i dăm bice.

Porni din nou, iar Kelsea-l urmă.

— N-ar fi mai bine să ieșim acum de pe drum și să-i lăsăm să ne depășească?

— E riscant, Domniță, dacă ne urmăresc. Dar mă-ndoiesc că sunt Cadeni. N-am văzut șoimi și nu cred c-am lăsat urme. Salvatorul tău, indiferent cine-o fi fost, a lucrat admirabil.

Kelsea tresări când auzi de Spectru și-și dădu seama (nu fără să se felicite puțin) că nu se mai gândise la el în ultimele ore. Dorința de-a ști mai multe despre el se ciocnea de dorința de a-i păstra identitatea doar pentru ea, dar după o scurtă ciocnire își înăbuși al doilea impuls, furioasă pe ea însăși.

— Mi-a spus că-l cheamă Spectrul.

Buzduganu chicoti:

— Am bănuیت că el e, chiar și-așa legat la ochi.

— Chiar e un hoț așa de priceput precum pretinde?

— Chiar mai bun, Domniță. Istoria regatului nostru se poate lăuda cu mulți haiduci, dar niciunul nu e ca Spectrul. A furat de la unchiu-tău mai multe bunuri decât am avut eu toată viața.

— Zicea că e o mare recompensă pusă pe capul lui.

— Ultima dată cincizeci de mii de lire.

— Dar cine e?

— Nu știe nimeni, Domniță. A apărut prima dată acum douăzeci de ani, cu mască cu tot.

— Acum douăzeci de ani?

— Întocmai, Domniță. Fix douăzeci de ani. Îmi amintesc foarte bine, pentru că a furat-o pe una dintre femeile preferate ale unchiului tău când aceasta ieșise la cumpărături în oraș. Apoi, după câteva luni, mama ta a anunțat că e însărcinată.

Buzduganu chicoti din nou.

— Pesemne c-a fost cel mai prost an din viața unchiului dumitale.

Kelsea rumegă noutățile. Spectrul era mult mai bătrân decât părea.

— Cum de n-a fost prins niciodată, Lazarus? Să fi avut un noroc drăcesc, dar purtările-astea ieșite din comun l-ar fi dat de gol de mult.

— Adevărul e că pentru oamenii de rând e un erou, Domniță. Ori de câte ori cineva reușește să-l jefuiască pe Regent sau pe vreun nobil, lumea presupune că e fapta lui. Cu fiecare bogăție prădată le e tot mai drag țăranilor de el.

— Și împarte banii la săraci?

— Nu, Domniță.

Kelsea se lăsă la loc în șa, dezamăgită.

— Să fi furat mulți bani?

— În valoare de sute de mii de lire.

— Și atunci ce face cu banii ăștia? Eu, una, n-am văzut nici urmă de ei în tabăra aia. Trăiau în corturi, iar hainele de pe ei nu mai erau noi deloc. Nici nu sunt sigură dacă...

Buzduganu o prinse brusc de braț și-o întrerupse în mijlocul frazei.

— Ai văzut?

— Poftim?

— Pe dumneata nu te-au legat la ochi.

— Păi, eu nu sunt o războinică așa de temută ca tine.

— L-ai văzut la față? Pe Spectru?

— Doar nu sunt oarbă, Lazarus.

— Nu m-ai înțeles, Domniță. Pe mine nu m-au legat la ochi din cauza reputației mele feroce. M-au legat pentru că nimeni nu l-a văzut pe Spectru niciodată la față. Regentul nu poate să-l prindă din cauză că până acum n-a reușit să afle cam cum arată nici el, nici oamenii lui. Spectrul aproape că l-a ucis pe Regent de două ori, după câte țin eu minte, dar Regentul nu l-a văzut niciodată la față. Nimeni nu știe cum arată Spectrul, cu excepția celor care nu l-ar trăda pentru toți banii din lume.

Kelsea privi din nou la stele, puncte strălucitoare ce acopereau cerul de deasupra ei. Nu-i oferiră niciun răspuns. O prinsese somnul, tot legănându-se în șa, dar acum era din nou perfect trează. Ar trebui să-i facă un portret cu prima ocazie sau să i-l descrie cuiva care știa să deseneze. Și totuși știu că n-o să facă așa ceva.

— Domniță?

Kelsea trase aer adânc în piept.

— Nici eu nu l-aș trăda pentru toți banii din lume.

— Ah, Dumnezeuule.

Buzduganu își opri calul în mijlocul drumului și rămase priponit acolo o vreme. Kelsea simți că Buzduganu e dezamăgit, tot așa ca pe vremea când stătea într-un colț al bibliotecii lui Carlin, când se ghemuia și încerca să se facă cât mai mică pentru că nu știa răspunsul corect. Cum ar reacționa Carlin la aceste evenimente recente? Kelsea se hotărî nici să nu se gândească.

— Nu mă mândresc cu treaba asta, mormăi ea pe un ton defensiv. Dar nu văd ce sens are să mă prefac că nu-i așa.

— Știi ce e acela un Spectru, Domniță?

— Un recuperator.

— Nu. Spectrul este o ființă mitologică, un vestitor al morții. E un hoț extraordinar și poate e chiar de admirat pentru asta, dar multe dintre celelalte fapte ale sale sunt lucruri care nici nu pot fi concepute.

— N-aș vrea să vorbim acum despre celelalte fapte ale sale, Lazarus.

Dar brusc nu voia decât să afle despre celelalte fapte.

— Ți-am spus asta doar pentru că trebuie să avem o înțelegere cu privire la el.

— Păi, răspunse Buzduganu după un moment de gândire, cu vocea resemnată, omul are o influență distrugătoare. Poate e mai bine dacă nu mai vorbim niciodată despre el.

— De acord.

Kelsea smuci ușor de frâie, iar calul o luă din loc. Se gândi ce alt subiect să mai abordeze, în afară de Spectru.

— Carlin mi-a spus că unchiul meu nu e căsătorit. Ce e cu povestea asta despre una dintre femeile lui?

Buzduganu îi explică, cu unele rețineri, că Regentul se aranjase în stilul conducătorilor cadarezi, strângând în

harem femeile tinere pe care familiile sărace le vindeau la palat. De parcă nu era destul că regatul era înghițit de corupție, acum Kelsea pricepu că moștenise și un bordel la pachet. Îl rugă pe Buzduganu s-o învețe niște cuvinte urâte de-ale soldaților, dar el refuză, așa că nu-și găsi cuvintele ca să-și exprime furia. Auzi, să vândă și să cumpere femei! Se presupunea că acest flagel fusese eradicat odată cu Trecerea.

— Toate acțiunile unchiului meu, în calitatea sa de Regent, se reflectă asupra tronului. E ca și cum aș fi aprobat eu însămi acest trafic.

— Nu e chiar așa, Domniță. Nimeni nu prea-l suportă pe unchiu-tău.

Nici asta nu fu de natură să-i domolească furia. Dar, dincolo de furie, avea și un sentiment profund de neliniște. Din câte spunea Buzduganu, aceste lucruri se petreceau încă dinainte să se nască ea. Dar mama ei de ce nu făcuse nimic în legătură cu asta? Vru să deschidă gura să-l întrebe pe Buzduganu, dar se opri. Bineînțeles că n-avea să-i răspundă.

— Trebuie să scap de Regent, spuse ea hotărâtă.

— Dar e unchiul dumitale, Domniță.

— Nu-mi pasă. Cum ajung pe tron, cum îl azvârl din Citadelă.

— Unchiul dumitale se bucură de favorurile Reginei Roșii, Domniță. Dacă-l dai jos de la putere, s-ar putea ca asta să ne periclitizeze relațiile cu Mortmesne.

— Să le periclitizez? Credeam c-avem un tratat.

— Avem, Domniță.

Buzduganu tuși să-și dregă vocea.

— Dar pacea cu Mortmesne e mereu fragilă. O ostilitate deschisă ar putea fi dezastruoasă.

— Cum așa?

— În regatul acesta nu sunt destui bărbați antrenați care să dea piept cu vreo armată, nemaivorbind de cea din Mortmesne. Și nu avem nici oțelul necesar.

— Deci avem nevoie de arme și de o armată adevărată.

— Nicio armată nu poate să înfrângă Mortmesne, Domniță. N-oi fi eu superstițios, dar zvonurile despre Regina Roșie le cred. Chiar am avut ocazia s-o văd acum câțiva ani...

— Cum?

— Regentul a trimis o întreagă delegație diplomatică la Demesne, iar eu eram în gardă. Regina Roșie își stăpânește regatul de mai bine de un secol, dar îți jur, Domniță, nu părea mai bătrână decât era maică-ta când te-a făcut.

— Și totuși nu e decât o femeie, chiar dacă nu pare să îmbătrânească.

Vocea lui Kelsea părea sigură, totuși își pierduse sângele-rece. Nu era o idee bună să porți discuții despre o regină vrăjitoare pe un drum pustiu, la miezul nopții. Focurile de tabără presărate până atunci pe marginile drumului se stinseseră toate, iar acum i se părea că străbăteau singuri drumul pe-ntuneric. O duhoare leșioasă de putrefacție începuse să acopere drumul; trebuie că era o mlaștină prin preajmă.

— Ai mare grijă, Domniță. Chiar dacă ai intenții bune, calea directă nu e mereu cea mai bună.

— Și totuși, iată-ne pe drum, Lazarus.

— Da, Domniță, pentru că n-avem de ales.

Se opriră cu puțin înainte de răsăritul soarelui, la vreo patru-cinci ore de mers până-n oraș. Buzduganu n-o lăsa să facă focul și, ca măsură de precauție, așează tabăra în spatele unui rug mare de mure care-i ascundea

privirilor dinspre drum. Călăreții care merseseră în spațele lor trebuie să opriseră și ei să-și pună tabăra, căci Kelsea nu mai auzise sunet de copite. Îl întrebă pe Buzduganu dacă putea să-și dea jos armura cât dormea, și acesta încuviință din cap.

— Dar mâine trebuie s-o porți, Domniță, fiindcă intrăm în oraș pe zi lumină. Armura nu-nseamnă prea mult fără sabie, dar tot e mai bună decât nimic.

— Cum spui tu, murmură Kelsea, deja pe jumătate adormită, în ciuda durerii sâcâitoare din grumaz. Trebuia să doarmă. Totul rămânea pe ziua următoare. *Sunt zăludă*, se gândi. Să-ți vezi moartea cu ochii. Adormi și visă câmpuri nemărginite, câmpurile care i se așternuseră privirii în Câmpia Almont, pline cu bărbați și femei, sperietori de ciori lucrând în zdrențe pământul. Deasupra câmpurilor se ridica soarele, iar cerul parcă luase foc.

Kelsea se apropie de una dintre țărânci, care se-ntoarse spre ea. Avea chipul frumos, cu trăsături puternice și cu părul întunecat și încălzit, și părea surprinzător de tânără. Când Kelsea se apropie, femeia ridică un snop de grâu, ca pentru a i-l arăta.

— Roșu, șopti femeia cu o voce schimonosită și cu ochii aprinși de nebunie. Totul e roșu.

Kelsea privi din nou în jos și văzu că femeia nu ținea-n brațe un snop de grâu, ci trupul sfâșiat și plin de sânge al unei fete. Avea ochii scoși din orbite și în găurile lor băltea sângele. Kelsea deschise gura să țipe, dar Buzduganu o zgâlțâi să se trezească.

5. Mare cât Oceanul Domnului

Multe familii i-au condus pe cei dragi spre Citadelă în ziua aceea, pregătiți de jalea despărțirii. Nu puteau ști că aveau să devină actori pe scena istoriei, ba că unii dintre ei chiar vor juca roluri mai mari decât și-ar fi putut închipui vreodată...

– „Istoria timpurie a Regatului Tearling“,
relatăată de MERWINIAN

Au intrat în Noua Londră la câteva ore după prânz. Kelsea era amețită de căldură, de armura grea ca o pe-deapsă și de lipsa de somn, însă pe Podul Noii Londre a izbit-o dimensiunea orașului și s-a înviorat.

Pe pod era o poartă unde se plătea taxa de intrare; de-o parte și de alta doi oameni strângeau banii. Buzduganu scoase zece pence din manta și reuși performanța admirabilă de a nu-și arăta fața în timp ce plătea. Kelsea privi cu atenție podul. Era o adevărată minune a ingineriei: era lung de vreo patruzeci și cinci de metri, tăiat din blocuri cenușii de granit și susținut de șase stâlpi enormi ieșind din râul Caddell. Râul ocolea apoi zidurile

exterioare ale oraşului şi şerpuia încă vreo optzeci de kilometri către vest, după care, lovindu-se de stânci, se vărsa în cascade în golful Tearling. Apa care curgea pe sub pod era azurie precum cerul.

— Nu te uita prea mult la apă, îi şopti Buzduganu de alături, iar Kelsea smuci frâiele şi privi în faţă.

Noua Londră fusese la-nceput un oraş mic, construit de primii colonişti pe una dintre colinele mai joase ale Munţilor de Orez. Dar, pe măsură ce oraşul crescuse, se întinsese de la un deal la altul, devenind în cele din urmă capitala regatului Tear. Acum Noua Londră se-ntindea pe-ntreaga suprafaţă de la poalele dealurilor, iar străzile şi clădirile se unduiau domol în sus şi-n jos, după cum le cerea topografia.

Citadela se-nălţa în mijlocul oraşului, un obelisc uriaş din piatră cenuşie pe lângă care toate celelalte clădiri păreau miniaturale. Kelsea şi-o imaginase mereu drept o clădire ordonată, dar castelul se-nălţa precum un zигurat, fără simetrie: ici şi colo apăreau creneluri şi balcoane, dar şi numeroasele colţuri şi crevase care puteau servi drept ascunzători. Citadela fusese ridicată în timpul domniei lui Jonathan cel Bun, cel de-al doilea rege din Tearling; nimeni nu ştia numele arhitectului, dar sigur fusese un geniu.

Restul oraşului era mai puţin impunător. Majoritatea clădirilor, improvizate din lemn ieftin, se-nclinau care-ncotro. Dacă vine un foc mai zdravăn, se gândi Kelsea, jumătate din oraş o să ardă.

Lângă Citadelă, la vreun kilometru şi jumătate de părtare, se afla un alt turn, de un alb imaculat şi, poate, pe jumătate înalt faţă de Citadelă, cu o cruce aurie-n vârf. Nu putea fi decât Arvath, sediul Bisericii Domnului.

Firește că era aproape de Citadelă, deși Buzduganu îi povestise că Regentul cedase presiunilor și-i permisesese Sfântului Părinte să ridice o capelă privată și între zidurile Citadelei. Kelsea nu era sigură dacă biserica din vârful Arvathului era poleită sau făcută din aur, dar strălucea de-ți lua ochii în bătaia soarelui; Kelsea miji ochii. William Tear interzisese cu desăvârșire orice practică religioasă organizată în utopia sa; Carlin povestea chiar că aruncase peste bordul vasului său amiral un om pe care-l prinsese făcând prozelitism pe-ascuns. Însă acum creștinismul revenise, mai puternic ca niciodată. Kelsea n-ar fi putut să spună ce atitudine ar fi avut față de Biserica Domnului dac-ar fi crescut într-o altfel de familie și dacă valorile ei n-ar fi fost marcate atât de puternic de ateismul lui Carlin. Dar asta era situația, așa încât privea crucea aurie cu o neîncredere reflexă și viscerală știind că va trebui să ajungă la un fel de compromis cu ceea ce reprezenta ea. Dar nici acasă ea nu se prea pricepuse la compromisuri, nici măcar în conflictele minore pe care le mai avusese pe-acasă.

Buzduganu călărea tăcut alături, indicând ocazional schimbarea direcției, odată ce ieșiseră de pe pod, iar drumul aglomerat pătrunsese de-a binelea în oraș. Rămaseră amândoi încotoșmănați în mantale și cu glugile trase pe cap. Buzduganu era de părere că toate drumurile către Citadelă erau păzite și-și făcea simțită vigilența prin felul cum își tot schimba locul așa încât să fie mereu între Kelsea și ceea ce-l alarma.

Lui Kelsea nu i se părea că vede nimic ieșit din comun, dar de unde era să știe ce era comun? Pe marginea străzilor erau înșirate tarabe, iar vânzătorii te-mbiau cu de toate, de la simple fructe și legume până la păsări exotice.

Se aflau într-o piață în aer liber, după câte-și dădu ea seama, tot mai înțesată de lume pe măsură ce ea și Buzduganu încercau să-și îndrume caii către inima orașului. Erau și magazine, fiecare cu câte-o firmă colorată în față, iar Kelsea zări o croitorie, o brutărie, dugheana unui tă-măduitor, o frizerie, ba chiar și-un pasmantier! Ce fel de vanitate mâna oamenii către un magazin de pălării?

Mulțimea de oameni o buimăcea. După atâția ani petrecuți doar cu Barty și Carlin, era greu să se obișnuiască cu atâta lume strânsă la un loc. Lumea mișuna peste tot, și erau toți atât de diferiți! Și înalți, și scunzi, și bătrâni, și tineri, bruneți și blonzi, slabi și grași. Kelsea cunoscuse o sumedenie de oameni în ultimele zile, dar nu-și dăduse prea bine seama cât de diferite puteau fi chipurile oamenilor. A zărit un bărbat cu nasul mare și coroiat, precum un cioc de pasăre, o femeie cu părul lung, blond și ondulat, care părea să reflecte soarele în mii de scânteieri. Totul părea atât de strălucitor, că-i dăduseră lacrimile. Și atâtea sunete! De jur împrejur se ridica hărmălaia nenumăratelor voci care vorbeau în același timp, un zumzet pe care nu-l mai auzise pân-atunci. Distingea din când în când câte-o voce, negustorii ce-și strigau marfa sau cunoștințe care se salutau peste vacarmul străzii, dar vocile lor nu se comparau cu zumzetul generalizat al mulțimii. Kelsea simțea că-i atacă urechile cu o forță care amenința să-i spargă timpanele, însă, în mod curios, nu-i displăcea absolut deloc.

La un colț, i-a atras privirea un panglicar, un magician care-și făcea trucurile. A pus un trandafir într-o vază, apoi a făcut să apară o vază identică din senin, apoi trandafirul a dispărut și a reapărut instantaneu în cea de-a doua vază. Kelsea a strunit calul ca să-l urmărească.

Magicianul a făcut să dispară și trandafirul, și cele două vase, apoi și-a scos din gură o pisică albă ca zăpada. Animalul era viu; dădea din lăbuțe, iar mulțimea aplauda. Magicianul i-a oferit apoi pisica unei fetei din public, care țipă de bucurie.

Kelsea zâmbea, vrăjită. Cel mai probabil, omul era dotat cu o dexteritate ieșită din comun, nu era magie de-adevăratelea, dar Kelsea nu reușise să identifice nicio eroare în felul în care omul mânua obiectele. Dacă era prestidigitație, era fără cusur.

— Ne atragem pericole dacă stăm pe loc, Domniță, șopti Buzduganu.

— Ce fel de pericole?

— E doar o presimțire. Dar, de obicei, presimțirile mele în acest domeniu se adevăresc.

Kelsea smuci frâiele și calul porni din nou la trap.

— Magicianul acela, Lazarus. Ține-l minte, te rog.

— Da, Domniță.

Pe măsură ce ziua înainta, Kelsea începu să-mpărtășească și ea neliniștea lui Buzduganu. Uimirea vizavi de mulțime scăzuse și, oriunde se uita, Kelsea simțea că oamenii o privesc insistent. Se simțea tot mai urmărită și-și dorea să termine odată călătoria. Nu se-ndoia că Buzduganu alesese drumul cel mai bun, dar începu să tânjească după un spațiu gol și deschis, unde pericolul vine fără ocolișuri, în luptă dreaptă.

Numai că ea nu știa să lupte.

Chiar dacă Noua Londră i se părea un labirint, unele cartiere erau vizibil mai bune decât altele. Cele bune aveau străzi îngrijite pe care se plimbau cetățeni bine îmbrăcați. Câteva clădiri erau chiar din cărămidă și aveau geamuri de sticlă. Dar alte zone aveau clădiri înghesuite

din lemn de pin, fără ferestre, iar cetățenii de mână a doua se târau pe lângă ziduri aproape pe furis, de parcă ar fi avut ceva de ascuns și ar fi vrut să treacă neobservați. Uneori Kelsea și Buzduganu erau forțați să străbată un nor de duhoare care sugera că locuințele din zonă aveau canalizări proaste, sau nu aveau canalizări deloc.

Dacă așa miroase în februarie, se gândea Kelsea, îngreșoată, atunci cum miroase în miezul verii?

La jumătatea drumului printr-o zonă deosebit de decăzută, Kelsea își dădu seama că se aflau într-un cartier sărac. Drumul era atât de îngust încât nu putea fi numit decât alee. Clădirile erau făcute dintr-un lemn ieftin pe care Kelsea nu putu nici măcar să-l identifice, și multe dintre ele erau atât de înclinate încât era de mirare că mai stăteau în picioare. Ici și colo Kelsea auzea în trecere țipete și zgomote de obiecte sparte. Aerul răsună de râsete, niște râsete înghețate, lipsite de emoție, care-i făceau pielea de găină.

În intrândurile strâmbe își făceau apariția femeii prost îmbrăcate, care se sprijineau de ziduri. Kelsea rămase cu ochii la ele, ferită de glugă, fără să-și poată stăpâni fascinația. Prostituatele aveau un inefabil aer sordid, fără să poți spune de unde venea. Nu dinspre haine: n-aveau rochiile nici mai mult, nici mai puțin pricopsite decât multe alte rochii care-i trecuseră pe sub ochi lui Kelsea și, deși lăsau multe la vedere, aerul cu pricina nu venea nici de la tăietura hainelor. Venea însă dinspre ochii lor, din felul în care ochii păreau să domine chiar și fața femeilor mai plinuțe. Păreau folosite, și cele tinere, și cele bătrâne. Multe păreau să aibă cicatrici. Kelsea încerca să nu-și imagineze ce fel de vieți duceau, dar nu se putea abține.

O să închid toată zona asta, se gândea. O-nchid și o să le gălesc niște ocupații adevărate.

În cap îi răsună însă vocea lui Carlin: O să dai și legi privind lungimea rochiilor? Poate o să interzici și romanele considerate prea pornografice?

Dar e o diferență.

Nu e nicio diferență. Statul nu interzice ce interzice religia.¹ Dacă vrei să dictezi cum e cu moralitatea privată, mută-te la Arvath.

Buzduganu i-a făcut semn s-o ia la stânga, printre două clădiri, iar Kelsea a răsuflat ușurată când au ieșit într-un bulevard larg, aliniat cu magazine bine întreținute. Fațada cenușie a Citadelei era acum mai aproape: acoperea munții din spate și o mare parte din cer.

Deși bulevardul era larg, aglomerația era atât de mare încât Kelsea și Buzduganu s-au trezit iarăși înconjuțați de oameni; n-aveau decât să meargă la pas, în ritmul acestora. Aici bătea lumina și mai tare, iar Kelsea nu se simțea în largul ei, se simțea expusă, chiar și așa, cu pelerină și glugă. Nu știa nimeni cum arată, dar pe Buzduganu sigur îl recunoștea oricine. Și Buzduganu părea să-i împărtășească senzația, fiindcă dădea pintoni calului până ce ajunse pur și simplu să-mpingă masa de călăreți și pietoni la o parte. Li s-a făcut loc să treacă, nu fără cârteli de-o parte și de alta.

— Drept înainte, a bombănit el, cât putem de repede.

Totuși, înaintau încet. Rake, care se purtase bine de-a lungul călătoriei, părea și el părtaș la neliniștea lui Kelsea

¹ *Blue laws* (engl.) directive ale cultelor religioase care interzic anumite activități lucrative duminică, din motive religioase. Aici în sensul de control al comportamentului moral în general. (*N.red.*)

și începuse să se împotrivească la comenzile ei. Eforturile de-a controla calul și armura lui Pen o epuizau. Sudoarea îi șiroia pe gât și pe spate, iar Buzduganu arunca tot mai des priviri în urmă. Pe măsură ce înaintau spre Citadelă, mulțimea se îngrămădea tot mai strâns în ei.

— Nu putem s-o luăm pe altundeva?

— N-avem pe unde pe altundeva, răspunse Buzduganu.

Acum își strunea calul cu o singură mână; pe cealaltă o ținea pe sabie.

— Nu mai avem timp, Domniță. Dă-i înainte, nu mai e mult.

În clipele următoare, Kelsea se luptă să rămână conștientă. Soarele de amiază se năpustise asupra pele-rinei ei negre, arzător chiar și-n miezul iernii, iar îngră-mădeala creată de mulțimea dimprejur nu-i alina deloc senzația de sufocare. Se clătină de două ori în șa, cât pe ce să cadă, dar o prinse Buzduganu și-o strânse ferm de umăr.

În cele din urmă, bulevardul se înfundă; ramificațiile sale dădeau într-o pajiște care împrejmuia Citadela și șanțul de apărare din jurul acesteia. Când zări Pajiștea Citadelei, Kelsea avu un moment de bucurie atavică. Aici se-adunaseră soldații din Mortmesne cu armele lor de asediu, aproape că străpunseseră zidurile și apoi fuseseră întorși din drum în ultima clipă. Pajiștea se-nclina ușor către Citadelă și aproape la picioarele lor începea un pod larg de piatră care trecea apa și ducea la Poarta Citadelei. De-o parte și de alta a podului, la distanțe fixe, erau staționați străjeri. Monolitul cenușiu care întruchipa Ci-tadela străjuia aproape drept deasupra capului lui Kelsea; dacă se uita spre vârf, o lua ameteala, trebuia să se uite-n altă parte.

Pajiștea era plină de oameni; în primă instanță, Kelsea se miră: nu era vorba că sosirea ei avea să se petreacă-n secret? Pe pajiște și spre șanț se plimbau în toate părțile, ca argintul viu, și copii, și oameni mari, ba chiar și bătrâni. Dar Kelsea nu-și imaginase așa ziua asta. Unde erau masele de oameni care-o aclamau și-i aruncau flori în cale? Unii plângeau, dar nu erau lacrimile de bucurie pe care și le imaginase Kelsea. La fel ca țăranii din Almont, oamenii de-aici păreau înfometați. Purtau aceleași haine pe care le văzuse în Almont: țesături de lână în culori închise și fără nicio formă. Pe chipuri li se-ntipăriseră necazurile. Kelsea se simți dintr-odată foarte tulburată. Ceva nu era cum trebuie.

La a doua vedere, a remarcat că, dacă mulți oameni de pe pajiște se-nvârteau de colo-colo, părând că zăbovesc, unii se așezaseră în niște cozi lungi și drepte, care se-ntindeau până la marginea șanțului de apărare. Când mulțimea se dădu la o parte, Kelsea zări câteva mese la care stăteau alți oameni, pesemne funcționari, dat fiind că erau îmbrăcați toți în haine albastru-închis. Kelsea se simți ușurată, dar și puțin dezamăgită. Oamenii nu se strânseseră aici ca s-o întâmpine pe ea. Toți erau aici pentru altceva. Cozile erau foarte lungi și nu se clinteau din loc. Toată lumea părea că așteaptă ceva.

Dar ce anume?

Se-ntoarse către Buzduganu, care scruta pajiștea, cu o mână pe mânerul sabiei.

— Lazarus, ce e cu toți oamenii ăștia?

Buzduganu nu-i răspunse și-i evita privirea. Kelsea simți un inel rece în jurul inimii. Mulțimea se mișcă din nou, iar Kelsea mai zări ceva: o chestie de metal așezată pe malul șanțului. Se ridică-n scară să vadă mai bine și

observă mai multe obiecte de-astea: erau niște cutii drept-unghiulare, înalte de vreo trei metri. Partea de sus și cea de jos erau de lemn, iar marginile erau de metal. Erau nouă într-un șir care se întindea până la pajiștea dinspre cel mai îndepărtat colț al Citadelei. Kelsea miji ochii (n-avusese niciodată vederea prea bună) și pricepu că pereții cutiilor erau de fapt zăbrele de metal. Timpul se-ntoarse brusc în urmă și-l văzu pe Barty, cu vocea clară, de parc-ar fi fost lângă ea, cum răsucea dibace cu degetele niște sârme prin niște găuri făcute într-o bucată de lemn sablat. „Acum, Kel, sârma trebuie să fie suficient de strânsă încât iepurele să nu poată să scape, dar nu prea strânsă, că altfel amără-tul se sufocă până-l găsim noi. Oamenii trebuie să prindă animale ca să trăiască, dar un vânător bun se asigură că animalul suferă cât mai puțin posibil.”

Kelsea aruncă încă o privire spre cutiile de metal, cântărind situația, și simți cum înăuntrul ei totul se răcește brusc.

Nu erau cutii. Erau cuști.

Îl apucă de braț pe Buzduganu, fără să mai țină cont de rănila pe care știa că le are pe sub pelerină. Când vorbi, vocea nu părea să fie a ei:

— Lazarus. Spune-mi imediat ce se petrece aici.

De data asta privirile li se-ntâlniră. Când văzu expresia mohorâtă a lui Buzduganu, Kelsea nu mai avu nevoie de altă confirmare.

— E livrarea, Domniță. Două sute cincizeci de oameni pe lună, negreșit.

— Ce destinație are livrarea?

— Mortmesne.

Kelsea se-ntoarse cu fața spre pajiște. Mintea i se golise complet. Cozile începură să se miște, încet și sigur,

către mesele de lângă șanț. Sub ochii lui Kelsea, unul dintre funcționari mână o femeie dinspre masă spre cuști. Se opri la cea de-a treia și-i făcu semn unui bărbat îmbrăcat în negru (Kelsea își dădu seama, împotriva voinței ei, că era uniforma armatei din Tearling), care deschise o ușă bine camuflată din fundul cuștii. Femeia intră supusă înăuntru, iar soldatul în negru închise ușa după ea și-o ferecă.

— Tratatul cu Mortmesne, șopti Kelsea, amețită. Așa a făcut pace mama mea.

— Regina Roșie voia să-i oferim tribut, Domniță. Regatul Tearling nu are nimic altceva de oferit.

Kelsea simți o durere acută care-i arcuiește pieptul și se apăsă cu pumnul între sâni. De sub cămașă, safirul strălucea; era un albastru luminos și plin de furie. Strânse giuvaierul în mână, prin cămașă, și descoperi că o frige chiar și așa, prin material. Safirul continua să-i ardă mâna, dar durerea nu se compara cu arsura pe care-o simțea în piept, care continua și se adâncea cu fiecare secundă, până ce-ncepu să se transforme în altceva. Nu mai era durere... era altceva. Kelsea nu se-ndoia de ceea ce simțea, și nici nu mai putea să se-ndoiască de nimic, ci doar să se holbeze, mută, la scena care i se desfășura în fața ochilor.

Mai mulți funcționari escortau acum oamenii către cuști. Mulțimea le făcuse loc, iar Kelsea văzu că fiecare cușcă avea roți uriașe de lemn. Soldați ai armatei din Tearling începuseră deja să-nhame câțiva măgari la cușca din capătul pajiștei. Chiar și așa, de la distanță, Kelsea văzu că cuștile fuseseră folosite îndelung; multe dintre gratii aveau tăieturi vizibile, semnele unor posibile atacuri.

Au fost tentative de eliberare, îi șopti o voce din cap. Sigur că vor fi fost câteva. Își aminti brusc cum stătea în dreptul ferestrei, când era mică, plângea dintr-o cauză sau alta — poate pentru că-și julise vreun genunchi sau din cauza vreunei trebușoare de pe lângă casă pe care nu voia s-o facă —, cu ochii ațintiți la pădure, și era convinsă că aceea va fi ziua când în sfârșit va veni maică-sa. Să fi avut vreo trei-patru ani, însă-și amintea bine cât de sigură era că mama ei va veni, o va lua în brațe și va fi toată numai bunătate.

Ce proastă am fost.

— De ce oamenii ăștia și nu alții? îl întrebă pe Buzduganu. Cum sunt aleși?

— Prin tragere la sorți, Domniță.

— Aha, prin tragere la sorți, repetă ea, cu vocea stinsă. Am înțeles.

În jurul cuștilor începură să se strângă rudele, care vorbeau cu cei dinăuntru, îi țineau de mâini, sau pur și simplu adăstau lângă ei. În imediata apropiere a fiecărei cuști fuseseră amplasați câțiva soldați care priveau mulțimea cu ochii împietriți, anticipând momentul când vreo rudă își ieșea din minți. Dar aproape toți cei care priveau erau pasivi, ceea ce lui Kelsea i se părea cel mai grav. Oamenii ei erau învinși. Se vedea din cozile lungi și drepte care porneau de la masa funcționarilor, din felul în care oamenii stăteau lângă cuști, fără să facă nimic, și așteptau plecarea celor dragi ca și când ar fi așteptat să sune un clopot, anticipat și inexorabil.

Lui Kelsea îi atraseră atenția două cuști care erau cel mai aproape de masă: mai scunde decât celelalte, cu grătile de oțel fixate mai strâns în suport. Erau pline amândouă cu multe ființe mărunte. Kelsea clipi și-și dădu seama

că ochii i se umpluseră de lacrimi, care-i şiroiră pe faţă până ce le simţi şi gustul sărat în gură.

— Chiar şi copii? îl întrebă pe Buzduganu. Cum se face că părinţii nu fug cu ei de-acasă?

— Dacă cineva fuge, toate rudele lui devin automat victimele următoarei trageri la sorţi. Uită-te bine-n jur, Domniţă. E vorba de familii numeroase. Deseori trebuie să sacrifice un copil pentru binele celorlalţi opt.

— Sistemul acesta a fost gândit de mama mea?

— Nu. Arhitectul tragerii la sorţi e chiar acolo.

Buzduganu arătă spre masa funcţionarilor.

— Arlen Thorne.

— Dar mama mea l-a aprobat?

— Da, l-a aprobat.

— L-a aprobat, repetă Kelsea, sfârşită.

Kelsea simţi că privirea-i joacă feste. Îşi înfipse unghiile-n braţ până-i dădu sângele, iar ceaţa de pe ochi îi dispăru. Apoi se mânie — o mânie groaznică, înşelată, care ameninţa s-o copleşească. Elyssa cea binevoitoare, Elyssa care făcuse pace, mama ei, care-şi vânduse poporul la vrac.

— Nu e totul pierdut, Domniţă, spuse Buzduganu pe neaşteptate, şi-i puse o mână pe braţ. Jur, nu-şmeni deloc cu ea.

Kelsea scrâşni din dinţi.

— Ai dreptate. O să opresc toată nebunia asta.

— Domniţă, tratatul cu Mortmesne e foarte clar. Nu există niciun proces de contestaţie şi nici arbitru extern. Dacă un singur transport nu ajunge la timp în Demesne, Regina din Mortmesne are dreptul să ne invadeze şi să dezlănţuie groaza. Am trecut prin asediul lor, Domniţă, şi te asigur că Mhurn n-a exagerat când a descris

măcelul. Înainte de-a te lansa în ceva, gândește-te bine la consecințe.

Undeva o femeie începuse să urle; era un urlat ascutit, nepământesc, care-i aminti lui Kelsea de-o poveste pe care i-o spusese Barty cândva: povestea ielelor², niște creaturi cumplite care te atrag spre moarte. Țipetele răsunau peste mulțime, iar Kelsea identifică sursa: o femeie care ncerca cu disperare să ajungă la prima cușcă. Soțul ei se străduia la fel de tare s-o îndepărteze, dar era grăsun, iar ea era prea iute și-i scăpa printre degete, apoi își făcea loc spre zona îngărdită. În cele din urmă, soțul îi înfipse o mână-n păr și trase tare, luând-o târâș. Femeia căzu grămadă la pământ, dar după o clipă se ridică și căută să-și facă din nou loc spre cușcă.

Cei patru soldați care păzeau cușca erau în stare de alertă; o priveau neliniștiți pe mamă și nu știau dacă e cazul să se amestece. Femeii îi cedase vocea, iar Țipetele se topiseră în niște cârâieli ca de corb; păreau s-o lase toate puterile. Sub ochii lui Kelsea, soțul câștigă în sfârșit lupta cu femeia și o prinse de rochia de lână. O trase la distanță de cușcă, iar soldații reveniră la pozițiile inițiale relaxate.

Însă mama scotea în continuare o cârâială spartă, care răzbătea până la Kelsea. Soțul și soția priveau împreună cușca, înconjuțați de copii. Lui Kelsea i se împăienjeniră ochii, și mâinile îi tremurau pe hățuri. Simți ceva cumplit înăuntrul ei, ceva ce până atunci nici măcar nu concepute, nu mai era fetița din cabană, de până atunci: era cineva care luase foc și ardea neconținut. Safirul îi ardea pieptul ca un tăciune. Se întreba chiar dacă e posibil ca pielea să i se despice și dinăuntrul ei să iasă o cu totul altă persoană.

² În original, *banshee*, creaturi mitologice din folclorul irlandez și scoțian, care prevestesc moartea. (N.t.)

Buzduganu îi puse ușor o mână pe umăr, iar ea se întoarse spre el cu ochii înflăcărați. Buzduganu îi întinse sabia lui.

— C-o fi bine, c-o fi rău, văd că ți-ai pus în gând să faci asta, Domniță. Ia sabia mea.

Kelsea o apucă de plăsele și-i plăcu senzația, deși tăișul era prea lung și greu pentru constituția ei.

— Și tu?

— Eu am multe arme, iar aici avem prieteni. Sabia e doar pentru aspect.

— Ce prieteni?

Încet, fără emfază, Buzduganu ridică o mână cu palma desfăcută și-o strânse apoi într-un pumn pe care-l lăsa să cadă. Kelsea aproape că se-aștepta să se deschidă cerul. Simți o foială în gloata din jurul lor, dar nimic deosebit. Însă Buzduganu păru mulțumit și se-ntoarse din nou spre ea. Kelsea îl privi, era omul care-i păzea viața de câteva zile bune, și-i spuse:

— Ai avut dreptate, Lazarus, îmi văd moartea cu ochii și mă exaltează. Dar, înainte să mă duc, o să trag o brazdă aici, mare cât Oceanul Domnului. Dacă n-ai de gând să mori cu mine, mai bine pleacă acum.

— Domniță, mama dumitale n-a fost o regină bună, dar nici rea nu era. A fost o regină slabă. Nu și-ar fi înfruntat niciodată moartea. O sămânță de nebie e-ncărcată de putere, dar trebuie să fii sigură că, dacă dezlănțui nebiea asta, o faci pentru oameni, nu împotriva amintirii mamei dumitale. Asta e diferența dintre o regină și un copil îmbufnat.

Kelsea încercă să se concentreze la cuvintele lui, așa cum ar fi procedat cu orice problemă apărută, dar, în schimb, mintea îi era năpădită de imagini din cărțile

de istorie ale lui Carlin, înfățișând oameni cu pielea-ntu-necată, o oroare de demult, ceva abominabil ce pătase o-ntreagă epocă. Carlin insistase mult asupra acestei perioade din istorie, iar Kelsea se întrebese în repetate rânduri de ce era așa relevantă. Închise ochii și văzu poveștile și imaginile: oameni în lanțuri. Bărbați care erau prinși fugind și erau arși de vii. Fete violate la vârste atât de tinere încât pânțele nu li se refăcea niciodată. Prunci smulși din brațele mamelor și vânduți la licitație. Sclavie sponsorizată de stat.

În regatul meu.

Carlin știa, dar nu putuse să-i spună. Însă-și făcuse treaba așa cum trebuie, ba poate chiar prea bine, căci acum, lui Kelsea, într-o singură secundă, îi scăpărară în minte ani întregi de cruzimi nemaîntâlnite.

- Voi pune capăt acestei nebulii.
- Ești sigură? o-ntrebă Buzduganu.
- Sunt sigură.
- Atunci mă leg să te feresc de moarte.

Kelsea clipi:

- Serios?

Buzduganu dădu din cap; pe chipul încercat de vreme i se citea hotărârea.

— Ai potențial, Domniță, am văzut și eu, și Carroll. Eu n-am nimic de pierdut și prefer să pier în încercarea de-a eradica un mare rău, căci simt că ăsta e scopul Maiestății Tale.

Maiestate. Cuvântul îi dădea fiori.

- N-am fost încoronată, Lazarus.
- Nu contează, Domniță, eu văd regalitatea în dumneata, iar în mama dumitale n-am văzut-o niciodată, nici măcar o zi.

Kelsea privi-n altă parte, mișcată până la lacrimi. Căștigase un străjer. Unul singur, dar era cel mai important. Își șterse lacrimile și apucă mai bine de sabie.

— Dacă strig, mă aud?

— Lasă asta în seama mea, de vreme ce încă n-ai un crainic. O să primești atenția tuturor într-o clipă. Ține mâna pe sabie și nu mai face niciun pas spre Citadelă. Nu văd arcași, dar se poate să fie acolo, oricum.

Kelsea încuviință scurt din cap, deși pe dinăuntru îi venea să urle. Era vraiste. Hainele simple și curate pe care i le dăduse Spectrul erau acum dungate de noroi, iar tivul pantalonilor i se rupseseră. I se părea că armura lui Pen cântărește de două ori mai mult decât azi-dimineață. Părul lung și nespălat i se desprinsese din agrafe și acum îi atârna în şuvițe maronii pe față, iar pe frunte îi aluneca sudoarea, care-i intra în ochi. Își aminti de visele de odinioară, cum că va intra în oraș pe un ponei alb, cu o coroană pe cap. Acum ieșea în fața lumii, după ani întregi de izolare, și nu arăta câtuși de puțin ca o regină.

Femeia din fața cuștii în care se aflau copiii ei începuse din nou să plângă, nemaibăgându-i în seamă pe cei mici care se uitau cu teamă în sus, agățați de poalele ei. Kelsea privi din nou scena din fața ei, cu ochi proaspeți, și se muștră. *Cui îi pasă de părul tău, proasto? Nu vezi ce se petrece aici?*

— Din ce sunt făcute cuștile, Lazarus?

— Din fier de Mortmesne.

— Dar roțile și scheletul sunt de lemn.

— Stejar de Tearling. La ce te gândești?

Cu ochii ațintiți asupra mesei în jurul căreia roiau funcționarii îmbrăcați în albastru, Kelsea trase aer adânc

în piept. Era ultimul ei moment de anonimitate. Totul era pe punctul de-a se schimba.

— Cuștile. Le golim și apoi le dăm foc.

Javel se lupta cu somnul. Să stai de pază la poarta Citadelei nu fusese niciodată vreo mare provocare. Trecuseră cel puțin optsprezece luni de când încercase cineva să atace poarta, și chiar și-atunci n-o făcuseră cu convingere, era un bețiv care se-mpotmolise pân-acolo la două noaptea cu o jalbă despre taxe. Nu se-ntâmplase nimic, și nici n-avea să se-ntâmplesă nimic. Așa mergeau lucrurile la poarta Citadelei.

După ce că-i era somn, Javel era și prost dispus. Nu-i plăcuse niciodată munca respectivă, dar când se făcea livrarea o detesta de-a dreptul. Mulțimea ca atare nu punea probleme de securitate; stăteau toți ca niște vite așteptând tăierea. Dar cuștile cu copii erau cel mai aproape de poartă și aici mereu se-ntâmpla câte ceva. Ca și azi. Javel răsuflase ușurat când reușiseră s-o liniștească pe femeia care țipa; n-o vedeau din cauza cuștii, dar de auzit, o auziseră toți. Ziceai că e un animal pe moarte. Mereu era câte-un părinte așa, de obicei mame, și numai lui Keller, care era un sadic convins, îi plăcea s-audă femeile țipând. Pentru toți ceilalți din Garda de Poartă, ziua cu livrarea era muncă grea. Iar dacă era cineva dispus să facă schimb de ture, atunci cerea două ture obișnuite în loc de una.

A doua problemă era că ziua livrării aducea două trupe ale armatei din Tear pe gazonul din fața Citadelei. Armata era de părere că Garda de Poartă e o variantă ușoară, un refugiu pentru cei care nu fuseseră îndeajuns de pricepuți sau curajoși pentru a fi soldați. Și nu era

mereu adevărat; peste podul cu lanțuri, drept în fața lui Javel, se găsea Vil, care fusese lăudat de două ori de Regina Elyssa după invazia celor din Mort și primise drept recompensă să stăpânească poarta. Dar nu erau toți ca Vil, iar armata le aducea mereu aminte de asta. Și acum, când se uită-n stânga, văzu doi soldați chicotind și fu convins că de el râdeau.

Cel mai grav aspect când se făcea livrarea era că-i amintea de Allie. În cea mai mare parte a timpului reușea să evite să se gândească la ea, dar când începea să se gândească la ea, găsea cea mai apropiată sticlă de whisky care-i ieșea-n cale și-i puneă capăt. Dar nu putea să bea în timpul serviciului; chiar dacă Vil nu stătea de pază, ceilalți gardieni n-ar fi tolerat gestul. Nu era cine știe ce devotament în rândul Gărzii de Poartă, dar era foarte multă solidaritate, care se baza pe înțelegerea faptului că niciunul nu era perfect. Închideau ochii cu toții la jocurile de noroc pe care le juca neîncetat Ethan, la faptul că Marco era analfabet, ba chiar și la obiceiul lui Keller de-a bate curvele din Vintriș. Însă niciuna dintre problemele acestea nu le afecta performanțele profesionale. Dacă Javel voia să bea (și voia cu disperare), n-avea decât s-aștepte până ieșea din tură.

Din fericire, soarele începea să apună, iar cuștile erau aproape pline. Preotul de la Arvath se ridicase de la locul lui de la masă și se afla acum lângă prima cușcă. Veșmintele albe îi fluturau în bătaia vântului de amiază. Javel nu-l recunoscuse: era un ins corpulent, fălcile-i atârnavu aproape până la gât. Se spunea că pietatea e bună, dar era bună mai ales în combinație cu restul avantajelor. Pe Javel îl scârbi vederea preotului, care nu trebuia niciodată să se confrunte cu tragerea la sorți. Ba poate chiar

din acest motiv se și alăturase Bisericii Domnului; mulți bărbați procedau așa. Javel își aminti de ziua când Regentul a exonerat Biserica. Avusese loc un protest zgomotos. Tragerea la sorti era o vânătoare care nu ținea seama de nimic; înșfăca pe oricine găsea. Dar, chiar dacă nu ținea seama de nimic, era dreaptă, iar Biserica Domnului nu primea decât bărbați. Da, avusese loc un protest, dar se stinsese, ca toate protestele.

Javel își tot freca mânecile între degete, sperând să treacă timpul mai repede. Nu mai putea să dureze prea mult. Preotul avea să binecuvânteze transportul, Thorne dădea semnalul, iar cuștile începeau s-o ia din loc. Tehnic vorbind, era treaba Străjerilor Porții să-mprăștiie mulțimea, dar Javel cunoștea bine mersul lucrurilor: mulțimea avea să se-mprăștiie singură, pornind în urma transportului când acesta părăsea pajiștea. Majoritatea familiilor mergeau cel puțin până la Podul Noii Londre, dar în cele din urmă aveau să renunțe. Javel închise ochii; o durere bruscă îl săgetă brusc între coaste. Când fusese tras la sorti numele lui Allie, se gândiseră să fugă și aproape c-o făcuseră. Dar Javel era tânăr pe-atunci și era Străjer al Porții, iar în cele din urmă o convinsese pe Allie că era de datoria lor să nu fugă. Javel credea în tragerea la sorti, în loialitatea către Casa Raleigh, în sacrificiile care erau de făcut pentru o pace mai solidă. Pe-atunci totul i se părea foarte limpede; doar când a văzut-o pe Allie în cușcă i s-au năruit toate convingerile. Javel se gândi cu pasiune la arsura care-i va picura-n gâtlee și la cum îl va lovi-n vintre ca o ancoră și va așeza toate cele la locul lor. Whisky-ul o așeza mereu pe Allie înapoi în trecut, unde-i era locul.

— Oameni din Tearling!

Vocea bărbatului, sonoră și puternică, se prăvăli ca o avalanșă pe pantă-n jos și străbătu pajiștea, apoi se izbi cu ecou de zidurile Citadelei. Mulțimea tăcu. Străjerii Porții nu aveau voie să privească decât podul, însă toți, inclusiv Javel, se-ntoarseră să cerceteze capătul de sus al pajiștei.

— S-a-ntors Buzduganu, șopti Martin.

Și avea dreptate: silueta din vârful pantei nu putea să fie decât Lazarus sau Buzduganu, o apariție inconfundabilă: înalt, lat și înfricoșător. De puținele dăți când trecuse pe lângă Javel pe poartă, acesta-și dăduse toată silința să rămână cât mai neobservat cu putință, de frică ca nu cumva privirea adâncă și calculată ai lui Buzduganu să zăbovească asupra lui. Javel nu dorea să fie nici măcar un fir de praf în cel mai mic colțișor al minții lui Mace.

În spatele lui Buzduganu se mai afla o siluetă mică, cu pelerină și cu glugă purpurie: probabil Pen Alcott. Gărzile Reginei erau de obicei înalte și bine-făcute, dar îl luaseră pe Alcott în ciuda constituției lui firave. Se pare că mânuia foarte bine sabia. Însă Alcott își dădu gluga jos și Javel văzu că era o femeie, o femeie obișnuită cu părul lung, închis la culoare și încâlcit.

— Sunt Lazarus, Străjer al Reginei, răsună din nou vocea lui Buzduganu.

Întâmpinați-o pe Regina Kelsea din Tearling!

Lui Javel îi căzu fața. Auzise el niște zvonuri cum că Regentul își intensificase căutările în ultimele luni, dar nu prea le băgase-n seamă. Apăruseră și cântece despre întoarcerea fetei, dar Javel le ignorase și pe-astea. În fond, muzicanții trebuiau să scrie și ei despre ceva, iar dușmanii Regentului aveau tot interesul să-ncurajeze speranțele oamenilor. Nici măcar nu se putea dovedi că prințesa reușise să scape din oraș; cei mai mulți locuitori

ai Londrei Noi, inclusiv Javel, presupuneau că murise de mult.

— Sunt toți, șopti Martin, uită-te la ei!

Javel întinse gâtul și văzu că un grup de pelerini cenușii formase un cerc în jurul femeii, iar când își dădură glugile pe spate Javel îi recunoscuse pe Galen și Dyer, apoi pe Elston și Kibb, Mhurn și Coryn. Atâția rămăseseră din Garda Reginei. Era și Pen Alcott, exact în fața femeii, cu sabia trasă și cu o pelerină verde. Se zvonea că Regentul încercase în repetate rânduri să-i dea afară din Citadelă, fie neplătindu-le soldele, fie atribuindu-le alte sarcini. Dar nu reușise niciodată să scape de ei mai mult de câteva luni: se-ntorceau mereu. Carroll și Buzduganu aveau destulă trecere la nobilimea din regat, dar adevărata problemă era alta: nimeni nu se temea de Regent, sau, oricum, nu așa cum se temeau de Buzduganu.

Mulțimea începu să şușotească; zumzetul creștea cu fiecare secundă scursă. Până și Javel, care nu era din cale-afară de receptiv, simți că starea de spirit dimprejur se schimbă. Livrarea mergea ca pe ceas în fiecare lună: înregistrarea, încărcarea, plecarea. Arlen Thorne, așezat la masa de recensământ în stilul lui obișnuit, de parc-ar fi fost Marele Împărat al Lumii Noi. Chiar și inevitabilii părinți care urlau se potoleau până la urmă și păăseau pajiștea plângând, când cuștile dispăreau în oraș. Toate acestea formau un întreg.

Dar acum Thorne se aplecă și începu să vorbească precipitat cu unul dintre adjuncții săi. Toți cei strânși la masa de recensământ fremătau ca niște șobolani care miroseau pericolul. Javel remarcă încântat că soldații din jurul cuștilor scrutau mulțimea neliniștiți și majoritatea pusese mâna pe săbii. Preotul de la Arvath se-aplecă

și el; fălcile lăsate îi tremurau la fiecare cuvânt rostit către Thorne. Preoții Bisericii Domnului propovăduiau obediența față de recensământ și, în schimb, Arvath-ul se bucura de o foarte generoasă scutire de taxe din partea Regentului. Trezorerul-șef al Arvath-ului, Cardinalul Walker, bea de stingea în Gut, și nu-l interesa prea mult cu cine. Javel auzise o serie de povestiri despre tranzacțiile Sfântului Părinte, care-i înghețau sângele-n vine.

Însă, la fel ca multe dintre mișcările Sfântului Părinte, și asta fusese foarte șireată. Doctrina Bisericii părea că face recensământul să decurgă mai ușor. Javel aproape că putea să identifice familiile cucernice după cât de resemnate le erau chipurile; cu mult înainte ca cei dragi lor să ajungă în cuști, ei acceptaseră deja că asta avea să se-ntâmple, ca pe-o datorie față de țară și față de Dumnezeu. Și Javel mersese la Biserică, cu mult timp în urmă, doar ca s-o facă fericită pe Allie, însă, din ziua când o încărcaseră-n cușcă, nu mai călcase pe-acolo. Fața preotului devenea tot mai colerică, pe măsură ce se certa cu Thorne. Javel se gândi cum ar fi dacă s-ar duce pân-acolo și i-ar trage grasului una zdravănă în burdihan.

Deodată, vocea unui bărbat întrerupse zumzetul scăzut al mulțimii, rugând-se:

- Dați-mi înapoi sora, Maiestate!
- Apoi începură să strige toți deodată:
- Vă implorăm, Domniță, aveți milă!
- Maiestatea Voastră poate opri toate astea!
- Dați-mi fiul înapoi!

Regina ridică mâinile, cerând liniște. În clipa aceea, pentru Javel deveni clar ca lumina zilei că ea era

într-adevăr Regina, chiar dacă nu știa de ce sau cum putea fi așa de sigur. Regina se înălță în scara de la șa — nu era înaltă, totuși era impunătoare, cu capul pe spate, într-o postură dârză, și cu părul șiroind de-o parte și de alta a feței. Chiar și când striga, avea vocea gravă și cumpănită, ca un sirop. Sau ca whisky-ul.

— Sunt Regina Tearlingului! Deschideți cuștile!

Mulțimea izbucni într-un vuiet care-l izbi pe Javel cu puterea unei lovituri fizice. Câțiva soldați porniră să ducă ordinul la îndeplinire și scoaseră cheile de la curea, însă Thorne lătră tăios:

— Rămâneți pe loc!

Javel fusese mereu de părere că Arlen Thorne era cel mai sfrijit om pe care-l văzuse vreodată. Omul era o adunătură de membre lunguiete și subțiri ca niște bețe, iar albastrul-închis al uniformei de funcționar la evidența populației nu-l făcea să pară mai impunător. Thorne se ridică de la masă ca un păianjen care-și răsfiră picioarele și se pregătește de vânatoare. Javel scutură din cap. O fi fost ea regină, dar fata n-avea cum să deschidă cuștile. Thorne fusese crescut în Gut, de către târfe și hoți, și se cățăraseră până în vârful acelui maldăr de bălegar, devenind cel mai de succes traficant de sclavi din Tear. Nu vedea lumea la fel cum o vedeau majoritatea oamenilor. Cu doi ani în urmă, o familie pe nume Morrell încercase să fugă din Tearling când a fost tras la sorți numele fetei lor. Thorne îi angajase pe Cadeni, care i-au găsit pe membrii familiei într-o peșteră, la distanță de o zi de mers de granița cu Cadare. Însă cel care a torturat-o pe copilă până își dăduse duhul, sub privirile părinților, a fost Thorne însuși. El nu făcea un secret din aceste operațiuni. Dimpotrivă, *voia* ca lumea să afle de ele.

Vil, care era mai curajos decât ceilalți Străjeri ai Porții, îl întrebasese pe Thorne ce spera să reușească cu asta, și le reprodușese răspunsul lui:

— Thorne a spus că a fost o pildă. A zis că nu poți să subestimezi valoarea unei pilde bune.

Pilda își făcuse efectul; din câte știa Javel, de-atunci nu mai încercase nimeni să sustragă pe cineva destinat livrării. Ambii părinți din familia Morrell fuseseră încărcăți în transportul următor și Javel își amintea momentul foarte bine: femeia a intrat printre primii în cușcă, supusă ca un iepure. Când a privit în ochii ei goi, Javel a înțeles că era deja moartă. Mult mai târziu, a auzit că murise de pneumonie pe drum și Thorne îi lăsase cadavrul acolo, la cheremul vulturilor de pe marginea drumului ce ducea spre Mortmesne.

— Regina din Tearling e moartă de ani buni. Dacă preținzi că ești prințesa neîncoronată, regatul acesta va cere o dovadă mai bună decât cuvântul tău.

— Care e numele dumatăle, domnule? porunci Regina.

Thorne se ridică în poziție de drept și trase aer în piept; chiar și de la distanța de șase metri unde se afla, Javel văzu cum i se umflă pieptul slăbănog, ca de porumbel.

— Sunt Arlen Thorne, Administratorul Recensământului Populației.

În timp ce Thorne vorbea, Regina își duse mâna la ceafă și începu să-și miște degetele pe-acolo, cum făceau femeile când nu le stătea bine părul. Și Allie făcea așa, când era cald sau când o enerva ceva, iar vederea acestui gest la altă femeie îi sfâșie inima lui Javel. Amintirile loveau mai adânc decât săbiile, pe viața mea. Javel închise ochii, și-o aminti pe Allie acum șase ani, când îi văzuse

pentru ultima dată părul blond strălucitor, înainte să dispară peste Dealul Vămii, în Mortmesne. Nici când nu voise mai mult să bea.

Regina ținea ceva în sus. Javel miși ochii și văzu o scânteie albastră scânteind intermitent în apusul soarelui. Însă, mulțimea izbucni din nou, în delir; atâtea mâini se ridicară-n aer că Regina nici nu se mai vedea de ele.

— Jeremy! strigă Ethan de pe pod. Țăla e Giuvaierul Moștenitoareii?

Jeremy, care avea vederea mai bună decât restul, ridică din umeri și strigă înapoi:

— E o bijuterie albastră. N-am văzut-o niciodată pe cea originală.

Mulțimea începuse să se-mpingă către cușca copiilor. Soldații scoaseră săbiile și o-ntoarseră din drum, însă în jurul cuștii tumultul oamenilor crescuse, iar săbiile nu se mai întoarseră în teacă nici după ce învălmășeala se potoli. Javel rânji satisfăcut: chiar dacă mica rebeliune n-avea nicio șansă, era bine să vadă că și armata are de lucru, măcar o dată. Trupele care supravegheau livrarea aveau dreptul la un bonus de la regent. Ei nu câștigau la fel de mulți bani din transport precum nobilii care-și luau tainul de pe Calea Mortmesne, dar, din câte-auzise Javel, era totuși o sumă frumoșică. Bani frumoși pentru o muncă urâtă; lui Javel îi părea bine că mai întâlnesc și greutatea din când în când.

— Oricine poate să pună un colier la gâtul unui copil, răspunse Thorne, ignorând mulțimea. Cum putem să știm că e adevăratul colier?

Javel se-ntoarse spre Regină dar, înainte ca ea s-apuce să răspundă, Buzduganu urla la Thorne:

— Fac parte din Garda Reginei și am făcut un legământ cu acest regat! Ce vedeți aici este Giuvaierul Moștenitoarei, exact așa cum l-am văzut acum optsprezece ani!

Buzduganu se-aplecă în față, peste grumazul calului; avea în voce un ton atât de feroce că Javel se trase-napoi.

— Thorne, i-am jurat acestei Regine că am să-i apăr viața! Te-ndoiești de devotamentul meu pentru Tear?

Regina despică aerul cu mâna și gestul ei îl reduce pe Buzduganu imediat la tăcere. Regina se aplecă în față și începu și ea să strige:

— Voi, cei de-acolo! Faceți parte din guvernul *meu* și din armata *mea*! Veți deschide cuștile!

Soldații se uitară unii la alții, neștiind ce să creadă, apoi se-ntoarseră spre Thorne, care dădu din cap. Apoi Javel văzu ceva extraordinar: giuvaierul Reginei, care cu o secundă în urmă fusese aproape invizibil, răspândea acum împrejur o lumină albastră-verzuie, atât de puternică, încât Javel fu nevoit să-și mijească ochii, deși aflat la distanță. Colierul se legăna ca un pendul albastru incandescent deasupra capului Reginei, iar aceasta păru dintr-odată mai înaltă, cu pielea luminată dinăuntru. Nu mai părea o fată cu chipul rotunjour, într-o pelerină uzată; vreme de-o secundă, păru că umple toată lumea: o femeie înaltă și solemnă, cu o coroană pe cap.

Javel îl apucă pe Martin de umăr:

— Tu vezi ce văd eu?

— Ce să văd?

— Nimic, mormăi Javel, nedorind ca Martin să creadă cumva că e beat.

Regina începu să vorbească din nou cu vocea lină și controlată: la suprafață rațiune, iar dedesubt furie.

— Fie și o zi dac-apuc să stau pe tron, jur în fața Domnului-Dumnezeu că, dacă nu deschideți cuștile imediat, singura mea înfăptuire ca regină va fi să-l văd condamnat pe fiecare dintre voi la moarte pentru trădare. Nu veți mai apuca apusul soarelui mâine. *Vreți să-mi puneți cu-vântul la-ncercare?*

Timp de-o secundă, întreaga scenă din fața cuștilor rămase încremenită. Javel își ținu respirația, așteptând ca Thorne să facă ceva sau ca un cutremur să despică-n două Pajiștea Citadelei. Safirul de deasupra capului Reginei strălucea acum atât de puternic, încât Javel trebui să-și pună mâna pavază la ochi. Pentru o clipă avu senzația irațională că giuvaierul se uită la el și că vede totul: Allie și sticla, și toți anii pe care-i petrecuse cu cele două încâlcindu-i-se în cap.

Atunci soldații se puseră-n mișcare. Mai întâi doar câțiva, ceva mai mulți, și încă mai mulți după aceea. În ciuda lui Thorne, care șuiera furios la ei, cei doi comandanți își scoaseră cheile de la centură și începură să descuie cuștile.

Javel expiră puternic, cu ochii la cele ce se-ntâmplau. Nu mai văzuse niciodată cuștile deschise odată ce fuseseră închise; bănuia că doar cei din Mortmesne puteau să vadă așa ceva. Cunoștea mulți oameni, inclusiv el însuși, care urmăriseră transportul până la Pasul Argive. Dar aproape nimeni nu-ndrăznea să treacă granița-n Mortmesne și nimeni nu urmărise transportul până la destinația sa finală, în Demesne. Dacă armata din Mort ar fi găsit pe cineva din Tear în jurul cuștilor, l-ar fi omorât pe loc, ca sabotor.

Unul câte unul, bărbații și femeile începură să se cațere afară din cuști, iar mulțimea îi primi în ceea ce

păru o îmbrățișare imensă. O femeie în vârstă de pe lângă masa funcționarilor căzu brusc din picioare, ca și când o lăsasera toate puterile, și, culcată la pământ, începu să plângă.

Thorne își propti amândouă mâinile pe masă și, cu o voce acră, întreabă:

— Și atunci ce-o să se-ntâmple cu Mortmesne, Prințesă? Ai de gând să aduci armata Reginei Roșii peste noi?

Javel se-ntoarse iar către Regină și constată cu ușurare că aceasta redevenise o simplă fată, o adolescentă cu un chip deloc ieșit din comun și cu părul în dezordine. Viziunea de mai înainte, dacă viziune fusese, dispăruse. Dar vocea nu-i scăzuse-n intensitate; de fapt, suna chiar mai tare, plină de o furie nedisimulată care răsună peste pajiște.

— Nu te-am numit consilier pe probleme externe, Arlen Thorne, și nici n-am străbătut jumătate de regat ca să-ntrețin dezbateri inutile cu un funcționar pe propriul meu gazon! Mă preocupă binele oamenilor mei înainte de orice, în această chestiune, ca și în toate celelalte!

Buzduganu se-aplecă și-i șopti ceva la ureche Reginei. Aceasta încuviință din cap și arătă spre Thorne:

— Dumneata, domnule administrator! Îți încredințez responsabilitatea de-a te asigura că fiecare copil este înăpoiă familiei sale. Dacă aud că s-a pierdut vreunul, va fi vina dumitale! Mă-nțelegi?

— Da, Domniță, rosti Thorne fără tragere de inimă. Javel se bucura că nu-i vede chipul. O fi crezând ea, Regina, că i-a pus căpăstru, dar Arlen Thorne nu era omul care să nu-i iasă din cuvânt, după cum avea să afle și ea în curând.

— Trăiască Regina! strigă cineva dintr-o margine îndepărtată a cuștilor, iar mulțimea izbucni într-un vuiet de aprobare.

În fața cuștilor, familiile se regăseau, iar oamenii se strigau veseli unii pe alții pe tot întinsul pajiștei. Dar Javel auzi mai ales plânsul, un sunet pe care-l ura din toată inima. Cei dragi se întorceau în sânul familiei; ce dracu' mai aveau de plâns?

— Nu se vor mai face transporturi către Mortmesne! strigă Regina, iar mulțimea-i răspunse cu un alt vuiet incoerent.

Javel clipi și zări chipul lui Allie plutindu-i drept prin fața ochilor închiși. Uneori se temea că-i uitase chipul; oricât ar fi încercat, nu și-l putea reprezenta deloc în minte. Se concentra asupra unei trăsături pe care credea că și-o amintea, ceva ușor, cum ar fi bărbia lui Allie, însă imaginea pâlpâia și apoi se topea de tot, ca un miraj. Și erau zile ca aceasta, când își amintea fiecare părticică a chipului ei, rotunjimea pomeților, bărbia hotărâtă, și-nțelegea că uitarea fusese, de fapt, o fericire. Privi spre cer și, ușurat, văzu că era-mpurpurat de lumina apusului. Soarele dispăruse de mult pe după Citadelă.

— Vil, strigă peste pod. N-am ieșit din tură?

Vil se-ntoarse spre el, cu chipul rotund plin de uimire.

— Vrei să pleci *acum*?

— Nu... nu. Întrebam și eu.

— Hai, adună-te, răspunse Vil, cu o umbră de batjocură în voce. Poți să-ți îneci necazul mai târziu.

Javel se-nroși și privi-n jos, strângând din pumni. Cineva îl bătu ușor cu palma pe spate; Javel se uită-n sus și-l văzu pe Martin; pe chipul prietenos i se citea înțelegerea.

Dădu din cap ca să-i arate că era în regulă, iar Martin se grăbi să se-ntoarcă la postul lui.

Doi membri ai Gărzilor Reginei, unul mare și altul mic, amândoi în pelerine cenușii, se învârtteau în jurul cuștilor cu o găleată. Cel mai probabil, erau Elston și Kibb; erau de nedespărțit. Javel nu-și dădea seama ce anume făceau acolo, dar nici nu prea conta. Majoritatea cuștilor erau deja goale. Thorne aplicase o procedură minuțioasă la cuștile pentru copii: le dădea drumul unul câte unul și le punea întrebări părinților care veneau să-i ridice, înainte de a li-i returna pe cei mici. Pesemne că era o idee bună; în Tearling traficul de copii era departe de-a fi la fel de înfloritor ca în Mortmesne, dar în Gut era o adunătură de pești și matroane care satisfăceau toate gusturile și nu se dădeau în lături să înhațe câte-un copil, când și când. Javel, care petrecea mult timp în Gut, se gândise nu doar o dată să-i găsească pe cei ce se ocupau cu așa ceva și să-i supună unei judecăți. Dar hotărârea îi slăbea când se lăsa seara și, în plus, era o sarcină pentru altcineva. Cineva curajos.

Oricine altcineva.

Kelsea era epuizată. Ținea strâns mânerul sabiei primite de la Buzduganu și-și dădea silința să pară suverană și detașată, dar inima-i bătea să-i spargă pieptul și-și simțea fiecare fibră din corp secătuită de oboseală. Își legă din nou colierul la gât și văzu că nu i se păruse: safirul chiar ardea de parc-ar fi fost încins la forjă. Vreme de câteva clipe, cât se certase cu Arlen Thorne, Kelsea simțise că ar putea pur și simplu să se întindă și să rupă cerul în două. Însă acum puterea aceea pierise, se scursese

din ea, lăsând-o flască. Dacă nu intrau mai repede, simțea că are să cadă de pe cal.

Soarele se făcuse nevăzut și întreaga pajiște din fața Citadelei era cuprinsă de umbră. Temperatura scădea rapid. Însă nu puteau să plece încă; Buzduganu trimisese câțiva străjeri prin mulțime, cu diferite sarcini, și niciunul nu se-ntorsese încă. Kelsea răsuflase ușurată când văzuse atâția dintre membrii Gărzii mamei sale încă în viață, deși la o numărătoare rapidă observase, cu inima strânsă, că lipsea Carroll. Mai apăruseră și alte gărzi în jurul ei, care nu-i însoțiseră în expediție. Pesemne că acum o-nconjurau vreo cincisprezece, dar Kelsea nu putea să știe sigur fără să se-ntoarcă. Și într-un fel i se părea foarte important să nu privească în urmă.

Cam o treime dintre cei care se aflaseră la-nceput pe pajiște se-ndepărtaseră, probabil de frică să nu intre-n vreun bucluc, dar cei mai mulți stăteau locului. Unele familii încă mai plângeau de bucuria reîntâlnirii cu cei dragi, iar alții erau doar spectatori și o priveau curioși pe Kelsea. Apăsarea privirilor lor o împovăra peste poate.

Se-așteaptă să fac ceva extraordinar, își dădu ea seama. Și azi, și mâine, și-n fiecare zi din viața mea.

Ideea era înfricoșătoare.

Se-ntoarse spre Buzduganu:

— Trebuie să intrăm.

— Încă o clipă, Domniță.

— Ce așteptăm?

— Salvatorul Maiestății Tale a spus un lucru adevărat, care mi-a rămas în cap. Și anume, că deseori drumul

cel mai drept e drumul cel bun, din motive ce nu pot fi prevăzute.

— Și asta ce înseamnă?

Buzduganu arată către marginea cercului pe care-l formau gărzile, iar Kelsea văzu că patru femei și câțiva copii stăteau acolo așteptând. Una dintre ele era femeia care se zbătuse în dreptul cuștii. Strângea în brațe o fetiță de vreo trei ani și alți patru copii roiau în jurul ei. Părul lung îi atârna peste față când se-apleca spre fetiță.

— Atenție! strigă Buzduganu.

Femeia se uită-n sus. Kelsea rămase fără suflare. Era femeia nebună din visul ei, cea care ținea-n brațe copilul desfigurat. Avea, la fel, părul lung și negru și același ten palid, cu fruntea înaltă, iar Kelsea se gândi că, dacă femeia avea să vorbească, i-ar fi recunoscut și vocea.

Dar n-am ghicit niciodată viitorul, se gândi Kelsea, uluită. *Nici măcar o dată*. În copilărie își dorise de multe ori să aibă acest dar; Carlin îi spusese nenumărate povești despre femeia care-i profetea viitorul Reginei Roșii, o femeie foarte talentată care profetise multe lucruri care urmau să se întâmple. Dar Kelsea nu avea decât prezentul.

— Regina are nevoie de un corp de slujbași, anunță Buzduganu, iar Kelsea tresări, îndreptându-și din nou atenția spre scena din fața ei. Va avea nevoie...

— Numai puțin.

Kelsea ridică mâna când văzu frica așternută brusc pe chipurile femeilor. Ideea lui Buzduganu era foarte bună, dar dacă abuza de această frică, nu-i mai foloseau toate plățile din lume.

— Nu voi porunci nimănui să vină-n slujba mea, decretă ea ferm, încercând să se uite-n ochii fiecărei femei în

parte. Însă, celor care mi se vor alătura le pot promite că atât ei, cât și cei dragi lor se vor bucura de toată protecția pe care le-o pot oferi. Și nu doar de protecție, ci de tot ceea ce se vor bucura și copiii mei cândva. Educație, cea mai bună hrană și îngrijire medicală, dar și ocazia de a-nvăța ce meserie vor dori. Vă dau, de asemenea, cuvântul meu că oricine dorește să plece de la mine va fi liber s-o facă neîntârziat.

Se gândi ce să le mai spună, însă era foarte obosită și descoperise deja că nu-i plăcea să țină discursuri. Părea c-ar fi necesară o aserțiune despre loialitate, dar ce-ar fi putut să spună? Sigur știau deja cu toții că, dac-ar fi în slujba ei, ar avea ocazia s-o ucidă și, încă și mai probabil, să fie uciși ei înșiși. Renunță, își deschise larg brațele și mai zise:

— Hotărâți-vă într-un minut. Nu pot să mai întârzii.

Femeile începură să delibereze. Pentru cele mai multe, asta însemna, de fapt, să-și privească neajutorate copiii. Kelsea observă că lipsesc bărbații și presupuse că Buzduganu alesese dinadins femei ai căror soți nu erau pe-aproape. Dar nu era chiar așa: se uită din nou la femeia nebună din visul ei, și înapoi la mulțime, căutându-l din priviri pe soț. Îl zări câțiva metri mai încolo, crăcănat și cu brațele musculoase încrucișate.

Se-aplecă spre Buzduganu:

— De ce-ai ales-o pe femeia aia cu părul negru, îmbrăcată-n albastru?

— Dacă o convingem, Domniță, îți va fi cea mai devotată slujitoare.

— Cine e?

— Habar n-am. Dar mă pricep la lucruri dintr-astea, crede-mă pe cuvânt.

— S-ar putea să nu fie tocmai sănătoasă la cap.

— Multe femei se comportă așa când își văd copiii trimiși dincolo. Dimpotrivă, eu n-am încredere în cele care le dau drumul fără nicio vorbă.

— Și bărbatu-său?

— Uită-te bine, Domniță.

Kelsea îl fixă pe soțul femeii, dar nu observă nimic ieșit din comun. Urmărea încruntat ce se petrecea; era un bărbat înalt, brunet, neras și cu brațe solide, care indicau c-ar fi muncitor. În ochii negri i se citea o oțărălă ușor de interpretat: nu-i plăcea să fie dat la o parte când se lua decizia. Kelsea se uită din nou la soția lui a cărei privire îi străpungea când pe soț, când grupul de copii din jurul ei. Era foarte slabă, cu brațele subțiri ca două bețe; semnele negre de pe brațe indicau locurile de unde bărbatu-său o prinsese ca s-o tragă de lângă cușcă. Însă Kelsea zări și alte vânătăi: una sus, pe obraz, și încă o pată mare și închisă la culoare pe claviculă, lăsată la iveală de fetița care-i trăgea de gulerul rochiei.

— Doamne, Lazarus, chiar că ai privirea ageră. Mai că-mi vine s-o iau cu noi indiferent dacă vrea sau nu.

— Cred c-o să vină, Domniță. Așteaptă și privește.

Pen și cu un băiat nou din gardă se strecuraseră deja între bărbatul corpulent, cu ochi negri, și soția sa. Se mișcaseră foarte repede și cu mare pricepere; în ciuda pericolelor care-o pășteau, Kelsea aproape că prinse speranță c-avea să supraviețuiască. Apoi își pierdu speranța și nu mai simți decât epuizare. Mai așteaptă câteva clipe și apoi anunță:

— Acum vom intra în Citadelă. Cei care doresc să mă-nsoțească sunt bine-veniți.

Când trupa începu să coboare panta, Kelsea se uită cu coada ochiului la femeia nebună. Femeia-și trase copiii

mai aproape și-i strânse în jurul ei până o înconjurară ca o fustă amplă. Apoi dădu din cap, șoptind un fel de încurajare, și tot grupul porni în jos pe pantă. Bărbatul sări în față cu un urlet incoerent, dar se opri când Pen scoase sabia. Kelsea opri calul.

— Mergi mai departe, Domniță, îi porunci Buzduganu. Au ei grijă să-l controleze.

— Am voie să fac asta, Lazarus? Să iau copiii de lângă tatăl lor?

— Ai voie să faci ce vrei, Domniță. Ești Regină.

— Ce-o să facem cu toți copiii ăștia?

— Copiii sunt buni, Domniță. Copiii le fac pe femeii previzibile. Și acum lasă capul în jos.

Kelsea se întoarse cu fața spre Citadelă. Deși îi venea greu să-și lase gărziile să se ocupe de tot ce se-nâmpla în urma sa — auzise multe voci ridicate care se certau și sunetele înăbușite ale unei încăierări —, știa că Buzduganu are dreptate: dacă intervenea, însemna că n-are încredere în propriile gărzi. Merse mai departe, cu ochii ațintiți hotărât în față chiar și când o voce de femeie izbucni într-un țipăt.

Pe măsură ce se apropiau de cuști, Kelsea văzu că în jurul ei, în afara cercului format de gărzi, o înconjura o mulțime întreagă. Se-apropiaseră atât de mult încât unii se-mpingeau în coastele cailor. Cu toții păreau să-i vorbească, dar ea nu înțelegea niciun cuvânt.

— Arcași! urlă Buzduganu. Ochii la parapete!

Doi membri ai gărzii își scoaseră arcurile și săgețile crestate. Unul dintre ei era foarte tânăr și blond; Kelsea se gândi c-ar putea fi chiar mai tânăr decât ea. Avea fața albă de încordare și-și ținea maxilarele încleștate, concentrat, cu ochii ațintiți la Citadelă. Kelsea vru să-i spună ceva liniștitor, dar Buzduganu repetă:

— La parapete, fir-ar să fie! Kelsea nu mai deschise gura.

Când ajunseră-n dreptul cuștilor, Buzduganu smuci calul de hățuri, determinându-l să se oprească brusc. Îi făcu semn lui Kibb, care-i aduse o torță aprinsă.

— Prima pagină din istoria ta, Domniță. Ai grijă să fie bună.

Kelsea avu o ezitare, apoi luă torța și porni spre prima cușcă. Mulțimea și gărzile se dădură la o parte ca și când ar fi fost un sigur organism, ca să-i facă loc. Buzduganu îi trimisese înainte pe Elston și pe Kibb la cuști, cu o găleată cu ulei; spera că-și făcuseră bine treaba, altfel ea avea să arate extrem de stupid. Fata apucă bine de torță, dar, înainte s-o arunce, îi căzură ochii pe-a doua cușcă, una dintre cele făcute pentru copii. Se-apropie de ea și strânse torța și mai tare-n mână. Focul de pe pieptul ei se reaprinsese și-i trimitea valuri de căldură prin piele.

Cu tot ce-am făcut până acum încă mai pot să dau înapoi, cugetă ea. Dar dacă fac asta, nu mai e loc de-ntors. Dacă transportul nu venea, Regina Roșie avea să-i invadeze. Se gândi la Mhurn, străjerul ei blond și arătos, și la povestea lui despre ultima invazie a celor din Mort. Mii de oameni suferiseră și muriseră. Însă avea în față o cușcă, iar această cușcă fusese făcută special pentru cei mici și neajutorați, să-i ducă la sute de kilometri de casă pentru a fi violați, exploatați și înfometati. Kelsea închise ochii și o văzu pe mama sa, femeia pe care și-o imaginase întreaga copilărie, regina albă pe un cal. Dar viziunea se întunecase deja. Oamenii care o ovaționau pe regină erau sperietori de ciori, numai pielea și osul din cauza înfometării. Coroana de floricele de pe capul ei se ofilise. Botul calului ei putrezea din cauza bolii. Iar femeia însăși... o creatură servilă, târându-se, albă ca

un cadavru și totuși drapată în umbră. O colaboratoare. Kelsea clipi ca să alunge imaginea, dar deja o împinsese către pasul următor. Îi reveni în minte povestea lui Barty despre Moarte; nu-i mai ieșise din minte din noaptea aceea petrecută lângă foc.

Barty avea dreptate. E mai bine să mori curat. Se dădu în spate și azvârli torța spre cușca pentru copii.

Mișcarea îi făcu rana de la gât să se deschidă, dar își înăbuși țipătul, în timp ce mulțimea vui, iar scheletul de lemn al cuștii luă foc. Kelsea nu mai văzuse vreodată un foc atât de mistuitor; flăcările se-ntinseră peste podeaua cuștii și începură apoi, contrar așteptărilor, să-nghită și gratiile de fier. Pajiștea fu măturată de-o explozie de căldură, care-i împrăstie pe țăranii veniți prea aproape. Era ca-n dreptul unui cuptor aprins.

Mulțimea porni către cușca în flăcări, strigând blesteme către foc. Chiar și copiii țipau, molipsiți de isteria părinților, cu ochii luminați în roșu. În timp ce privea flăcările, Kelsea simți că sălbăticiunea din piept își strânge aripile în sfârșit și dispare. Fusesse ca și când înăuntrul ei s-ar fi aflat cineva străin, care cumva știa totul despre ea.

— Cae! strigă Buzduganu peste umăr.

— Porunciți.

— Să te-asiguri că ard și celelalte.

La semnalul lui Buzduganu, porniră mai departe, lăsând cuștile în urmă. Când ajunseră la podul cu lanțuri, putoarea din șanțul de apărare izbi nărilor lui Kelsea: un miros rânced, ca de legume putrezite. Apa era colorată într-un verde intens, iar la suprafață se-nchegase un strat, aproape opac de mâzgă. Cu cât înaintau pe pod, cu atât se întetea mirosul fetid.

— Apa nu se drenează?

— Fără întrebări acum, Domniță, dacă-mi permiți.

Buzduganu arunca priviri în toate părțile, peste suprafața Citadelei și spre întunericul ce li se-așternea dinaintea, peste șanț, către capătul opus, ba chiar zăbovea și asupra soldaților aliniați pe ambele margini ale podului. Aceștia nu schițară niciun gest să oprească procesiunea, ba mulți dintre ei chiar înclinau capul când trecea Kelsea prin dreptul lor. Dar când mulțimea încercă s-o urmeze în Citadelă, soldații intrară în acțiune, posaci, blocând intrarea pe pod și mânându-i pe oameni înapoi pe malul celălalt.

Înaintea lor, poarta Citadelei se căsca precum o gaură neagră, în care pâlpâiau vag câteva torțe. Kelsea închise ochii și-i deschise din nou, ceea ce păru să-i consume toată puterea.

Unchiul ei aștepta înăuntru, dar nu știa cum ar fi putut să stea în fața lui acum. Descendența ei, altădată o sursă secretă de mândrie, părea acum numai cu puțin mai bună decât o hazna. Unchiu-său era un ticălos, iar maică-sa... era ca și cum ar fi alunecat într-o prăpastie fără nicio mână care s-o prindă...

— Nu mă pot întâlni cu unchiul meu în seara asta, Lazarus. Sunt prea obosită. Nu se poate amâna?

— Dacă Maiestatea Sa ar binevoi să tacă.

Kelsea izbucni în râs, surprinzându-se și pe sine, în timp ce treceau pe sub arcada sobră a Porții Citadelei.

La câteva aruncături de băț distanță, Spectrul urmărea cum fata și compania ei trec podul; pe buze îi juca un zâmbet subțire. Fusese o mișcare deșteaptă să ia cu ea femeile din mulțime, o urmaseră toate, în afară de una.

Cine era, oare, tatăl fetei? Avea o inteligență pătrunzătoare pe care n-ar fi putut s-o moștenească de la Elyssa. Biata Elyssa, care își folosea întreaga capacitatea mentală ca să hotărască ce rochie să poarte dimineața. Fata asta făcea cât zece ca ea.

Lângă șanțul de apărare, cușca pentru copii ardea în continuare, ca un rug falnic în lumina apusului. Un membru al Gărzii Regale rămăsese acolo ca să aprindă și restul cuștilor, dar oamenii (și mai mulți soldați) i-o luaseră înainte; una câte una, cuștile se transformară în vâlvătaii. Oamenii strigau numele Reginei, iar aerul rămăsese încărcat de sunete de plâns.

Spectrul dădu din cap.

— Bravo, Regină a Tearlingului.

Masa de recensământ arăta ca un mușuroi de furnici pe care-un copil rău îl răscolise cu bățul. Funcționarii alergau în toate părțile, cu mișcările înnebunate de panică; înțeleseseră repede care vor fi urmările. Arlen Thorne dispăruse. Fără-ndoială că-i dorea și el moartea fetei, și era un inamic mult mai șiret decât idiotul de unchiu-său. Spectrul se încruntă, cântări puțin situația, apoi vorbi peste umăr.

— Alain.

— Spuneți.

— Thorne deja pune ceva la cale. Du-te și află ce anume.

— Da, domnule.

Lear dădu pinteni calului până ce-ajunse în rând cu Spectrul. Lear era prost dispus, și nici nu era de mirare. Când umblau fără măști, pielea lui închisă la culoare atrăgea atenția tuturor. Îi plăcea când oamenii nu-și mai puteau lua ochii de la el atunci când spunea povești, dar nu suporta să facă obiectul curiozității lor.

— S-ar putea ca Thorne să nu-l accepte, bombăni Lear. Și chiar dacă-l acceptă, se-alege praful de anonimatul lui Alain. Chiar merită fata aia așa ceva?

— Să n-o subestimezi, Lear. Eu, unul, n-o subestimez deloc.

— Să ne ocupăm de Regent? întrebă Morgan.

— Regentul e al meu și, dacă nu cumva am judecat-o greșit pe fată, în scurt timp îmi va pica-n gheare. Să ai noroc, Alain.

Alain întoarse calul pe loc fără niciun cuvânt și-o porni înapoi spre oraș. În timp ce se făcea nevăzut în mulțime, Spectrul închise ochii și-și lăsă capul în jos.

Atât de multe lucruri depind acum de-o fetișcană, cugetă el, posac. Dumnezeu joacă jocuri cu noi.

Cartea a II-a

6. Regina însemnată

Când aveam cinci ani, bunica m-a scos la plimbare. Pentru că-i purtam numele, eram preferata lui Buni și, în plus, eram mândră că eram îmbrăcată cu rochia cea nouă și c-o țineam de mână pe stradă, în timp ce frații mei rămăseseră acasă.

Am făcut un picnic în parcul mare din centrul orașului. Buni mi-a cumpărat o carte de la librăria lui Varling, unde se găseau primele cărți cu desene colorate. Am văzut un spectacol cu păpuși în districtul de teatru, apoi, la o cizmărie din Manierele Doamnelor, Buni mi-a cumpărat și prima mea pereche de pantofi de oameni mari, cu șireturi care se legau. A fost o zi frumoasă.

Aproape de ora cinei, Buni m-a dus la Mausoleul Reginei Glynn, întruchipând statuia unei femei fără chip, așezată pe un tron de granit, care se găsește la intrarea pe Pajiștea Citadelei. Ne-am uitat la statuie mult timp, iar eu am rămas tăcută pentru că și bunica mea era tăcută. De obicei, ea pălăvrăgea neîncetat, încât uneori trebuia chiar să-i spunem să mai tacă, dacă aveam musafiri. Dar de această dată a rămas în fața Mausoleului Reginei Glynn mai bine de zece minute, cu capul plecat, fără să scoată o vorbă. În cele din urmă, m-am plictisit și n-am mai avut stare și am întrebat-o: „Buni, ce așteptăm?”

M-a apucat delicat de cozi, făcându-mi semn să tac, apoi a arătat spre mausoleu și a spus: „Dacă nu era femeia asta, tu nu te-ai fi născut”.

– „Moștenirea Reginei Glynn”,
GLEE DELAMERE

Kelsea se trezi într-un pat adânc și moale, cu baldachin albastru-deschis. Primul gând care-i veni în minte fu unul banal: erau prea multe perne-n pat. Patul ei din căsuța lui Barty și a lui Carlin era mic, însă era curat și comod, cu o singură pernă, solidă. Și patul de aici era comod, însă era de un confort ostentativ. Ar fi încăput lesne patru oameni în el, cearșafurile erau dintr-o mătase de culoarea perelor, iar pe cuvertura albastră de damasc se lăfăiau nenumărate pernuțe albe, înzorzonate.

Patul mamei mele e exact așa cum mă așteptam.

Se-ntoarse și-l zări într-un colț pe Buzduganu, care dormea ghemuit într-un fotoliu.

Se ridică în capul oaselor cât putu de încet și cercetă camera: la prima vedere părea acceptabilă, dar la o privire mai atentă zăreai tot felul de detalii stânjenitoare. Tavanul era înalt, drapat în voaluri albastre, asortate cu baldachinul. Pe un perete se găseau, de sus până jos, rafturi pentru cărți, care însă erau goale, cu excepția câtorva nimicuri risipite ici și colo și pline de praf. Cineva avusese grijă ca iatacul mamei ei să rămână neschimbat. Să fi fost Buzduganu? Probabil că nu. Mai degrabă Carroll. Buzduganu se dăduse de gol în câteva rânduri cum că nutrea o vagă lipsă de loialitate față de mama ei. Dar Carroll nu.

La stânga era o ușă ce ducea spre camera de baie; se vedea jumătate dintr-o cadă imensă făcută din marmură. Lângă ușă se afla o masă de toaletă cu o oglindă mare, incrustată cu pietre scumpe. Se zări cu coada ochiului în oglindă și tresări: cu părul anapoda și cu fața brăzdată de mizerie, arăta ca un pui de drac. Se-ntinse la loc în pat și, cu ochii la baldachinul de deasupra ei, mintea începu

să-i umble. Cum de se schimbaseră atâtea lucruri într-o singură zi?

Își aminti brusc că, odată, când avea vreo nouă ani, luase o rochie de gală de-ale lui Carlin din dulapul ei și al lui Barty. Carlin nu-i interzisese explicit să-i poarte rochiile, dar asta nu era decât un pretext pe care-l putea folosi în caz c-o prindea. Kelsea știa că nu e bine ce face. După ce-a îmbrăcat rochia, și-a pus pe cap o coroană de flori făcută de ea. Rochia îi era prea lungă, iar coroana îi tot cădea de pe cap, totuși Kelsea se simțea foarte adultă, foarte regală. Și în timp ce defila de colo-colo prin cameră, ca la paradă, a intrat Carlin.

— Ce faci? a întrebat-o Carlin, cu o voce cât se putea de gravă, care, de obicei, însemna că o încurcase.

Pe Kelsea o apucase tremuratul. I-a răspuns:

— Exersam cum să fiu regină. Ca mama mea.

Carlin a făcut un pas în față atât de repede, încât Kelsea nici n-a apucat să se dea-napoi. Nu mai vedea decât ochii aprinși ai lui Carlin și apoi a simțit trosnetul unei palme pe obraz. N-a durut-o, dar a izbucnit oricum în plâns. Carlin n-o mai lovise niciodată. Carlin a apucat rochia din spate și-a tras tare; partea din față s-a despicat, făcând nasturii să se-mprăstie în toate părțile prin cameră.

Kelsea s-a aruncat pe jos, plângând în hohote, dar lacrimile ei n-o impresionaseră pe Carlin, niciodată n-o impresionau. Femeia a ieșit din cameră și n-a mai vorbit cu Kelsea zile întregi, nici măcar după ce fata a spălat și-a călcat rochia cu mâna ei și-a pus-o la loc în dulap. Barty se târa prin căsuță în zilele acelea, cu ochii mereu roșii, trist, și-i strecura lui Kelsea mai multe dulciuri când nu se uita Carlin. După câteva zile, Carlin și-a revenit la

normal, dar, când Kelsea s-a uitat din nou în dulapul ei în săptămâna următoare, toate rochiile de gală dispăruseră.

Kelsea rămăsese cu impresia că supărarea lui Carlin se datora faptului că împrumutase rochia fără să-i ceară voie. Dar acum, când aruncă o privire prin cameră, înțelese lucrurile altfel. Rafturile de cărți erau goale. Perețele din față era ocupat aproape în întregime de un șifonier masiv de stejar. Mai încolo se găsea o oglindă suficient de mare cât să-ncapă în ea mai multe reflecții. Detalii aurite. Patul ăsta, drapat în zeci de metri de materiale costisitoare. Lui Kelsea îi veni în minte oamenii pe care-i văzuse pe Pajiștea Citadelei, cu trupurile costelive și cu fețele împuținate de foame. Carlin știa multe. Kelsea ar fi vrut să-și urle furia în liniștea iatacului. Și dacă aveau să mai urmeze și alte asemenea descoperiri vesele? Presupusese mereu că maică-sa o îndepărtase de Citadelă pentru binele ei. Dar poate că nu era așa. Poate c-o îndepărtase pur și simplu. Începu să dea din picioare, nervoasă; călcâiele i se-ngropau în salteaua moale din puf. Era un gest pueril, dar avea rezultate: după ce dădu din picioare două minute, înțelese că nu putea să mai doarmă.

Calitatea de regină pe care-o moștenise, și-așa problematică la modul abstract, i se părea acum insurmontabilă. Dar, bineînțeles, știuse mereu că drumul va fi greu. Carlin îi comunicase asta indirect, pe parcursul anilor petrecuți cu studierea națiunilor și-a regatelor cu dificultăți din trecut. Biblioteca lui Carlin, plină de cărți... Kelsea simți brusc cum o părăsește și ultima fărâmă de furie față de Carlin. Îi era dor de amândoi, și de Barty, și de *Carlin*. În jurul ei totul era ciudat și-i era dor de familiaritatea

plăcută cu singurii oameni pe care-i cunoștea bine. Oare Carlin ar fi de acord cu ce făcuse în ziua dinainte?

Kelsea se ridică, dădu la o parte cuverturile și-și lăasă picioarele să-i atârne pe marginea patului. Colierul i se încurcase în păr în timpul somnului, așa că-i luă un minut să-l descurce. Ar fi trebuit să-și îndeplinească părul și să facă o baie noaptea trecută, dar totul fusese ca în ceață; parcursese în grabă coridoare luminate de torțe, fără alte indicații în afară de comenzile pe care i le șuiera Buzduganu la ureche. Cineva o purtase pe o scară care i se păruse nesfârșită și, răpusă de oboseală, adormise în hainele pe care le primise de la Spectru. Acum erau atât de mpuțite încât își simțea propria duhoare sărată de transpirație. Ar fi trebuit să le arunce, dar știa că n-o s-o facă. Chipul Spectrului fusese ultimul lucru la care se gândise înainte de-a aluneca-n somn, și era sigură că-l și visase, chiar dacă nu-și amintea visul. Se făcea că o pusese să treacă o probă, era clar, iar dacă n-o trecea, avea s-o omoare, Kelsea n-avea nicio îndoială. Însă nu amenințările lui o preocupau cel mai mult acum. Își permise luxul de-a se mai gândi la el câteva minute, apoi reveni cu picioarele pe pământ.

Trebuia să vadă cât mai repede Tratatul cu Mortmesne. Gândul acesta o puse-n mișcare, așa că sări din pat și merse tiptil până la Buzduganu. Îi crescuse barba de câteva zile; era șatenă, punctată de fire grizonante. Ridurile păreau să i se adâncit și mai mult. Avea capul lăsat pe spate în scaun și, la câteva secunde, emitea un sforăit ușor.

— Deci și tu dormi.

— Nu dorm, răspunse Buzduganu. Ațipesc.

Se întinse până-i trosni coloana, apoi se ridică din fotoliu.

— Dacă-n camera asta ar fi mișcat chiar și o singură răsuflare greșită, aș fi știut.

— Suntem în siguranță aici?

— Da, Domniță, suntem în Aripa Reginei, care e păzită încontinuu. Carroll a verificat-o în detaliu înainte să plecăm, iar unchiu-tău nu e-n stare să pună la cale ceva elaborat în numai șase zile. Astăzi o s-o mai cerceteze cineva, chiar mai amănunțit, când nu ești aici, ca să știm o treabă.

— Când nu sunt aici?

— L-am informat pe unchiul dumitale că azi vei fi încoronată, când dorești. Nu prea i-a părut bine.

Kelsea deschise un sertar și zări un pieptăn și o perie care păreau din aur pur. Trânti sertarul la loc.

— Mama mea era o femeie vanitoasă.

— Da. Ești mulțumită de cameră?

— Scapă-mă de pernele astea idioate. Kelsea se-ntinse și mătură câteva jos din pat. Care naiba e ideea...

— Ai multe de făcut azi, Maiestate.

Kelsea oftă.

— Mai întâi am nevoie de un mic dejun și de-o baie caldă. Apoi de ceva cu care să mă îmbrac la încoronare.

— Știi că va trebui să fii încoronată de un preot de la Biserica Domnului.

Kelsea se uită în sus la el:

— Nu știam.

— Chiar dac-aș reuși să-l conving cumva pe preotul de casă al unchiului tău pentru această treabă, nu pe el îl vrem. Va trebui să mă duc după un alt preot de la Arvath, deci o să lipsesc o oră și ceva.

— Și fără preot n-am legitimitate?

— Deloc, Domniță.

Kelsea pufni, iritată. Despre încoronarea ei propriu-zisă nu discutase niciodată cu Carlin, de vreme ce părea ceva atât de ndepărtat. Însă limbajul ceremoniei va fi încărcat cu legăminte religioase, fără-ndoială. În felul acesta reușea Biserica să aibă acces la finanțe.

— Bine. Dar, dacă se poate, adu un preot mai sfios.

— Așa facem, Domniță. Să-ți ții cuțitul la-ndemână cât sunt plecat.

— De unde știi de cuțit?

Buzduganu îi aruncă o privire plină de înțeles.

— Așteaptă o clipă, să-ți chem camerista.

Buzduganu deschise ușa și de-afară pătrunse în iatac un scurt val de trăncăneală. Apoi o închise în urma sa. Kelsea rămase în mijlocul camerei goale și simți c-o străbate brusc un sentiment de ușurare. Îi fusese dor să mai fie singură. Dar nu avea timp să se bucure de asta.

— Am atâtea de făcut, șopti Kelsea pentru sine, frecându-și ușor cusăturile de pe gât. Privirea îi rătăci peste tavanul înalt, peste baldachinul de damasc albastru, peste patul cu nesfârșitele sale șiruri enervante de perne și, ce era cel mai rău, peretele lung de rafturi pentru cărți, goale. Înăuntrul ei ceva părea să dea-n clocot; ochii i se umplură de lacrimi de furie.

— Uită-te la tine, șuieră către camera goală. Uite ce moștenire mi-ai lăsat.

— Domniță? Buzduganu bătu scurt la ușă și apoi intră.

În urma lui se strecură tiptil o femeie, ascunsă după statura lui, dar Kelsea știu imediat cine e. Acum n-avea copii cu ea și fără ei părea mai tânără, doar cu câțiva ani mai mare decât Kelsea însăși. Era îmbrăcată cu o rochie

simplă de lână, de culoarea smântânii, iar părul lung și negru îi era pieptănat și strâns într-un coc în creștetul capului. Vânătaia de pe obraz era singurul lucru care ieșea în evidență. Rămase în fața lui Kelsea, cu aerul c-o așteaptă, dar n-avea nimic slugarnic în comportare; de fapt, după câteva secunde, Kelsea fu atât de intimidată încât simți nevoia să zică ceva.

— Poți să-ți iei și fetița cea mică cu tine când vii aici, dacă e prea mică s-o lași singură.

— E pe mâini bune, Domniță.

— Lazarus, lasă-ne singure, te rog.

Spre mirarea ei, Buzduganu se-ntoarse imediat și plecă, închizând ușa în urmă.

— Ia loc, te rog.

Kelsea arătă spre scaunul din dreptul măsuței de toaletă. Femeia luă scaunul și-l aduse în dreptul lui Kelsea, apoi se așeză dintr-o singură mișcare grațioasă.

— Cum te numești?

— Andalie.

Kelsea clipi.

— Provii din Mortmesne?

— Mama era din Mort, tata era din Tear.

Kelsea se-ntrebă dacă și Buzduganu obținuse această informație. Normal c-o obținuse.

— Și tu ce ești?

Andalie se uită fix la ea până ce Kelsea își dori să poată retracta cumva întrebarea. Ochii femeii erau de un cenușiu rece, pătrunzător.

— Eu sunt din Tear, Maiestate. Copiii mei sunt de-aici, datorită tatălui lor netrebnic, iar eu nu pot să-mi las și copiii odată cu bărbatul, nu?

— Nu... bănuiesc că nu.

— Dacă te întrebi de ce am venit în slujba Maiestății Tale, am făcut-o în special pentru copiii mei. Ai făcut Oferta a fost greu de refuzat pentru o femeie cu atâția copii, cum sunt eu, iar șansa să-i îndepărtiez de tatăl lor a fost un dar de la Dumnezeu.

— În special pentru copiii tăi?

— Da, în special.

Kelsea se simți descurajată. Regatul Tearling primea imigranți din Mortmesne pentru că avea nevoie de calificările care aici lipseau, mai ales în prelucrarea fierului, medicină și construcții. Cei din Mort cereau prețuri piperate în schimbul serviciilor lor; prin satele din Tear se găsea un număr însemnat de oameni din Mort, mai ales în sud, unde era mai multă toleranță. Dar nici măcar Carlin, care se mândrea cu lipsa ei de prejudecăți, nu prea avea încredere în cei din Mort. Zicea că până și cel mai neînsemnat dintre ei avea un aer arogant, o mentalitate de cuceritor care le intrase-n cap de-a lungul timpului.

Dar proveniența lui Andalie era doar o parte a problemei. Femeia era prea educată pentru situația în care se afla: măritată cu un muncitor, cu prea mulți copii. Avea un aer enigmatic în purtări, iar Kelsea putea să pună prinoare că asta îl provocase pe soțul lui Andalie ca pâza roșie pe un taur. Era complet detașată. Nu emana căldură decât atunci când vorbea despre copiii ei. Kelsea trebuia să aibă-ncredere în judecata lui Buzduganu; fără el, ar fi pierit deja. Dar oare ce-l făcuse s-o aleagă tocmai pe femeia aceasta?

— Lazarus te-a ales să fii camerista mea. Ești de acord?

— Dacă putem să facem o excepție când fiica mea cea mică e bolnavă sau nu poate să stea cu altcineva.

— Desigur.

Andalie arătă spre masa de toaletă hidoasă:

— Calificările mele, Domniță...

Kelsea expedie subiectul cu un gest al mâinii.

— Sunt convinsă că poți să faci orice spui că știi să faci.
Pot să-ți spun Andalie?

— Și cum altfel să-mi spuneți, Domniță?

— Mi s-a spus că multor femei de la curte le place să aibă titluri. Cameristă Regală sau așa ceva.

— Eu nu sunt o femeie de curte. Mă mulțumesc să-mi port numele.

— Sigur. Kelsea zâmbi amar. Mi-aș dori să pot renunța și eu la titlurile mele de curte tot așa de ușor.

— Oamenii simpli au nevoie de simboluri, Domniță.

Kelsea rămase cu ochii la ea. Și Carlin spusese același lucru de multe ori, iar acum ecoul era neplăcut, după ce-și imaginase că scăpase de sala de clasă.

— Pot să-ți pun o întrebare neplăcută?

— Cum să nu.

— Ce-ai făcut în noaptea de dinaintea plecării fiicei tale spre Mortmesne?

Andalie strânse din buze și Kelsea văzu la ea o înverșunare care-i lipsea cu desăvârșire în legătură cu alte teme.

— Nu sunt o femeie credincioasă, Domniță. Îmi pare rău dacă faptul îți displace, dar nu cred în niciun zeu și cu atât mai puțin în vreo biserică. Dar niciodată n-am fost mai aproape de-a spune o rugăciune cum am fost acum două nopți. Am avut cea mai cumplită vedenie: copila mea zăcea moartă, iar eu n-aveam nicio putere să mă-mpotrivesc.

Andalie trase aer adânc în piept.

— Ar fi murit repede, știți. Fetele mor mult mai repede decât băieții. Ar fi fost folosită ca slugă până când ajungea la vârsta de-a fi vândută pentru plăcere. Dacă avea norocul să nu fie cumpărată de vreun pedofil imediat după livrare.

Andalie își dezvălui dinții într-o expresie indecisă între un rictus macabru și dureros.

— În Mortmesne sunt permise multe lucruri.

Kelsea încercă să-i dea replica, dar nu reuși, incapabilă să vorbească sau măcar să se miște în fața furiei brute a lui Andalie.

— Borwen, soțul meu, a zis că trebuie s-o lăsăm. Și s-a impus destul de... brutal. Aveam de gând să fug, dar l-am subestimat. Asta e, mă cunoaște. A luat-o pe Glee în timp ce eu dormeam și a dus-o la niște prieteni s-o țină în siguranță. M-am trezit și n-am găsit-o și, oriunde mă uitam, nu vedeam decât corpul ei, roșu din cap până-n picioare.

Kelsea tresări, apoi își îndoi piciorul, ca și când i-ar fi amorțit. Andalie nu păru să fi observat. Măinile i se strânseseră ca niște gheare, și Kelsea văzu că avea trei unghii smulse din carne.

— După câteva ore de disperare, n-am avut de ales decât să implor ajutor de la orice zeu care-mi venea-n minte. Nu știu dacă se poate numi rugăciune, din moment ce nu credeam în niciunul dintre acești zei atunci și nu cred nici acum. Am implorat ajutor din orice direcție, chiar și din câteva pe care nici nu le pomenim la lumina zilei. Când am ajuns pe Pajiștea Citadelei, Glee mi-era deja în cușcă, pierdută. Următorul gând a fost să-mi las ceilalți copii să plece și să urmez transportul, după ce-l voi fi omorât pe bărbatu-meu. Mă gândeam la toate felurile în

care l-aș putea omorî, Domniță, și atunci am auzit vocea dumitale.

Andalie se ridică brusc.

— Maiestatea Ta ar dori o baie, cred, și haine, și de mâncare?

Kelsea dădu din cap fără să spună nimic.

— Mă ocup eu.

După ce ușa se-nchise în urma ei, Kelsea inspiră ezitant, frecându-și brațele pe care i se făcuse pielea de găină. Parc-ar fi stat în cameră cu o stafie răzbunătoare; Kelsea îi simți privirea ațintită asupra ei, mult după ce femeia plecase din cameră.

— Ți-a spus că are rădăcini în Mortmesne?

— Mi-a spus.

— Și nu te-a deranjat deloc?

— Dacă era altă femeie, poate era un motiv de îngrijorare.

— Asta ce înseamnă?

Buzduganu se juca cu cuțitul legat în jurul antebrațului.

— Domniță, eu am doar câteva daruri, dar sunt puternice și ciudate. Dacă-n străfundurile oricăruia dintre acești oameni ar fi fost cel mai mic semn de pericol pentru Maiestatea Voastră, l-aș fi adulmecat și nu s-ar mai afla aici.

— Andalie nu e un pericol pentru mine, sunt de-acord, sau nu acum. Dar ar putea să fie, Lazarus. Pentru oricine-i amenință copiii, ar putea fi un pericol.

— Dar, Domniță, dumneata i-ai salvat copila. Cred că-ți vei da seama că, dacă te amenință cineva, acela e în mare pericol, într-adevăr.

— E rece, Lazarus. Cred că nu-i pasă de nimic pe lume în afară de copiii ei. O să mă slujească atâta timp cât e spre binele lor.

Buzduganu cântări gândul o clipă, apoi ridică din umeri:

— Îmi pare rău, Domniță, dar cred că pur și simplu te-nșeli. Și chiar dacă nu te-nșeli, în acest moment dumneata le faci mai mult bine copiilor ei decât șacalul ăla de bărbatu-său sau chiar decât le-ar face ea de una singură. De ce ești pesimistă?

— Și dacă Andalie va deveni un pericol pentru mine, o să știi?

Buzduganu dădu din cap că da, un gest care se sprijinea pe-atâția ani de siguranță încât Kelsea renunță la subiect.

— E totul în ordine pentru încoronare?

— Regentul știe că mergi la el când are audiențe. Nu i-am spus când anume; n-are rost să-i ușurăm situația.

— O să-ncerce să mă omoare?

— Foarte probabil, Domniță. Regentul nu se pricepe la subtilități și va face orice ca să nu te vezi cu coroana pe cap.

Kelsea își privi gâtul în oglindă. Buzduganu îi cususe din nou rana, dar nu era la fel de priceput ca Spectrul. Avea să-i rămână o cicatrice vizibilă.

Andalie îi găsisese o rochie de catifea neagră, simplă, lungă până-n pământ. Kelsea își dăduse seama că se purtau rochiile fără mânecă; multe dintre femeile pe care le văzuse în oraș își lăsau brațele goale la vedere. Dar lui Kelsea nu-i plăcea cum arătau brațele ei — un lucru pe care Andalie părea să-l fi-nțeles fără să-i spună nimeni. Mâne-cile largi ale rochiei îi ascundeau brațele, iar decolteul era

îndeajuns de adânc cât să permită colierului să-i atârne la gât. Andalie făcuse o treabă excelentă și cu părul des și greu al lui Kelsea, pe care-l împletise și i-l fixase cu agrafe în vârful capului. Femeia asta era din cale-afară de capabilă, totuși culoarea neagră nu putea ascunde toate defectele. Kelsea se privi o clipă-n oglindă, încercând să emane mai multă siguranță decât simțea. Una dintre înaintașele sale, bunica sau străbunica mamei sale, fusese cunoscută drept Regina cea Frumoasă, prima din dinastia de regine Raleigh recunoscute pentru frumusețea lor. Chipul Spectrului îi reapăru în minte, iar Kelsea zâmbi amar privindu-se în oglindă, apoi se-ntoarse și ridică din umeri.

Eu voi fi mai mult de-atât.

— Trebuie să văd Tratatul cu Mortmesne cât mai repede.

— Avem o copie pe-aici pe undeva.

Lui Kelsea i se păru că aude o urmă de dezaprobare în vocea lui.

— Crezi c-am procedat greșit ieri?

— N-are rost să dezbatem acum ce e rău și ce e bine, Domniță. Ai făcut ce-ai făcut, iar acum ne vom confrunța toți cu urmările. Transportul trebuie să ajungă în șapte zile. Va trebui să iei niște decizii rapide.

— Vreau să citesc tratatul mai întâi. Trebuie să fie o porțiță de ieșire, ceva.

Buzduganu scutură din cap:

— Dac-ar fi fost, Domniță, ar fi găsit-o și alții.

— Nu te-ai gândit c-ar fi trebuit să știi și eu ce se-ntâmplă, Lazarus? De ce nu mi-ai spus nimic?

— Te rog, Domniță. Cum am fi putut noi să-ți spunem una ca asta, când propriii dumitale părinți adoptivi ți-au ascuns acest lucru toată viața? Poate că nici nu m-ai fi

crezut. Mi s-a părut că e mai bine dacă te las să vezi cu ochii dumitale.

— Trebuie să-nțeleg cum funcționează sistemul acesta cu tragerea la sorți. Cine era omul de ieri, de pe pajiște, care părea șeful?

— Era Arlen Thorne, răspuse Buzduganu, încruntat. E administratorul recensământului.

— Dar recensământul înseamnă să numeri populația.

— Nu și în regatul nostru, Domniță. Recensământul e o armă puternică a guvernului dumitale. Controlează toate aspectele transportului, de la tragerea la sorți până la livrare.

— Și cum și-a câștigat acest Arlen Thorne poziția asta?

— Pentru că e extrem de inteligent, Domniță. Odată aproape că m-a păcălit și pe mine.

— Nu se poate așa ceva!

Buzduganu deschise gura să explice, dar îi văzu fața lui Kelsea în oglindă.

— Ce amuzant, Maiestate.

— Dumneata nu greșești niciodată, Lazarus?

— Oamenii care fac greșeli rareori apucă să mai facă față consecințelor.

Kelsea se-ntoarse spre el.

— Cum naiba ai ajuns ceea ce ești, Lazarus?

— Nu confunda relația noastră cu altceva, Domniță. Ești șefa mea. Nu-ți fac confesiuni.

Kelsea privi-n jos; se simțea cu desăvârșire respinsă. Pentru o clipă, chiar uitase cine era. Se simțise de parc-ar fi vorbit cu Barty.

Buzduganu îi arătă platoșa lui Pen, iar Kelsea dădu din cap că nu.

— Domniță, ai nevoie de ea.

- Astăzi nu, Lazarus. Nu dă un semnal prea bun.
- Păi nici dacă mori nu dă un semnal bun.
- Și lui Pen nu-i trebuie armura?
- Are mai multe seturi.
- Nu vreau s-o port.
- Buzduganu îi aruncă o privire-mpietrită.
- Nu ești copil, nu te mai purta așa.
- Că altfel?
- Că altfel mai chem câțiva străjeri să te țină până-ți pun armura asta cu forța. Așa vrei?

Kelsea știa că Buzduganu are dreptate. Nu știa de ce se mai contrazicea cu el. *Chiar* că se purta ca un copil; își aminti de certuri similare cu Carlin pentru că trebuia să-și facă curățenie în cameră.

— Nu prea înghit să primesc ordine, Lazarus, și asta dintotdeauna.

— Nu mai spune!

Buzduganu scutură din nou armura, cu o privire implacabilă.

— Întinde brațele.

Kelsea făcu întocmai, strâmbându-se.

— O să am nevoie de o armură proprie, destul de curând. O să fiu o regină ca vai de ea dacă mă aplatizez încet-încet și ajung să arăt ca un bărbat.

Buzduganu rânji.

— N-ai fi prima regină din acest regat care e luată drept bărbat.

— Dumnezeu mi-a dat o porție mică de feminitate. Aș vrea să păstrez ce am.

— Domniță, mai încolo o să te prezint lui Venner și Fell, armurierii noștri. Armurile pentru femei sunt greu de făcut, dar sigur or să se descurce. Fac bine ce fac. Dar

până atunci, ori de câte ori plecăm din Aripa Reginei, o să porți armura lui Pen.

— Minunat.

Kelsea inspiră brusc când Buzduganu îi legă o curea de braț.

— Nici măcar nu-mi acoperă spatele.

— Îți acopăr eu spatele.

— Câți oameni se găsesc acum în Aripa Reginei?

— Douăzeci și patru cu toții, Domniță. Treisprezece Străjeri Regali, trei femei și cei șapte copii ai lor. Și persoana dumatăle maleabilă.

— Dispari!, mormăi Kelsea.

Auzise expresia când Spectrul juca poker și i se păru că-i reflectă foarte bine dispoziția de-acum, deși nu era sigură c-o folosisese corect.

— Cât de mulți încăpem aici?

— Mult mai mulți, și așa vom fi, răspunse Buzduganu. Trei dintre străjeri au familiile într-o casă sigură. Imediat ce ne stabilim, îi voi trimite pe rând să și le aducă aici.

Kelsea se-ntoarse cu spatele și se trezi din nou cu privirea ațintită la rafturile goale ale mamei sale. O tulburau din ce în ce mai mult. Bibliotecile nu sunt făcute ca să stea goale.

— E cumva vreo bibliotecă publică-n oraș?

— O ce?

— O bibliotecă. Publică.

Buzduganu îi aruncă o privire nedumerită.

— Cu cărți?

— Da, cu cărți.

— Domniță, zise Buzduganu, vorbind încet și calm, ca și când ar fi vorbit cu un copil, în regatul ăsta, de

mai bine de două sute de ani nu mai funcționează nicio tipografie.

— Da, știu, sări Kelsea, iritată. Nu asta te-am întrebat. Te-am întrebat dacă a fost vreo bibliotecă.

— E greu să faci rost de cărți, Domniță. Sunt cel mult o curiozitate. Cine să aibă atâtea cărți cât să doteze o bibliotecă?

— Nobilimea. Sunt sigură că unii dintre ei mai au încă biblioteci pline cu cărți.

Buzduganu ridică din umeri:

— N-am auzit să aibă. Dar și dac-ar avea, nu le-ar deschide pentru public.

— De ce?

— Domniță, dacă încerci să iei și cea mai încăpățânată buruiană din grădina unui nobil, o să vezi cum urlă că i-ai încălcat proprietatea. Sunt convins că majoritatea, chiar și să aibă cărți, nu le citesc, însă, măcar și așa, nu le-ar ceda niciodată.

— Nu putem să cumpărăm cărți de pe piața neagră?

— Ba am putea, Domniță, dacă le-ar aprecia cineva. Dar cărțile nu fac obiectul contrabandei. Pe piața neagră îți satisfaci viciile în schimbul banilor. Pe piața din Tearling se găsesc arme din Mortmesne, ceva trafic cu ființe umane, animale rare, droguri...

Pe Kelsea n-o interesa cum funcționa piața neagră. Erau la fel, în toate societățile. Îl lăsa pe Buzduganu să vorbească în timp ce ea se uita cu deznădejde la rafturile goale. Se gândi la biblioteca lui Carlin, cu cei trei pereți lungi, plini de volume legate-n piele, non-ficțiune în stânga și ficțiune în dreapta. Și cât de bine era să stea în bibliotecă cu o carte și o cană de ceai. Prin geamul din față pătrundea o parte din lumina solară ce scălda

biblioteca-n lumină până spre amiază. Lui Kelsea îi plăcea să se ghemuiască în peticul de lumină și să citească, în fiecare duminică dimineța. Odată, de Crăciun, când avea opt-nouă ani, a coborât și a găsit cadoul de la Barty: un scaun mare, cu perne moi, încastat în mobilier, construit în formă pătrată exact unde cădea lumina soarelui. Pe brațul stâng al scaunului, Barty gravase cuvintele: „Peticul lui Kelsea“. Amintirea clipei când s-a prăbușit în scaun era atât de puternică încât aproape că simțea mirosul de turtă dulce dinspre bucătărie și zgomotele făcute în jurul casei de graurii care tocmai se dezmoșteau și-și începeau agitația matinală de fiecare zi.

Se gândi la Barty și simți că ochii i se umplu de lacrimi. I se păru important să n-o vadă Buzduganu; deschise larg ochii, ca nu cumva lacrimile să-i alunece pe obraji, și rămase cu privirea fixată asupra rafturilor, concentrată. Cum *reușise* Carlin să facă rost de toate cărțile alea? Cărțile tipărite pe hârtie se găseau cu greu chiar și cu mult înainte de Trecere; apariția cărților electronice decimase industria, iar în cele două decenii de dinainte de Trecere, multe cărți tipărite fuseseră distruse cu totul. Carlin zicea că Willian Tear le permisesese adeptilor săi utopiști să ia cu ei doar câte zece cărți de căciulă. Două mii de oameni cu câte zece cărți însemna douăzeci de mii de cărți, din care cel puțin două mii se aflau pe rafturile lui Carlin. Kelsea-și petrecuse toată viața având la dispoziție biblioteca lui Carlin, pe care-o luase de bună, fără să-și dea seama că era inestimabilă, într-o lume fără cărți. Căsuța putea fi descoperită de vandali dacă dădeau peste ea, sau chiar de copii în căutare de lemne de foc. Asta se-ntâmplase cu majoritatea cărților aduse în Trece-rea Anglo-Americană: în disperare de cauză, oamenii le

puseseră pe foc ca să se încălzească. Privise mereu biblioteca drept o singură piesă, unificată și imobilă, dar nu era deloc așa. Cărțile puteau fi mutate.

— Vreau ca toate cărțile din casa lui Barty și-a lui Carlin să fie aduse aici.

Buzduganu își dădu ochii peste cap:

— Nu.

— Durează o săptămână, maximum două dacă plouă.

Buzduganu termină de închis cataramele care-i fixau bucata greoaie de oțel pe braț.

— Cadenii probabil c-au ars casa cu multe zile în urmă. În plus, Domniță, ai un număr limitat de supuși credincioși, chiar vrei să-i pui în primejdie pentru o treabă atât de zadarnică?

— Poate cărțile or fi fost o treabă zadarnică în regatul mamei mele, Lazarus, dar într-al meu nu e așa. Înțelegi?

— Înțeleg că ești tânără și ai tendința să te ambiționezi, Domniță, dar nu poți face totul deodată. Dacă-ți risipești puterile-n vânt, nu se mai alege nimic din ele.

Kelsea nu reuși să pareze argumentul, așa că se-ntoarse din nou către oglindă. Apoi își aminti ceva ce-i spusese Barty în urmă cu o săptămână, care deja părea acum o viață, și-ntrebă:

— De unde vine mâncarea pe care-o mănânc?

— Mâncarea provine din surse sigure, Domniță. Carroll n-avea încredere în bucătăriile Citadelei și a pus să fie construită o bucătărie specială aici.

Buzduganu arătă spre ușă.

— Una dintre femeile pe care le-am adus cu noi e o făptură mărunță pe nume Milla. Ea a pregătit micul-dejun pentru toată lumea azi-dimineață.

— A fost bun, zise Kelsea. Și chiar fusese bun... clătite și fructe amestecate într-un fel de cremă; Kelsea mâncase cât doi.

— Milla deja a desemnat bucătăria drept teritoriul ei și e foarte hotărâtă în acest sens. Nici eu n-am curaj să intru fără permisiunea ei.

— Dar de unde sunt aduse ingredientele?

— Nu-ți face griji, sunt din surse sigure.

— Femeile par speriate?

Buzduganu scutură din cap.

— Poate doar puțin preocupate pentru copiii lor. Unul dintre copii are un fel de grețuri; am trimis deja după doctor.

— Doctor? întrebă Kelsea, mirată.

— Știu doi doctori din Mortmesne care lucrează în oraș. La unul am mai apelat deja; e lacom, dar cinstit.

— De ce sunt doar doi?

— Orașul nu-și permite să plătească mai mulți. Se-ntâmplă foarte rar ca un doctor să emigreze din Mortmesne, iar prețurile sunt atât de exorbitante încât puțini își permit să apeleze la serviciile lor.

— Dar în Bolton? Sau în Lewiston?

— Din câte știu eu, în Bolton e un singur doctor. Iar în Lewiston cred că nu e niciunul.

— Nu se poate să ademenim mai mulți doctori din Mortmesne?

— Mă-ndoiesc, Domniță. Regina Roșie descurajează dezertările, însă unii încearcă. Oricum, personalul calificat n-o duce rău deloc în Mortmesne. Doar cei mai lacomi vin încoace.

— Numai doi doctori, repetă Kelsea și scutură din cap. Sunt multe de făcut, nu-i așa? Nici nu știu de unde să-ncep.

— Poți să-ncepi prin a te vedea cu coroana pe cap. Buzduganu îi strânse ultima chingă pe braț și făcu un pas în spate.

— Am terminat. Să mergem.

Kelsea trase adânc aer în piept și-l urmă afară din cameră. Pătrunseră într-o încăpere mare, având probabil vreo șaizeci de metri de la un capăt la altul, cu tavanul la fel de-nalt ca al camerei mamei sale. Podeaua și pereții erau construiți din aceleași blocuri cenușii de piatră ca și exteriorul Citadelei. Încăperea n-avea ferestre; singurele surse de lumină erau torțele fixate în suporturi pe pereți. Din peretele din stânga pornea un hol care se întindea pe vreo douăzeci de metri și se termina cu o altă ușă.

— Acestea sunt încăperile noastre, Domniță, șopti Buzduganu de lângă ea.

La dreapta, peretele se deschidea spre o încăpere ce servea evident ca bucătărie; Kelsea auzea zăngănitul oalelor la spălat. Fusese ideea lui Carroll, după cum se exprimase Buzduganu, și fusese o idee bună; Barty îi spusese că bucătăriile din Citadelă, aflate la vreo zece etaje mai jos, aveau peste treizeci de angajați și foarte multe intrări și ieșiri. N-aveai cum să le supraveghezi.

— Ce crezi, Carroll a murit?

— Da, răspunse Buzduganu, iar chipul îi fu străbătut, pentru o clipă, de-o umbră. Știa și el c-are să moară. Zicea mereu că o să moară când te va aduce înapoi, și nu l-am crezut niciodată.

— Copiii și soția lui. I-am făcut o promisiune atunci, în poiană.

— O să te ocupi mai târziu de asta, Domniță.

Buzduganu se întoarse și începu să răcnească ordine la gărzile staționate de-a lungul zidurilor. Din camerele

lor aflate în capătul holului mai ieșiră și alții. Kelsea fu înconjurată de soldați până ce nu mai vedea decât armuri și umeri. Majoritatea soldaților păreau să se fi spălat recent, totuși, persista în jurul lor un miros masculin, de cai și mosc, și transpirație, care-o făcu să simtă ca și când ar fi nimerit unde nu-i era locul. Acasă la Barty și la Carlin mirosea mereu a lavandă, parfumul preferat al lui Carlin, deși Kelsea nu-l suporta, pentru că era prea dulce, dar măcar știa mereu unde se află.

Mhurn se înghesui în spatele ei, împingând-o. Kelsea se gândi dacă să-l salute, dar decise să n-o facă. Mhurn arăta de parcă n-ar fi dormit de câteva zile; era alb la față și-n jurul ochilor avea cearcăne înroșite. La dreapta ei era Dyer, cu chipul împietrit și crud pe sub barba roșie. La stânga era Pen; Kelsea zâmbi la vederea lui, ușurată că nu pățise nimic.

— Bine te-am găsit, Pen.

— Domniță.

— Îți mulțumesc că mi-ai împrumutat calul; îți voi înapoia armura cât de curând.

— Poți s-o păstrezi, Domniță. Ai făcut bine ce-ai făcut ieri.

— Probabil că n-o să însemne nimic. M-am condamnat la moarte.

— Ne-ai condamnat și pe noi la moarte, Domniță, exclamă Dyer.

— Tacă-ți fleanca, Dyer, sări Pen.

— Ba ție să-ți tacă fleanca, pipernicitule. Cum vede că nu-i sosește livrarea, armata din Mortmesne se mobilizează imediat. Și tu ești terminat.

— Toți suntem terminați, răsună și vocea hodorogită a lui Elston din spate. Vorbea tot așa, greoi, printre dinții stricați, dar Kelsea pricepea mai bine acum ce spune.

— Nu-l băga-n seamă pe Dyer, Domniță. Regatul ăsta a decăzut sub ochii noștri, ani la rând. Poate c-ai ajuns prea târziu ca să-l salvezi, totuși e bine să-ncerci să oprești decăderea.

— Așa-i, răspunse cineva din spate.

Kelsea se înroși, dar fu scutită să mai răspundă pentru că Buzduganu își făcu loc printre soldați și i se așează în dreapta.

— Strângeți rândurile, băieți, mârâi el. Dacă eu am reușit să trec, poate să treacă oricine.

Au parcus anevoie drumul până-n Sala cea Mare, tot prin holuri scunde, cenușii, luminate de torțe. Kelsea bănuia că Buzduganu o luase pe o rută ocolitoare, dar tot era descurajată de coridoarele nenumărate, de scări și de tuneluri. Spera că exista o hartă a Citadelei pe undeva, altfel n-ar fi îndrăznit niciodată să se aventureze.

Au trecut pe lângă mulți oameni îmbrăcați în alb, bărbați și femei, cu glugile trase mult pe frunte. Din descrierile lui Carlin, Kelsea știa că trebuie să fie servitorii din Citadelă. Citadela avea propriii servitori și instalatori, dar era plină până la refuz și cu tot felul de alți slujbași inutili: barmani, frizeri, maseuri, plătiți cu toții din fondurile Coroanei. Servitorii Citadelei trebuiau să se facă nevăzuți când nu erau solicitați, așa că se trăgeau din calea lui Kelsea și se lipeau de pereți când trecea ea. După ce trecu de cel de-al douăzecilea servitor, Kelsea își pierdu cumpătul și, oricât s-ar fi mușcat de interiorul obrazului, nu reuși să se calmeze. Uite unde se duceau banii strânși din taxe, de douăzeci de ani încoace: pe lux. Pe lux și pe cuști.

În cele din urmă, își făcură drum printr-o antimeră mică spre o ușă dublă, masivă, făcută din stejar. Nu

arăta ca stejarul de Tearling; fibrele erau prea uniforme, iar ușile erau acoperite cu gravuri complicate ce păreau să-nchipuie semnele zodiacului. Stejarul de Tearling nu putea fi gravat; Kelsea încercase să-l scobească cu cuțitul, în copilărie, dar nu se-alesese decât cu bucăți și așchii. Ar fi vrut să se uite mai îndeaproape la uși, dar n-avu timp; când se-apropie, ușile se deschiseră ca prin minune, iar valul de străjeri o împinse înăuntru.

În stânga, un crainic anunță: „Prințesa Moștenitoare!“ Kelsea se strâmbă toată, dar se concentrează asupra altor lucruri. Se găsea într-o încăpere mult mai mare decât și-ar fi imaginat vreodată: tavanul era înalt de cel puțin șaiszeci de metri, iar peretele opus era atât de departe că nici nu le vedea bine fețele celor de-acolo. Podeaua era compusă din dale enorme de piatră roșu-închis, măsurând fiecare cel puțin nouă metri pătrați, iar încăperea era presărată cu coloane masive albe, care nu puteau fi decât din marmură din Cadare. Tavanul era întrerupt de câteva lucarne, lăsând fâșii întrerupte de lumină puternică să întepe podeaua. Dar când privi-n sus, zări de fapt soarele, în înaltul cerului, strălucind prin lucarnele care, de la această distanță, nu păreau decât niște puncte pe tavan. Era o atmosferă ciudată în încăperea uriașă luminată de torțe și punctată din loc în loc de dărele de lumină naturală caldă. Când trecură prin dreptul unei raze, Kelsea simți pe braț o căldură, care zăbovi timp de-o secundă și apoi dispăru.

În afară de foșnetul și zornăitul pe care le făceau ei pe măsură ce înaintau pe culoar, în încăperea uriașă domnea liniștea. Gărzile lui Kelsea se mai relaxaseră puțin, permițându-i să arunce priviri către cei strânși în sală, șiruri de bărbați și femei, despre care Kelsea își imagina că

sunt nobili. Predominau generos veșmintele din catifea, în nuanțe de stracojiu, negru și albastru regal. Catifeaua era specialitatea celor din Callae și nu putea fi procurată fără să treacă prin controlul vamal din Mortmesne. Oare toți acești oameni vor fi făcând negoț cu Mortmesne?

Oriunde-și arunca privirea, Kelsea zărea chipuri și de femei, și de bărbați, cu trăsăturile accentuate de cosmetice: ochi conturați cu creion negru, buze rujate, ba chiar și un domn care părea să se fi pudrat. Mulți afixau coafuri complicate a căror realizare, în unele cazuri, părea să fi durat ore-ntregi. O femeie își fixase părul într-o spirală amplă, aducând cu arcul descris de săritura unui pește în apă, care urca dintr-o parte a capului și cobora pe cealaltă. În jurul întregii construcții se odihnea o diademă bătută cu ametiste, o lucrare foarte frumoasă chiar și pentru gustul necultivat al lui Kelsea. Însă femeii nu-i servea la nimic: avea întipărită pe chip o expresie acră, care sugera că era gata să fie nemulțumită de orice s-ar fi putut întâmpla, inclusiv de propria coafură.

Kelsea era gătuită de-un răs care amenința să răbufnească, un răs care venea dintr-un izvor întunecat de mânie. Coafura boieroaicei nici măcar nu era cel mai ridicol lucru în toată această adunare. Peste tot se-arătau pălării imense, ostentative, cu boruri largi și vârfuri ascuțite, colorate în toate nuanțele curcubeului. Majoritatea erau decorate cu giuvaiere sau cu aur și prelungite cu pene. Ici și colo, Kelsea zări chiar și pene de păun din Cadare, încă un bun de lux a cărui circulație se limita la piața neagră. Unele pălării erau atât de ample că ocupau mai mult loc decât purtătorii lor; Kelsea văzu un bărbat și-o femeie, care, judecând după ornamentele asortate de pe pelerinele albastre, păreau a fi soț și soție, și ale

căror plăării îi obligau să stea la mai bine de jumătate de metru unul de altul. Dintr-un motiv oarecare, acest lucru o înfurie pe Kelsea mai mult decât orice altceva ce văzuse de când intrase în Londra Nouă cu o zi înainte. Când îi văzură privirea ațintită asupra lor, cei doi soți mimară o reverență, de formă, zâmbind amândoi, iar Kelsea întoarse capul.

Ochii lui Buzduganu erau ațintiți spre galeria îngustă de deasupra capetelor lor, întinsă pe tot peretele din stânga. Urmărindu-i privirea, Kelsea văzu că galeria era ticsită de oameni, dar aceștia nu erau nobili; purtau haine simple, în culori închise, și doar ici și colo se-arăta câte-o bijuterie de aur. Sunt negustori, ghici Kelsea, suficient de importanți cât să aibă acces în Citadelă, dar nu într-atât încât să poată sta jos. În această adunare nu se găsea absolut niciun om sărac, niciunul dintre emaciații pe care-i văzuse pe câmpurile Almontului sau pe Pajiștea Citadelei.

Era măsurată de sute de ochi. Kelsea le simțea greutatea din priviri, dar între ea și mulțimea adunată păreau să se-ntindă mii de kilometri. Oare și Regina Elyssa se simțise la fel de singură în această încăpere uriașă? Dar Kelsea își scoase gândul acesta din minte, furioasă că fie și o părticică a minții ei încearcă să se gândească la mama ei.

În capătul sălii se găsea un podium maiestuos, înalt, în mijlocul căruia era cocoțat un tron ce strălucea chiar și-n lumina torțelor. Era făurit din argint pur, modelat sub forma unui jilț grațios, ale cărui părți componente se topeau una-ntr-alta, de la brațe până la spătar și scaun. Spătarul înalt și arcuit avea cel puțin trei metri înălțime și era sculptat sub forma unui basorelief cu ape, înfățișând

diferite scene din timpul Trecerii. Era o operă ieșită din comun, dar, ca și în cazul multor altor relicve ale dinastiei Tear, nu se știa cine-o realizase; acum, tronul era doar un martor tăcut al unor vremi de mult apuse.

Conform oricărei legi, pe tron n-ar fi trebuit să stea nimeni din ziua în care mama ei murise, dar Kelsea nu se miră când văzu că totuși îl ocupa un bărbat. Unchiul ei era scund, avea părul negru, iar barba i se revărsa în valuri pe piept, o modă pe care Kelsea o remarcase în multe rânduri pe parcursul drumului prin oraș și care îi displicuse din prima clipă. Pe măsură ce Kelsea se apropia, unchiul ei se juca cu degetele prin barbă, răsucind-o în jurul arătătorului. Era îmbrăcat cu o salopetă purpurie strâmtă, care lăsa totul la vedere. Avea fața palidă și umflată, cu ochii adânciți în vârful capului, iar în capilarele sparte ale nasului și-n obrajii căzuți se citea desfrâu. Avea patima băutului, dacă nu cumva vreun alt viciu mai exotic; Kelsea înțelese dintr-odată, fără să știe de unde, că unchiul ei încercase cele mai costisitoare vicii. O fixa cu indiferență; cu o mână-și mângâia barba și cu cealaltă bătea darabana alene pe brațul tronului. Era viclean, se vedea bine, dar îi lipsea curajul. Avea în față un om care încercase ani întregi s-o ucidă, totuși nu se temea de el.

La picioarele Regentului, pe ultima treaptă a podiului, ședea nemișcată o femeie cu părul roșu ce privea în gol; în ciuda privirii lipsite de expresie, era nemaivăzut de frumoasă. Avea fața perfect ovală și absolut simetrică, cu nasul delicat și cârn și cu gura amplă, senzuală. Era-mbrăcată cu un fel de voal albastru-deschis, cu atât de puține straturi încât era aproape transparent, dezvăluind vederii o siluetă deopotrivă suplă și voluptuoasă. Voalul

îi lăsa la vedere sfârcurile ca două puncte roz intens, care împungeau materialul. Kelsea avu timp să se-ntrebe ce fel de bărbat își plătea femeile ca să se-mbrace ca niște curve, însă roșcata înălță capul, iar Kelsea lăsă să-i scape un șuielat de uimire. Femeia avea o zgardă-n jurul gâtului, și era chiar strânsă; carnea umflată, crestată, arăta unde frânghia i se frecase de piele. Celălalt capăt al lesei șerpuia-n sus, pe treptele podiumului, și se odihnea în mâna Regentului.

La semnalul lui Buzduganu, gărzile lui Kelsea se opriră în fața podiumului. Unchiul ei era înconjurat de străjerii săi, dar, comparându-i cu ai ei, Kelsea văzu dintr-o privire care era diferența dintre o strajă adevărată și o adunătură de mercenari. Oamenii unchiului ei purtau uniforme voluminoase, nepractice, albastru-închis, dar aveau poziții la fel de insolente și relaxate ca și a lui. Când privirile li se întâlneau, Kelsea descoperi cu uimire că avea amândoi ochii migdalați de-un verde profund. O adevărată legătură de sânge, singura care-i rămăsese... gândul acesta o făcu să se-oprească o clipă. Se spunea că sângele apă nu se face. Apoi, însă, ochii îi căzură din nou asupra femeii cu zgardă, ghemuită pe jos, și capul începu să-i zvâcnească puternic. Omul ăsta nu îi era rudă, mai ales dacă ea nu voia. Își deschise pumnii strânși și-și stăpâni vocea așa încât să sune rezonabil.

— Ziua bună, unchiule. Am venit să fiu încoronată astăzi.

— Bun venit Prințesei Moștenitoare, răspunse unchiul ei, cu vocea subțiată, vorbind pe nas. Cerem să vedem dovada, bineînțeles.

Kelsea ridică brațele ca să-și desprindă colierul. În ziua precedentă, pe Pajiștea Citadelei, Kelsea observase

cum colierul se lăsase cu greu scos de la gât, dându-i o senzație înțepătoare, ca și cum ar fi ciupit-o de piele. Azi senzația era și mai puternică; simți cum lăntișorul de argint o trage de piele, ca și când prin el s-ar fi plimbat furnici. Îl ține sus, așa încât unchiu-său să-l vadă bine. După ce acesta dădu din cap, Kelsea se-ntoarse și-l arătă adunării imense strânse în sală.

— Unde e giuvaierul însoțitor? întrebă unchiu-său.

— Asta nu te privește, unchiule. Am giuvaierul cu care am plecat de aici și acesta e dovada cerută.

Regentul dădu din mână ca pentru a spune că e lipsit de importanță:

— Desigur, desigur. Și arsura?

Kelsea zâmbi, dezvelindu-și dinții, își ridică mânăca și-și ținu brațul la lumină. Cicatricea lăsată de arsură nu arăta atât de rău la lumina lumânărilor, dar se vedea oricum clar: cineva înroșise un cuțit în foc și-i arsesse brațul. Timp de-o clipă, Kelsea aproape că văzu scena cu ochii minții: camera întunecată, focul și țipetele de protest ale unui prunc care tocmai simțise o durere atroce pentru prima dată-n viață.

Oare cine mi-a făcut asta?, se-ntrebă. Cine-o fi fost capabil s-o facă?

Regentul păru să se liniștească la vederea cicatricii. Kelsea era uimită de cât de ușor reușea să-l citească. Să fi fost din cauză că erau rude? Sau mai degrabă era din cauză că unchiu-său era cam prostovan, făcut din lăcomie împletită cu voracitate. Nu-i plăceau incertitudinile, nici măcar dacă erau în avantajul lui.

— Identitatea mea e adevărată, decretă Kelsea. Acum voi fi încoronată. Unde e preotul?

— Aici sunt, Domniță, se-auzi din spate o voce subțire, tremurândă. Kelsea se-ntoarse și dădu cu ochii de-un bărbat înalt și sfrijit de vreo șaizeci de ani, care înainta spre ea de după cel mai apropiat stâlp. Purta o robă albă, largă, fără zorzoane, haina regulamentară a preoților hirotonisiți, dar care n-au urcat în ierarhia bisericească. Avea o-nfățișare ascetică, tras la față și palid, iar ochii și sprâncenele îi erau de-un galben spălăcit, ca și cum viața l-ar fi stors de orice urmă de pigment. Se-apropie nesigur, cu pași ezitanți.

— Bine, Lazarus, șopti Kelsea.

Preotul se opri la vreo trei metri de gărzile lui Kelsea și făcu o plecăciune.

— Domniță, sunt Părintele Tyler. Sunt onorat să mă ocup de încoronarea dumitale. Unde e coroana, vă rog?

— A, da, răspunse Regentul, aici avem o problemă. Înainte să se stingă din viață, sora mea a pus bine coroana. N-am reușit s-o găsim.

— Sigur că da, răspunse Kelsea. Fierbea pe dinăuntru. De fapt, trebuia să se fi așteptat la o făcătură de genul ăsta. Coroana era ceva simbolic, totuși era importantă, într-atât încât Kelsea nici nu auzise ca cineva să fi devenit monarh fără să-și pună vreo bijuterie opulentă pe cap. Și cel mai rău era, cel mai probabil, că unchiu-său chiar se dăduse peste cap să găsească coroana, ca s-o poarte el însuși. Dacă nici el n-o găsisese, însemna că nu putea fi găsită.

Preotul părea pe punctul de a izbucni în plâns. Se uita când la Kelsea, când la Regent, frângându-și mâinile.

— Păi, e greu, Înălțimea Voastră. Eu... eu nu văd cum aş putea să duc la capăt ceremonia fără coroană.

Mulțimea începuse să se foiască, nerăbdătoare. Kelsea auzi șușotitul straniu al nenumăratelor voci care murmură într-o încăpere uriașă. Din instinct, își întinse gâtul dincolo de preot și scrută mulțimea. Femeia pe care-o căuta nu era greu de găsit; coafura ei spiralată trona cu cel puțin treizeci de centimetri deasupra capetelor celor din jur.

— Lazarus. Femeia cu părul ăla oribil. Vreau diadema ei.

Buzduganu miji și el ochii spre adunătura de oameni, derutat:

— Ce e aia o diademă?

— Chestia aia de argint pe care-o are-n păr. N-ai citit și tu basme?

Buzduganu pocni din degete.

— Coryn. Spune-i Doamnei Andrews că Monarhia îi va restitui contravaloarea.

Coryn coborî scările în grabă, iar Kelsea se întoarse înapoi spre preot.

— Ne putem descurca cu diadema aceea, Părinte, până găsim coroana?

Părintele Tyler dădu din cap că da; mărul lui Adam i se mișcă nervos. Lui Kelsea îi trecu prin minte că preoții n-aveau de unde să știe dacă nu cumva crescuse cu învățături bisericești și dacă nu era chiar o credincioasă ferventă. În timp ce preotul făcea cu grijă încă un pas în față, Kelsea-și destinse zâmbetul, puțin câte puțin, până simți că e sincer.

— Suntem onorați de prezența dumitale, Părinte.

— Onoarea e de partea mea, Domniță, răspunse preotul, însă Kelsea simți că, dincolo de expresia sa pașnică, omul era muncit de o mare neliniște. Oare se temea de furia superiorilor? Kelsea își aminti de avertismentele lui

Carlin în legătură cu marea putere de la Arvath și începu să-l privească neîncrezătoare pe preotul cel palid.

— Cum îți permiți, zbieră o femeie; cuvintele fură urmate de sunetul clar al unei palme. Kelsea se uită printre Elston și Dyer și văzu că-n mulțime avea loc o adevărată încăierare; când oamenii se mișcă, apucă să-l zărească pe Coryn cu mâinile înfipite pân' la coate într-o claie de păr gros și negru. După care se făcu nevăzut.

Elston tremura tot și, când Kelsea se uită spre el, văzu că se-nroșise încercând să-și stăpânească râsul. Nu era singurul; de jur împrejurul ei, Kelsea auzi chicoteli înfundate. Mhurn, care stătea în spatele ei, la stânga, se hlizea de-a dreptul, ceea ce măcar îi mai adusese culoarea-n obraji palizi. Chiar și Buzduganu își ținea gura strânsă, deși îi tot zvâcnea la colțuri. Kelsea nu-l văzuse niciodată râzând, dar nici de data aceasta n-avea să-l vadă; o clipă mai târziu, gura i se relaxă și continuă să urmărească atent galeria.

Coryn răzbi într-un final din mulțime, cu diadema în mână. Arăta de parcă-și făcuse loc printr-un zmeuriș; pe-un obraz avea o zgârietură lungă și urâtă, iar celălalt era roșu, și avea o mânecă sfâșiată. În urma lui, Kelsea văzu cum doamna înaintează spre ușă, cu demnitatea călcată în picioare. Se-alesese praful de coafura ei complicată.

— Așa deci, ai pierdut-o pe Lady Andrews, șopti Pen.

— Nici n-aveam nevoie de ea, răspunse Kelsea, și se simți invadată de o pală de mânie. N-am nevoie de nimeni care-și face părul așa.

Coryn îi înmână diadema preotului și-și reluă locul între străjeri, în față.

— Haideti să ne grăbim, Părinte. N-aș vrea să vă pun viața în pericol mai mult decât e cazul.

Cuvintele avură efectul scontat; Părintele Tyler păli brusc și aruncă o privire prudentă peste umăr. Lui Kelsea i se făcu puțin milă de el și se întrebă cât de des avea voie să părăsească Arvathul. Carlin îi spusese că unii preoți, mai ales aceia care intră acolo de tineri, își petrec toată viața în turnul alb și nu ies decât cu picioarele-nainte.

Străjerii se mișcă și-i făcură loc lui Kelsea să îngenuncheze la picioarele podiumului, cu fața spre tron. Podeaua de piatră era rece și zimțată și-i rănea genunchii; se-ntrebă cât timp trebuia să stea în genunchi. Garda făcu din nou cerc în jurul ei; jumătate din ei se uitau la Regent și la gărzile acestuia și cealaltă jumătate avea atenția îndreptată asupra mulțimii de oameni. Părintele Tyler se-apropie cât îi permisesese Coryn, adică la vreun metru și jumătate.

Mhurn stătea în spatele ei, în dreapta, iar Buzduganu stătea lângă el. Când Kelsea se-ntoarse spre el, văzu că într-o mână ținea sabia ridicată și în cealaltă ghioaga, cu măciulia încă-ncrustată cu sânge uscat. Buzduganu avea privirea senină, însă era o seninătate periculoasă: un om care era atât de obișnuit cu moartea și de liniștit în preajma ei, încât o provoca să se-arate și să-și facă simțită prezența. Dar restul soldaților erau atât de tensionați, încât jumătate își scoaseră săbiile când o femeie din mulțime strănută.

Safirul lui Kelsea începu să-i ardă pielea, iar ea se abținu cu greu să nu-și privească pieptul. În ziua de dinainte, pe Pajiștea Citadelei, arsesse ca flăcările iadului, însă când Kelsea își examinase pielea, în dimineața aceea, nu găsisse niciun semn. Avea multe întrebări cu privire la safir, dar puterea pe care-o emana părea mai importantă decât orice întrebare sau nelămurire. Știa că, dacă

se uită-n jos, va vedea safirul strălucindu-i la piept, cu o lumină albastră strălucitoare și clară, de avertizare. Avea să se-ntâmples ceva.

Părintele Tyler începu să murmure atât de încet încât Kelsea se gândi că auditoriul nici nu-l aude. Părea să fi pornit un solilocviu despre grația divină și relația dintre Dumnezeu și monarhie, iar Kelsea încetă să-i mai dea atenție o vreme. Se uită discret peste umăr, dar în mulțime nu mișca nimeni. Zări silueta inconfundabilă a lui Arlen Thorne undeva-n spate, aproape ascuns după un stâlp. Corpul său scheletic, în combinație cu uniforma albastră, strâmtă, îi dădeau aerul unei călugărițe lipite de zid. Buzduganu zicea că e un om de afaceri, ceea ce-l făcea și mai periculos. Când văzu că Kelsea îl urmărește, să făcu nevăzut.

Preotul scosese o Biblie străveche din pliurile robei și acum începu să citească ceva despre urcarea pe tron a Regelui David. Kelsea-și strânse fălcile ca să-și înăbușe un căscat. Citise Biblia din scoarță-n scoarță; conținea câteva povești bune, cea a Regelui David fiind printre cele mai captivante. Dar poveștile nu erau decât povești. Și totuși, nu se putu abține să nu admire Biblia străveche din mâinile preotului, cu paginile la fel de plăpânde precum acesta.

Părintele Tyler se mai apropie cu o jumătate de metru de Kelsea, ținând strâns coroana într-o mână. Kelsea simți cum străjerii se ridică pe vârfuri și auzi scrâșnetul sec al unei săbii trase din teacă, undeva în dreapta. Părintele Tyler privi peste umăr și tresări — expresia de pe fața lui Buzduganu trebuie că era cumplită — apoi pierdu șirul în carte și se uită-n jos o clipă, bâjbâind.

Se-ntâmplară mai multe lucruri deodată. În spatele ei strigă cineva, iar Kelsea simți o durere ascuțită-n umăr.

Buzduganu o trânti la podea și se ghemui deasupra ei, apărând-o cu propriul său trup. În public o femeie țipă, iar sunetul păru că vine din altă lume.

De jur împrejur se-nclăștară săbii. Kelsea dibui cu degetele pe sub scutul închipuit de corpul lui Buzduganu, încercând să-și recupereze cuțitul din cizmă. Tot umblând cu mâna rămasă liberă, descoperi mânerul unui cuțit înfipt deasupra omoplatului. Când îl mișcă ușor cu degetele, un val de durere îi țâșni din rană până-n tălpi.

Am fost înjunghiată, se gândi, năucită. Totuși, Buzduganu nu prea mi-a păzit spatele.

— Galen! La galerie! La galerie!, urlă Buzduganu. Mergeți sus și goliți-o!

Apoi fu smuls de lângă ea, iar Kelsea se ridică anevoie în picioare, cu cuțitul în mână. În jurul ei, oamenii se luptau unii cu alții, trei încercau să-l străpungă pe Buzduganu cu săbii lungi. Erau oamenii unchiului ei, ale căror uniforme albastru-închis li se-nvolburau împrejur când luptau.

Din spate veni o pală de aer; Kelsea se-ntoarse și văzu o sabie ce se-ndrepta spre gâtul ei. Se lăsă-n jos, alunecă pe sub brațul celui care-o ataca și-i împlântă cuțitul sus, adânc între coaste. Un lichid cald o-mproșcă pe față și fu nevoită să-nchidă ochii, orbiți de sânge. Omul, răpus, căzu pe ea, strivind-o la pământ, iar când cuțitul din umăr se lovi de pământ, simți o explozie de durere pură, strălucitoare ca o lumină. Strânse tare din dinți, ca să nu țipe, și dădu cadavrul la o parte, ștergându-și ochii cu mâneca rochiei. Pe față îi curgeau șiroaie de sânge, dar nu se preocupă de asta, trase cuțitul dintre coastele celui care-o atacase și se ridică cu greu în picioare. Vederea îi

era încetoșată — o pâclă cenușie ce stătea să-nghită totul. Cineva o apucă de umărul teafăr; Kelsea îi lovi sălbatic mâna cu cuțitul.

— Eu sunt, Domniță, eu sunt!

— Lazarus, icni ea.

— Spate-n spate.

Buzduganu o împinse în spatele lui, iar Kelsea se lipi de el, aplecată-n față ca să-și protejeze umărul și cu fața spre mulțime. Fu surprinsă să descopere că nobilii nici nu păreau să se fi clintit din loc; rămăseseră înșirați în spatele stâlpilor de la baza scărilor. Kelsea ar fi vrut să țipe la ei. De ce nu-i săreau în ajutor? Dar mulți dintre ei, mai ales bărbații, nici nu se uitau la ea. Se uitau la luptele care-aveau loc în spatele ei: treceau cu privirea de la un combatant la altul, curioși de rezultat.

Pentru ei e un sport, înțeluse Kelsea, oripilată. Ținea cuțitul ridicat spre mulțime, într-o postură cât putea ea de amenințătoare, dorindu-și o sabie, deși habar n-avea cum s-o folosească. Lama era scăldată-n purpuriu și-i aluneca printre degetele pline de sânge. Își aminti cum i-a dat Barty cuțitul, când a-mplinit zece ani, ambalat într-o cutie aurie, cu o cheiță de argint. Cutia trebuie că era în desagii ei, pe undeva pe sus. În sfârșit își folosise cuțitul asupra unui om — și-și dorea să-i poată spune și lui Barty. Brusc, văzu negru-n fața ochilor.

Pen se-așezase acum în fața ei, cu câte-o sabie în fiecare mână. Când unul dintre străjerii Regentului țâșni-n față, încercând să pătrundă dincolo de el, Pen se dădu la o parte cu îndemânare și-i tăie brațul de la biceps, înfi-gându-i o sabie-ntre coaste. Omul scoase un țipăt înalt și subțire care părea să nu se mai termine; brațul retezat îi ateriză pe jos, pe lespezile de piatră, la câteva aruncături

de băț depărtare. Omul căzu la pământ, iar Pen își reluă poziția de așteptare, netulburat de sângele care i se scurgea de pe sabie. Peste o clipă i se alătură și Mhurn, cu părul blond mânjit în rubiniu, iar fața mai albă ca oricând acum, părând că nu mai are mult și leșină.

Kelsea zări cu coada ochiului doi bărbați care se-appropiu și se răsuci-n direcția lor, încercând să apuce cât mai bine cuțitul alunecos. Însă erau doar Elston și Kibb, care se instalează de-o parte și de alta a lui Kelsea, cu săbiile siroind de sânge. Kibb fusese rănit la mână, o tăietură adâncă, roșie, care-arăta ca mușcătura unui animal, dar în rest păreau teferi și nevătămați. Lupta se domolise deja, iar zăngănitul săbiilor încrucișate se-auzea tot mai stins. Arlen Thorne dispăruse.

Părintele Tyler se ghemuise lângă cel mai apropiat stâlp, strângându-și Biblia la piept, cu ochii la cadavrul îmbrăcat în albastru care sângera la poalele podiumului. Părea că e pe punctul de-a leșina și, în ciuda neîncrederii sale, lui Kelsea i se făcu din nou milă de el. Nu părea genul care să fi fost prea înfipt nici când era tânăr, iar acum nu mai era tânăr deloc.

Trebuie să-și revină, îi răsună în cap o altă voce, mai rece. Și încă repede. Kelsea simți că răceala ca de metal a vocii o readuce cu picioarele pe pământ și încuviință din cap. Era incredibil cum o încoronare putea să-nsemne deopotrivă atât de puțin și totuși atât de mult. I se-nmuieră picioarele și se sprijini de Buzduganu, când simți durerea insuportabilă provocată de ghearele care-i scormoneau spatelul, îi scăpă un șuierat.

Femeile țipă când le doare ceva, îi răsună-n cap vocea lui Barty, iar bărbații țipă când mor.

Eu n-o să țip orice-ar fi.

— Lazarus, trebuie să mă susții.

Buzduganu își trecu brațul pe sub al ei să i-l întărească și să-i ofere posibilitatea să se sprijine.

— Trebuie să scoatem cuțitul ăla de-acolo.

— Încă nu.

— Dar pierzi sânge.

— Și o să pierd și mai mult când îl scoatem. Mai întâi să terminăm cu asta.

Buzduganu aruncă o privire la rană și se albi la față.

— Ce e?

— Nimic, Domniță.

— *Ce e?*

— E o rană adâncă. Mai devreme sau mai târziu o să-ți pierzi cunoștința.

— Atunci să mă lovești și să mă trezești.

— Datoria mea e să-ți protejez viața, Domniță.

— Viața mea și tronul acela sunt unul și același lucru, răspunse Kelsea pe o voce răgușită. Așa era, deși nu știuse asta până-n momentul când o spusese. Ridică mâna să se-nclăteze de umărul lui Buzduganu și arată spre safirul care-i atârna la gât.

— Acum nu sunt decât asta. Înțelege?

Buzduganu se-ntoarse și strigă la Galen, care era sus în galerie. Două corpuri în albastru se rostogoliră peste zid și-aterizară pe lespezi cu o bufnitură însoțită de un zgomot apos. Membrii din față ai publicului țipară și făcură câțiva pași în spate.

— Ai grijă!, strigă Buzduganu. Fii cu ochii pe mulțime! Kibb, ai nevoie de doctor?

— Du-te dracu', răspunse Kibb binedispus, deși era alb ca varul la față și-și strângea mâna din toate puterile. Eu sunt doctorul.

Mulți dintre străjerii unchiului său zăceau răpuși pe podium. Câțiva străjeri de-ai ei aveau răni vizibile, dar nu zări niciun mort în uniformă cenușie pe jos.

Cine-i împlântase cuțitul în spate?

Regentul rămăsese așezat pe tron, cu o atitudine la fel de nepăsătoare în ciuda sângelui împrășcat pe față și a faptului că patru membri din Straja Reginei își îndreptaseră săbiile spre el. Ce-i drept, deasupra buzei de sus îi lucea transpirația și-și arunca ochii încontinuu către mulțimea de oameni. Având în vedere indolența nepăsătoare a gărzii sale, tentativa de a-i lua viața lui Kelsea fusese de-a dreptul nefericită. Era doar o tactică de-a amâna încoronarea; unchiul ei cunoștea la fel de bine importanța acestui eveniment ca și Kelsea. Din umăr îi radia o varietate complet nouă de dureri și sângele îi tot șiroia-n jos spre șale. Simți că nu mai are mult timp. Trase de unul dintre străjerii ei, unul tânăr, al cărui nume nu-l știa:

— Adu preotul.

Străjerul o privi neîncrezător, dar se duse și-l aduse pe Părintele Tyler înapoi pe podium, unde acesta păli la vederea numărului de trupuri fără suflare împrăștiate pe jos. Kelsea deschise gura și emise din nou acea voce rece, cu un ton autoritar care nu părea să fie întru totul al ei:

— Să continuăm, Părinte. Ne vom limita la lucrurile esențiale.

Acesta încuviință din cap și scoase diadema cu o mână tremurândă. Cu ajutorul lui Buzduganu, Kelsea îngenunche din nou pe podea. Părintele Tyler deschise Biblia și-ncepu să citească pe o tonalitate ezitantă; lui Kelsea, cuvintele i se-ngrămădeau toate în urechi. În spațele preotului o văzu pe roșcata cea frumoasă, rămasă stană de piatră pe treapta de sus a podiumului, cu trupul

împroșcat de sânge. Avea sânge și pe față, și pe hainele de voal. Nu se mișcase din loc, dar era vie; ochii ei albaștri fixau același punct de pe podea. Kelsea închise ochii o clipă, apoi privi tavanul, o uriașă întindere arcuită, care se rotea deasupra ei.

Primi un bocanc în șale de la Buzduganu și își mușcă buzele să nu țipe. Privirea i se mai limpezi puțin și-l zări pe preot înaintând spre ea, cu Biblia închisă și cu diadema-n mână. Străjerii se ridicară pe vârfuri, înconjurând-o. Părintele Tyler se-aplecă spre ea, cu ochii larg deschiși și cu fața de culoarea pergamentului; Kelsea ar fi vrut să-l poată consola cumva, să-i spună că rolul său în această chestiune aproape că se terminase.

Dar nu-i așa, îi șopti o voce, încet, dar sigur, în cap. Nu-i nici pe departe așa.

— Înălțimea Ta, întrebă, aproape rugător, juri să servești regatul acesta și pe oamenii lui, conform legilor Bisericii Domnului?

Kelsea inspiră zgomotos, simțind o horcăială-n piept, și șopti:

— Jur să servesc regatul acesta și pe oamenii din el, conform legii.

Părintele Tyler ezită o clipă. Kelsea încercă să mai tragă aer în piept, dar simți că-și pierde cunoștința și-alunecă spre stânga. Buzduganu îi mai trase una și de data aceasta Kelsea nu-și mai putu stăpâni un țipăt subțire. Chiar și Barty ar fi înțeles.

— Dumnezeu te ocupi de biserica dumitale, Părinte, și eu mă ocup de regat și de oamenii lui. Acesta e jurământul meu.

Părintele Tyler ezită încă o clipă, apoi își vârî Biblia la loc în pliurile robei. Avea resemnarea și regretul înscrise

pe chip, ca și când ar fi prevăzut viitorul și numeroasele consecințe posibile ale acestui moment. Poate chiar îl prevedea. Se-ntinse și-i așează diadema pe cap lui Kelsea cu amândouă mâinile.

— Te-ncoronez ca Regina Kelsea Raleigh din Tearling. Să ai o domnie lungă, Maiestate.

Kelsea închise ochii, aproape sufocată de-o ușurare atât de mare că se-nvecina cu extazul.

— Lazarus, ajută-mă să mă ridic.

Buzduganu o trase-n sus, dar o lăsară picioarele. Atunci își răsuci brațele în jurul ei, prin spate, și-o ținu ca pe-o păpușă de cârpe; o împinse apoi în față, evitând plăseaua cuțitului pe care Kelsea-l avea înfipt în umăr.

— Regentul.

Buzduganu o întoarse cu grijă așa încât să fie cu fața la unchiu-său, căruia îi jucau ochii plini de-o disperare tâmpă. Încet, cu multă voință, Kelsea se lăsă pe spate până ce Buzduganu simți că mânerul cuțitului îl împunge-n piept. Durerea o făcu să tresară, dar nu-și reveni întru totul. Privirea i se-ncețoșa tot mai tare, mărginită de-o dungă tot mai neagră.

— Jos de pe tronul meu.

Unchiu-său nici nu se clinti. Kelsea se-aplecă înainte, adunându-și toate puterile; respirația scrâșnită îi răsuna în toată sala aceea vastă, cu ecou.

— Ai o lună la dispoziție să dispari din Citadelă, unchiule. După care... pun o recompensă de zece mii de lire pe capul tău.

În spatele ei, o femeie oftă; mulțimea începu să freamăte. Unchiu-său își tot arunca ochii dincolo de ea, cuprins de frică.

— Nu se poate pune preț pe capul unui membru al familiei regale.

Vocea care venea din spatele ei era un bariton slinos, iar Kelsea o recunoscuse fără să-ntoarcă capul: era Thorne. Kelsea nu-l băgă-n seamă. Se forță să vorbească, printre hârâieli scurte.

— Ți-am oferit... o opțiune, unchiule. Dă-te jos de pe tron în clipa asta, altfel Lazarus te aruncă afară din Citadelă. Cam cât crezi... că rezști acolo?

Unchiu-său clipi încet și, după câteva clipe, se ridică de pe tron, ceea ce-i făcu burta să se reverse. *Prea multă bere*, se gândi Kelsea, vag, apoi: *Dumnezeule, e mai scund decât mine!* Vederea i se dublă, apoi i se triplă. Îi dădu un ghiont lui Buzduganu, care înțelese, o târî în față și-o ajută să se așeze pe tron. Se simțea de parcă s-ar fi așezat pe-o stâncă, era rece ca gheața. Kelsea se foi pe metalul rece, închise ochii, apoi îi deschise. Mai era ceva, dar ce anume?

Drept în față, o zări pe femeia roșcată, care încă era acoperită de sânge. Unchiu-său se-mpotmolea pe treptele podiumului, cu capătul frânghiei înfășurat în mână; pe măsură ce se-ndepărta, porțiunea liberă a frânghiei se-ncorda tot mai mult.

— Dă drumul la frânghie, șopti Kelsea.

— Dă drumul la frânghie, repetă Buzduganu.

Regentul se-ntoarse și, pentru prima dată, Kelsea îi văzu ochii strălucind a furie pură.

— Femeia e-a mea! Am primit-o cadou!

— Cu atât mai rău.

Unchiul ei se uită în jur după întăriri, dar n-avea cine să-i sară-n ajutor. Cei mai mulți străjeri de-ai săi muriseră; doar trei îl mai urmau, dar nici aceștia nu prea

se uitau la el. Fața i se albise de nervi, dar Kelsea zări ceva mai grav în ochii lui: un soi de uluire profund îndurerată; era privirea unui om care nu-nțelegea de ce i se-ntâmplă atâtea necazuri numai lui, când el avea numai intenții bune. Dădu drumul la frânghie și o luă la fugă îndărăt.

— E-a mea, repetă el, pe-un ton plângăcios.

— Femeia merge cu noi. Elston, te ocupi tu.

— Da, Maiestate.

— Scoate-mă de-aici, Lazarus, te rog, hârâi Kelsea. De-acum, și să răsufle era un exercițiu de agonie. Buzduganu și Pen deliberară timp de-o clipă, apoi fiecare îngenunche și-și trecu o mână pe sub ea, închipuind un scaun. Kelsea le era recunoscătoare în chip confuz; era un mod mai demn de-a părăsi incinta decât dac-ar fi scos-o răsturnată ca pe-un sac de cartofi.

Străjile se regrupară rapid în jurul ei, coborâră de pe podium și-apoi o luară pe culoarul central. Mulțimea se estompă. Kelsea simți o strângere de inimă că mulțimea o vede pentru prima dată în această stare, plină de sânge și slăbită. Trecură pe lângă o aristocrată într-o rochie de catifea roșie care scliffea pe-ntuneric. Lui Carlin îi plăcea să poarte același roșu profund, închis, acasă. Kelsea-ntinse mâna spre ea și-i șopti: „Va fi un drum greu“. Dar femeia era prea departe ca s-o poată atinge. Multe chipuri se estompară în trecere; timp de-o clipă, lui Kelsea i se păru că-l vede pe Spectru, dar era o nebunie. Și totuși, întinse mâna din nou, apucând aerul, neajutorată.

— Domnule, trebuie să ne grăbim, murmură Pen.

Buzduganu mârâi ceva în semn de acord și măriă pasul, trecură prin ușa dublă și intrară în holul larg de la intrare. Kelsea simți mirosul propriului sânge, o aromă leșioasă de cupru umed, imposibil de intens. Toate

simțurile i-o luaseră razna. Torțele luminau precum soarele, dar, când miji ochii spre Buzduganu, îi văzu chipul acoperit de negură. Străjerii șopteau între ei, dar șaptele lor i se păreau asurzitoare, deși nu-nțelegea niciun cuvânt. Diadema îi aluneca de pe cap.

— Îmi pierd coroana, șopti.

Buzduganu își încordă brațul cu care-i sprijinea spatele. Se întinse apoi spre zid și-atinse ceva invizibil pentru Kelsea; spre marea ei surprindere, o ușă secretă se deschise către o încăpere întunecată.

— Te-ajut eu să n-o pierzi, Domniță.

— Și eu, repetă și Pen. Cum intrară în holul întunecos, Kelsea simți că o mână atentă îi fixează coroana pe cap.

7. Cercuri pe lac

În urma încoronării sale, Regina Glynn n-a fost văzută în Citadelă cinci zile încheiate. În cea mai mare parte a timpului a zăcut fără simțire; după ce-a primit o rană de cuțit și-a pierdut sânge până ce aproape să moară. Avea să poarte cicatricea pe spate pentru tot restul vieții; din cauza acestei cicatrici, și nu, așa cum se credea în popor, din cauza arsurii de pe braț, i se spunea „Regina Însemnată”.

Dar lumea nu s-a oprit din mers cât timp Regina a dormit.

– Istoria timpurie a Regatului Tearling,
relatăată de MERWINIAN

Când se trezi, în dimineața următoare, Thomas speră că încoronarea nu fusese decât un vis urât. Se agăța cu toate puterile de gândul acesta, deși, cu o parte a minții, deja știa că nu e așa deloc. Ceva mersese prost.

Primul indiciu era că lângă el dormea Anne; își încolăcise mâinile cu unghii lăcuite în jurul pernei. Singura care dormea lângă el era mereu Marguerite. Anne era o

înlocuitoare de mâna a doua, cu trupul mai scund și îndesat și cu părul roșu și creț, în timp ce părul Margueritei era vălurit, ca un râu de chihlimbar. Anne avea gura mai bună, dar nu era ca Marguerite. Lui Thomas îi zvâcnea capul, semn că mahmureala aștepta să se instaleze. Sigur că Marguerite făcea parte din problemă.

Se întoarse și-și îndesă capul sub pernă, ca să nu mai audă zgomotul care venea din afara odăii sale. Se auzea ca și când cineva ar fi mutat cutii, o combinație de târșăit și bocănit din cauza căreia nu mai putea să adoarmă la loc. Iar perna îi făcea capul să zvâcnească și mai tare, așa că, până la urmă, o dădu la o parte și înjură zdravăn în barbă, sună după Pine și-și trase cuvertura peste cap. Pine avea să oprească zgomotul.

Fata o luase pe Marguerite, își aminti brusc. Se fixase asupra singurului lucru pe care nu suporta să-l piardă și asta îi luase. Avusese o scurtă speranță când străjerul reușise s-o înjunghie pe fată, iar aceasta căzuse lată, dar apoi Thomas o văzuse cum se ridică cu greu de jos și-și termină procesul de încoronare, în timp ce sângele, seva vieții, i se scurgea din trup: un act de voință absolută. O luase pe Marguerite pentru sine, iar acum o să se culce cu ea în fiecare seară și vai cum îi mai zvâcnea capul, parcă era un burduf de tobă.

Totuși, poate mai era loc de speranță. Fata chiar pierduse mult sânge.

Trecură câteva minute și nici urmă de Pine. Thomas scoase capul de sub cuvertură și sună din nou; simțea cum, lângă el, Anne începea să se trezească. Însemna că zgomotul era destul de tare, dacă reușise s-o trezească și pe ea; noaptea trecută dăduseră gata trei sticle de vin, iar Anne nu le-avea deloc cu vinul.

Pine tot nu venea.

Thomas se ridică și dădu cuverturile la o parte, mârâind înc-o înjurătură. Îi îngăduise în nenumărate rânduri lui Pine să-i folosească femeile pentru câte-o noapte, dar Pine nu era genul care să se mulțumească cu ce i se dă. Dacă-l găsea în pat cu Sophie, îl jupuia de viu.

În cele din urmă își găsi halatul sub un maldăr de haine într-un colț, dar cordonul de mătase rămăsese încurcat în grămadă și aluneca afară din ochiuri. Thomas înjură din nou, de data asta mai tare, și privi spre Anne, care nu făcu decât să se întoarcă pe partea cealaltă și să-și pună capul înapoi sub o pernă.

Se înfășură cu halatul, dar trebuia să țină de partea din față ca să stea închis. Dacă Pine chiar s-ar fi deranjat să agațe hainele, asta nu s-ar fi întâmplat. Când avea să dea de Pine, va fi momentul să aibă o discuție serioasă, poate chiar mai mult. Nu răspundea când îl chema, peste tot erau maldăre de rufe murdare... și parcă terminaseră și romul de câteva zile bune. Se-alegea praful de toată sandramaua, exact în cel mai prost moment posibil. Îi veni în minte chipul fetei, fața ei ovală care-ar fi putut fi a oricărei țărănci de pe străzile Noii Londre. Dar avea ochii verzi ca de pisică, exact ca ai lui, cu care-l ținutise ca pe-o insectă încastrată în chihlimbar.

Mă vede, se gândi, neputincios. Vede tot.

Sigur că n-avea cum să vadă tot. Poate ghicea, dar, de știut, n-avea de unde să știe. Și Thorne, care se pregătea mereu pentru orice eventualitate, probabil că dăduse deja drumul la vreunul dintre planurile lui alternative; și el avea tot atât de mult de pierdut, dacă vaporul se scufunda. Thorne nu se obosise niciodată să-și ascundă disprețul pe care-l resimțea față de Thomas: îi spunea

doar atâta cât trebuia să știe ca să-și poată juca rolul. Însă Thomas înțeluse abia acum cât de bine planificase Thorne lucrurile așa încât să se ferească pe sine de orice risc. Planul fusese al lui Thorne, însă oamenii lui de la Recensământ nu luaseră parte la el. Diversiunea o creaseră străjerii lui Thomas. Nimeni nu l-ar fi putut bănuî pe Thorne de vreun amestec, în afară de Thomas însuși, care însă, acum, era cu siguranță suspect.

Iarăși i se umflase stomacul; halatul abia dacă mai reușea să-l cuprindă. Cel mai bine era dacă-l ținea închis în două locuri, pe burtă și spre vintre. Cu șase luni în urmă, când comandase halatul, nu era atât de gras. Dar începuse să mănânce și să bea tot mai mult, pe măsură ce înțeluse că nimeni n-avea s-o găsească pe fată și s-o ucidă la timp... nici măcar asasinii Caden, care nu dăduseră greș niciodată.

Thomas se îndreptă spre ușă. Chiar dacă Pine ignora clopoțelul, un strigăt sănătos îl va face s-apară degrabă; zona alocată Regentului nu era la fel de mare și somptuoasă precum Aripa Reginei, iar sunetul circula bine. Thomas încercase o dată să se mute în Aripa Reginei, dar atât Carroll, cât și Buzduganu se opuseseră, și atunci înțeluse și el că acolo erau toți Străjerii Reginei; locuiau încă în sectorul străjerilor și încă trăgeau nădejde degeaba că, într-o bună zi, Regina avea s-apară. Ba, mai rău, mai strângeau și alți membri. Buzduganu se-aventurase până în inima ascunsă a regatului, unde numai el putea s-ajungă, și se întorsese cu Pen Alcott, care mânuia sabia atât de bine c-ar fi putut să se numere printre Cadeni, însă alesese, în schimb, să fie un Străjer al Reginei pentru jumătate din banii pe care i-ar fi primit altfel. Și Thomas încercase să-l momească pe Alcott, ca și pe alți membri

ai Strajei Reginei, dar nu voise niciunul să se-alieze cu el — nu înțelesese niciodată de ce, până la încoronarea de ieri. Kelsea nu semăna deloc cu el și, de altfel, nu semăna nici cu Elyssa.

E leită taică-su, gândi Thomas, amărât. Trebuise să se-ocupe de trei avorturi pentru Elyssa (cel puțin de-atâtea știa Thomas); era tot atât de neglijentă în privința nenorocitului ăluia de sirop pe cât era în orice privință. Dar Thomas nu reușise s-o convingă să facă și acest ultim avort, pe care lui unuia i-ar fi convenit de minune să-l facă. În ultimii ani Elyssa era îngrozită de doctor, căci i se părea un potențial asasin. Chiar și Thomas trebuia să recunoască faptul că nu era greu deloc ca femeia să moară în timpul operației respective, însă această constatare îi sporea nemulțumirea. Asemenea încurcături îi stăteau în caracter Elysei: lepădase trei sarcini fără nicio problemă și apoi decisese, din motive tâmpite, să-l păstreze exact pe-acesta, copilul care-avea să-i îngreuneze lui viața. Pine îi spusese ieri că fata era deja instalată în Aripa Reginei, înconjurată de gărzi și cu ușile mari încuiate. Orice speranță a lui Thomas de a se mai muta în camerele Elysei era acum pierdută.

Totuși, se putea și mai rău. Sectorul lui era suficient de spațios pentru garda sa personală și pentru toate femeile, plus câțiva servitori. Când se mutase-aici, la început, locul fusese mohorât, dar îl aranjase el cu câteva picturi făcute de artistul lui favorit, Powell. Iar Pine găsisese niște vopsea aurie, groasă, care părea un mod bun și ieftin de a-i da o spoială regală. După ce primise patronajul Reginei Roșii, aceasta-i trimisese cadouri mai bune și mai scumpe: o statuie din argint masiv, înfățișând o femeie goală, draperii de catifea roșie și un set de veselă

din aur adevărat, bătută cu rubine. De aceasta din urmă se bucurase atât de mult, încât mânca din ea în fiecare seară. Când și când, îi dădea târcoale constatarea neplăcută că Regina Roșie îl folosea, așa cum nobilimea din Tearling folosea vechilii; Thomas era un pământău, un intermediar necesar între cei care-aveau toată puterea și cei care n-aveau deloc. Pe el îl detestau oamenii din Tear; Elyssa nu mai era, deci rămăsese doar el. Dacă săracii din Tear s-ar fi răsculat vreodată, pe el l-ar fi vânat, iar Regina Roșie l-ar fi sacrificat fără să pregete, așa cum nobilimea s-ar baricada în conace și și-ar lăsa vechilii pradă furiei populare. Era o constatare neplăcută, pe care n-o putea ignora mereu... dar ideea că oamenii din Tear s-ar răscula vreodată împotriva cuiva era atât de fantezistă că te bufnea și râsul. Erau prea ocupați să găsească ceva să pună pe masă.

Cum deschise ușa, îl izbi o lumină orbitoare. Iar când miji ochii, încercând să se-adapteze, scena din sala comună îl lăsa fără răsuflare. Primul lucru pe care-l zări fu vesela lui de aur, pe care un servitor îmbrăcat în uniformă albă a Citadelei o încărcă într-o cutie din lemn de stejar, fără prea multă băgare de seamă. Servitorii din Citadelă n-aveau voie în camerele personale ale Regentului; puteau să fure orice lucrușor care nu era bătut în cuie. Iar acum iată unul, și ce ocupat mai era. Ridica farfuriile de aur câte-un teanc deodată și le îngrămădea în cutie cu niște sunete de spărtură care-l făceau pe Thomas să se înfioare.

Îi atraseră atenția și alte schimbări. Draperiile roșii de catifea dispăruseră de unde fuseseră până atunci, pe peretele dinspre est. Ferestrele erau deschise larg și înăuntru năvălea soarele. Amândouă statuile cele bune,

care-mpodobiseră colțurile îndepărtate ale încăperii, dispăruseră. Spre mieznoapte, în colț, se găseau aliniat vreo douăzeci de butoaie de bere, iar lângă ele erau navete peste navete de vin din Mort. Un alt servitor alinia sticlele de whisky (unele foarte bune, le cumpăraseră el însuși la Festivalul de Whisky care se ținea în fiecare an, în iulie, pe străzile Londrei Noi). Lângă navete se afla un cărucior cu scopul evident de a-l ușura de întreaga sa rezervă de băuturi.

Thomas apucă mai bine de halat ale cărui margini tot dădeau să scape și se repezi spre servitorul care se ocupa de vesela de aur.

— Ce anume crezi că faci aici?

Servitorul arată cu degetul în spate, fără să se uite la Thomas. Când aruncă o privire într-acolo, Thomas simți că i se face rău: în spatele butoaielor de bere se afla Coryn, care nota ceva pe-o bucată de hârtie. Nu mai era-mbrăcat cu pelerina cenușie, dar nici n-avea nevoie de ea. Servitorii Citadelei oricum nu-i ieșeau din cuvânt.

— Alo, Străjer al Reginei! strigă Thomas.

Ar fi vrut să pocnească din degete, dar nu îndrăzne, să nu care cumva să i se deschidă halatul.

— Ce înseamnă asta?

Coryn lăasă deoparte hârtia și creionul.

— E ordin de la Regină. Toate aceste lucruri sunt în proprietatea Coroanei și pleacă azi de-aici.

— Cum adică în proprietatea Coroanei? Sunt în proprietatea *mea*. Eu le-am cumpărat.

— Atunci nu trebuia să le ții în Citadelă. Tot ce se află aici reprezintă proprietatea Coroanei și poate fi rechiziționat.

— Dar n-am...

Thomas căzu pe gânduri — trebuia să existe o mică excepție pentru membrii familiei regale. Nu prea studiasse el legile regatului, nici măcar când era mic și trebuia să învețe; guvernarea nu i se părea deloc interesantă. Dar ce naiba, nici Elyssa nu studiasse, iar ea era cea care urma să fie regină. Aruncă o privire-mprejur încercând să găsească un alt argument și-i căzură ochii pe vesela de aur din cutie.

— Alea! Alea le-am primit cadou!

— De la cine?

Thomas își încleștă fălcile. Halatul era iarăși pe punctul să se desfacă; Thomas îl strânse bine la loc, teribil de conștient că-i oferea lui Coryn o vedere asupra burții sale albe și umflate.

— Obiectele tale personale, hainele și pielea pentru încălțări îți aparțin, precum și armele, dacă deții vreuna, îi spuse Coryn, cu privirea sa albastră enervant de impasibilă. Dar Coroana nu-ți va mai finanța stilul de viață.

— Și atunci eu din ce să trăiesc?

— Conform ordinelor Reginei, ai la dispoziție o lună să părăsești Citadela.

— Și femeile mele?

Chipul lui Coryn rămase impasibil, dar Thomas simți valuri de dispreț care curgeau dinspre el ca și când ar fi fost aburi de căldură.

— Femeile tale sunt libere să facă ce vor. Pot să-și păstreze hainele, dar bijuteriile le-au fost deja confiscate. Dacă vor să plece cu tine, n-au decât.

Thomas îi aruncă o privire plină de ură și se căzni să găsească o cale de-a explica situația, cum că, altfel, femeile acestea și-ar fi petrecut viața în cea mai cruntă sărăcie posibilă, cum că-și dăduseră consimțământul — mă

rog, cu excepția Margueritei, care era pur și simplu îndărătnică. Dar soarele strălucea prea puternic, ceea ce-i încetinea procesul de gândire. Oare când dăduse la o parte draperiile alea ultima dată? Cu ani buni în urmă. Lumina soarelui scălda toată încăperea, făcând-o albă, din cenușie cum fusese până atunci, descoperind crăpături care nu fuseseră reparate nicicând, covorul plin de pete de mâncare și de vin, ba chiar și-un valet de caro căzut stingher într-un colț, ca o plută rătăcind în voia valurilor pe Oceanul Domnului.

Doamne, câte jocuri oi fi jucat fără el?

— N-am lovit-o pe niciuna, îi spuse lui Coryn. Nici măcar o dată.

— Bine-ai făcut.

— Domnule, strigă un servitor al Citadelei. Suntem gata să încărcăm băuturile.

— Dați-i drumul.

Coryn înclină din cap spre Regent.

— Alte întrebări? Apoi plecă fără să mai aștepte răspunsul și începu să bată cuie în capacul unei cutii.

— Unde e Pine?

— Dacă te referi la servitorul tău, nu l-am văzut de ceva vreme. Poate o fi având alte lucruri de făcut.

— Da, răspunse Thomas, clătinând din cap. Da, l-am trimis la piață azi-dimineață, devreme.

Coryn mormăi ceva neutru.

— Femeile mele unde sunt acum?

— Habar n-am. N-au reacționat prea bine la pierderea bijuteriilor.

Thomas tresări; normal că n-au reacționat bine. Își trecu mâinile prin păr, dar uită de halat, care se ridică și se deschise. Thomas îl înșfăcă și-l închise. Un servitor

chicoti, dar când Thomas se uită în jur, toți își vedeau de treabă.

— O să-i fac o vizită Reginei imediat ce-mi fac timp, îi spuse lui Coryn. Poate peste câteva zile.

— Da, poate peste câteva zile.

Thomas ezită, încercând să-și dea seama dacă afirmația lui Coryn conținea vreo amenințare, apoi se întoarse pe călcâie și-și târî picioarele până la camerele femeilor. Poate Petra și Lily or să plece; ele erau cele mai rebele, după Marguerite. Dar pe celelalte le putea convinge. Desigur, va trebui să facă rost de bani de undeva. Avea mulți prieteni aristocrați care probabil că l-ar ajuta și, între timp, se putea duce să stea la Arvath. Sfântul Părinte n-avea cum să-l refuze după tot aurul pe care i-l dăduse Thomas de-a lungul timpului. Ba poate chiar și Regina Roșie ar fi dispusă să-l finanțeze, dacă putea s-o convingă că, în scurt timp, se va întoarce pe tron. Dar îl străbătură toți fiorii când se gândi să-i ceară ajutorul.

Camera comună din aripa femeilor era un talmeș-balmeș de mâncare și hârtii. Dulapurile rămăseseră deschise, sertarele fuseseră smulse de la locurile lor și erau haine împrăștiate peste tot. De când s-o fi apucat Coryn de lucru aici? Probabil că venise cu noaptea în cap, exact după ce Thomas mersese la culcare.

Pine i-a dat drumul înăuntru, își dădu seama Thomas. Pine m-a trădat.

În aripa femeilor mai era doar Anne, care pesemne că se trezise când el vorbea cu Coryn; acum era aproape îmbrăcată și-și prinsese elegant cărlionții roșii, rebeli, cu agrafe, în vârful capului.

— Unde sunt celelalte? întrebă.

Anne ridică din umeri. Își petrecu mâinile prin spate și-și strânse rapid rochia, cu degete dibace. Thomas se simți tras pe sfoară: de ce plătise toate cameristele alea?

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu le-am văzut.

Anne aduse un geamantan și începu să îndese lucruri în el.

— Ce faci?

— Îmi fac bagajul. Dar cineva mi-a mutat bijuteriile din loc.

— S-au dus, răspunse Thomas încet. Le-a luat Regina.

Se-așeză pe cea mai apropiată canapea, cu ochii ațintiți la ea.

— Ce faci? N-aveți niciuna unde să vă duceți.

— Ba normal c-avem.

Se întoarse spre el și Thomas zări în ochii ei o urmă a aceluiasi dispreț pe care-l văzuse și în ochii lui Coryn. În minte i se înfiripă o amintire, dar o alungă; presimți că era ceva din copilărie, iar în copilărie nu prea i se întâmplaseră lucruri bune.

— Și unde te duci?

— La Lordul Perkins.

— De ce?

— Tu de ce crezi? Mi-a făcut o ofertă acum câteva luni.

Ce trădare! Thomas juca poker cu Lordul Perkins, îl invita la cină o dată pe lună. Și era suficient de bătrân cât să-i fie tată lui Anne.

— Ce fel de ofertă?

— Asta ne privește doar pe noi.

— Și celelalte tot acolo s-au dus?

— Nu la Perkins.

Vocea femeii căpătă un ton arogant:

— Nu mi-a făcut oferta decât mie.

— Asta e ceva trecător. Peste câteva luni mă întorc pe tron. Apoi vă puteţi întoarce toate.

Anne se uită la el de parc-ar fi fost un gândac de bucătărie. Amintirea răbufnea la suprafaţă; Thomas încercă s-o reprime din nou, dar fu înfrânt. Regina Arla se uita la el exact la fel. Thomas şi Elyssa îşi primiseră educaţia împreună şi niciunui nu prea-i plăcuse cartea, dar Elyssa înţelegea mai mult, aşa că a continuat să lucreze cu guvernatoarea, în vreme ce Thomas s-a oprit după ce a împlinit doisprezece ani. Un timp, maică-sa încercase să discute cu el despre politică, despre starea regatului, despre relaţiile cu Mortmesne. Dar Thomas nu izbutea să pătrundă lucruri pe care ar fi trebuit să le înţeleagă intuitiv, iar privirea mamei sale devenea tot mai dispreţuitoare. În cele din urmă, n-au mai avut nicio discuţie, iar pe maică-sa a văzut-o tot mai rar, de atunci. Acum avea voie să facă ce-şi dorise dintotdeauna: să doarmă toată ziua şi noaptea să chefuiască în Gut. Trecuseră ani buni de când mai îndrăznise cineva să-l privească cu dispreţ făţiş, dar iată că se întâmpla din nou şi-l făcea să se simtă neînsemnat, aşa cum se simţea şi când era mic.

— Nu înţelegi deloc, aşa-i? îl întreabă Anne. Ea ne-a redat libertatea, Thomas. Poate vei urca din nou pe tron, poate nu; n-am de unde să ştiu. Dar, de întors, nu ne întoarcem niciuna.

— Dar voi n-aţi fost sclave! Aţi avut tot ce-i mai bun! V-am tratat ca pe nişte boieroaice. N-aţi muncit nicio clipă!

Anne ridică şi mai mult din sprâncene, se întunecă la faţă şi aproape că tună:

— N-am muncit nicio clipă? Pine mă trezeşte la trei dimineaţa şi-mi spune că eşti gata să mă primeşti. Merg la

tine în cameră și mă pui s-o ling pe Petra ca să te bucuri tu.

— Te-am plătit, șopti Regentul.

— I-ai plătit pe părinții mei. Le-ai dat o sumă frumoșică pe când aveam eu paisprezece ani și habar n-aveam pe ce lume sunt.

— Ți-am plătit mâncarea, hainele. Și haine bune, nu așa. Și ți-am dat bijuterii!

Anne deja privea prin el. Își aminti și asta: tot așa făcuse și Regina Arla cea Dreaptă în ultimii zece ani din viață și, indiferent ce-ar fi spus sau ar fi făcut, n-o putea face să-l mai vadă în ochi. Devenise invizibil.

— Ar trebui să pleci din Tearling, comentă Anne. Nu ești în siguranță aici.

— Cum adică?

— Buzduganu e Căpitanul Străjerilor Reginei și tu ai încercat s-o omori. În locul tău, aș pleca din țară.

— Toate aceste lucruri sunt *temporare*.

De ce nu înțelegea nimeni acest lucru, în afară de el? Fata-și făcuse deja dușmani și în persoana lui Thorne, și în Mortmesne. Clauza de plată urma să devină validă în șapte zile. Thomas nu le-avea cu guvernarea, dar până și el citise Tratatul cu Mortmesne. Dacă transportul nu ajungea în Demesne... nici nu voia să-și închipuie. Nimeni n-o văzuse vreodată pe Regina Roșie cuprinsă de furie, dar chiar și când tăcea simțea că începe sfârșitul lumii. Lui Thomas îi apărură brusc în minte o imagine tulburător de realistă: șoimii din Mortmesne zburând în rotocoale deasupra numeroaselor turle ale Citadelei și năpustindu-se după pradă, într-o vânătoare continuă.

— O să-i atârne scăfârlia de zidurile din Demesne înainte de sfârșitul lunii.

Anne ridică din umeri.

— Dacă spui tu.

Traversă camera și luă încă un vraf de rochii din dulap, apoi ridică o perie căzută pe jos, mișcări obișnuite care-l excludeau pe Thomas. Înțelese pe loc ce însemnau ușile de la dulap lăsate vraiste: îl părăsiseră toate, dar își luaseră hainele!

Poate că Anne avea dreptate. Se și vedea ducându-se în Mortmesne să implore îndurare de la Regina Roșie, care-ar putea foarte bine să-l dea pe mâna unui călău, dar merita să facă o încercare. Dar cum să părăsească Citadela, pentru a întreprinde, măcar, călătoria? Afară era Spectrul, care părea să știe totul și să anticipeze totul. Nici fortificațiile de piatră nu reușeau să-l țină departe, căci Spectrul reușea să pătrundă în Citadelă ca o stafie. Totuși era mai bine decât nimic, decât să se afle afară din Citadelă, în aer liber. Dacă pornea spre granița cu Mortmesne, Spectrul avea să afle — Thomas n-avea nicio îndoială — și, indiferent câți străjieri și-ar lua cu el, va deschide ochii într-o noapte și se va trezi cu fața aia deasupra lui, cu masca aia îngrozitoare.

Și nici nu era sigur dacă mai avea străjieri. Mai bine de jumătate dintre ei fuseseră decimați în tentativa de asasinat. Încă nu venise nimeni să-l aresteze, ceea ce i se părea un noroc extraordinar; poate se gândiseră că străjile sale luaseră inițiativa de capul lor. Însă își aminti lipsa oricărei tensiuni din vocea lui Coryn și-și dădu seama că poate nu era chiar așa. Poate că știau, dar nu le păsa.

Anne închise cu zgomot clapetele geamantanului și se duse să se uite în oglindă. Lui Thomas i se păru oarecum goală fără bijuterii, dar ea părea mulțumită; după ce-și aranjă o şuviță rebelă de păr pe după ureche,

zâmbi, apucă geamantanul și se întoarce spre el. Avea o privire sfredelitoare; Thomas se întrebă cum de nu-i remarcase ochii până acum. Avea ochii de-un albastru cald, strălucitor.

— Nu te-am lovit niciodată, îi aminti el. Nici măcar o dată.

Anne zâmbi; era un zâmbet prietenos, care însă nu reușea să ascundă ceva neplăcut ce i se furișea în colțul gurii.

— Haine, bijuterii, mâncare și aur, și ți se pare c-ai plătit, Thomas. Nici pomeneală să fi plătit. Dar cred c-ai să plătești.

Părintele Tyler termină ultima bucată de pui, apoi lăasă furculița din mână, cu un tremurat. Era înfricoșat. Convocarea sosise tocmai când se-așezase și el să ia prânzul, un castron cu zeamă de găină răsfierată. Tyler oricum nu prea se pricepea la mâncăruri, dar în ultimele două zile mâncase aproape mecanic, din obișnuință, și nu simțise în gură decât un gust de praf.

La început fusese foarte încântat. Jucase un rol mărunț într-unul dintre cele mai importante evenimente petrecute în cursul vieții sale. În viața lui nu avuseseră loc prea multe evenimente remarcabile. Fusese unul dintre cei șapte copii ai unui țăran din Câmpia Almont și, când a împlinit opt ani, taică-su l-a oferit preotului din sat, în locul zeciuielii. Tyler nu se supăraseră prea tare, din cauza deciziei tatălui său, nici măcar atunci; erau oricum prea mulți copii acasă și nu le-ajungea niciodată mâncarea.

Preotul din parohie, Părintele Alan, era un om bun. Avea nevoie de un ucenic, căci suferea de o gută severă. L-a învățat pe Tyler să citească și i-a oferit prima sa Biblie.

Pe când avea treisprezece ani, Tyler deja îl ajuta pe Părintele Alan să-și scrie predicile. Congregația parohială nu era prea mare, număra vreo treizeci de familii, dar Părintele nu putea s-ajungă la toți. Când guta i s-a înrăutățit, Tyler a început să-i facă el turele, adică vizite pe la casele oamenilor ca să le asculte necazurile. Când cei care erau prea bătrâni sau prea bolnavi ca să mai ajungă la biserică voiau să se spovedească, îi spovedea Tyler, chiar dacă nu fusese hirotonisit. Presupunea că, tehnic vorbind, era un păcat, însă nu credea că Dumnezeu se supără, mai ales pe cei care mureau.

Când Părintele Alan a fost chemat la Noua Londră pentru a fi promovat, l-a luat cu el și pe Tyler, care și-a terminat instructajul în Arvath și s-a hirotonisit la vârsta de șaptesprezece ani. Ar fi putut să aibă parohia sa, dar mai-marii săi își dăduseră seama că Tyler nu se pricepea deloc să țină predici în fața mulțimii. Îi plăcea studiul mai mult decât oamenii, prefera să lucreze cu hârtie și cerneală, așa că a devenit unul din cei treizeci de contabili din Arvath: ținea socoteala zeciuieiilor și-a birurilor venite de la parohiile dimprejur. Nu era o muncă solicitantă; doar când și când, câte-un cardinal mai încerca să-și îmbunătățească stilul de viață făcând dispărute veniturile parohiei sale, și atunci era ceva mai multă agitație, timp de vreo lună, dar în cea mai mare parte a timpului contabilitatea era o meserie liniștită, care-i lăsa lui Tyler suficient timp să cugete și să citească.

Tyler rămase cu ochii ațintiți la cărțile sale, întinse pe mai bine de zece rafturi din stejar bun de Tearling, care-l costaseră aproape toată simbria pe-un an încheiat. Primele cinci cărți le primise de la o enoriașă care se stinsese din viață și le lăsase Bisericii împreună cu o mică donație.

Cardinalul Carlyle făcuse dispărută donația, dar cărțile nu-i făceau nicio folosință, așa că le-aruncase pe biroul tânărului părinte Tyler, spunându-i: „Tu ești preotul ei. Descurcă-te“.

Tyler avea douăzeci și trei de ani pe-atunci. Citise Biblia în mai multe rânduri, dar cărțile laice erau o no-utate, așa că a deschis una și s-a pus pe citit, la început fără tragere de inimă, ajungând apoi să dea pagină după pagină, cu sentimentul uimit și încântat al cuiva care găsește bani pe jos. În ziua aceea a devenit savant, dar i-a luat ceva timp până să înțeleagă asta.

Nu mai putea să amâne inevitabilul. Ieși din mica sa cameră și porni șovăielnic pe hol. Suferea de șapte-opt ani de artrită la șoldul stâng, însă faptul că mergea încet nu se datora atât durerii, cât ezitării. Era un contabil bun, iar viața la Arvath însemnase o scurgere lentă, comodă și inexorabilă a timpului... până acum patru zile, când totul se schimbase.

Oficiase încoronarea într-o stare vecină cu teroarea, întrebându-se ce întorsătură parșivă a sorții îi îndreptase pașii lui Buzduganu exact spre ușa lui. Tyler era un preot devotat, ascet, unul care credea în marea lucrare a Domnului ce călăuzise umanitatea prin Trecere, însă nu era un predicator. Nu mai ținuse predici de câteva decenii și, cu fiecare an, se retrăgea tot mai mult în lumea cărților și-a trecutului. Ar fi fost ultimul pe care Sfântul Părinte l-ar fi ales ca să officieze încoronarea, însă Buzduganu bătuse la ușa lui, iar Tyler se dusesese.

Fac parte din marea lucrare a Domnului. Gândul acesta îi veni în minte din senin și dispăru la fel de repede. Cunoștea istoria monarhilor din Tearling în detaliu. Marea viziune socialistă a lui William Tear se

degradase văzând cu ochii după Debarcare și s-a încheiat cu un dezastru sângeros, prin asasinarea lui Jonathan Tear. Dinastia Raleigh preluase tronul, dar era altfel decât dinastia Tear, astfel că ajunsese la fel de infatuată și coruptă precum cele ale națiunilor europene de dinainte de Trecere. Fuseseră prea multe căsătorii consangvine și prea puțină educație. Lipsise o înțelegere a tendinței omenirii de-a-și repeta greșelile la nesfârșit. Însă Tyler știa că istoria e totul. Viitorul nu erau decât dezastrele din trecut, care-ășteptau să aibă loc din nou.

În momentul încoronării, nu auzise încă ce se petrecuse pe Pajiștea Citadelei; prețul pe care-l plătea pentru viața sa izolată și pentru studiu era o jalnică ignoranță cu privire la evenimentele curente. Dar în zilele ce urmaseră, frații preoți refuzaseră să-i dea pace. Îi băteau neîncetat la ușă, sub pretextul de-a clarifica vreo chestiune de teologie sau de istorie, dar niciunul nu se dădea plecat fără s-audă o versiune a încoronării reginei. În schimb, îi relatau și ei lui Tyler cum a fost cu eliberarea celor trași la sorti și cu arderea cuștilor.

În dimineața aceea intrase Părintele Wyde, care tocmai se întorcea după ce le dăduse pâine cerșetorilor care făceau coadă pe treptele Arvathului. Wyde susținea că cerșetorii o numeau Regina Adevărată. Tyler știa termenul: era o variantă feminină a legendei Regelui Arthur, de dinainte de Trecere, regina care va salva regatul de-un pericol groaznic și va face ca Epoca de Aur să pogoare asupra sa. Regina Adevărată era un basm, o mângâiere pentru femeile fără copii. Însă lui Tyler i-a tresărit inima la cuvintele lui Wyde și a trebuit să se uite pe fereastră ca să-și ascundă privirea, căci în ochi i-au strălucit brusc lacrimi.

Fac parte din marea lucrare a Domnului.

Nici nu știa ce să-i spună Sfântului Părinte. Regina refuzase să jure supunere Bisericii, dar până și Tyler cunoștea importanța acelui jurământ. Regentul, în ciuda faptului că era complet lipsit de orice urmă de moralitate personală, rămăsese neștrămutat sub controlul Sfântului Părinte și dona sume consistente de bani către Biserică, ba chiar permisesese construirea unei capele private în interiorul Citadelei. Dacă venea un călugăr rătăcitor să propovăduiască străvechile învățături ale lui Luther unui public din ce în ce mai interesat, călugărul dispărea subit și nu se mai știa nimic de el. Nimeni nu vorbea despre aceste lucruri, însă Tyler era un om receptiv și era la curent cu marasmul din sânul Bisericii sale. Se izolase tot mai mult, însă îl iubea pe Dumnezeu din toată inima și-ar fi vrut să moară în liniște într-o bună zi, în camera sa mică, înconjurat de cărțile lui. Însă acum, în chip inexplicabil, fusese atras în iureșul marilor evenimente ale lumii.

Inima-i bubuia în cușca îngustă a pieptului în timp ce se târa pe scări spre sala de audiențe a Sfântului Părinte. Îmbătrânea, e-adevărat, dar era și înspăimântat. Dialogurile sale private cu Sfântul Părinte se limitaseră la câteva cuvinte de felicitare când Tyler fusese hirotonisit. Când se întâmplase asta? Cu vreo cincizeci de ani în urmă. Sfântul Părinte îmbătrânise, ca și Tyler, și acum se apropia de cel de-al o sutălea an de viață. Chiar și pentru Tearling, unde cei avuți trăiau mult, numărul de ani ai Sfântului Părinte era impresionant. Îl năpădiseră diverse boli: pneumonie, friguri și ceva maladie digestivă, care se pare că-l împiedica să mai mănânce carne. Dar, deși trupul i se-mpuțina, spiritul îi rămăsese alert; îl dirijase

pe Regent ani întregi, cu atâta îndemânare, încât acum Biserica avea o turlă din aur pur, un lux nemaiauzit de dinainte de Trecere. Nici măcar cadarezii, cu rezerva lor uriașă de bogății subpământene, nu fuseseră atât de generoși cu templele lor.

Tyler scutură din cap. Sfântul Părinte era un idolatru. Probabil că toți erau idolatri. Când fata a refuzat să depună jurământul, Tyler a luat brusc o hotărâre, poate prima pe care o luase în toată viața sa. Regatul Tearling n-avea nevoie ca Regina să fie supusă Bisericii, atât de de dată lăcomiei. Regatul Tearling avea nevoie pur și simplu de-o Regină.

În fața ușii spre sala de audiențe erau postați doi acoliți. În ciuda capetelor chilug și-a sprâncenelor rase, aveau același aspect de lingușitori precum toți slujitorii Sfântului Părinte. Amândoi zâmbiră afectat când traseră zăvorul ușilor și le deschiseră, cu aerul că-i spuneau foarte clar: *Ai dat de necaz.*

Asta știi și eu, se gândi Tyler. Mai bine decât oricine.

Trecu pragul și se strădui în mod deosebit să privească umil în pământ. Se zvonea că Sfântul Părinte devenea dificil când oamenii nu-i acordau respectul cuvenit. Pereții și podelele sălii de audiențe erau făcute dintr-o piatră de carieră care fusese albită atât de mult de trecerea apei, încât încăperea părea să radieze sub lumina care venea din lucarne. Era extrem de cald; cum tavanul era tot o sticlă, căldura n-avea unde să se ducă. Se spunea că, după numeroasele sale accese de pneumonie, Sfântului Părinte îi plăcea căldura în exces. Tronul său din lemn de stejar stătea ridicat pe o estradă în mijlocul sălii, dar Tyler se opri la poalele platformei și așteptă, cu capul plecat în mod precaut.

— Ah, Tyler. Vino încoace.

Tyler urcă treptele platformei și se îndreaptă din reflex către mâna întinsă a Sfântului Părinte, ca să sărute inelul cu rubin, apoi se retrase pe a doua treaptă și îngenunche. Șoldul stâng începu imediat să-i zvâcnească; statul în genunchi făcea ca artrita s-o ia razna.

Când se uită în sus, Tyler simți un mic imbold de milă. Sfântul Părinte fusese cândva un bărbat bine făcut de vârstă medie, însă acum unul dintre brațe îi era veștejit și nefolositor, de la atacul de cord suferit cu câțiva ani în urmă, și, din aceeași cauză, i se strâmbase și chipul: partea din dreapta îi atârna ca o velă în care nu mai sufla vântul. În ultimele luni, Arvathul se zguduise de zvonuri conform cărora Sfântul Părinte era pe moarte, iar Tyler se gândi că probabil așa și era. Pielea îi era transparentă ca un pergament; prin capul chilug păreau să-i iasă oasele. Nu era doar că-mbătrânise, dar se ofilise tot: acum mai că părea cât un copil, aproape pierzându-se între faldu-rile robelor de catifea albă. Însă-l ținutua pe Tyler cu o privire binevoitoare care-l puse imediat în gardă; mila de dinainte se dizolvă ca un cub de zahăr.

Alături de Sfântul Părinte, așa cum se temuse Tyler, se afla Cardinalul Anders, foarte impunător în roba sa de mătase stracojie. Robele cardinalilor fuseseră cândva aproape portocalii, din cauza culorii roșii imperfecte produse în Tearling, dar roba lui Anders era de un roșu adevărat, un semn clar că Biserica, la fel ca toți ceilalți, lua vopseluri din Callae de pe piața neagră din Mortmesne. Pe lângă robă, Anders purta și o broșă mică, de aur, înfățișând un ciocan, o amintire a perioadei petrecute în brigăzile anti-sodomie ale Regentului. Ura lui Anders față de homosexuali era bine cunoscută și excepțională

chiar și pentru Arvath; se zvonea chiar că el îi dăduse Regentului ideea unor trupe speciale care să se ocupe să aplice legea. Apoi, cu câțiva ani în urmă, făcuse încă un pas și se oferise să lucreze voluntar în brigăzi. Fusesse un mare scandal, era ceva nemaivăzut ca un cardinal în funcție să muncească să aplice legea, dar Anders refuzase să renunțe și făcuse parte din brigăzi câțiva ani buni. Tyler se întrebă de ce Sfântul Părinte încă-i permitea să poarte broșa pe robă, acum că Anders își încheiase colaborarea cu brigăzile.

Prezența Cardinalului Anders la întâlnire era un semn rău. Era, în mod evident, alesul Sfântului Părinte ca succesor, deși avea patruzeci și trei de ani, cu mai bine de douăzeci de ani mai puțin decât Tyler. Venise pentru prima dată la Arvath la frageda vârstă de șase ani; părinții săi erau niște nobili devotați și-l meniseră preoției de când se născuse. Inteligent și lipsit de scupule, Anders acumulase ranguri cu o viteză extraordinară. La douăzeci și unu de ani, fusese cel mai tânăr preot promovat vreodată în episcopia Londrei Noi și fusese numit cardinal la numai câțiva ani după aceea. În tot acest timp, chipul nu păruse să i se fi schimbat vreun pic; era ca o bucată de placaj, cu trăsături puternice marcate de cicatrici care sugerau o acnee de adolescență și cu ochii atât de întunecați încât Tyler nă putea să distingă irisul de pupilă. Când se uita la Anders, se simțea ca și cum s-ar fi uitat la un stejar de Tearling. Tyler mai cunoscuse preoți lacomi, preoți venali, ba chiar și preoți chinuiți de dorințe sexuale ascunse, nefirești, care contraveneau Bibliei și făceau obiectul anatemei bisericești. Dar când vedea chipul acela înlemnit, al următorului Sfânt Părinte, care-ar privi lucrarea Domnului și ororile diavolului cu

aceeași detașare clinică, Tyler își amintea mereu de cuvintele lui Giovanni de Medici la ascensiunea pe tronul papal a lui Borgia: *Fugiți, am încăput pe mâna unui lup.*

— Cu ce vă pot fi de ajutor, Preasfinția Voastră?

Sfântul Părinte chicoti.

— Crezi că te-am chemat ca să te consult ca specialist în istorie, Tyler? Deloc. Ai fost implicat în niște evenimente ieșite din comun în ultima vreme.

Tyler încuviință din cap, detestându-și tonul prea zelos și docil.

— Am fost chemat de Lazarus Buzduganu, Preasfinția Voastră. Mi-a spus foarte clar că eram solicitat imediat, altfel aș fi trimis după alt preot.

— Buzduganu e un vizitator de temut, asta se știe, răspunse Sfântul Părinte mios. Și cum ți s-a părut noua Regină?

— Sunt sigur că n-a mai rămas niciun suflet în regat care să nu fi auzit deja povestea, Preasfinția Voastră.

— Sunt la curent cu desfășurarea încoronării, Tyler. Am auzit-o din multe surse. Acum aș vrea s-o aud de la tine.

Tyler repetă cuvintele Reginei și văzu cum chipul Sfântului Părinte se întunecă. Acesta se lăsă pe spate în scaun, cu privirea intrigată.

— A refuzat să depună jurământul.

— Da.

Interveni și Anders:

— Și totuși ai luat inițiativa de-a duce la capăt încoronarea.

— A fost o situație fără precedent, Eminența Voastră. N-am știut ce să fac. Nu există reguli în acest sens... n-aveam timp... mi s-a părut că așa e cel mai bine pentru regat.

— Grija ta principală nu e binele regatului, ci vitalitatea Bisericii Domnului, îi răspunse Anders. Binele regatului și-al oamenilor din el este grija monarhului.

Tyler rămase cu ochii cășcați la el. Propoziția era aproape identică cu cuvintele rostite de noua Regină la încoronare, însă sensul ei era acum atât de diferit încât Anders putea să fi vorbit într-o limbă necunoscută.

— Știu, Eminența Voastră, dar nu am avut timp să reflectez și am fost nevoit să iau o decizie.

Cei doi prelați superiori îl priviră atent. Apoi Sfântul Părinte ridică din umeri și zâmbi — un zâmbet atât de larg că Tyler ar fi vrut să se retragă pe scări în jos.

— Ei, atunci înseamnă că n-aveai ce să faci. E absolut regretabil că te-ai trezit într-o asemenea situație.

— Așa e, Înălțimea Voastră, răspunse Tyler.

Șoldul îi zvâcnea acum din toate puterile, cu acea voluptate specială pe care artrita pare s-o resimtă față de propriile fapte. Se gândi să-l întrebe pe Sfântul Părinte dacă nu putea cumva să se ridice în picioare, însă renunță la idee. Ar fi fost o greșeală să manifeste slăbiciune în fața acestor doi oameni.

— Regina va avea nevoie de un nou preot în Citadelă, Tyler. Părintele Timpany era omul Regentului, iar ea nu va avea încredere în el, și pe bună dreptate.

— Da, Înălțimea Voastră.

— Datorită rolului pe care l-ai avut în încoronarea ei, tu ești opțiunea logică.

Afirmația nu însemna nimic pentru Tyler, așa că așteptă continuarea.

— Va avea încredere în tine, Tyler, continuă Sfântul Părinte, mult mai multă decât în oricare dintre noi, tocmai pentru că tu ai încoronat-o fără jurământ.

Când înțelese că Sfântul Părinte vorbea serios, Tyler se bâlbâi:

— N-ar prefera Biserica pe altcineva în această poziție, Preasfinția Voastră? O persoană mai seculară?

Din nou, răspunse Anders:

— Cu toții suntem oamenii lui Dumnezeu aici, Părinte. Devotamentul față de Dumnezeu și de Biserică e mai important decât înțelegerea lucrurilor Cezarului.

Tyler se uită în jos spre propriile sandale, cu stomacul îngrețosat, împresurat de senzația persistentă că se află într-un coșmar devenit realitate. Se-așteptase să fie blamat, poate chiar să-i fie trasate alte atribuții pentru o vreme; preoții care comiteau o infracțiune minoră trebuiau, de obicei, să petreacă un timp jos în bucătărie, la spălat de vase sau la scos gunoiul. Dar pentru un preot care nu voia decât să fie lăsat în pace, în camera lui, cu cărțile și cu gândurile lui, era infinit mai rău să fie delegat la curtea regală, era poate cel mai rău lucru care i se putea întâmpla.

Poate n-o să vrea să aibă un preot în Citadelă. Poate o să ne gonească pe toți din Citadelă, iar de capela aia fără niciun Dumnezeu poate să se-aleagă praful.

— Trebuie să fim cu ochii și cu urechile la tronul acesta, Tyler, continuă Sfântul Părinte, cu tonul încă prefăcut mios. N-a depus jurământul, ceea ce pune viața Bisericii Domnului în mare pericol sub stăpânirea ei.

— Da, Preasfinția Voastră.

— Bun. O să raportezi periodic direct către mine.

Direct către Sfântul Părinte? Neliniștea lui Tyler se înteti. Anders era cel care mijlocea aranjamentele dintre Sfântul Părinte și restul Bisericii, ba chiar restul regatului. De ce nu către Anders? Răspunsul, simplu, sosi imediat:

Sfântul Părinte îl alesese pe Anders drept succesor, însă nici măcar el n-avea încredere în omul în cauză.

Mă aflu într-un cuib de viespi, cugetă Tyler, pătruns de amărăciune.

— Și ce vă voi raporta, Preasfinția Voastră?

— Lucrurile care se petrec în Citadelă și privesc Biserica.

— Dar, Preasfinția Voastră, Regina o să-și dea seama! Nu e proastă deloc!

Sfântul Părinte îi aruncă o privire sfredelitoare.

— Supunerea ta față de această Biserică se va măsura în detaliile împărtășite în aceste rapoarte. Pricepi?

Tyler pricepea. Avea să devină un spion. Se gândi din nou cu dor la camera lui și la șirurile de cărți din ea, toate aflate pe de-a-ntregul la mâna grea a Sfântului Părinte.

— Ai priceput, Tyler?

Tyler dădu din cap fără niciun cuvânt, gândindu-se: *Fac parte din marea lucrare a Domnului.*

— Bine, comentă Sfântul Părinte binevoitor.

Javel se strecura în jos pe Scara Măcelarului, înfășurat într-o pelerină cenușie. Dacă-l zărea cineva, l-ar fi luat drept un Străjer al Reginei, ceea ce și intenționa. De fapt, încercase să facă parte din Straja Reginei cu mult timp în urmă, la începuturile carierei lui. Însă nu-l primiseră, și de-accea fusese delegat să păzească Poarta Citadelei. Dar pelerina cenușie îi conferea tot atâta putere ca întotdeauna; de fiecare dată când cineva se dădea la o parte din calea lui pe stradă sau care făcea o reverență scurtă către el, Javel se simțea mai înalt și mai drept. Nu era decât o iluzie, firește, dar era mai bine decât nimic.

La capătul scărilor, se trezi pe o alee îngustă; deasupra capului îi atârna o perdea de ceață; se strecură pe lângă pereți cu cuțitul în mână. Felinarele din această parte din Gut nu mai mergeau de ani buni, iar lumina lunii pătrundea difuz, din cauza ceții, poleind aleea cu o strălucire albăstruie stinsă, care nu putea deconspira jefuitorii potențiali. Javel n-avea bani la el, dar cuțitarii din zonă nu s-ar fi deranjat să verifice înainte să-l atace și, ca să fie treaba treabă, cel mai probabil că-i împlântau și-un cuțit în coaste.

Într-un intrând mârâiră doi câini. Poate că numai îi făceau prezența cunoscută, dar Javel era doar prudent, nu înfricoșat. Fusese dintotdeauna un Străjer al Porții, dar, ca și restul străjerilor de exterior, nu pătrunsesese în Citadelă dincolo de gheretele portarilor. Citadela era un mister. Javel își făcea veacul prin Gut, un labirint de alei cu ecou, cufundate în întuneric, și porticuri pe care le știa aproape ca în palmă. Toată zona era îngropată în depreziunea dintre poalele dealurilor; aici părea să se-adune mereu ceață, ca și oamenii care-aveau ceva de-ascuns.

Javel ajunsese în sfârșit la ușa cu vopseaua sărită de la Capătul din Fund. Aruncă o privire în spate, să vadă dacă nu-l urmărește careva, dar se pare că pelerina cenușie își făcuse treaba și de data asta. Nimeni nu voia să intre în bucluc cu vreun Străjer al Reginei, mai ales acum, când săracii o îmbrățișaseră deja pe Regină drept protectoarea lor. Chiar și pentru cineva ca Javel, care nu era preocupat de dispoziția celor din jur, transformarea era remarcabilă. Prin oraș începuseră deja să circule cântece despre Regină. Pe străzi forfoteau grupuri de amărâți care scandau numele Reginei, iar cei care nu li se-alăturau riscau s-o încaseze. Oamenii din oraș se comportau ca orice bețiv

pe care-l știa Javel, cu el cu tot: se bucurau de trecerea unei nopți lungi, pierdută în uitare, fără niciun gând despre ce-avea să se întâmple a doua zi. Dar urmau să se trezească în curând la realitate. Chiar în acest moment, probabil, cei din Mort se mobilizau, soldații se pregăteau de marș, turnătorii lor lucrau la capacitate maximă, să producă oțel. Gândul la Mortmesne îl făcu pe Javel să se gândească la Allie, cu părul ei lung și blond care-i ascundea fața în timp ce se făcea nevăzută. În fiecare zi era altceva de-al lui Allie, câte-o trăsătură de-a ei care sărea și-l mușca de fund și nu-i mai dădea drumul. Azi fusese părul ei, o cortină blondă care pe dinăuntru părea de chihlimbar, iar pe dinafară, de aur. Lui Javel îi tremurau degetele când deschise ușa cârciumii. Înăuntru va găsi whisky, ceea ce era bine, dar și pe Arlen Thorne.

Capătul din Fund era o bodegă de bețivi, o șandrama fără geamuri cu podele ieftine de lemn atât de înmuiate în bere încât tot locul mirosea ca o puțină cu drojdie. Nu se număra printre speluncile preferate ale lui Javel, dar, dacă n-ai încotro, nu faci mofturi. Locurile mai bune din Londra Nouă respectau ora de închidere de la unu noaptea; dacă voiai să bei până se crăpa de ziuă, trebuia să mergi în Gut. Chiar și așa, cârciuma era aproape goală; era aproape patru dimineața și chiar și cei ce munceau cu ziua se târâseră acasă. Doar cei care aveau o problemă gravă cu alcoolul sau în viață mai erau treji. Javel bănuia că intră în ambele categorii. Îl copleșea o senzație de damnare, o premoniție întunecată de care-i era imposibil să se descotorosească.

Mesajul de la Arlen Thorne îl găsisese chiar la ieșirea din tură, la miezul nopții, și nu-i spusese nimic. Între multe altele, Thorne era un nemernic alunecos, în niciun

caz atât de prost încât să lase scris ceva ce l-ar fi putut compromite. Javel nu vorbise cu Thorne în viața lui, însă nu se pușese problema să refuze mesajul; când te chema Thorne, te duceai. Javel nu mai avea rude pe care Thorne le-ar fi putut trimite spre Mortmesne, dar nu putea să-i subestimeze capacitatea de-a inventa ceva la fel de neplăcut. Părul lui Allie i se ivi din nou în minte. Din ziua aceea petrecută pe Pajiștea Citadelei, nu mai putea s-o stăpânească cu tot whisky-ul din lume.

Și totuși, sunt gata să încerc din nou, se gândi Javel, trist.

Thorne era așezat la o masă din colțul cârciumii, cu spatele la cei doi pereți, și sorbea dintr-o cană în care mai mult ca sigur că era apă. Era un fapt bine cunoscut că Thorne nu consuma alcool. La începuturile carierei, consumul cumpătat de alcool în combinație cu constituția sa înaltă și subțire și cu trăsăturile delicate îl transformaseră pe Thorne într-o țintă prioritară a contingentelor anti-sodomie ale Regentului. Thorne mâncase de câteva ori bătaie de la ei până s-apuce să urce în ierarhia biroului de Evidența Populației. Să mai fi apucat vreunul dintre membrii comandourilor respective ziua de azi? Javel se îndoia.

Vil, care avusese de-a face cu Thorne în mod direct de câteva ori, spunea că Thorne nu obișnuia să bea din motivul cel mai previzibil: nu suporta să-și piardă controlul nici măcar pentru o clipă. Javel era de părere că Vil avea dreptate. Cârciuma era aproape goală, dar privirea lui Thorne îl fixă, apoi trecu peste el și continuă să măture încăperea, înregistrând cine e de față, cine observase că se află acolo, cine-ar putea vedea că Supraveghetorul

Evidenței Populației se întâlnește cu un Străjer al Porții și pe cine ar interesa acest lucru.

Lângă Thorne stătea femeia, Brenna. Javel n-o mai văzuse niciodată, dar o recunoscuse pe loc. Pielea îi amintea de calitatea profund străvezie a perlei, atât de albă ca spuma laptelui încât îi puteai urmări liniile vinișoarelor albastre care-i brăzdau brațele. Nu-i puteai ghici vârsta, iar părul îi încadra chipul ca o perdea blondă. Javel auzise de ea, ca toată lumea din Tear, dar foarte puțini o și văzuseră, pentru că nu putea să iasă decât noaptea.

O muncă întunecată, reflectă el din nou, după care ceru două whisky-uri la bar. Pe-al doilea îl va bea de plăcere; primul îi era absolut necesar ca să se poată așeza la masă cu Arlen. Thorne trăsesese numele lui Allie la sorți cu mâna lui. Când sosiră paharele, Javel aproape că și-l aruncă pe primul pe gât. Dar pe-al doilea îl bău mai încet, cu privirea ațintită asupra tejghelei, în încercarea de a întârzia acolo cât se putea de mult.

Trei scaune mai încolo se afla o curvă bătrână cu o bluză albă transparentă și cu părul blond, aproape sigur vopsit. Se lăsase pe spate, sprijinită de tejghea, într-o poziție contorsionată, care însă-i permitea să-și scoată sânii cu câțiva centimetri mai în față decât prevăzuse natura, și se uita la Javel cu o privire profesionistă.

— Ești din Straja Reginei, ai?

Javel dădu scurt din cap că da.

— Futaiu' e cinci și restul treburilor sunt zece.

Javel închise ochii. Încercase să se ducă o dată la o curvă, cu trei ani în urmă, dar nu i se sculase și începuse să plângă. Femeia fusese foarte amabilă, plină de înțelegere, dar era o înțelegere de formă, iar Javel simțea

că abia-aștepta să scape de el ca să treacă la următorul. Afacerile erau afaceri.

— Nu, mersi, îi spuse.

Curva ridică din umeri, trase aer în piept și-și împinse iar pieptul înainte când în cârciumă mai intrară doi bărbați:

— Nu știi ce pierzi.

— Javel — vocea joasă și onctuoasă a lui Thorne răsună din capătul cârciumii cât se putea de clar. Hai lângă mine.

Javel își luă whisky-ul cu el și se-așează. Thorne se-aplecă peste masă, încrucișându-și brațele lungi și subțiri. De fiecare dată când îl vedea, lui Javel i se părea că are prea multe membre. Se întoarse și văzu că femeia, Brenna, îl fixa, deși se zvonea că e oarbă ca o cârțiță. Ochii lăptoși îi erau colorați în roz, specific albinosilor. Dacă ar fi trebuit să ghicească ce fel de femeie și-ar alege Thorne să-i fie captivă, Javel și-ar fi imaginat-o exact așa: ocolită de alții, oarbă și dependentă. Vil spunea că ea fusese dintotdeauna cu Thorne, o rămășiță a copilăriei sale din Gut, pe care o purta după sine, și că era singura creatură din lume de care-i păsa lui Thorne. Dar asta era doar povestea începută de vreun idiot care trebuia să-i reabiliteze și preferințele lui Thorne. Timp de-o clipă, se întrebă ce fel de servicii trebuia să presteze Brenna în schimbul protectoratului lui Thorne, dar își alungă întrebarea din minte.

— Nu-i place să te holbezi la ea.

Javel își mută rapid privirea și-o întâlnește pe-a lui Thorne.

— Ești un Străjer al Porții, Javel.

— Așa e.

— Și ești fericit să faci această muncă?

— E în regulă.

— Serios?

— E o muncă cinstită, răspuse Javel, încercând să nu sune prea încrezător în sine. Probabil că erau în regat și unii care-ar fi spus că și munca lui Thorne era cinstită, dar era un grup restrâns, și niciunul nu fusese nevoit să vadă cum părul blond al nevastei lui dispare după Dealul Vămii.

— Nevasta ta a fost livrată acum șase ani.

— Nu te privește pe tine ce e cu nevasta mea.

— Mă privește orice lucru ce ține de livrare.

Ochii lui Thorne zăboviră asupra pumnului strâns al lui Javel, iar zâmbetul i se lăți. Oamenii ca Thorne sunt făcuți să vadă ceea ce alții încearcă să ascundă. Se uită cu coada ochiului la Brenna, incapabil să-și stăpânească gândurile deșănțate despre viața pe care trebuie c-o avea. Thorne se întinse după cana cu apă, în timp ce Javel îl privea cu o fascinație bolnavă.

Mâna aia a băgat-o pe Allie în cușcă. Dacă trăgea puțin mai la stânga, ar fi fost nevasta altcuiva.

— Nevasta mea nu era un lucru.

— Marfă, răspuse Thorne nepăsător. Majoritatea oamenilor nu sunt decât marfă și sunt mulțumiți să fie marfă. Eu, unul, sunt mulțumit să facilitez livrarea.

Asta era cât se poate de adevărat. Încă dinainte ca Mortmesne să legitimeze practica, Regatul Tearing desfășurase un comerț înfloritor cu sclavi, iar Thorne se aflată în inima afacerii. Chiar și după ce devenise Administratorul Recensământului, Thorne rămăsese omul pe care trebuia să-l cauți dacă voiai ceva mai exotic, un copil sau o roșcată sau o negresă din Cadare. Cum stătea

acolo și se mira ce căuta să se înhaite cu acest samsar de oameni, care-o trimisese pe soția lui în Demesne, în minte îi prinse contur o idee care devenea tot mai bună pe măsură ce băutura îi pătrundea în vene; de fapt, nici nu știa cum de nu-i venise până atunci.

Orice Străjer al Porții avea două arme: o sabie scurtă și-un cuțit. Cuțitul îl avea la brâu, simțea cum greutatea incomodă a mânerului îl împunge în coaste. Nu era el mare luptător, dar era rapid. Dacă scotea cuțitul acum pe loc, i-ar tăia lui Thorne mâna dreaptă, cu care trăsese din stânga, în loc să tragă din dreapta, și schimbase totul. Dacă-i lua mâna bună, putea să ia mai mult din el. Se zvonea că Thorne era și el rapid, dar venise fără pază. În mod clar, nu-l considera pe Javel o amenințare.

Javel înșfăcă paharul și-l dădu pe gât dintr-odată, calculând distanța dintre mâna lui Thorne și cuțit. Până acum câteva minute se temuse de Thorne, dar acum nicio pedeapsă din lume nu i se mai părea la fel de importantă precum ceea ce-avea să săvârșească el aici. Biroul de Evidența Populației n-avea să se dărâme fără Thorne, era prea bine înregimentat. Dar pierderea lui ar fi o lovitură puternică. Thorne își conducea sistemul birocratic prin teroare, care funcționa de sus în jos. Javel n-avea timp să apuce cuțitul cu mâna mai puternică; ar trebui să-l scoată cu mâna mai slabă și să spere că era bine. Își plimbă privirea de la mâna lui Thorne la a lui, socotind distanța.

— N-ai cum.

Javel se uită în sus și văzu că Thorne zâmbește din nou, cu buzele strânse și vag amuzat.

— Și chiar dacă reușești, mori și tu.

Javel se holbă la el lipsit de expresie. Femeia de lângă Thorne, Brenna, dădu drumul unui hohot de râs strident, ca sunetul unor balamale ruginite.

— Ți-am pus o doză în pahar, stimată Străjer al Porții. Dacă nu iei antidotul de la mine în vreo zece minute, o să mori în chinuri.

Javel se uită spre paharul gol. Să-i fi strecurat Thorne ceva în el? Da, în timp ce Javel era ocupat să se holbeze la blestemata aia de albinoasă. Thorne nu mințea; nu trebuia decât să te uiți în ochii lui, ca două oceane mărginite de ghețari, și puteai să fii sigur că spune adevărul. Javel aruncă o privire către femeia albinoasă și văzu că-l fixa pe Thorne cu o expresie de adorație, nu-și putea lua ochii ăia roz de la el.

— Știi care e cel mai neplăcut aspect al muncii mele? Întrebă Thorne. Nimeni nu înțelege că nu e vorba decât de afaceri. Atâta tot. Dacă țin minte bine, oamenii au încercat să atace transportul de cincisprezece ori, undeva între Londra Nouă și granița cu Mort. De obicei, tentativele au loc exact după capătul Crithe-ului, unde nu e nimic decât pășune cât vezi cu ochii, și poți s-ascunzi o armată întreagă în grâu. Și, știi, de zece ori am reușit să mă înțeleg cu ei cu vorba bună. A fost ușor și nu i-am pedepsit.

— Aha, precis, mormăi Javel.

Inima-i bătea neplăcut de tare și i se păru că simte și un junghi în vintre, exact sub buric. Nu se putu convinge că i se pare, dar nici că nu i se pare. Ar trebui să încerce să-l atace pe Thorne acum, înainte ca ceea ce avea în mațe să ajungă să-și facă efectul. Dar Thorne era pe poziții; n-ar avea niciun avantaj.

— Chiar *nu i-am pedepsit*, continuă Thorne. Le-am explicat pur și simplu situația și le-am dat drumul. Pentru

că era vorba de afaceri. Erau prost îndrumați, dar nu mi-au distrus cuștile, atâta doar c-au speriat caii, însă asta se repară lesne. N-am avut o întârziere mai mare de cinci sau zece minute. Eu nu pedepsesc greșelile, cel puțin nu primele greșeli.

— Dar de celelalte cinci ori...

Thorne se-aplecă în față; avea o sclipire virtuoasă în priviri, și Javel simți clar otrava: avea o senzație de strânsoare în străfundurile stomacului, ca o indigestie mai gravă. Deocamdată nu era decât vag neplăcută, dar Javel simți că are potențial să degenereze în ceva mult mai rău, și încă repede.

— Ceilalți cinci nu doreau să discute. M-am uitat în ochii lor și-am înțeles imediat că pot să vorbesc până nu mai pot, iar ei tot o să-mi atace cuștile. Unii nu-și dau seama sau nu-i interesează când și-au jucat cărțile și-au pierdut.

Javel se ura că punea întrebarea, dar nu se putu abține:

— Și ce le-ai făcut?

— I-am folosit ca să dau un exemplu, răspunse Thorne. Pe unii nu-i prea duce capul, dar un exemplu îl pricep imediat. Mi-a părut foarte rău c-a fost să fie așa, desigur...

Bag mâna în foc că ți-a părut rău, nenorocitul, se gândi Javel. Bag mâna în foc.

— ... dar asta e, a fost necesar. Ai rămâne cu gura căscată să vezi ce repede reușesc lecțiile mele să-i facă pe oameni să intre înapoi în rând. De pildă, tu...

Vocea lentă și răbdătoare a lui Thorne era de nesuportat. Javel se simțea de parc-ar fi fost din nou captiv într-o sală de clasă, o experiență căreia nu-i dusesese deloc dorul de când fugise de-acasă, la doisprezece ani. Aruncă

o privire către femeie și, văzându-i ochii lipsiți de vedere ațintiți asupra lui, se uită repede în altă parte.

— Tu aveai o idee că ai putea s-apuci cuțitul și să scapi de mine. De parcă eu n-aș fi fost pregătit pentru tine încă de ieri. Sau din ziua de dinainte. De parcă n-aș fi fost pregătit pentru tine din ziua în care m-am născut.

Javel își aminti un zvon pe care-l auzise cândva: că mama lui Thorne fusese prostituată în Gut și-l vânduse unui negustor de sclavi când avea numai câteva ore. I se strânse din nou stomacul, de data asta mai tare, ca și când o mână i-ar fi pătruns prin buric, ar fi apucat o mână de organe moi și le-ar fi strâns până când ceva pocnise. Se lăsă pe spate, respirând încet și încercând să-și amintească planul, dar durerea îi știrbi din curajul dat de whisky. Javel fusese mereu laș în fața durerii.

— Deci, acum, Javel, întrebarea este: tot ai de gând să mă atac sau vrei să vorbim despre afaceri?

— Să vorbim despre afaceri, icni Javel. Gândurile despre cuțit i se risipiseră; acum nu se mai putea gândi decât la antidot. Vreme de atâtea nopți se întorsese acasă plin până la refuz de whisky, încât de-abia se putea da jos de pe cal și se gândise să termine cu toate. Era surprins de cât de mult încă mai voia să trăiască.

— Bun. Să vorbim despre nevasta ta.

— Ce-i cu ea?

— E în viață.

— Pe naiba! mârâi Javel.

— Da, este. E bine mersi în Mortmesne.

Thorne își aplecă puțin capul, ca pentru a recunoaște o distincție, apoi completă:

— E foarte bine.

Javel sări ca ars:

— De unde știi?

— Știu. Știu chiar și unde e.

— Unde e?

— Ei, ar fi prea mură în gură. Asta nu te privește în acest moment, Străjer al Porții. Ce te privește e că știi exact unde e și, mai ales, că pot s-o aduc înapoi.

Javel rămase cu gura căscată. Mintea începu să-i lucreze adânc și scoase la iveală ultimul lucru pe care l-ar fi vrut: o zi de naștere de-a lui Allie, cu nouă sau zece ani în urmă. Allie zisese că și-ar dori un război de țesut, așa că Javel s-a dus la un magazin pentru femei și i-a cumpărat vreo două, care păreau bine făcute, și la un preț rezonabil. Allie a părut încântată, dar în lunile care-au urmat cele două obiecte au rămas în coșul ei de cusut. Javel n-a văzut-o torcând niciodată și era prea mirat și trist ca s-o întrebe de ce. Nu-i stătea în fire să facă așa, Allie recunoscuse ea însăși că fusese genul de copil care voia mereu să se joace cu lucrurile noi imediat ce le primea.

Dar mai încolo, la vreo șase luni după ziua ei, Allie a scos războaiele și a început să lucreze cu ele, făcând căciuli, mănuși, fulare, apoi pulovere și pături. Salariul lui Javel nu era enorm, dar îi ajungea ca să-i procure lână lui Allie și astfel, până să-i sosească sentința de la tragera la sorti, împletise cea mai mare parte a hainelor lor de iarnă, călduroase și comode. După ce Allie plecase în Mortmesne, Javel nu reușise niciodată să-i strângă toate lucrurile; coșul ei de cusut adăsta lângă șemineu, ca întotdeauna, iar în războaie rămăsese o jumătate de căciulă. Lui Javel îi plăcea să vadă coșul, plin de proiecte neterminate, ca și cum Allie s-ar fi dus doar până în vizită la părinți și urma să se întoarcă de pe-o zi pe alta. Uneori, după o beție ceva mai gravă, chiar se așeza în fața

șemineului, cu coșul în poală. Nu putea să mărturisească nimănui acest lucru, însă-l ajuta să adoarmă.

Și totuși, cele șase luni îl neliniștiseră. După ce Allie dispăruse, Javel găsisese o femeie care să-i facă curățenie și să-i spele. În fine, după câteva săptămâni, a luat coșul de cusut și i-a arătat femeii războaiele de țesut, întrebând-o dacă erau cumva stricate. Astfel, Javel a aflat că nu cum-părase război de țesut, ci andrele. A țese și a croșeta erau două lucruri complet diferite; chiar și Javel știa asta, deși nu era sigur în ce fel erau diferite. Iar Allie, care de obicei nu ezita să-i spună dacă greșea cu ceva, nu zisese nici păs, însă petrecuse șase luni învățând să îndeplinească. Pe Javel îl încercau multe regrete cu privire la Allie și, pe zi ce trece, mai apăreau și altele, iar unul dintre cele mai mari și mai stranii era că nu știuse despre andrele înainte ca ea să plece. În unele dimineți, când se trezea în patul lor comun (dormea pe aceeași parte ca întotdeauna; n-ar fi putut să doarmă pe partea ei de pat așa cum nu putea să respire sub apă), se gândise c-ar da orice ca Allie să știe că înțeleșese ce era cu andrelele. I se părea de-o importanță vitală ca ea să afle că el știa.

— De unde știu eu c-o poți aduce înapoi?

— Pentru că pot, răspunse Thorne. Și așa voi face.

Javel simți încă un spasm în stomac, cu duritatea unui pumn, și se chirci de durere, încercând să-și comprime mijlocul într-o minge cât se putea de mică. Nu-i înlătura durerea, nici pe departe. În cele din urmă, puțin câte puțin, spasmul cedă, pumnul din stomac i se destinse, iar când se uită în sus, Javel îl văzu pe Thorne cum îl urmărește cu o detașare perfect clinică.

— Ar trebui să ai încredere în mine, Javel. Nu-mi încalc niciodată cuvântul dat.

Javel cântări propunerea, cu o mână pe stomac, pregătindu-se pentru următorul atac de durere. Orașul vuia de informații despre Thorne, unele adevărate, altele apocrife, dar nu auzise niciodată că Thorne și-ar fi încălcat cuvântul. În fond, n-ar fi avut nimic de câștigat dacă făcea afaceri cu o reputație de om necinstit. Lângă Thorne, femeia albinoasă începuse să respire sacadat, rapid și superficial, de parcă o păștea hiperventilația. Avea ochii închiși și părea cuprinsă de extaz. Cu o mână începu să se piște singură de sâni, ușor și tandru, prin materialul subțire al cămășii roz.

— Liniștește-te, draga mea, îi șopti Thorne. Aproape c-am terminat afacerea asta.

Femeia se potoli și-și puse mâinile la loc în poală. Lui Javel i se făcu pielea de găină.

— Ce vrei?

Thorne încuviință din cap.

— Am nevoie să introduc ceva în Citadelă. Și vreau un om la Poartă care, în chip convenabil, să uite să pună întrebări dificile.

— Când?

— Când spun eu.

Javel rămase cu ochii ațintiți la Thorne; începu să i se limpezească mintea. Stomacul îi fu atacat de o nouă crampă, mai nasoală decât cele dinainte, și icni.

— O s-o omori pe Regină.

Thorne îi aruncă o privire scurtă; avea mereu în ochi o răceală clinică. Javel se gândi la viziunea pe care-o avusese pe Pajiștea Citadelei: femeia înaltă cât lumea, mai bătrână decât ea, călită, cu coroana pe cap. Javel știa că Regina fusese încoronată cu două zile în urmă; Vil, care afla mereu primul noutățile, le spusese că Regentul

încercase s-o atace într-o ambuscadă în timpul încoronării, dar nu reușise. Când umblase călare pe străzi la lăsarea serii, Javel trecuse prin hărmălaia obișnuită a negustorilor care închideau magazinele, strigau și bârfeau și schimbau noutăți, și-i auzise c-o numesc Regina Adevărată. Javel nu cunoștea expresia, dar sentimentul era fără greș: era numele dat femeii înalte, grave, pe care-o văzuse pe Pajiștea Citadelei, care nu exista încă.

Dar ar putea să existe, se gândi Javel. Într-o bună zi. Și, deși nu mai fusese la biserică și nici măcar nu mai crezuse în Dumnezeu din ziua în care Allie dispăruse în Mortmesne, simți brusc că deasupra capului îi atârână osândirea; osândirea și istoria, ca două mâini care așteptau să-l apuce și să-l sugrume. Cei care-l asasinaseră pe Jonathan cel Bun nu fuseseră prinși niciodată, dar le erau dedicate cele mai negre pagini din istoria Regatului. Indiferent cine-or fi fost, Javel era convins că fuseseră osândiți pentru fărădelegile săvârșite. Dar lui Thorne nu-i putea explica toate astea. Nu putu decât să-i spună:

— Dar e Regina. Nu poți să omori Regina.

— Nu avem dovezi că e adevărata Regină, Javel. E doar o fată cu o urmă de arsură și cu un colier.

Dar Thorne privi în altă parte și, într-un acces brusc de intuiție, Javel știu: o văzuse și Thorne pe femeia înaltă, regală, pe pajiște. O văzuse și-i fusese atât de frică de ea încât alesese această cale. Thorne nu semănase niciodată mai mult cu un păianjen cum semăna atunci; se târâse dintr-un colț ca să-și repare pânza și apoi o va zbughi din nou în crăpătura lui întunecată să privească, să facă planuri și să aștepte cu o răbdare nesfârșită, păcătoasă vibrația care semnală zbaterea vreunei făpturi neajutorate prinse în pânză.

Javel aruncă o privire prin cârciumă și-o văzu cu ochi noi: mizeria care înnegrise podeaua; seul ieftin care se scurgea din torțe și se întărea pe ziduri; curva care zâmbea disperată la toți bărbații care intrau. Și, mai ales, mirosul de bere și whisky, amestecate într-o pâclă atotpătrunzătoare, de ziceai că o să coboare din aer. Javel adora mirosul și-l ura totodată și cumva știa că încâlceala asta de iubire și ură era motivul pentru care Thorne îl alesese tocmai pe el. Javel era slab, iar lui Thorne îi plăcea tot atât de mult mirosul slăbiciunii pe cât de mult îi plăcea lui mirosul de whisky.

Aici e crăpătura întunecată, își dădu seama Javel, într-un final. Chiar aici.

Se chirci din nou; în stomac i se trezise un fel de animal pitic, care-i sfâșia carnea cu gheare ascuțite și cu dinții ca acele. Lumea se îngustase până la distanța dintre doi poli: chestia care-i spinteca stomacul și Allie. Mergea pe sârmă; distanța era scurtă, dar sub el se căsca întinericul nesfârșit. Și ce-aveau să-i vadă ochii în cădere?

— Și dacă nu-ți iese planul? icni el. Ce garanție am?

— N-ai nicio garanție, îi răspunse Thorne. Dar nu te îngrijora. Numai proștii își țin toate ouăle în același coș. Eu am multe coșuri. Dacă nu-mi iese un plan, trecem la altul, și până la urmă reușim.

Thorne se căută în cămașă și scoase un flacon cu un lichid de culoarea chihlimbarului. I-l întinse lui Javel, care dădu să-l apuce, dar prinse numai aerul.

— Aș estima că mai ai un minut, poate două, după care chestia asta nu te mai ajută. Așadar, Străjer al Porții, am o singură întrebare: te duce capul?

N-am cum să câștig, se gândi Javel, strângându-și stomacul cu mâinile. Și nu era și un soi de consolare

întunecată, lașă, în gândul ăsta. Pentru că, dacă n-ai cum să câștigi, nu e vina ta, indiferent ce-alegi.

*

Transportul întârziase.

Regina din Mortmesne nu reușise să treacă peste acest lucru nici în ziua respectivă, nici în cea precedentă, nici mai înainte. Încerca să se concentreze în timp ce dregătorul care se ocupa de licitații îi prezenta cifrele de la licitațiile din luna precedentă. Luna februarie mersese bine; Coroana își asigurase vreo cincizeci de mii de mărci. În mod obișnuit, când sosea transportul, Regina alegea marfa cea mai bună, fie pentru uzul propriu, fie pentru a o oferi drept cadou. Însă majoritatea sclavilor ajungeau la licitație, unde participau nobilii din Mortmesne sau antreprenorii bogați, care-aveau să vândă sclavii în schimbul unor prețuri și mai mari, în orașele din nord sau în altele, mai îndepărtate. Licitația producea mereu un profit frumos, dar vânzările mari din februarie nu erau îndeajuns ca s-o scape pe Regină de senzația insistentă de subminare, senzația că apărea o problemă pe care nu-i stătea în putere s-o rezolve. Fata împlinise nouăsprezece ani, nu fusese găsită, iar acum transportul întârzia. Ce însemna asta?

Fără îndoială că Regentul din Tearling făcuse o treabă de mântuială. În primul rând că-i dăduse voie Elysei să trimită fata în exil, pe furiș (deși nici măcar Regina nu prevăzuse o asemenea mișcare... cine s-ar fi gândit că pe Elyssa o duce capul la asemenea șiretlicuri?). Dar după optsprezece ani, fata trebuia găsită. La insistențele ei, Regentul îi contractase în sfârșit pe Cadeni, cu câteva

luni în urmă, dar Regina își dăduse seama, într-un fel, că deja era prea târziu.

— Asta e tot, Maiestate.

Broussard, dregătorul de licitații, își îndesă hârțiile la loc în mapă.

— Prea bine.

Broussard rămăsese în picioare. Își strângea mapa cu amândouă mâinile.

— Da?

— Ați mai aflat ceva de noul transport, Maiestate?

Nici măcar oamenii ei nu-i dădeau voie să uite.

— Când o să aflu ceva, o să aflu și dumneata, Broussard. Mergi și pregătește-te de licitație. Și nu uita să-i cureți de paraziți de data asta.

Broussard se schimbă la față și strânse din dinți pe sub barbă. Își făcea bine treaba și avea o capacitate înnăscută de-a traduce valoarea cuiva într-o sumă de bani. Cu ani în urmă, când licitațiile încă erau o noutate, Reginei îi făcea plăcere să stea într-un balcon mai de jos, pe zece ale fiecărei luni, și să-l urmărească pe Broussard cum stoarce și ultima picătură de câștig din orice gram de omenire. Îi provoca o mare plăcere să vadă cum oamenii din Tear ajung la licitație. Dar, în urmă cu vreo patru-cinci ani, într-o lună, unul dintre oamenii lui Broussard nu se ocupase cum trebuie de deparazitare, așa că, în scurt timp, și Palatul, și câteva case de nobili se umpluseră de păduchi. Regina făcuse în așa fel încât scandalul să nu ajungă public oferind gratis câte-un sclav fiecărei părți lezate; pierderile le-a tăiat din simbria lui Broussard. Incidentul fusese neplăcut, dar, retrospectiv, Regina se bucura că se întâmplase. Nu strica să-l aibă pe Broussard la mână cu ceva, în astfel de momente, când omul uita că nu e decât

un comerciant de carne vie și că, dacă nu era Regina, n-ar avea loc nicio licitație.

Broussard se îndepărtă, ținând de mapă de parc-ar fi fost unicul său copil, iar Reginei îi făcu plăcere să-l vadă cu umerii aplecați într-o poziție ofensată și rigidă. Însă asta nu-i potolea vocile care-i șușoteau în minte întrebarea tăcută care-o frământa de zile întregi: *unde era transportul?* Patru zile de vreme bună și cinci zile de vreme rea. Nu sosise niciodată mai târziu de ziua de cinci ale lunii. Acum era șase martie. Dacă ar fi fost vreo problemă, fie Regentul, fie Thorne o anunțau până-acum. Regina își duse mâna la frunte; simțea cum între tâmpile îi crește o durere de cap. Fiziologia ei progresase într-atât încât nu se-mbolnăvea aproape niciodată. Singura excepție erau durerile de cap, care veneau din senin, fără nicio explicație medicală, și dispăreau la fel de subit.

Și dacă transportul nu mai ajunge deloc?

Regina tresări de parc-ar fi ciupit-o cineva prin rochie. Traficul de carne vie devenise o parte esențială a economiei din Mortmesne, la fel de regulată și așteptată precum marreele. Și Cadare, și Callae le trimiteau sclavi, dar tributurile lor la un loc nu făceau nici cât jumătate din transportul venit din Tear. Cu ajutorul sclavilor vânzuți la prețuri convenabile, fabricile mergeau, nobilimea era mulțumită, iar trezoreria era plină. Orice perturbare în acest proces cauza pierderi.

Regina simți brusc că-i lipsește Liriane. În timp ce ea rămăsese tânără, Liriane îmbătrânise, ca toți ceilalți servitori, și, cu câțiva ani în urmă, își dăduse duhul. Liriane avusese într-adevăr darul prorocirii; nu numai că vedea viitorul, dar înțelegea deopotrivă prezentul și trecutul. Ea ar fi putut să știe ce se petrecea acum în Tear.

Oricât s-ar fi străduit Regina să se convingă că nu-i așa, nu-i dădea deloc pace bănuiala că, indiferent ce anume nu mergea cum trebuie, avea de-a face cu fata. Dacă n-o omorâseră pe drum, însemna că ajunsese deja la Citadelă. Oare o fi reușit Thorne să rezolve problema? Regentul era incompetența personificată, dar Thorne era exact opusul lui. Dacă nici Thorne nu reușise, care era pasul următor? Să scoată tratatul și să pornească războiul? Regina nu vrusese nici prima dată cu tot dinadinsul să invadeze Tearlingul. Să deții un teritoriu străin costă bani, resurse, greutate. Transportul era o soluție mai simplă și mai elegantă.

Și totuși, își dădu seama că nu era chiar cel mai rău lucru din lume să-și mobilizeze armata. Soldații ei nu mai fuseseră la război de la ultimul asediu al Tearlingului. Granițele Regatului Mortmesne nu erau amenințate. Nu mai avusese loc nicio luptă, încă de când Exilații își cloceau conspirația. Chiar și într-o zi proastă, armata din Mort o domina cu ușurință pe cea din Tear, dar exista și posibilitatea ca soldații să se fi lăsat pe tânjală, după atâta pauză. N-ar strica să-i readucă într-o formă mai bună. Cine știe. Dar la acest gând, durerea de cap i se intensifică brusc — era acum un flux constant care i se izbea de pereții craniului.

Dincolo de sala de audiențe începuse un freamăt. Regina se uită în sus și-l zări pe Beryll, șambelanul ei, care se grăbea spre ușile cele mari. Se va ocupa el de tot. După ce murise Liriane, Beryll era cel mai în vârstă și cel mai de încredere dintre servitorii ei, atât de deprins cu dorințele ei încât Regina abia dacă mai trebuia să se preocupe de daravele zilnice din castel. Se uită la ceas și se hotărî să se retragă în camera ei. Avea să ia cina

devreme, apoi se va bucura de unul dintre sclavii ei. De cel înalt, pe care-l luase din ultimul transport venit din Tearling, un bărbat musculos, cu părul negru și des, cu barbă, care arăta ca un fierar. Numai în Tearling erau bărbați așa de înalți.

Regina îi făcu semn lui Eve, una dintre cameristele ei, și-i șopti să i-l aducă pe bărbatul respectiv în dormitor, după spectacol. Eve o ascultă cu o privire cât putu de plăcută, pe care Regina o aprecie. Cameristele ei urau această îndeletnicire; bărbații nu erau mereu cooperanți. Eve avea să-l drogheze și să-i dea un medicament pentru circulație, iar Regina se va bucura de erecția lui cât să scape de visul acela. Drogul nu mai era necesar, desigur; transformarea Reginei mersese deja atât de departe încât nici nu era sigură că mai putea fi rănită. Dar cameristelor nu le spusese asta niciodată, iar acum se bucura. Dacă tot o apucase durerea de cap, voia ca bărbatul să fie maleabil. Se strecură afară din camera de audiențe pe ușa ei privată din spatele tronului și-o porni pe un hol lung, spre apartamentele ei.

Holul era plin cu soldați așezați în șiruri; toți priveau prudent în pământ. Când îi văzu, Regina își mai pierdu din elan. Ultimul raport al Regentului îi adusese la cunoștință că majoritatea străjerilor Elyseiei plecaseră din castel în căutarea fetei. Carroll, Buzduganu, Elston... numele îi erau cunoscute, pentru că învățase că trebuie să-i aibă în vedere. Dacă l-ar fi găsit ea pe Buzduganu înaintea Elyseiei, lucrurile ar fi stat altfel. Safirele dinastiei dispăruseră ca prin farmec — sigur era mâna lui la mijloc. Dacă ar fi reușit măcar să pună mâna pe giuvaieră înainte să moară Elyssa! Probabil că n-ar mai fi durut-o capul, și nici pomeneală să aibă nevoie de pastile.

Dar acum avea să repare tot răul. Va face rost de safire și, când va sosi transportul, probabil că-i va cere Regentului o taxă pentru întârziere de o să-l usture. El o să se plângă și-o să se văicărească, dar o să plătească, iar când se gândi la mutra lui albă, necăjită, îi veni să zâmbească în timp ce se dezbrăca, în așteptarea sclavului. Ajutoarele ei erau foarte rapide; abia intrase în cameră de cinci minute și se și auzi o bătaie la ușă.

— Intră, zise precipitată, nemulțumită că durerea de cap i se întetșea. Poate-i făceau la bucătărie un praf să-l ia, dar praful i-ar alunga somnul mult după ce sclavul își termina prestația, iar somnul era de mare preț în ultima vreme.

Ușa se deschise. Când se întoarse, îl zări pe Beryll și deschise gura să-i ceară un praf pentru migrene. Dar cuvintele i se înnodară în gât. Beryll era alb ca varul, iar ochii îi erau măriți de spaimă. Cu o mână tremurândă ținea strâns un pergament.

— Maiestate, zise el, cu vocea gătuită.

8. Aripa Reginei

E lesne să pierzi din vedere că o monarhie înseamnă mult mai mult decât monarhul din fruntea ei. O domnie de succes este un organism complex, compus din nenumărate piese individuale care lucrează în sincron. Dacă o privim îndeaproape pe Regina Glynn, găsim multe piese aflate în mișcare, dar nu putem supraestima importanța lui Lazarus Buzduganu, Căpitanul Gărzilor Regale și Asasin-Şef. Dacă-l dăm la o parte, întreaga structură se prăbușește.

– Tearling ca națiune militară,
CALLOW MARTIRUL

Când se trezi, Kelsea observă cu încântare că toate pernele decorative fuseseră îndepărtate din patul mamei sale. Din patul *ei*; acum era al ei, și gândul acesta îi făcu mai puțină plăcere. Avea spatele plin de bandaje. Își trecu mâna prin păr și-l simți slinos. Dormise ceva. De această dată, Buzduganu nu mai era în fotoliul din colț; în cameră nu mai era nimeni.

Îi luă câteva minute bune să se ridice în capul oaselor; nu simți că umărul i-ar sângera, dar rana se întindea la fiecare mișcare. Cineva, fără îndoială că Andalie, îi pusese un urcior cu apă lângă pat și un pahar gol. Kelsea bău și-și aruncă câteva picături și pe față. Andalie trebuie c-o spălase de sânge, lucru pentru care-i era recunoscătoare. Îi veni apoi în minte omul pe care-l ucisese și fu ușurată că nu simte nimic.

Se ridică anevoie în picioare și se plimbă prin cameră, să-și încerce rana. În cursul plimbării, descoperi că de capătul patului atârna o frânghie lungă; se întindea până la tavan, unde se strecura prin câteva cârlige, apoi dispărea printr-o mică deschizătură scobită în peretele anticamerei. Kelsea zâmbi și trase ușor de frânghie, apoi auzi sunetele înfundate ale unui clopot.

Buzduganu deschise ușa. Când o văzu ridicată în picioare lângă pat, încuviință din cap.

— Foarte bine. Doctorul a zis c-o să stai în pat cel puțin înc-o zi, dar eu am știut că te cocoloșește.

— Care doctor? Kelsea presupusese că Buzduganu îi oblojise rănila.

— Doctorul pe care l-am chemat pentru aia mică. Nu-mi plac doctorii, dar e un om capabil și probabil că lui i se datorează faptul că rana nu ți s-a infectat. A spus că umărul o să ți se repare încet, dar curat.

— Încă o cicatrice.

Kelsea își frecă ușor gâtul.

— În curând o să mă umplu de cicatrici. Fetița cum se simte?

— Merge spre bine. Doctorul i-a dat mamei niște leacuri care par să-i fi liniștit stomacul, deși a costat o avere. Probabil c-o să aibă nevoie de mai multe mai târziu.

— Sper că l-ai plătit bine.

— Foarte bine, Domniță. Dar nu putem să apelăm mereu la el, și nici la celălalt doctor pe care-l știi. Niciunul nu e de încredere.

— Și ce-o să facem?

— Nu știu încă.

Buzduganu își frecă fruntea cu degetul cel mare.

— Mă tot gândesc la asta.

— Și străjerii care-au fost răniți?

— Fac bine. Vreo doi o să trebuiască să-și limiteze îndatoririle o vreme.

— Vreau să-i văd.

— Eu, unul, nu m-aș duce, Domniță.

— De ce?

— Un Străjer Regal e o ființă trufașă. Cei care-au fost răniți nu și-ar dori să-i vezi așa.

— Cine, eu? întrebă Kelsea, uimită. Eu nici nu știu să țin o sabie în mână.

— Noi nu gândim așa, Domniță. Nu vrem decât să ne facem meseria.

— Și eu ce să fac, să mă prefac că nici n-au fost răniți?

— Da.

Kelsea scutură din cap.

— Barty zicea mereu că bărbații sunt cocoși când vine vorba de trei lucruri: berea, mădularul și mândria.

— Sună exact ca și cum ceva ce-ar fi zis Barty.

— Mă gândeam că se înșală cu privire la mândrie.

— Nu, deloc.

— Și, apropo de mândrie, cine-a aruncat cuțitul?

— Îmi cer scuze, Domniță. A fost scăparea mea privind paza și-mi asum întreaga responsabilitate. Am crezut că te protejăm suficient de bine.

Kelsea rămase fără replică. Buzduganu se uita din toate puterile în pământ, iar chipul brăzdat îi era atât de contorsionat de parc-ar fi așteptat să-i pocnească un bici pe umeri în orice clipă. Nu-și putea ierta faptul că fusese prins cu garda jos. Buzduganu îi spusese că el nu copilărise niciodată, dar Kelsea se îndoia; reacția asta mai ales părea să fi fost rezultatul unei creșteri foarte severe. Kelsea se întrebă dacă și ea arăta la fel de chinuită când nu știa răspunsul la ceva. Vocea lui Buzduganu îi răsună din nou în cap: era patroana lui, nu confesoarea.

— Bănuiesc că lucrezi din greu să afli, nu?

— Da.

— Atunci să trecem mai departe.

Buzduganu își ridică privirea, vizibil ușurat.

— În mod obișnuit, primul lucru pe care l-ar face un nou monarh ar fi să țină o audiență, dar aș vrea să amânăm asta cu vreo săptămână sau două. Nu ești în formă pentru așa ceva și sunt destule de făcut aici.

Kelsea își culese diadema de pe masa de toaletă, cea *kitsch* și o privi atent. Era o bijuterie frumoasă, dar prea fragilă, prea feminină pentru gustul ei.

— Trebuie să găsim coroana adevărată.

— Va fi greu. Mama ta l-a pus pe Carroll s-o ascundă și, crede-mă, îi mergea mintea la din astea.

— Atunci, să ne asigurăm c-o plătim pe târătura aia în schimbul diademei.

Buzduganu tuși să-și dreagă vocea.

— Avem multe de făcut azi. S-o chemăm pe Andalie să te aranjeze.

— Ce impolitețe.

— Să mă ierți, Domniță, dar ai arătat și mai bine de-atât.

De dincolo se auzi încă o bufnitură, atât de tare încât făcu ca perdelele de deasupra patului lui Kelsea să se zgâlțâie.

— Ce se întâmplă acolo?

— Provizii pentru asediu.

— Asediu? Așteptăm vreun asediu?

— Azi e șase martie, Domniță. Mai sunt doar două zile până la termenul stipulat în tratat.

— N-am de gând să mă răzgândesc, Lazarus. Termenul acela nu înseamnă nimic pentru mine.

— Nu sunt sigur că înțelegi până la capăt consecințele acțiunilor dumitale, Domniță.

Kelsea miji ochii.

— Ba eu nu sunt convinsă că dumneata mă înțelegi *pe mine* până la capăt, Lazarus. Știu la ce-am dat naștere. Cine comandă armata?

— Generalul Bermond, Domniță.

— Atunci, să-l chemăm încoace.

— Am trimis deja după el. S-ar putea să-i ia câteva zile s-ajungă; era plecat la granița de sud, în inspecție la garnizoane, și nu călărește așa repede.

— Generalul armatei mele nu călărește repede?

— E olog, Domniță, de la o rană pe care a încasat-o când apăra Citadela de o lovitură de stat, acum zece ani.

— Ah, murmură Kelsea, jenată.

— Te avertizez, Domniță: Bermond va fi dificil. Mama dumitale l-a lăsat mereu să facă ce-l taie capul, iar Regentul n-a avut treabă cu el de ani întregi. S-a obișnuit să ia decizii de unul singur. De asemenea, o să-i repugne gândul de-a discuta strategie cu o femeie, fie ea și Regină.

— Cu atât mai rău. Unde e Tratatul cu Mortmesne?

— E-afară, te-așteaptă să-l cercetezi. Dar cred că va trebui să te resemnezi.

— Cu ce?

— Cu războiul, răspunse Buzduganu sec. Pur și simplu le-ai declarat război celor din Mortmesne, Domniță, și, crede-mă, Regina Roșie o să vină.

— E-un pariu, Lazarus, știu.

— Ține minte, Domniță: nu ești singura care face pariuri. Acum ai pus rămășag pe socoteala unui întreg regat. Sunt mize mari și ar fi bine să fii pregătită să pierzi.

Se duse s-o cheme pe Andalie, iar Kelsea se-așeză pe pat. I se strânsese stomacul. Era clar că Buzduganu începuse s-o înțeleagă, pentru că-i băgase cuțitul acolo unde o durea cel mai tare. Închise ochii și-și imaginează Mortmesne ca pe un pământ vast și întunecat, trezindu-se dintr-un somn prelung și întinzându-se ca o umbră, pe deasupra a tot ce voia ea să construiască.

Carlin, ce mă fac?

Dar vocea lui Carlin îi amuțise în minte și nu veni niciun răspuns.

Tratatul cu Mortmesne stătea desfăcut pe masa mare ce se găsea într-un capăt al sălii de audiențe. Era destul de scurt pentru un document de acest fel: număra doar câteva foi de pergament gros pe care trecerea timpului le înnegrise ușor. Kelsea atinse delicat paginile; era fascinant să vadă inițialele mamei ei, ER, mâzgălite neatent, cu negru, în josul fiecărei pagini. În dreapta erau alte inițiale, mâzgălite în cerneală roșu-închis: RM. Ultima pagină a documentului conținea două semnături: pe un rând, Elyssa Raleigh, scrisă aproape neinteligibil, și pe

altul, Regina din Mortmesne, scrisă citeț, cu aceeași cerneală de culoarea sângelui.

Chiar nu vrea să-i știe nimeni numele adevărat, își dădu seama Kelsea, la o scăpărare a intuiției. E ceva important pentru ea, ca nimeni să nu afle vreodată cine e. Dar de ce?

Kelsea descoperi cu dezamăgire că limbajul tratatului era într-adevăr foarte transparent, așa cum susținuse și Buzduganu. Regatul Tearling se obliga să asigure trei mii de sclavi pe an, împărțiți în douăsprezece transporturi egale. Cel puțin cinci sute trebuiau să fie copii, cel puțin două sute din fiecare sex. De ce era nevoie de atâția copii? Mortmesne primea un procent de copii sclavi și din Callae, și din Cadare, iar copiii nu erau de folos la munci industriale grele sau la minerit, și în Mortmesne nu prea erau ferme. Chiar dac-ar fi fost un număr disproporționat de mare de pedofili pe piață, și tot n-ar fi terminat copiii așa de repede. De ce atât de mulți?

Limbajul lapidar și mecanic al tratatului nu-i ofereea niciun răspuns. Dacă vreun transport nu ajungea în Demesne în cea de-a opta zi a lunii, tratatul îi asigura Regatului Mortmesne dreptul de-a pătrunde neîntârziat în Tearling și de a-și lua ce i se cuvine drept pradă. Însă Kelsea observă că documentul nu stabilea nicio limită asupra duratei acestei intrări și nici nu specifica vreo cerere de retragere când cota va fi fost satisfăcută. Kelsea fu nevoită să constate că Buzduganu avusese dreptate: când oprise transportul, fata îi oferise Reginei Roșii drepturi nelimitate de-a cotropi regatul. Ce fusese în mintea mamei ei de semnase un document atât de părtinitor?

Să fim cinstiți, o avertiză o voce din cap. Nu era nici vocea lui Carlin, nici a lui Barty; Kelsea nu reuși s-o

identifice, dar n-avea încredere în pragmatismul ei. *Tu ce-ai fi făcut, dacă dușmanul pândea la poartă?*

Nici de această dată Kelsea nu avu niciun răspuns. Puse paginile tratatului la un loc într-un teanc ordonat și le-așeză pe biroul din camera mamei sale, cu o stare de rău. Îi veni o idee nouă, de neconceput cu câteva săptămâni în urmă, dar Kelsea pricepuse deja că mintea ei încearcă să se protejeze de dezastre viitoare punând răul înainte. Se întoarse către Buzduganu:

— Mama mea a murit asasinată?

— Au fost câteva tentative, răspunse Buzduganu indiferent, deși lui Kelsea i se păru că indiferența lui e jucată.

— Aproape c-a murit otrăvită cu mătrăgună; cineva i-a strecurat-o în mâncare. Atunci s-a hotărât să te trimită să crești în altă parte.

— Adică m-a trimis de-aici ca să mă protejeze?

Buzduganu se încruntă.

— Dar de ce credeai?

— Nu contează.

Kelsea aruncă din nou o privire către masă și către tratatul din fața ei.

— Aici nu e vorba de nicio loterie.

— Loteria e o treabă internă. La început, mama dumitale a trimis pușcăriași și bolnavi mintal. Dar din asemenea oameni nu scoți sclavi buni, așa că aranjamentul nu i-a convenit prea mult timp Reginei Roșii. Biroul de Recensământ a fost răspunsul unchiului dumitale.

— Nu e scutit nimeni?

— Doar clerul. În rest, nu. Chiar și copiii mici sunt luați. Numele lor ajung la sorți imediat ce sunt înțărcați. Se spune că Regina Roșie îi oferă cadou familiilor sterpe. O vreme femeile au evitat procedura dând sân copiilor

mult după vârsta de înțărare, dar Thorne s-a prins. Are oameni în fiecare sat din regat, care știu totul.

— Îi e credincios unchiului meu?

— Thorne e un om de afaceri. Se înclină încotro bate vântul.

— Și acum încotro bate?

— Spre Mortmesne.

— Atunci să stăm cu ochii pe el.

— Eu stau mereu cu un ochi pe Arlen Thorne, Domniță.

— Cum a murit mama mea, de fapt? Carlin n-a vrut să-mi spună.

— Se spune că din cauza otrăvii, Domniță. Că i-a slăbit inima treptat până ce s-a stins, după câțiva ani.

— Așa se spune. Dar *tu* ce spui, Lazarus?

Buzduganu se uită la ea cu ochii goi.

— Eu nu spun nimic, Domniță. De-asta sunt Străjer al Reginei.

Nemuțumită de răspuns, Kelsea își petrecu restul zilei inspectând Aripa Reginei și întâlnindu-se cu diverși oameni. Începură cu noua bucătăreasă, Milla, o blondă atât de mărunțică încât Kelsea nici nu vru să se gândească cum dăduse naștere fiului ei care-acum avea patru ani. Kelsea înțelese că Milla făcuse ceva neplăcut ca să încropească un trai, fiindcă, după ce-i spusese că singura ei ocupație va fi să gătească, chiar și pentru cei vreo douăzeci și ceva de oameni care ocupau acum Aripa Reginei, se bucură atât de tare încât Kelsea fu nevoită să-și ascundă mâinile în pliurile rochiei, de teamă ca nu cumva femeia să încerce să i le sărute.

Cealaltă femeie care venise cu ei, Carlotta, era mai în vârstă și-avea o față rotundă, cu obraji rumeni. Părea înfricoșată de ceva, dar după câteva întrebări repetate

recunosc că putea să coasă acceptabil. Kelsea îi ceru mai multe rochii negre și Carlotta încuviință că le poate face.

— Deși m-aș descurca mai bine dacă v-aș lua măsurile, Maiestate, se-aventură ea, speriată în același timp de gândul acesta. Și lui Kelsea ideea de a i se lua măsurile i se păru aproape la fel de înfricoșătoare, dar dădu din cap că da, ca s-o liniștească pe femeie.

Se mai întâlni cu câțiva străjeri care nu fuseseră cu ei în călătorie: Caelan, un bărbat cu mutră de bătaș, căruia toți îi ziceau Cae; Tom și Wellmer, ambii arcași. Wellmer părea prea tânăr să fie în Straja Regală. Își dădea silința s-arate la fel de indiferent ca și ceilalți, dar era clar că e agitat; tot la câteva secunde, își schimba greutatea de pe-un picior pe altul.

— Câți ani are băiatul ăla? îi șopti Kelsea lui Buzduganu.

— Wellmer? Douăzeci.

— Ce-ai făcut, l-ai luat de la creșă?

— Majoritatea eram adolescenți când am fost recrutați. Nu-ți face griji pentru Wellmer, Domniță. Dacă-i dai un arc, îți scoate ochiul stâng de-acolo de unde e, chiar și la lumina torțelor.

Kelsea încercă să-mpace prezentarea asta cu imaginea băiatului agitat, albit la față, pe care-l vedea, dar nu reuși. Îl urmă pe Buzduganu pe coridor către una dintre primele camere, care fusese transformată în grabă în creșă. Camera fusese o alegere bună; era una dintre puținele încăperi cu fereastră, așa încât lumina se revărsa în ea și-o făcea să pară mai luminoasă și mai veselă decât era de fapt. Toată mobila fusese trasă la perete, iar pe podea erau împrăștiate tot felul de jucării improvizate: păpuși de cârpă, umplute cu paie care curgeau din toate peticile, săbii de jucărie și o tarabă de lemn făcută pe măsura unui copil.

Kelsea se uită pe furiș înăuntru și zări câțiva copii așezați în semicerc în mijlocul creșei, concentrați asupra unei femei frumoase, cu părul roșcat, pe care Kelsea n-o mai văzuse până atunci. Le spunea o poveste copiilor, ceva despre o fată cu părul extraordinar de lung, întemnițată într-un turn, iar Kelsea se sprijini de tocul ușii, nevăzută, să asculte. Femeia vorbea cu un accent pronunțat de Mortmesne, dar avea o voce puternică și povestea bine. Când prințul fu rănit prin șiretenia unei vrăjitoare, femeia își coborî colțurile gurii și chipul îi fu cuprins de tristețe. Atunci Kelsea o recunoscuse și se întoarse uimită către Buzduganu.

Acesta o îndepărtă de ușă și-i spuse cu o voce joasă:

— A fost o minune cu cei mici. Femeile sunt fericite să-și lase copiii cu ea cât lucrează, chiar și Andalie. E un dar neașteptat; altfel ne-am împiedica de copii prin tot locul.

— Și pe femei nu le deranjează că e din Mortmesne?

— Se pare că nu.

Kelsea mai aruncă o privire pe după cadrul ușii. Acum roșcata mima ceva, arătând cum s-au vindecat ochii prințului, și strălucea la lumina lumânărilor, o cu totul altă făptură decât cea pe care Kelsea o văzuse răvășită în fața tronului.

— Ce-a pățit?

— N-am întrebat-o ce viață a dus cu Regentul, Domniță, asta o privește doar pe ea. Dar dac-ar fi să ghicesc... Își coborî și mai mult vocea. Era jucăria preferată a Regentului, care nu-i dădea voie să facă copii, ca nu cumva să-i strice distracția.

— Ce?

Buzduganu își deschise brațele.

— Femeia n-a făcut un secret din faptul că-și dorește un copil, Domniță, chiar și cu Regentul. Celelalte femei ale unchiului tău luau anticoncepționale de bunăvoie, dar ea nu. Se spune că trebuia să i le strecoare în mâncare. Dar unchiul tău a și promis că, dacă face vreun copil, o să-l omoare; am auzit-o cu urechile mele.

— Înțeleg. Kelsea se mai uită o dată la ea cu grupul de copii. Cum o cheamă?

— Marguerite.

— Cum de-a făcut unchiul meu rost de o sclavă din Mortmesne?

— Roșcatele sunt chiar mai rare în Mortmesne decât în Tearling. Marguerite a fost un cadou pentru unchiul tău din partea Reginei Roșii, oferit acum câțiva ani în semn de mare favor.

Kelsea își lăasă capul pe spate pe peretele holului. Umărul începea să-i zvâcnească.

— Locul ăsta e ca o rană purulentă, Lazarus.

— Era nevoie de cineva la conducere, Domniță, și nu era nimeni.

— Nici măcar dumneata?

— Eu nici atât.

Buzduganu arătă spre ușa deschisă.

— Eu l-aș fi lăsat pe unchiul dumitale să-și păstreze jucăria până aș fi aflat dacă poate fi utilă sau nu. Eu aș fi ajuns la o înțelegere cu Regina Roșie înainte să opresc transportul.

— Am auzit ce-ai zis mai devreme.

— Știu că m-ai auzit, Domniță. Nu mă înțelege greșit, Domniță. N-am spus că alegerile tale sunt corecte sau greșite, doar că era nevoie de dumneata ca să faci lucrurile pe care le-ai făcut, și până acum n-ai fost aici.

Nu era nici urmă de reproș în vocea lui. Kelsea își potoli iritarea, însă umărul îi zvâcni din nou, de data asta mai tare, și se întrebă cum naiba se făcea că simplul fapt că stătea în picioare pe hol reușise să-i agraveze durerea.

— Trebuie să stau jos.

În cinci minute, străjerii mutară fotoliul mare și comod din dormitor în sala de audiențe, unde-l așezară în siguranță cu spatele la un perete.

— Iată tronul meu, șopti Kelsea sec.

— Nu putem să asigurăm securitatea în sala tronului în acest moment, Domniță, răspunse Buzduganu. Are prea multe intrări, iar galeria aia nenorocită e imposibil de supravegheat dacă n-avem mai mulți străjeri. Dar am putea să mutăm tronul aici pentru o vreme.

— Mi se pare de-a dreptul inutil.

— Poate că e, poate că nu. Coroana pe care-o ții pe cap e la fel de inutilă, dar știu că-i recunoști valoarea. Poate că și un tron servește același scop.

Kelsea înclină capul și căzu pe gânduri.

— O să trebuiască să țin o audiență, așa ai spus.

— Da.

— Bănuiesc că nu se poate din fotoliu.

— Ai putea, răspunse Buzduganu, cu urma unui zâmbet în colțul gurii. Ar fi o întorsătură neobișnuită pentru monarhia Raleigh. Dar, indiferent pe ce scaun stai, încăperea asta e mult mai ușor de apărut și de controlat. N-are decât o singură intrare publică în Aripa Reginei, un coridor lung fără ieșiri. L-ai văzut când am venit.

— Nu mi-l amintesc.

— Pentru că erai aproape moartă de ambele dăți când te-am purtat prin el. Sunt multe căi de acces spre această aripă, dar sunt bine păzite și numai eu le cunosc pe toate.

Coridorul de-afară ne oferă controlul asupra cui intră și iese.

— În regulă. Kelsea se lăasă în jos în fotoliu, grijulie. Iar îmi curge sânge?

Se-aplecă și-i permise lui Buzduganu să se uite sub bandajul care-i înfășa omoplatul.

— Nu curge sânge.

— Simt că va trebui să dorm din nou, și repede.

— Încă nu se poate, Domniță. Trebuie să te întâlnești cu toți în același timp, ca să nu se simtă nimeni desconsiderat. Buzduganu îi făcu semn din deget lui Mhurn să se-apropie: Cheamă-i pe Venner și pe Fell.

Mhurn se făcu nevăzut și Kelsea se relaxă în fotoliu. Andalie rămase în picioare lângă perete, la dreapta ei; părea hotărâtă să rămână acolo. Kelsea se gândi că Buzduganu avea să obiecteze, dar acesta nici n-o băgă în seamă, iar Kelsea înțelese că și ea trebuia să facă la fel. După atâția ani în care singurele persoane din viața ei fuseseră Carlin și Barty, acum era înconjurată de atâția oameni încât unii dintre ei trebuiau să fie invizibili.

— Când putem să-i aducem aici pe Barty și pe Carlin?

Buzduganu ridică din umeri:

— Peste câteva săptămâni. O să dureze ceva până să-i găsim.

— Sunt într-un sat pe nume Petaluma, lângă granița cadareză.

— A, păi atunci e mai simplu.

— Aș vrea să fie aici, îi spuse Kelsea. Și chiar voia; nici nu-și dăduse seama până atunci cât de mult voia. Simți brusc că i-e dor de Barty, de mirosul lui curat, de piele, și de pliul dintre sprâncene când zâmbea. Cât despre Carlin... nu prea i-era dor de Carlin. De fapt, se temea de

clipa când se va afla în fața ei și va trebui să-i explice ce făcuse. Dar Carlin și Barty veneau la pachet.

— Aș vrea să vină cât se poate de repede.

— Dyer e omul cel mai potrivit pentru asemenea misiuni, Domniță. O să ne ocupăm de asta când se întoarce.

— De unde să se întoarcă?

— L-am trimis eu cu o treabă.

— Ce treabă?

Buzduganu oftă și închise ochii:

— Domniță, fă-mi o favoare și lasă-mă să-mi fac meseria.

Kelsea își reținu încă o întrebare, iritată că fusese redusă la tăcere, și trase cu ochiul la cei patru străjeri staționați în dreptul pereților camerei. Unul era Galen, pe care Kelsea nu-l mai văzuse până atunci fără cască. Părul îi era un pământuf grizonant și, în mod ciudat, ridurile de pe chip păreau chiar mai proeminente la lumina torțelor decât se arătaseră în pădure. Avea cel puțin patruzeci și cinci de ani; trebuie să fi fost în Straja mamei ei de ani buni. Kelsea cântări acest gând puțin, apoi îl puse bine.

Ceilalți trei erau Elston, Kibb și Coryn, pe care-i cunoscuse de asemenea în timpul călătoriei. Ei nu erau la fel de în vârstă precum Galen, dar, oricum, aveau mai mulți ani decât ea. Kelsea și-ar fi dorit ca un număr mai mare dintre străjerii ei să fie mai tineri; faptul că era tânără nu făcea decât s-o facă să se simtă și mai izolată aici. Toți cei patru străjeri își fereau privirile de-a ei, un obicei care, presupunea, era regulamentar, dar care i se părea și degradant. După un minut, se săturase să nu se uite nici-meni la ea, așa că strigă până în celălalt capăt al camerei:

— Kibb, ce-ți mai face mâna?

Kibb se întoarse spre ea, cu privirea în pământ, refuzând s-o privească în ochi.

— Bine, Domniță.

— Lasă-l în pace, mormăi Buzduganu.

Pe hol răsunară câțiva pași precipitați; în cameră își făcură apariția doi bărbați, îmbrăcați amândoi în hainele cenușii tipice Străjerilor. Unul era înalt și uscat, iar celălalt era scund și grăsun, dar amândoi se mișcau cu grația și lejeritatea pe care Kelsea le asocia cu luptătorii de profesie, mai ales cu Buzduganu. Felul în care se deplasau împreună arăta că sunt obișnuiți să se miște în pereche. Când se-alecară până în pământ în fața ei, păru că făceau dinadins o coregrafie. Kelsea ar fi putut să creadă că sunt gemeni, numai că cel înalt era cu vreo zece ani mai în vârstă decât cel scund.

În urma lor veni Mhurn, care-și luă din nou locul la ieșirea spre coridor. Trecuse mai mult de-o săptămână de când se întorseseră în Citadelă, dar Kelsea observă ușor îngrijorată că Mhurn nu părea deloc să fie mai odihnit decât atunci când călătoreau prin țară. Fața lui arăta tot ca un oval palid la lumina torțelor, iar cearcănele întunecate din jurul ochilor i se vedeau de la distanță. De ce nu dormea?

— Venner și Fell, Domniță, anunță Buzduganu, atrăgându-i atenția la cei doi oameni din fața ei. Maeștrii dumitale armurieri.

Când cei doi se ridicară din plecăciune, Kelsea se întinse să dea mâna cu ei. Bărbații fură surprinși, dar îi întinseră mâinile. Fell, cel scund, avea o cicatrice urâtă pe pometele obrazului; rana fusese cusută prost sau chiar deloc. Lui Kelsea îi veni în minte rana ei, de cusăturile anapoda ale lui Buzduganu pe care le avea la gât, și dădu din cap să

îndepărteze gândul nedorit. Umărul îi zvâcnea constant, amintindu-i că era momentul să se întoarcă în pat.

Buzduganu se-așteaptă să rămân în picioare, se gândi ea cu încăpățănare. Și așa o să fac.

— Așadar, măștri armurieri, ce anume faceți?

Cei doi se uitară unul la altul, dar Fell răspunse primul:

— Eu supraveghez armele și garnizoana pentru straja Maiestății Voastre, răspunse Fell.

— Eu supraveghez antrenamentele, adăugă Venner.

— Puteți să-mi faceți rost de-o sabie?

— Avem mai multe săbii din care puteți alege, Maiestate, răspunse Fell.

— Nu, nu o sabie de paradă, deși știu că trebuie să am și una de-asta. O sabie făcută pe măsura mea, pe care s-o pot mânui.

Cei doi făcură ochii mari, apoi se uitară în mod reflex la Buzduganu, ceea ce-o enervă pe Kelsea atât de tare încât își înfipse unghiile în materialul moale din care era făcut fotoliul. Însă Buzduganu nu făcu decât să ridice din umeri.

— Pe care s-o mânuiți, Maiestate? întrebă Fell în cele din urmă.

Kelsea se gândi la Carlin și la cât de dezamăgită se arăta când Kelsea se enerva. Își mușcă tare obrazii pe dinăuntru.

— Voi avea nevoie de-o sabie și de-o armură pe măsura mea. Și aș vrea și să fiu instruită.

— Să luptați cu sabia, Maiestate? întrebă Venner, vizibil oripilat.

— Da, Venner, să lupt cu sabia. Am învățat cum să mă apăr cu cuțitul, dar la săbii nu mă pricep.

Se uită spre Buzduganu, să vadă cum i se pare ideea și-l văzu că dă din cap, cu fața încrețită de un zâmbet fin. Aprobarea lui o liniști, așa că-și mai îndulci vocea.

— N-am de gând să le cer altora să moară pentru mine în timp ce eu nu fac nimic. De ce să nu învăț și eu să lupt?

Cei doi deschiseră gura să vorbească, dar se opriră. Kelsea le făcu semn să continue, și Fell zise în cele din urmă:

— E vorba doar de aparențe, Domniță, dar aparențele sunt importante pentru o regină. Dacă mânuiți sabia nu e... maiestuos.

— Nu pot să fiu maiestuoasă dacă-mi pierd viața. Iar în ultima vreme a trebuit să mă apăr de prea multe ori ca să mă mulțumesc doar cu cuțitul.

— Trebuie să vă luăm măsurile, Domniță, răspunse Fell, îndărătnic. Și s-ar putea să ne ia ceva timp până vom găsi un fierar care să facă armuri pentru femei.

— Atunci, căutați mai repede. Puteți pleca.

Cei doi dădură din cap, se înclinară și plecară pe hol; Venner îi șopti ceva lui Fell pe drum, iar Buzduganu râse zgomotos după ce aceștia dispărură după colț.

— Ce-a zis?

— Că nici nu puteai să semeni mai puțin cu mama ta. Kelsea zâmbi, dar era un zâmbet obosit.

— Bănuiesc că rămâne de văzut. Cine mai e?

— Arliss, trezorierul. Regentul a formulat și el o cerere să-ți vorbească; e o bătaie de cap inutilă, dar e mai bine să scăpăm de el.

Kelsea suspină, cu gândul la patul ei cel moale și la o cană de ceai fierbinte, cu frișcă. Tresări și-și dădu seama că începuse să picotească în scaun; Andalie nu mai era

acolo, iar Buzduganu tot aștepta. Se îndreptă și se frecă la ochi.

— Să ne ocupăm de Regent mai întâi, și apoi de trezorer.

Buzduganu pocni din degete către Coryn care dădu din cap și se strecură spre bucătărie.

— Apropo de unchiul dumitale, trebuie să te-anunț că se află într-o stare sensibil sărăcită în ultima vreme.

— Nu mai pot de milă.

Andalie apără la loc, discret, și-i întinse lui Kelsea o cană aburindă cu un lichid lăptos. Kelsea îl mirosi prudent și simți miros de ceai negru cu frișcă. Se uită spre Andalie, care își reluase locul lângă perete, privind liniștită în zare.

— Ce vreau să spun, continuă Buzduganu, e că, după părerea mea, Regentul se simte nedreptățit de deciziile mele. I-am confiscat majoritatea posesiunilor.

— În numele meu?

— Dumneata dormeai.

— Totuși ai acționat în numele meu. Poate data viitoare aștepți până mă trezesc.

Buzduganu se uită la ea și Kelsea-și dădu seama că pentru el era un moment gen „rochii și păpuși“. Oftă.

— Și ce posesiuni i-ai confiscat?

— Bijuterii, niște alcool și niște statui de prost gust. Niște tablouri uimitor de urâte, farfurii de ...

— Bine, Lazarus, te las să-ți vezi de treabă în pace, așa cum ai vrut. Se uită în sus la el. Ar trebui să-mi fii recunoscător.

Buzduganu se înclină:

— Mulțumirile mele cele mai umile, Luminăția Voastră...

— Tacă-ți fleanca.

Buzduganu rânji, apoi continuă să aștepte lângă perete, până când de-a lungul sălii de audiențe se-auzi un pocnet surd, venind dinspre ușile duble de pe peretele vestic. Ușile măsurau aproape șase metri înălțime și nu erau doar încuiate, ci erau zăvorâte și cu scânduri grele de stejar, potrivite la înălțimea genunchilor și capului unui om. Kibb deschise un vizor mic pe ușa din dreapta, în timp ce Elston bătu scurt în cea din stânga. De-afară se-auziră trei bătăi în replică, al căror ecou se lovi de peretele din est și se întoarse, iar Elston răspunse la fel.

Kelsea rămase fascinată de acest sistem. Elston șopti ceva, aparent mulțumit, iar el și Kibb puseră mâna pe scânduri și le retraseră. Era o adevărată luptă; chiar și de unde stătea ea, Kelsea vedea cum pe brațele uriașe ale lui Elston se profilează venele.

— E un sistem bun, îi spuse lui Buzduganu. Bănuiesc că tu l-ai gândit, nu?

— Detaliile le-am gândit eu, dar ideea inițială i-a aparținut lui Carroll. Schimbăm bătăile în fiecare zi.

— Pare cam mare efortul pentru un singur musafir. De ce nu-l aduc înăuntru tot pe unde-a ieșit Coryn?

Buzduganu îi aruncă o privire de-a lui plină de înțeles.

— Ah.

— Sunt foarte puțini cei care cunosc unele dintre aceste culoare, Domniță, dar aș fi foarte surprins dacă Regentul ar fi catadicsit să se dea jos din pat vreodată cât să descopere măcar un sfert din cât știu eu.

— Înțeleg. Ar trebui să închidă cineva ușa către creșă. Nu vreau s-audă Marguerite discuția asta.

Buzduganu pocni din degete către Mhurn, care porni într-acolo. Pentru Kelsea pocnitul din degete constant

ar fi fost înjositor, dar era clar că străjerii nu-l vedeau așa; de fapt, păreau chiar să se mândrească cu faptul că Buzduganu nu le dădea ordine explicite. Elston și Kibb se proptiră cu umerii în uși și le-mpinseră, iar Kelsea zări un tunel larg, luminat de multe torțe, care cobora lin câteva zeci de metri, apoi dispărea după un colț. Își aminti de tunel, dar parcă nu ținea minte să fi mers prin el. Nu, Buzduganu fusese obligat s-o care pe pantă în sus. De ce ar crea cineva un deal artificial în interiorul unei clădiri?

Din motive de apărare, normal, îi răspunse Carlin. Gândește, Kelsea. Pentru ziua când vor veni la Citadelă cu furci și topoare și vor cere capul tău.

— Ce gând vesel, șopti Kelsea. Mulțumesc.

— Ce spui, Domniță?

— Nimic.

Prin uși apăru Regentul, escortat de Coryn. Kelsea citi tot ce trebuia să știe în poziția relaxată a lui Coryn: nu se aștepta ca Regentul să-i facă probleme. Nici măcar nu dusesese mâna spre sabie.

Regentul era tras la față și buhăit și purta o cămașă și niște pantaloni asortați de aceeași culoare portocalie hi-doasă ca mai înainte. Pe măsură ce se-apropia, Kelsea era tot mai încredințată că avea în fața ochilor niște haine care nu mai fuseseră spălate de mult timp; pe cămașă, acolo unde burta dolofană începea să-i descrească, erau niște urme de mâncare care formau o crustă, iar pe piept era improșcat cu ceva ce părea să fie vin. Dar se obo-sise vizibil să-și aranjeze barba, care se revărsa în aceiași cârlionți nefirești — un efect pe care nu l-ar fi putut crea decât cu drotul.

Când se aflau la patru metri și ceva de fotoliu, Coryn întinse mâna și-l apucă pe Regent de braț:

— Nu faci niciun pas mai departe, ai priceput?

Regentul dădu din cap că da. Kelsea își aminti brusc că numele lui de botez era Thomas, dar nu reușea să coreleze numele cu persoana pe care-o avea în față. Thomas era un nume pentru coruri și îngerii, un nume biblic. Regentul avea o sclipire de șobolan în ochi și era clar că venise înarmat cu un plan.

Când Kelsea avea paisprezece ani, Carlin îi comandase, fără nicio avertizare și fără explicații, să-și întrerupă orice alte teme și să citească Biblia. Kelsea se mirase; Carlin nu făcea un secret din disprețul ei față de Biserică și nici nu țineau simboluri religioase în casă. Dar era o sarcină școlară, așa încât Kelsea a citit, supusă, toată ediția groasă și prăfuită scoasă sub Regele James care de obicei se odihnea în colțul cel mai de sus al ultimului raft. Îi luase cinci zile s-o termine și-a presupus că terminase cu ea, dar se înșelase. Carlin petrecuse restul săptămânii (care lui Kelsea îi rămăsese în minte drept Săptămâna Bibliei) punându-i întrebări din Biblie, privind personajele, evenimentele și învățăturile, iar Kelsea fusese nevoită să coboare iarăși tomul din bibliotecă, nu doar o dată, ci de multe ori. În fine, după trei-patru zile de lucru cu Biblia, au terminat, iar Carlin i-a spus lui Kelsea că poate să pună cartea la loc pentru totdeauna.

— Cum se face că ai o Biblie atât de frumoasă? a întrebat-o Kelsea.

— Biblia e o carte, Kelsea, o carte care a influențat omenirea timp de mii de ani. Merită să fie păstrată într-o ediție bună, ca orice altă carte importantă.

— Dar crezi că e adevărată?

— Nu.

— Atunci de ce mi-ai dat-o s-o citesc? a întrebat Kelsea, plină de resentimente. Nu fusese o carte din cale-afară de bună și era *greă*; o târâse dintr-o cameră în alta zile în șir.

— Care e ideea?

— Să-ți cunoști dușmanul, Kelsea. Chiar și o carte poate fi periculoasă dacă încape pe mâna cui nu trebuie, iar când se întâmplă astfel, dai vina pe-acela, dar citești și cartea.

Kelsea nu înțelesese ce voia să spună Carlin, dar după ce zărise crucea de aur de deasupra Arvathului, începuse să-și facă o idee mai clară. Se îndoia că unchiul ei citise vreodată Biblia, dar, în timp ce-l fixa cu privirea acum, își mai aminti ceva din Săptămâna Bibliei: Thomas nu fusese doar Apostolul Toma. Mai fusese și Toma Necredinciosul. Poate că Regina Arla se uitase la el când i l-au pus pentru prima dată în brațe și văzuse și ea exact ce vedea Kelsea acum: slăbiciune, cu atât mai periculoasă cu cât era combinată cu un sentiment că i se cuvine totul.

E ultima ta rudă rămasă în viață, protestă o voce din mintea ei. Ea însă fu amuțită de un val de furie în fața căruia și loialitățile de familie, și curiozitatea păleau. Kelsea făcuse socoteala. Mama ei murise cu șaisprezece ani în urmă, iar unchiul ei fusese la conducere încă de-atunci. Șaisprezece ani înmulțit cu trei mii însemna patruzeci și opt de mii de cetățeni ai Regatului Tearling livrați de unchiul ei ca să-și scape pielea. Nu văzu nici urmă de regret pe fața lui, doar privirea șocată a unui om căruia i se făcuse rău. Valora atât de puțin, însă era convins că lumea întreagă îi e datoare cu compensații.

Cum se face că înțeleg atâtea lucruri? se întreabă Kelsea. În chip de răspuns, safirul de la gât îi tremură ușor și

emise un fior de căldură care păru să i se răspândească în piept. Kelsea era uimită, dar mai puțin șocată decât fusese zilele trecute pe Pajiștea Citadelei. Poate că-și făcea iluzii, dar simțea că ajunsese să înțeleagă bijuteria, fie și doar puțin. De câteva ori deja, observase că răspundea stărilor ei, dar câteodată părea și că-i solicită atenția. Acum ar fi putut să jure că obiectul îi spunea să-și vadă de treaba ei.

— Ce dorești, unchiule?

— Am venit s-o rog pe Maiestatea ta să-mi permită să rămân în Citadelă, răspunse Regentul; vocea nazală îi răsună în încăpere într-un discurs ce părea pregătit dinainte.

Cei patru străjeri, deși rămăseseră pe poziții la perete, nu se mai uitau în altă parte; de fapt, Mhurn îl urmărea pe Regent cu expresia îngustă, în expectativă, a unui câine flămând.

— Sunt de părere că exilarea mea a fost incorectă și nefondată. În plus, confiscarea bunurilor mele a avut loc de o manieră clandestină, așa încât n-am avut ocazia să-mi pledez cazul.

Kelsea ridică din sprâncene, mirată de vocabularul lui, și se-aplecă spre Buzduganu:

— Cum să mă ocup de asta?

— Cum vrei, Domniță. Am și eu nevoie de distracția asta.

Kelsea se întoarse către unchiul ei.

— Cum sună cazul?

— Poftim?

— Ai spus că n-ai avut ocazia să-ți pledezi cazul. Cum sună cazul?

— Multe dintre lucrurile pe care străjerul tău le-a luat din aripa mea erau cadouri. Cadouri personale.

— Așa, și?

— Și Coroana n-are niciun drept asupra lor. Nu erau în proprietatea Coroanei.

— Coroana are dreptul să confiște orice pătrunde în Citadelă, interveni Buzduganu. Kelsea aprobă din cap, deși regula era o noutate pentru ea.

— Are dreptate, unchiule. Inclusiv bibelourile tale de duzină din Mortmesne.

— Nu erau doar bibelouri de duzină, nepoată dragă. Mi-ai luat și femeia mea cea mai bună.

— Marguerite se află acum sub protecția mea.

— A fost un cadou, și-ncă unul foarte valoros.

— E-adevărat, răspuse Kelsea, cu un zâmbet larg. E foarte valoroasă. Sunt sigură că mă va servi bine.

Gâtul Regentului fu cuprins de o roșeață care-i urca rapid spre bărbie. Carlin îi spusese mereu lui Kelsea că majoritatea bărbaților sunt precum câinii, dar ea n-o crezuse; citise prea multe cărți bune scrise de bărbați. Dar acum vedea că, parțial, avusese dreptate și Carlin.

— Poate când mă satur de Marguerite, o să-i redau libertatea. Dar deocamdată îi place aici.

Regentul se uită spre ea, cu mirarea întipărită pe față.

— Aiurea!

— Ba da, te asigur, e foarte mulțumită, răspuse Kelsea, voioasă. Ce să vezi, nici nu e nevoie s-o leg!

Elston și Kibb începură să chicotească.

— Cățeaua aia n-ar fi mulțumită niciunde! mârâi Regentul, împrôscând cu salivă.

— Ai grijă cum vorbești în fața Reginei, lătră Buzduganu. Dacă nu, te leg, îți fac fundă și te-arunc din Citadelă chiar acum. Spectrul poate să-ți folosească oasele pe post de tacâmuri.

Kelsea-i luă vorba.

— Să înțeleg c-ai venit doar să ridici problema Margue-ritei? Pentru că nimeni nu e dispus să se certe pe grămada aia de artefacte spectaculos de proaste.

Regentul rămase cu gura căscată.

— Picturile mele sunt făcute de Powell!

— Cine e Powell ăsta? întrebă Kelsea către toți cei din cameră.

Nu răspunse nimeni.

— E un pictor bine-cunoscut din Jenner, insistă Regentul. A trebuit să *colecționez* toate aceste tablouri!

— Atunci, poate-ți vom permite să licitezi pentru cele pe care nu le putem vinde.

— Și statuile?

Atunci luă cuvântul Coryn:

— Statuile se vor vinde, Maiestate. Majoritatea sunt destul de proaste, dar materialele din ele sunt scumpe. Bănuiesc că cineva le-ar putea topi.

Regentul luă o mină jignită.

— Am primit asigurări că valoarea acestor statui se va aprecia cu timpul.

— De la cine ai primit aceste asigurări? întrebă Kelsea. De la cel care ți le-a vândut?

Regentul deschise gura să vorbească, dar nu scoase niciun sunet. Kelsea începu să se bâțâie în scaun, pierzându-și răbdarea. Nu era nicio distracție și oboseise din nou. Totuși, le amuzase o vreme pe gărzile ei, iar asta era ceva. Elston și Kibb zâmbeau cu gura pân-la urechi, Coryn se străduia să-și ascundă rânjetul și chiar și Mhurn părea treaz pentru prima dată.

— Grămada dumitale de gunoi rămâne la mine, unchiule. Nu-mi pot imagina ce argumente ai putea să aduci în chestiunea alungării, dar dacă ai vreunul, te ascult.

— Îți pot fi de mare folos, nepoată dragă, răspunse Regentul, schimbând placa atât de brusc încât Kelsea se întrebă dacă nu cumva până acum dăduse ocol adevăratului subiect.

— Cum poți să-mi fii de folos?

— Știu multe lucruri pe care ai vrea să le afli.

— Devine plictisitor, Maiestate, îi întrerupse Buzduganu. Dă-mi voie să-l arunc afară din Citadelă și gata.

— Stai. Kelsea ridică mâna. Ce lucruri știi, unchiule?

— Știu cine e tatăl tău.

— Nu știe nimic, Domniță, mârâi Buzduganu.

— Normal că știu, nepoată dragă. Regentului îi sclipiră ochii. Și știu multe alte chestii despre mama ta care te-ar interesa. Aștia nu-ți spun, nu? Au depus jurămintele. Dar eu nu fac parte din Straja Reginei. Eu știu tot ce-ai vrea să afli despre Regina Elyssa și pot să-ți spun tot.

Dacă din ochii străjerilor ar fi scăpărat săbii, Regentul ar fi fost străpuns din toate părțile. Kelsea se întoarse spre Buzduganu și văzu că are chipul cuprins de durere; făcea o figură teribilă.

Dar vreau să aflu, se gândi ea, nefericită. Voia să știe care anume din șirul aparent nesfârșit de bărbați din viața mamei ei îi fusese tată; voia să știe cum fusese mama ei în realitate. Poate nu totul era așa cum părea. Se agăța de idei, întrebându-se dacă nu existau calități care ar fi reabilitat-o pe maică-sa, lucruri pe care nimeni altcineva nu le mai știa. Dar existau și pericole ascunse — Kelsea îi aruncă unchiului ei o privire rece.

— Și ce vrei în schimb, Șeherezado? Azil politic în Citadelă?

— Nu, vreau să fiu implicat, să contribui la guvernare. Am și informații importante despre Regina Roșie.

— Chiar vrei să jucăm jocul ăsta? Ai încercat să mă asasinezi, unchiule. Nu ți-a mers, te iert, dar nu mă pot apropia de tine.

— Ce dovezi ai?

Buzduganu făcu un pas în față:

— Doi străjeri de-ai tăi au mărturisit deja și te-au denunțat, păcăliciule.

Regentul făcu ochii mari, dar Buzduganu nu terminase ce-avea de spus.

— Și nici măcar n-am vorbit de asasinii Caden pe care i-ai plătit acum trei luni s-o ucidă pe Regina.

— Asasinii Caden nu-i dezvăluie niciodată pe cei care-i angajează.

— Sigur că-i dezvăluie, prostănacule. Trebuie doar să-l prinzi pe cel mai potrivit dintre ei într-o stare bună și să-i dai destulă bere. Am toate dovezile de care am nevoie. Poți să te consideri norocos că te mai afli aici.

— Și atunci de ce mă aflui aici?

Buzduganu deschise gura să-i răspundă, dar Kelsea îi făcu semn din mână să tacă, simțind cum i se strânge inima. Nu putea să-i accepte oferta, indiferent cât de mult și-ar fi dorit să afle acele lucruri. Unchiu-său n-ar face decât să încerce să recapete tot ce pierduse; era clar din felul în care-și arunca privirea prin cameră. Nu-l cunoștea deloc, dar îi era cunoscut caracterul lui. N-ar fi încetat să comploteze niciodată. Nu se putea avea încredere în el.

— Adevărul este, unchiule, că nu te consider suficient de important încât să te închid. Kelsea zâmbi și arătă spre Coryn: De exemplu, Coryn.

Regentul se întoarse mirat către Coryn, de parc-ar fi uitat că acesta se afla în spatele lui. Coryn păru el însuși mirat.

— Aș putea să-i iau lui Coryn tot ce are, hainele, banii, armele și femeile pe care le-o fi având dosite pe undeva...

— Da, o grămadă, zise Coryn vesel.

Kelsea zâmbi, îngăduitoare, și continuă:

— ...dar tot Coryn ar fi un om extrem de valoros și util. Se opri puțin, suficient cât Regentul să înțeleagă ce urmează: Dar uită-te la dumneata, unchiule. Odată despuiat de haine, de femei și de străjeri, ești un trădător cu infracțiunile la vedere pentru toată lumea. Ești un nimic. Ar fi păcat de celulă dacă te-aș ține la arest.

Regentul se răsuci pe călcăie atât de brusc, încât Buzduganu sări în fața lui Kelsea, cu mâna pe sabie. Dar Regentul rămase locului o clipă, cu spatele la ei și cu umerii ridicați.

— Sentința mea rămâne valabilă, Unchiule. Acum ai douăzeci și cinci de zile să părăsești Citadela. Coryn, escortează-l înapoi.

— N-am nevoie de escorta ta! mârâi Regentul și se întoarse cu fața la ea. Avea ochii holbați de furie, dar în ei se citea și durere, o durere adâncă — chiar mai adâncă decât intenționase Kelsea, care simți brusc nevoia să-și ceară scuze, însă aceasta dispăru când Regentul continuă să vorbească:

— Te zbați în derivă în ape adânci, fetițo. Nici măcar Buzduganu al tău nu cred că înțelege cât de adânci. Regina Roșie știe ce-ai făcut; i-am trimis un mesager eu însumi. Pentru că ai intervenit în negoțul lor cu sclavi, o să vină încoace și-o să strivească țara asta ca pe-un gândac.

Apoi Regentul aruncă o privire în spatele lui Kelsea și amuți, cu ochii larg deschiși și plini de groază.

Kelsea se întoarse și-o văzu pe Marguerite în spatele ei. Gâtul nu i se vindecase încă; din urmele de

laț îi mai rămăsese un cerc adânc, purpuriu, vizibil chiar și la lumina torțelor. Era-mbrăcată cu o rochie maro fără nicio formă, probabil ceva împrumutat, dar chiar și-așa era o dovadă indisputabilă că nu haina-l face pe om: Marguerite era Elena din Troia, înaltă și impunătoare, cu părul ca o flacăra în lumina torțelor, și-l fixa pe Regent cu o privire care-i făcu lui Kelsea pielea de găină.

— Marguerite? Întrebă Regentul. Toată aroganța de până atunci îl părăsise; acum se uita la Marguerite plin de o dorință atât de dezolantă încât părea un vițel. Marguerite, mi-a fost dor de tine.

— Nu știu cum de-ți permiți să-i vorbești, sări Kelsea, dar n-o să mai faci asta fără permisiunea mea.

Chipul Regentului se întunecă, dar tăcu, fără să-și mai ia ochii de la Marguerite, care se mai uită și ea la el ceva vreme, apoi țâșni în față, ceea ce-i făcu și pe Buzduganu, și pe Coryn să ducă mâna la săbii. Dar Marguerite nici nu-i băgă în seamă, merse țintă spre fotoliul lui Kelsea și se-așeză la picioarele ei.

Regentul se mai holbă la întorsătura asta, cu fața înghețată de șoc. Apoi chipul i se contorsionă în ura cea mai pură.

— Ce i-ai dat?

— Nimic.

— Cum ai cumpărat-o?

— În primul rând, eu nu i-am legat o funie în jurul gâtului.

— Să-ți fie de bine. Cățeaua asta ți-ar tăia gâtul cu aceeași ușurință cu care-ți zâmbește. Îi aruncă apoi Margueritei o căutătură cruntă: Dracu' să te ia, curvă din Mortmesne ce ești!

— Nu se teme nimeni de blestemele tale, porc din Tearling ce ești, îi răspunse Marguerite în limba din Mort. Te-ai blestemat singur.

Regentul rămase cu ochii la ea și cu o expresie tâmpă pe figură. Kelsea scutură din cap, dezgustată: nici măcar nu vorbea limba din Mort.

— Nu mai avem nimic să-ți spunem, unchiule. Ieși afară și mult succes în peregrinările prin țară.

Regentul îi mai aruncă Margueritei o ultimă privire îndurerată, apoi se întoarse pe călcâie și plecă în mare grabă, cu Coryn după el. Elston și Kibb deschiseră ușile exact atât cât să se poată strecura Regentul printre ele, iar Marguerite așteptă să le închidă la loc și se ridică în picioare, vorbind repede în limba din Mort:

— Trebuie să mă întorc la copii, Maiestate.

Kelsea încuviință din cap. Avea multe întrebări să-i pună Margueritei, dar nu era momentul; o privi cum se retrage pe hol, apoi se lăsă moale în fotoliu.

— Spune-mi că asta a fost tot.

— Trezorerul, Domniță, îi aminti Buzduganu. Ai promis c-o să te întâlnești și cu el.

— Doamne, ești un exploator redutabil, Lazarus.

— Adu-l pe Arliss! strigă Buzduganu. Doar câteva minute, Maiestate. E important. Legăturile personale creează loialitate, știi bine.

— Putem avea încredere în trezorerul unchiului meu?

— Te rog, Domniță. Unchiul tău nici n-a avut trezorer, avea doar o turmă de pivniceri care de obicei erau beți morți în timpul serviciului.

— Și atunci cine e Arliss ăsta?

— Eu l-am ales pentru slujba asta.

— Cine este?

— E un om de afaceri local, se pricepe la bani.

— Ce fel de om de afaceri?

Buzduganu își încrucișă brațele — un gest prea afectat pentru el.

— Dacă e musai să știi, află că face cărțile³.

— Face cărți? Confuzia lui Kelsea se transformă repede în entuziasm. Dar mi-ai spus că nu există tipografi. Cum face cărțile? De mână?

Buzduganu se holbă la ea o clipă, apoi izbucni în râs. Kelsea înțelese de ce nu râdea mai des: râsul lui era un lătrat ca de hienă, ca zbierățul unui animal. Buzduganu își acoperi gura cu mâna, dar râul fusese făcut, iar Kelsea simți că-i iau foc obraji.

Nu sunt obișnuită să râdă cineva de mine, își dădu seama și-și schimbă expresia gurii în ceva aproape de zâmbet.

— Ce-am zis?

— Nu e tipograf, Domniță. Face cărțile. E parior.

— Parior? Întrebă Kelsea, uitând de jena de dinainte. Vrei să las cheile trezoreriei pe mâna unui parior?

— Ai vreo idee mai bună?

— Trebuie să mai fie și altcineva.

— Nu mai e altcineva atât de priceput la bani, asta îți spun sigur. De fapt, am avut de dus muncă de lămurire cu Arliss ca să-l conving să vină, așa că ar fi bine să te porți frumos cu el. Are în cap un calculator dintr-ăla de dinainte de Trecere și-l disprețuiește pe unchiu-tău. Mi s-a părut un început bun.

— De unde știi că va fi cinstit?

— N-o să fiu cinstit, croncăni o voce dogită, iar de după colț își făcu apariția un bătrân plin de riduri, cocoșat și

³ În engleză: organizarea și evidența pariurilor la curse de cai, meciuri de box etc. Literal, poate avea și sensul de „artizan de cărți”. (N.t.)

pitic. Probabil că era șchiop de piciorul stâng, căci își mișca mai întâi partea dreaptă, apoi o trăgea și pe stânga după el. Dar chiar și-așa, se mișca atât de repede încât Kibb, care venea după el, trebuia să se grăbească să țină pasul. Părea că și brațul stâng îl avea tot schilod, fiindcă, deși ținea strâns sub braț un mănunchi de hârtii, își ținea antebrațul înghesuit la piept, ca un copil. Ce-i mai rămăsese din părul alb îi încolțea în smocuri pe după urechi (și din urechi, observă Kelsea când se mai apropie). Ochii bătrâni îi erau îngălbeniți, iar pleoapele de jos îi erau trase, lăsând la vedere carnea, care nu mai era roșie; părea că timpul scursese toată culoarea din ea și mai lăsase în urmă doar un roz palid. Era cea mai urâtă ființă pe care-o văzuse Kelsea vreodată.

În sfârșit, se gândi Kelsea, și regretă gândul imediat ce-i veni în minte, cineva pe lângă care par și eu frumoasă.

Bătrânul îi întinse mâna cea bună, iar Kelsea i-o strânse încet. Mâna omului avea consistența hârtiei: nedă, rece și moartă. În plus, omul mirosea îngrozitor, un miros greu, înțepător, pe care Kelsea îl luă drept mirosul bătrâneții.

— Nu-s cinstit, hârâi moșul. Kelsea nu reușea să-i recunoască accentul, nu era accentul pur de Tearling, în schimb reușea să fie și nazal, și pronunțat în același timp. Dar poți să ai încredere în mine.

— Astea sunt niște afirmații paradoxale, spuse Kelsea.

Dar lui Arliss îi scânteiară ochii:

— Cu toate acestea, iată-mă.

— Chiar poți să ai încredere în Arliss, Domniță, îi spuse Buzduganu. Și cred că ...

— Să începem cu începutul, îl întrerupse Arliss. Cine e taică-tu, Reginuță?

— Nu știu.

— Rahat. Buzduganu ăsta nu vrea să-mi spună, dar o să fac o grămadă de bani când se va afla.

Arliss se-aplecă în față, cu ochii țintă la pieptul ei.

— Extraordinar.

Kelsea se trase înapoi, indignată, dar își dădu seama că omul îi cerceta safirul de la gât, cu o privire de colecționar lacom.

— Să înțeleg că e adevărat.

— E destul de adevărat, Maiestate. E un safir cu tăietura smarald, fără defecte, absolut minunat. Nici lucrătura n-arată rău, dar giuvaierul... Aș putea să-ți gădesc un preț ca lumea pe el.

Kelsea uitase de epuizarea de mai înainte.

— Ai idee de unde provine?

— Nu cunosc decât zvonuri, Reginuțo. N-ai de unde să știi ce e adevărat și ce nu. Se spune că William Tear a creat colierul regal imediat după Trecere. Dar Jonathan Tear n-a fost mulțumit și le-a cerut oamenilor lui să creeze și Giuvaierul Moștenitorului. Nu i-a servit însă la nimic: bietul de el a fost asasinat la câțiva ani după-aceea.

— De unde-au luat pietrele prețioase?

— Cel mai probabil, din Cadare. În Tear sau Mortmesne nu se gădesc giuvaiere atât de fine. Poate de-asta le vrea așa de mult.

— Cine?

— Regina Roșie, Domniță. Sursele mele îmi spun că-și dorește să pună mâna pe giuvaiere la fel de mult cum își dorește să pună mâna pe dumneata.

— Precis că primește oricâte giuvaiere vrea sub formă de tribut, din Cadare.

— Posibil.

Arliss îi aruncă o privire piezișă pe sub sprâncenele stufoase.

— Demult se zvonea că safirele-ar fi vrăjite.

— Greu de crezut, bombăni Buzduganu. Pe Regina Elyssa n-au ajutat-o cu nimic niciodată.

— Da' celălalt unde e?

— Nu cumva începuserăm să vorbim despre trezorerie, Arliss?

— A, ba da.

Arliss schimbă imediat placa și-și scoase teancul de foi de sub braț. Făcu apoi un truc în toată regula: ținu hârtiile cu dinții, le frunzări până găsi pagina pe care-o căuta și-o scoase afară.

— Am inventariat bunurile unchiului dumitale, Domniță. Știu câteva locuri bune unde să le vindem pe cele scumpe și niște proști la care le putem amaneta pe cele fără valoare. Poți să încasezi măcar cincizeci de mii pe toate rahaturile despre care unchiu-tău credea că sunt artă, iar bijuteriile curvelor valorează de două ori pe-atât pe piața liberă...

— Vezi cum vorbești, Arliss.

— Pardon, pardon.

Arliss dădu din mână ca și cum n-ar fi contat, iar Kelsea își dădu seama că nici nu conta; n-o deranja deloc limbajul lui vulgar. I se potrivea.

— În trezorerie n-am ajuns încă; dacă poți să crezi, încă încerc să dau de cineva care să dețină cheia de-acolo. Dar am o idee destul de clară despre ce voi găsi înăuntru. Apropo, ai nevoie de pivniceri noi.

— Așa se pare, răspunse Kelsea. Umărul aproape că-i scrâșnea de durere, dar nu-l băgă în seamă. Era ușor coplesită de debitul uriaș al omului.

— Dacă scădem șpagile consumate cu Evidența Populației, regatul încasează cam cincizeci de mii sub formă de taxe. Unchiu-tău a cheltuit peste un milion de lire de la moartea mamei dumitale. Aș estima, și de obicei nu mă înșel la lucruri de-astea, că ar mai fi vreo sută de mii în fundul trezoreriei, atât. Ești falită.

— Minunat.

— Acuma, continuă Arliss, cu o sclipire în ochi. Am niște idei bune despre cum să ne sporim veniturile.

— Ce idei?

— Depinde, Maiestate. Îmi dai postul sau nu? Că nu fac nimic pe gratis.

Kelsea privi spre Buzduganu, cerându-i să zică ceva, dar acesta ridică din sprâncene într-un fel expresiv care-o provoca să zică nu.

— Zici că nu ești cinstit, dar pot să am încredere în tine?

— Exact.

— Cred că ești mai mult decât un agent de pariuri.

Arliss rânji, iar părul ciufulit i se ridică și mai mult în cap, de parcă-l lovise trăsnetul.

— Tot ce se poate.

— Și cum se face că vrei să lucrezi pentru mine? Presupun că, indiferent cât te-am plăti, faci mai mult la slujba ta de noapte.

Arliss chicoti, scoțând un fluierat subțire, ca un acordeon dezumflat.

— De fapt, Reginuțo, probabil că sunt mai bogat ca dumneata.

— Și atunci de ce vrei slujba asta?

Chipul omulețului deveni serios și-o cântări bine pe Kelsea.

— Oamenii te cântă pe stradă, știi? Sunt morți de frica invaziei, tot orașul, dar tot te cântă. Spun că ești Adevărata Regină.

Kelsea îi aruncă lui Buzduganu o privire întrebătoare, iar acesta dădu din cap că așa e.

— Nu știu dacă e adevărat, dar eu îmi asigur pariurile, continuă Arliss. E întotdeauna bine să fii de partea câștigătoare.

— Și dacă nu e adevărat ce zic oamenii?

— Atunci, am destui bani ca să mă scot din belea.

— Cu cât vrei să te plătim?

— Am negociat deja cu Buzduganu. Îți permiți să mă angajezi, Reginuțo. Nu trebuie decât să spui da.

— Și te-aștepti să mă fac că nu știu de celelalte învârteli ale tale?

— Încă nu știm. Ne vom ocupa de ele când e cazul.

E alunecos, se gândi Kelsea.

— Lazarus?

— Nu găsești altul mai priceput cu banii în tot regatul, Domniță, și asta nu e nici pe departe singura lui calitate. E nevoie de multă muncă să reparăm ce-a stricat unchiul dumitale. Eu pe el l-aș alege pentru treaba asta. Deși, bombăni el, aruncându-i o privire dură lui Arliss, va trebui să învețe cum să ți se adreseze.

Arliss rânji, dezvăluind o gură plină de dinți stricați.

Kelsea oftă și simți cum o-mpresoară o mantie de lucruri inevitabile, înțelegând totodată că acesta nu era decât primul din multele compromisuri pe care le avea de făcut mai încolo. Era o senzație neplăcută, ca și cum s-ar fi urcat într-o barcă pe un râu învolburat fără să se mai poată da jos.

— Prea bine, ești angajat. Fii bun și pregătește un fel de situație contabilă.

Bătrânul făcu o plecăciune și începu să-și târâie picioarele înapoi.

— Mai vorbim, Reginuțo, oricând dorești. Între timp, îmi permiți să inspectez casa de bani?

Kelsea zâmbi și, când ridică din sprâncene, simți o peliculă subțire de sudoare pe frunte.

— Mă îndoiesc că e nevoie să-ți permit eu, Arliss. Dar da, îți permit.

Se lăsă pe spate în fotoliu, dar simți că umărul dădu semne de protest, așa că se aplecă înapoi în față.

— Lazarus, trebuie să mă odihnesc.

Buzduganu dădu din cap și-i făcu semn lui Arliss să plece. Trezorerierul porni cu mersul său ciudat, de crab, către coridor. Buzduganu și Andalie își puseră fiecare câte-un braț pe după Kelsea și-o ridicară din fotoliu, apoi o duseră târâș înapoi în camera ei.

— Arliss va locui aici cu noi? întrebă Kelsea.

— Nu știi, răspunse Buzduganu. E aici de vreo două zile, ca să se uite bine la lucrurile de la unchiul dumitale. Presupun c-o să vină și-o să plece când vrea.

— Și cu ce se ocupă, mai precis?

— Cu piața neagră.

— Vorbește mai clar, Lazarus.

— Să zicem că procură chestii exotice, Domniță.

— Adică oameni?

— Nu, nu, cu siguranță că nu. Știam că n-ai accepta una ca asta.

Buzduganu se întoarse cu spatele, așa încât Andalie s-o ajute pe Kelsea să se dezbrace, și dădu ocol camerei, stingând torțele.

— Ce zici despre Venner și Fell?

Cine? se gândi Kelsea, apoi și-i aminti pe cei doi maștri armurieri.

— Dacă nu mă învață să lupt, o să le pară rău.

— Sunt oameni buni, ai răbdare cu ei. Mamei tale nu-i plăcea nici măcar să vadă arme.

Kelsea se strâmbă, gândindu-se la Carlin și la ziua cu rochiile.

— Mama mea a fost o toantă vanitoasă.

— Și totuși, ești înconjurată de moștenirea ei, șopti Andalie pe neașteptate, în timp ce-i scotea lui Kelsea agrafele din păr.

Andalie reuși să ducă la capăt munca dificilă de a-i scoate rochia lui Kelsea fără să-i atingă rana. Kelsea se urcă în pat. Era atât de obosită că nici nu mai simți răcoarea și moliciunea așternuturilor curate.

Cum de mi-au schimbat așternuturile așa de repede? se întrebă ea, pe jumătate adormită. Cumva, asta i se părea un semn mai mare de vrăjitorie decât orice altceva. Întoarse capul să le spună noapte bună lui Andalie și lui Buzduganu, dar descoperi că aceștia deja se făcuseră nevăzuți și închiseseră ușa după ei.

Nu putea să stea pe spate; se întoarse încet în pat, încercând să găsească o poziție comodă. Într-un final, îi găsi locul pe-o parte, cu fața la rafturile goale, epuizată. Erau atât de multe de făcut.

Dar deja ai făcut foarte multe, îi șopti în minte vocea lui Barty.

Un potop de imagini i se revărsau din memorie. Cuștile în flăcări. Marguerite, legată în fața tronului Regentului. Bătrâna din mulțime care plângea, căzută la pământ. Andalie, urlând în fața cuștilor. Rândul de

copii așezați frumos în creșă. Kelsea se întoarse pe partea cealaltă și se strădui să găsească o alinare în toate aceste lucruri, dar nu reuși. Simțea cum regatul o înconjoară din toate părțile, undeva sub ea, întins pe kilometri întregi în toate părțile, iar oamenii îi sunt în mare pericol din cauza norului dinspre Mortmesne, și știa că prima senzație e cea adevărată.

Nu-i de-ajuns, se gândi, deznădăjduită. Nici pe departe.

9. Giuvaierul

Atâtea forțe conspirau împotriva Reginei Glynn de parc-ar fi fost o stâncă tășnită din adâncurile Oceanului Domnului, roasă de valurile neînduplecate. Însă, după cum arată istoria, ea s-a format în ciuda lor.

– Regina Glynn: Un portret,
KARN HOPLEY

— Mai iute, Domniță! Mișcă-te mai iute! lătră Venner.

Kelsea dansa cu spatele, încercând să-și amintească pașii complicați învățați de la Venner.

— Ține sabia sus!

Kelsea ridică sabia și simți că umărul i se-mpotrivește. Era incredibil de grea.

— Trebuie să te miști mai iute, îi spuse Venner. Trebuie să ai picioarele mai iuți decât adversarul. La cum te miști acum, te poate dezarma chiar și-un spadasin dintre cei mai tolomaci.

Kelsea dădu din cap, se înroși puțin și-și ajustă poziția. A mânuii iute cuțitul e altfel decât a mânuii o sabie. Lățimea corpului ei, plus adaosul masiv al săbiei, îi

ridicau dificultăți în mânuirea acestei arme. Când dădu să se întoarcă, se împiedică de propriile picioare. Venner refuza s-o lase să lucreze cu un alt adversar în afară de el până nu reușea să se miște mai repede, iar Kelsea știa că are dreptate.

— Încă o dată.

Kelsea se pregăti, dar înjură în gând. Nici măcar nu ajunseseră la ce urma să facă cu sabia; tot ce-avea de făcut acum era s-o țină ridicată în față. Pe lângă rana de la umăr, lipsa de tonus muscular și armura greoaie a lui Pen, să țină sabia era o treabă descurajantă în sine, dar să-și mai amintească și pașii complicați în același timp era aproape imposibil. Însă Venner era un profesor exigent și voia să profite din plin de ora pe care-o aveau la dispoziție. Fără îndoială că intenționa s-o muncească și în cele cincisprezece minute rămase. Kelsea ridică din nou sabia; obrajii îi șiroiau de sudoare.

— Dansează, Domniță, dansează!

Făcu un pas în spate, apoi unul în față, ca și cum ar fi anticipat mișcările unui adversar imaginar. De data aceasta nu se mai poticni, ceea ce reprezenta un progres față de prima parte a orei, însă, din privirea lui Venner, înțelese că nu se mișcase mai repede. Se întoarse spre el, suflând din greu, și ridică sabia cu o față neajutorată:

— Păi și ce mai pot să fac?

Venner își schimbă poziția de pe-un picior pe altul.

— Ce să fac?

— Trebuie să te pui în formă, Domniță. N-o să ajungi sprintenă ca o balerină, dar dacă ai mai slăbi puțin te-ai putea mișca mai repede.

Kelsea se înroși ca racul și întoarse capul. Știa că e mai grăsună decât ar fi fost cazul, dar era o mare diferență între

a ști ceva și a auzi acest lucru spus cu voce tare. Venner era atât de în vârstă că i-ar putut fi tată, dar nu-i plăcea să audă critici din partea lui. Dacă Buzduganu ar fi fost acolo, l-ar fi taxat el. Dar știa și că, prin felul ei familiar de-a fi, aproape că-i încuraja să fie impertinenți, pentru că refuza să-i pedepsească pentru vorbele pe care le spuneau.

— O să vorbesc cu Milla despre asta, răspunse ea după o tăcere ceva mai lungă. Poate îmi schimbă dieta.

— N-am vrut să fiu nerespectuos, Domniță.

Kelsea îi făcu semn să tacă după ce auzi o mișcare înfundată dincolo de ușă.

— Lazarus, tu ești?

Buzduganu intră pe ușă după ce bătu neglijent în tocul ușii.

— Maiestate.

— Ce faci, mă spionezi la antrenamente?

— Nu te spionez, Domniță. Doar protejez un interes.

— Așa spun toți spionii. Kelsea luă o cârpă de pe bancă și-și șterse grosul sudorii de pe față. Venner, cred c-am terminat.

— Nu, mai avem zece minute.

— Ba am terminat.

Venner își puse sabia la loc în teacă, nemulțumit.

— Mai sunt doar trei zile până mă poți tortura din nou, maestrule armurier.

— Te torturez pentru binele dumitale, Domniță.

— Spune-i lui Fell că aștept un raport despre armura mea mîne.

Venner dădu din cap, din nou vizibil nemulțumit.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, Domniță.

— Poți să-i mai spui lui Fell și că, dacă nu poate face dovada c-a progresat cât de cât, s-ar putea ca de-acum

încolo să am un singur maestru armurier. Nu pot să-mi pun încrederea într-un om care nu reușește să facă rost de-o armură în două săptămâni.

— Un singur om nu poate să se ocupe în mod adecvat de tot, Domniță.

— Atunci fă-l să înțeleagă, și cât mai repede. M-am săturat de atâtea amânări.

Venner se îndepărtă, cu chipul muncit de gânduri. Cu ajutorul lui Buzduganu, Kelsea se-apucă să-și dea jos platoșa de la Pen de pe abdomenul nădușit. Când se eliberă din ea, respirația îi șuiera printre dinți. O dureau sânii când purta platoșa, dar și mai rău o dureau când și-o dădea jos.

— Are dreptate, Maiestate, îi spuse Buzduganu, punând platoșa pe bancă. Ai nevoie de doi maeștri armurieri, așa a fost dintotdeauna. Unul pentru antrenamente și altul pentru aprovizionare.

— Dar nu vreau să fie atât de lenți.

Kelsea se juca cu cataramele care-i legau armura în jurul gambei. Obiectele astea fuseseră făcute, în mod clar, pentru bărbați, bărbați cu unghii scurte. Când trase de pielea subțire, Kelsea își simți unghia de la arătător îndoindu-se și mârâi încet.

— Regentul a părăsit Citadela azi-dimineață.

— Da? Înainte de termen?

— Presupun că vrea să scape de urmărire.

— Unde-o să se ducă?

— Poate în Mortmesne. Deși mă îndoiesc că va avea parte de o primire așa cum și-ar dori.

Buzduganu se sprijini de perete, studiind atent platoșa.

— Dar zău așa, ce ne pasă?

— Ai venit să-mi vorbești despre altceva, Lazarus. Te-ascult.

Peste chipul lui Buzduganu trecu un zâmbet, vag ca o părere.

— Trebuie să-ți schimb straja, Domniță.

— Cum s-o schimbi?

— În situația curentă, nu pot să mă ocup de tot și să fiu și scutul Maiestății Tale. Ai nevoie de o gardă de corp, un protector care să te însoțească neîncetat.

— De ce vorbim tocmai acum despre asta?

Buzduganu oftă, iar chipul îi deveni grav.

— Domniță, m-am tot gândit la ce s-a întâmplat la încoronare. Am discutat și cu alții. Erau dispuși în așa fel încât să te poată apăra din orice unghi.

— Cineva a țipat. Am auzit exact înainte să simt lovitura de cuțit.

— A fost o diversiune, Domniță. Suntem prea bine antrenați ca să ne lăsăm duși de așa ceva. Un Străjer Regal întoarce capul, dar nu se clintește din loc.

— Atunci, să fi fost cineva din mulțime? Arlen Thorne?

— E posibil, Domniță, dar nu prea cred. Te-am acoperit împotriva unui asalt direct. Cuțitul se putea să fi venit dinspre galeria de deasupra noastră, dar...

— Dar ce?

Buzduganu scutură din cap.

— Nimic, Maiestate. Încă nu știu sigur, asta e ideea. Din cauza asta ai nevoie de un străjer mai apropiat a cărui supunere să fie dincolo de orice îndoială. Atunci sunt și eu liber să investighez chestiunea asta și să fac alte lucruri.

— Ce lucruri?

— Lucruri despre care Maiestatea Ta nu vrea să știe.

Kelsea îl privi drept în ochi:

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu trebuie să cunoști toate detaliile despre cum îți apărăm viața.

— Nu vreau să am și eu un Ducarte.

Buzduganu păru surprins, iar Kelsea simți că avusese o mică izbândă; până atunci nu reușise niciodată să-l surprindă pe Buzduganu.

— Cine ți-a spus de Ducarte?

— Carlin mi-a spus că era Șeful Poliției și era din Mortmesne, dar de fapt are permisiunea să tortureze și să ucidă. Carlin spune că tot ce face Șeful Poliției se reflectă asupra conducătorului în a cărui slujbă se află.

— Funcția lui Ducarte se numește de fapt Șef al Securității Interne, Domniță. Și, ca multe alte comori de la Lady Glynn, această afirmație sună remarcabil de naiv pentru vremurile noastre.

— Lady Glynn?

Kelsea uitase de Ducarte.

— Carlin era de neam nobil?

— Da.

— Cum ai cunoscut-o?

Buzduganu ridică din sprâncene, ușor mirat.

— Nu ți-a spus niciodată, Domniță? A fost guvernanta mamei dumitale. O cunoșteam cu toții, poate chiar mai bine decât am fi vrut.

Guvernantă! Kelsea cântări vestea în minte și și-o imaginează pe Carlin aici, în Aripa Reginei, dându-i lecții Elysei, care era doar o copilă. Era uimitor de ușor.

— Cum se poate ca o femeie nobilă să ajungă guvernantă?

— Lady Glynn a fost una dintre cele mai apropiate prietene ale bunicii dumitale, Domniță. Îmi închipui c-a fost

un favor. Regina Arla o considera pe Lady Glynn extrem de inteligentă și, ce-i drept, avea o grămadă de cărți.

— Și de ce m-a trimis mama la Carlin? Erau prietene?

Bărbia lui Buzduganu rămase imobilă exprimând încăpățânarea pe care Kelsea o cunoștea deja.

— Vorbeam de o gardă de corp pentru dumneata, Domniță.

Kelsea îl privi o clipă și se întoarse la armura ei, în timp ce în minte își inventaria străjerii.

— Pen. Pot să-l iau pe Pen?

Buzduganu zâmbi.

— Iisuse, ce ușurare. Pen își dorea atât de mult slujba asta că nu știu ce m-aș fi făcut cu el altfel.

— E cea mai bună alegere?

— Da. Dacă eu nu pot, atunci vei avea nevoie de sabia lui Pen prin preajmă. Buzduganu luă platoșa și o duse până la ușă, apoi se opri. Preotul care s-a ocupat de încoronare, Părintele Tyler, a cerut o audiență privată cu dumneata.

— De ce?

— Bănuiala mea e că Arvathul vrea să te țină sub observație. Sfântul Părinte e o vulpe bătrână.

Kelsea se gândi la Biblia incredibil de veche din mâinile preotului.

— Cheamă-l duminică; o să-i convină și Bisericii. Și să-l tratezi cu tot dichisul. Nu cumva să-l sperii!

— De ce?

— Cred că Biserica are cărți.

— Și?

— Și le vreau.

— Să știi, Maiestate, sunt locuri în Gut care satisfac orice dorință.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Un fetiș e un fetiș.

— Tu chiar nu vezi importanța cărților?

— Deloc.

— Înseamnă că suntem diferiți. Eu vreau toate cărțile pe care le putem obține, iar preotul ăla s-ar putea să ne fie de folos.

Buzduganu îi aruncă o privire exasperată, dar îi luă armura cu el pe ușă afară. Kelsea se așează la loc pe bancă, epuizată. Îi veniră iar în minte cuvintele lui Venner și se-mbujoară din nou. Chiar că era prea grasă, simțea și ea. Fusesse dintotdeauna mai corpolentă, dar acum stătuse prea mult doar în casă, ceea ce, alături de rănilile pe care le-avea, o făcuse să-și piardă și bruma de condiție fizică pe care-o avusese înainte. Nicio regină din povești nu se confruntase vreodată cu o asemenea problemă. Urma să vorbească cu Milla, dar nu azi. Poate mâine, când nu avea să mai fie așa de nădușită și vai de ea. În plus, după antrenamentul cu Venner, avea nevoie de o masă ca lumea.

Dădu din cap către Cae, care stătea la ușa uneia dintre camerele de pe culoar. Camera respectivă era o chestiune de securitate, fiindcă permitea accesul către un balcon amplu, cu o vedere panoramică magnifică asupra orașului și asupra Câmpiei Almont, de dincolo de oraș. Kelsea luase obiceiul de-a ieși în balcon când i se făcea dor să fie afară, dar nu se compara cu pădurea, iar pe Kelsea o lovea uneori un dor ștrengar să fugă cât mai departe și să stea între copaci, sub cerul liber.

În felul acesta sunt deprinse femeile să stea în casă, cugetă ea, iar gândul îi răsună în minte ca un cântec mortuar. În felul acesta sunt deprinse femeile să nu acționeze.

Se târî anevoie pe culoar și intră în sala de audiențe, unde străjerii, care erau în tură, rămăseseră pe poziții, respectuoși. Azi era rândul lui Pen, Kibb, Mhurn și unul nou, pe care Kelsea nu-l mai văzuse până atunci. Din discuțiile auzite întâmplător, înțelesese că mai aleseseră câțiva recruți; aceștia fuseseră supuși unui interogatoriu de temut de către Buzduganu la înrolare, dar după ce trecuseră testul și depuseseră jurământul, erau Străjeri Regali pe viață. Obiceiul lor enervant de a-i evita privirea continua, dar astăzi Kelsea era recunoscătoare pentru asta. Știa că arăta total răvășită și era prea obosită ca să întrețină o conversație oricât de mică. Nu mai voia decât o baie fierbinte.

Andalie stătea la locul ei obișnuit de la ușa camerei lui Kelsea, cu un prosop curat în mână. De la bun început, Kelsea o lămurise că n-are nevoie de ajutor să facă baie (nu-și putea imagina ce fel de femeie ar fi zis că are nevoie de ajutor), totuși Andalie părea mereu să știe când să pregătească diverse lucruri. Kelsea luă prosopul și se pregătea să intre în cameră, dar se opri. Chipul lui Andalie era schimbat, nu mai avea expresia ei enigmatică obișnuită. Era încruntată, iar mâinile îi trădau un tremur ușor.

— Ce e, Andalie?

Andalie deschise gura să vorbească, dar o închise la loc.

— Nimic, Domniță.

— S-a întâmplat ceva?

Andalie scutură din cap că nu, dar fruntea îi era și mai încrețită de frustrare. Când se uită mai atent, Kelsea văzu că fața lui Andalie avea o paloare ciudată, ca o flacără, iar în jurul ochilor avea cercuri luminoase.

— Ceva nu e în regulă.

— Da, Domniță, așa e, dar nu știu ce.

Kelsea o privi fără să mai priceapă nimic, dar Andalie nu insistă, așa că Kelsea renunță și intră în cameră, răsuflând ușurată când se închise ușa. Baia era gata. Din cadă se ridicau fuioare de abur care-acopereau oglinda. Kelsea își lăasă hainele umede înșirate, una după alta, pe jos, și intră în apa fierbinte. Își lăasă capul pe spate, pe marginea căzii, cu un oftat de mulțumire, și închise ochii. Ar fi vrut să se relaxeze și să nu se mai gândească la nimic, dar în mintea neliniștită îi revenea Andalie... Andalie care părea mereu să știe lucruri fără să i le spună nimeni. Dacă ea-și făcea griji, ar fi fost bine să-și facă griji și Kelsea.

Arliss și Buzduganu formau un aparat eficient împreună. Reușiseră deja să mituiască pe cineva de la Evidența Populației, iar informațiile începeau să pătrundă în Aripa Reginei. Chiar și aceste date disperate erau înfricoșătoare: o familie avea în medie șapte copii. Biserica Domnului milita împotriva contracepției, iar Regentul susținuse acest punct de vedere, în ciuda propriului său uz tacit de anticoncepționale. Acuzațiile de avort, odată dovedite, aduceau condamnarea la moarte atât a mamei, cât și a chirurgului. Cei bogați își permiteau să ocolească aceste reguli în schimbul banilor, ca de obicei, dar cei săraci n-aveau loc de întors, ceea ce genera o veche problemă: prea mulți copii trăiau în sărăcie. Iar când generația actuală avea să devină adultă, va diminua și mai mult resursele regatului.

Dar asta doar dacă aveau să devină adulți. Medicina adevărată dispăruse, nemaivorbind de chirurgie. Înainte de Trecere, America ajunsese pe o culme nemaîntâlnită

a minunilor medicale, pe care omenirea n-avea s-o mai întâlnească, nu după dezastrul petrecut cu Vaporul Alb. Acum săracii din regat mureau constant din cauza operațiilor de apendicită improvizate la domiciliu.

Filtrarea apei, chiar și de cele mai fine impurități, era perfecționată treptat. Arta de-a face pălării era în plin avânt, iar tradițiile agricole rămăseseră solide. Kelsea presupunea că aceste aptitudini erau mobile. Își spălă brațele, cu ochii în tavan. Andalie îi găsisese un săpun bun, cu un miros subtil de vanilie, în locul parfumurilor florale grele care erau preferate de bogați. Andalie avea măcar norocul de-a putea să meargă la piață în fiecare zi, deși era mereu însoțită de o strajă solidă, formată din cinci bărbați. Kelsea îl ținuse minte pe soțul ei cel zdravăn și nu se putea încrede că acesta n-ar smulge-o pe Andalie direct de pe stradă, ceea ce-ar fi fost un dezastru. Kelsea nu putea să nege că Andalie valora greutatea ei în aur, căci imediat ce se gândea la ceva ce ar fi dorit, Andalie îl avea deja pregătit. Pen zicea că simțul de anticipație al lui Andalie era un semn că se numără printre prezicători, iar Kelsea era convinsă că are dreptate.

Safirul începu să-i ardă pieptul. Îl ridică, plin de apă, și văzu că iarăși luminează; emitea un luciu albastru strălucitor, care se reflecta pe marginile căzii. Giuvaierul era fără îndoială vrăjit, dar la ce anume servea? Kelsea se strâmbă la el, îl lăasă să-i cadă la loc pe piept, și se-afundă și mai mult în apa mirosind a vanilie. Mintea i-o luă la goană la alte lucruri.

După medicamente, o altă problemă era educația. Trecuseră mai bine de două decenii de când prezența copiilor la școală fusese obligatorie; chiar înainte ca toată populația știitoare de carte să fie mobilizată să lucreze

pentru Evidența Populației, importanța educației ca politică de stat descrescuse constant. Și cine revocase oare obligativitatea învățământului? Cine alta decât ilustra Regină Elyssa. Până și lui Buzduganu îi fusese rușine când recunoscuse acest fapt. Era un sistem bine pus la punct pentru creșterea productivității: copiii aveau voie să rămână acasă și să învețe să lucreze pe pământurile nobilimii. Kelsea afla în fiecare zi câte ceva nou despre cum guvernase mama ei, și fiecare revelație era mai neplăcută decât cea precedentă.

Căldura safirului se înteeți brusc, săgetându-i pieptul. Kelsea tresări din tot corpul și deschise larg ochii.

Deasupra ei, la nici jumătate de metru, se afla un bărbat.

Era îmbrăcat în negru și cu fața acoperită; doar ochii îi erau dezveliți. Avea mânuși groase de piele și ținea în mână un cuțit lung, în formă de pană. Poate că era Cadan, poate că nu, dar nu era nicio îndoială în ce-l privea: era un călău. Kelsea n-apucă nici să tragă aer în piept, că-i puse cuțitul la gât și zise:

— Dacă scoți un sunet, mori.

Kelsea aruncă o privire prin cameră, dar nu era nimeni s-o ajute. Ușa, pe care n-o încuia niciodată, era acum încuiată. Dacă țipa, veneau, dar nu la timp.

— Ieși din cadă.

Kelsea se ridică cu greu, ținându-se de margini și stropind podeaua cu apă. Asasinul se retrase puțin, ca s-o lase să iasă, dar nu-i luă cuțitul de la gât. Kelsea rămase în picioare lângă cadă, tremurând din toate încheieturile; apa îi șiroia de pe corp pe piatra rece. Se rușină de propria goliciune, dar își reținu acest impuls. În minte auzi o voce, nu știa dacă a lui Barty sau a lui Buzduganu, care-i spuse:

Gândește.

Asasinul îi luă cuțitul de la gât și-i aținti vârful către sânul stâng.

— Mișcă-te foarte încet.

Materialul care-i acoperea fața îi înăbușea vocea, dar lui Kelsea i se păru că e destul de tânăr. O lovi un tremurat mai puternic și vârful cuțitului îi pătrunse în piele.

— Întinde mâna dreaptă, dă-ți jos colierul și dă-mi-l mie.

Kelsea rămase cu ochii ațintiți asupra lui, uimită, deși pe sub mască nu-i vedea decât ochii umbriți. De ce n-o omora pur și simplu, să ia colierul cu mâna lui? Oricum avea de gând s-o omoare, nu era nicio îndoială.

Nu poate să dea jos singur colierul. Sau crede că nu poate.

— Am nevoie de amândouă mâinile ca să-l dau jos, răspunse Kelsea, prudent. Are o clemă.

La ușă răsunară trei bătăi puternice. Kelsea tresări. Chiar și asasinul se sperie; cuțitul pătrunse și mai adânc în sânul fetei, făcând-o să șuiere de durere. Kelsea simți cum un firicel de sânge își face loc încet către sfârc.

— Ai grijă cum răspunzi, îi șopti asasinul. Ochii îi luceau ca două raze clare de lumină.

— Da?

— Domniță? Era Andalie. Ești bine?

— Sunt bine, răspunse Kelsea calmă, pregătită să simtă cuțitul pătrunzând-o și mai adânc. O să sun când vine momentul să mă speli pe cap.

Asasinului îi sclipiră ochii în spatele măștii, iar Kelsea se strădui să-și mențină chipul lipsit de orice expresie. Pauza de dincolo de ușă i se păru foarte lungă.

— Da, Domniță, răspunse Andalie. Apoi se făcu liniște.

Asasinul ciuli urechea un minut și mai bine, dar de dincolo de ușă nu se-auzea nimic. În cele din urmă, se liniști și slăbi presiunea cuțitului.

— Colierul. Poți să folosești amândouă mâinile, dar încet. Dă-l jos și dă-mi-l.

Kelsea ridică mâinile, atât de încet încât se simțea de parc-ar fi făcut parte dintr-un spectacol. Apucă încheietoarea și se prefăcu că încearcă s-o deschidă, știind că, imediat ce-și dă jos colierul, e moartă. Privi dincolo de bărbatul din fața ei și văzu că una dintre dalele de piatră fusese ridicată și îndepărtată de la locul ei, așa încât modelul uniform al podelei era întrerupt acum de-un pătrat întunecat. Timp, avea nevoie de timp.

— Te rog să nu mă omori.

— Colierul. Acum.

— De ce? Cu coada ochiului, Kelsea zări o mișcare la ușă, la broască, dar își ținu privirea ațintită asupra măștii. De ce nu poți să ți-l iei singur?

— Cine știe? Dar primesc mai puțini bani pentru colier decât primesc ca să-ți tai gâtul, așa că lasă prostiile. Dă-ți-l jos.

Broasca țăcăni.

La auzul sunetului, asasinul se răsuci pe călcâie într-o mișcare grațioasă din picioare și mâini. Se pomeni cu el în spatele ei, cu un braț petrecut pe după talia ei și cu cuțitul la gât, atât de repede că rămase neajutorată în fața lui înainte ca ușa să se deschidă.

Buzduganu pătrunse încet în cameră. Kelsea zări vreo zece străjeri în urma lui care dădeau să privească înăuntru, apoi asasinul îi împlântă cuțitul mai adânc în gât și vederea îi deveni neclară.

— Dacă te-apropii, moare.

Buzduganu se opri. Avea ochii larg deschiși, vicleni, aproape lipsiți de expresie.

— Închide ușa.

Buzduganu întinse o mână în spate, fără să-și ia ochii vreo clipă de la asasin, și închise ușa încet, lăsându-i pe ceilalți străjeri afară, lovind ușor încuietoarea.

— Poate ajungi la mine, Străjer al Reginei, continuă asasinul, pe un ton calm, aproape ca de conversație, dar nu înainte s-o omor. Dacă rămâi acolo unde ești și-mi răspunzi la întrebări, îi mai lungești viața. Înțelegi?

Buzduganu dădu din cap că da. Nici nu se uită la Kelsea, care clănțănea din dinți. Asasinul făcu un pas înapoi, trăgând-o după el, cu cuțitul presând tot mai adânc în gâtul ei.

— Unde e colierul celălalt?

— Numai Carroll știa asta.

— Minți. Mai făcu un pas înapoi. Fata a plecat cu amândouă colierele. Asta știm deja.

— Înseamnă că știți mai multe decât știu eu. Buzduganu deschise brațele. Eu am dus copila cu un singur colier la gât.

— Unde e coroana?

— Același răspuns. Doar Carroll știa.

Încă un pas înapoi.

Gaura din podea, gândi Kelsea. Oare avea de gând s-o ia cu el? Normal că nu; nu încăpeau amândoi. Avea de gând să-i taie gâtul și să fugă. Era clar că și Buzduganu ajunsese la aceeași concluzie, căci ochii îi fugeau tot mai rapid de la asasin la gaură și înapoi.

— Nici să nu te gândești c-ai să scapi.

— De ce?

— Pentru că știu toate culoarele secrete din Aripa asta.

— Ba se pare că nu le știi.

Dincolo de perete se-auzeau rumoarea multor voci și zăngănit de arme. Dar ar fi putut la fel de bine să fie și pe altă lume. Aici nu era decât respirația rece a bărbatului, care-i sufla în ureche, superficială și egală, fără să dea nici cel mai mic semn de neliniște. Fără să vrea, Kelsea rămase impresionată.

— E ultima șansă să-ți dai jos colierul, îi șopti, în timp ce-i adâncea cuțitul în gât, forțând-o să-și lipească spatele de el. Poate te las în viață.

— Du-te dracu', se răsti ea. Dar dincolo de furie simțea și-un strop de disperare; oare chiar trecuse prin tot ce trecuse ca să-și piardă viața în felul ăsta, în pielea goală și lipsită de orice apărare? Istoria va scrie despre ea c-a murit în felul ăsta?

Asasinul trase de safirul atârnat între sânii fetei, dar lanțul nu cedă. Atunci trase mai tare, iar lanțul o strânse pe Kelsea de ceafă. Kelsea se crispă toată, copleșită de furie. Simți imediat safirul în minte, pulsând arzător. Cu fiecare smucitură a lanțului, Kelsea se enervă mai tare. Safirul nu voia să fie dat jos.

De ce?, se întrebă. Și, cu toate că nu se-aștepta să primească vreun răspuns, dintr-un colț întunecat al minții auzi clar: *Pentru că am atâtea să-ți arăt, copilă.*

Vocea-i era complet străină și părea incredibil de îndepărtată. Părea că-i vorbește dintr-un loc dincolo de distanță. Kelsea clipi, uimită. Colierul nu coopera deloc, așa că asasinul începu să tragă și mai tare de el. Acum atenția îi era împărțită, și o știa și Buzduganu, care porni în cerc la stânga, plimbându-și privirea calm de la Kelsea la cel care-o ținea captivă și la gaura din podea. Abdomenul lui Kelsea devenise alunecos din cauza sângelui,

iar brațul din jurul ei începu să i se pară mai flexibil. Dar cuțitul de la gât rămase nemișcat, iar Buzduganu era la trei metri distanță. Nu îndrăznea să încerce să se elibereze.

Asasinul trase de safir din toate puterile, atât de tare încât încuietorea o ciupi strașnic de ceafă. Kelsea își pierdu cumpătul și simți cum ceva cedează înlăuntrul ei; în piept i se strânse un val de căldură, o mică explozie de forță care-o împinse înapoi. Buzduganu își scoase sabia cu un scrâșnet sec, dar sunetul părea prea departe ca să facă parte din situație. Asasinul scoase un geamăt și brațul care-o strânsese cedă; după o clipă, îi auzi corpul prăbușindu-se.

— Domniță!

Buzduganu o ținu să nu cadă. Kelsea deschise ochii și-i zări chipul la câțiva centimetri de ea, cu ochii larg deschiși și îngrijorați.

— Sunt bine, Lazarus. N-am decât câteva înțepături.

Asasinul zăcea nemișcat pe spate, cu membrele care-ncotro. Buzduganu îi dădu drumul lui Kelsea și se lăsă în jos peste el, cu mișcări precaute, să nu cumva să fie vreo capcană. Îi smulse cuțitul din mână încleștată. Degetele nici măcar nu i se clintiră. Kelsea nu zări nicio rană, dar știu că omul e mort. Ea îl omorâse... giuvaierul îl omorâse. Sau amândoi?

— Ce s-a întâmplat?

— O rază de lumină albastră, Domniță, de la giuvaier. Dacă nu vedeam cu ochii mei, n-aș fi crezut niciodată.

Kelsea își dădu brusc seama că e goală-pușcă, iar Buzduganu păru să observe și el, o clipă mai târziu, și-i aruncă prosopul mare și alb de lângă cadă. Kelsea se înfășură în el, fără să bage în seamă sângele care-i curgea

de sub sânul stâng și se-mbiba în prosop, și-și privi atent safirul. Căldura care izbucnise atât de brusc se stinsese, iar acum colierul atârna ca de obicei, emițând luciri de un albastru profund.

E mulțumit de ce-a făcut, se gândi Kelsea.

Buzduganu se-aplecă din nou deasupra asasinului. Nu părea să simtă vreo respingere naturală față de cada-vru, căci îl pipăia peste tot, îl încerca, îi căuta pulsul.

— E mort, Domniță, și n-are niciun semn, nimic.

În timp ce dibuia după puls, pe gâtul bărbatului, Buzduganu îi dădu jos masca și scoase la vedere chipul unui bărbat tânăr, cu părul brunet, cu o figură aristocratică și cu buze de-un roșu-închis. Cu un muget nearticulat, Buzduganu rostogoli trupul, scoase un cuțit de la centură și-i despică hainele, scoțând la iveală un semn făcut cu fierul înroșit în foc, pe omoplat: un dulău cu picioarele întinse, ca și când ar fi alergat. Kelsea tresări când înțelese că semnul era exact pe același loc unde era și rana ei.

— Un Caden, mormăi Buzduganu.

Zarva de dincolo de ușă se întetise și amândoi părură s-o observe în același timp; Buzduganu se ridică de unde stătea ciucit, se duse la ușă și bătu încet în ea.

— Sunt eu, Buzduganu. Armele jos.

Deschise încet ușa și-i făcu semn lui Elston să intre. Urmară și alți străjери, toți cu săbiile scoase, cu ochii mai întâi la Kelsea, apoi la bărbatul întins pe jos. Coryn veni în goană cu trusa medicală, dar Buzduganu anunță:

— Regina n-are decât niște zgârieturi.

Kelsea făcu o grimasă. Era adevărat că n-avea decât niște zgârieturi, dar rănille începuseră s-o doară rău, acum că-i scăzuse adrenalina. Prosopul aspru îi freca pielea de deasupra sânelui și i-o iritase. Se pipăi atent pe gât și se

trezi cu mâna plină de sânge. Privi resemnată cum Coryn scoate o bucată de pânză albă și-o înmoaie în dezinfec-tant. Ar fi preferat s-o lase mai întâi să se-mbrace. Nu voia s-o vadă toți cu brațele și cu picioarele goale. Apoi se simți și mai prost. Era vanitoasă. Era moștenire de la maică-sa, iar Kelsea nu voia nimic de la ea. Îi trecu scurt prin cap să-și lase prosopul să cadă, doar ca s-arate că nu era ca maică-sa, dar n-avea curaj.

Buzduganu scruta atent groapa din podea. Kelsea nu-i vedea chipul, dar înțelegea totul din felul în care Buzduganu își ținea umerii. Înainte s-apuce să zică ceva, Buzduganu scoase sabia și se făcu nevăzut în groapă. Ni-mănuși nu i se păru ciudat. Câțiva străjeri se strânseseră în jurul cadavrului și se uitau la el ca niște doctori care se pregătesc să dea un diagnostic.

— Atâția trădători, ferească Sfântul, mormăi Galen, iar bărbații din jurul lui încuviințară din cap.

— Să fie Regentul? întrebă Cae.

— Nicio șansă. Aici e mâna lui Thorne.

— N-o să dovedim niciodată, spuse Mhurn și scutură din cap.

— Cine e omul? întrebă Kelsea, strângându-se mai bine cu prosopul. Coryn îi apăsă bucata de pânză pe gât; Kelsea șuiera și se mușcă de buză. Orice-ar fi fost acest dezinfec-tant, ustura ca dracu'.

— E un Lord din Casa Graham, Domniță, îi spuse un străjer nou. Credeam că-i sunt credincioși mamei dumitale.

Kelsea nu-l recunoscuse pe cel care vorbea, dar îi știa vocea. După o clipă își dădu seama, mirată, că era Dyer, care-și răsese barba roșie.

— Așa arată fața ta fără barbă, Dyer?

Dyer se înroși ca racul. Pen râse zgomotos, plin de voioșie, iar Kibb îl bătu pe umăr pe Dyer.

— Eu i-am spus, Domniță. Acum îl vedem când se înroșește.

— Unde-ai fost, Dyer?

Ușa camerei se trânti de perete. Toți se întoarseră brusc, iar Kelsea scoase un țipăt ușor. Buzduganu năvăli înăuntru ca o furtună. Avea obraji roșii, iar ochii întunecați îi luceau atât de feroce încât Kelsea aproape că se-aștepta să arunce scânteii. Vocea îi răsună precum răgetul unui Dumnezeu plin de furie.

— PEN!

Pen sări în față.

— Da, domnule.

— De-acum încolo tu vei fi străjerul de corp al Reginei. Nu pleci nicio clipă de lângă ea, pricepi? Nicio clipă, niciodată.

— Lazarus, îl întrerupse Kelsea blând, nu e vina ta.

Buzduganu strânse din dinți, iar ochii i se rotiră disperați, ca niște animale în cușcă. Kelsea se temu brusc c-o să-i dea una.

— Nicio clipă, domnule, răspunse Pen și-și luă locul în fața lui Kelsea, ferind-o de restul străjerilor.

Buzduganu se întoarse către cameră și arată către groapa din podea.

— Băieți, acolo e un tunel. Știam de el, dar nu m-a preocupat. Și știți de ce? Pentru că trece pe sub trei camere și iese într-una dintre camerele goale de pe culoar.

Câțiva străjeri schimbă între ei priviri pline de surpriză. Elston făcu un pas înapoi, fără să vrea. Mhurn se albi la față.

— E cineva care nu înțelege ce înseamnă asta?

Toți stăteau de parc-așteptau să înceapă furtuna.

— Înseamnă, răcni Buzduganu, că avem un trădător printre noi!

Dintr-o singură mișcare, apucă scaunul de la măsuta de toaletă și-l aruncă spre peretele opus; scaunul se făcu bucăți.

— Cineva l-a băgat aici pe nemernicul ăsta! Cineva care fie păzea unul dintre tuneluri, fie cunoștea loviturile în ușă. Unul dintre voi minte cu nerușinare, iar când o să aflu cine e...

— Domnule, îl întrerupse Galen încet, cu mâinile ridicate într-un gest pașnic.

— Ce e?

— Nu-i de-ajuns un singur trădător ca să se strecoare un asasin până aici. E nevoie și de-un Străjer al Porții.

Câțiva dintre străjeri dădură din cap și își murmurară acordul.

— Nu mă interesează Straja Porții, șuiere Buzduganu. Sunt niște oameni lipsiți de-orice valoare, de-asta sunt puși să păzească poarta.

Rămase locului o clipă, răsuflând din greu. Kelsea se gândi la niște nori de furtună, care fie se împrăștie singuri, fie se revarsă ca o urgie asupra pământului. Începu să tremure, simțind brusc că-i e frig, și o mică parte egoistă din ea începu să se întrebe când avea să se încheie toată scena, ca să poată să se-mbrace.

— Ce mă interesează, continuă Buzduganu, cu vocea ca o amenințare joasă, învăluită într-o violență reținută cu greu, este că cineva de-aici și-a încălcat jurământul. Bag mâna în foc că e același care-a reușit să-i înfigă cuțitul în spate Reginei în timpul încoronării. Și o să aflu cine e; trebuie să fie nebun dacă crede c-o să scape.

Rămase iarăși tăcut, respirând greu. Kelsea privi spre ceilalți străjeri, care fuseseră în jurul ei la încoronare. Elston, Kibb, Pen, Coryn, Mhurn, Dyer, Cae, Galen, Wellmer... oricare dintre ei era suficient de aproape ca s-arunce cuțitul, iar singurul aflat în afara oricărei bănuieli se pare că era Pen. Buzduganu își scoase cuțitul de la brâu și se uită la fiecare străjer în parte, cu ochii plini de răceală. Kelsea vru să zică ceva, dar tăcerea străjerilor însemna că n-avea ce să spună ca să îmbunătățească situația. Încercă să reflecteze la faptul că unul sau mai mulți oameni dintre aceștia își încălcaseră jurământul. Crezuse că progresase în relația cu ei, dar fusese, încă o dată, naivă.

După o clipă, Buzduganu păru să-și revină cât de cât; băgă cuțitul la loc și arătă spre cadavrul întins pe jos.

— Luați rahatul ăla de-acolo!

Câțiva săriră să îndeplinească ordinul; aproape că sări și Kelsea.

— Ne trebuie ceva să-l învelim, șopti Kibb. Să nu vadă copiii sângele.

Elston ridică leșul în șezut.

— Nu e nici urmă de sânge.

— Are gățul rupt?

— Nu?

— Păi și cum a murit? întrebă Mhurn dinspre peretele opus, cu privirea albastră ațintită asupra lui Kelsea.

— Hai să ne mișcăm, lătră Buzduganu.

Elston și Kibb ridicară cadavrul, iar restul străjerilor îi urmară afară din cameră, o gloată fremătândă, aruncând, din mers, priviri uimite către Kelsea.

Buzduganu se întoarse către Pen.

— Hai să te lămuresc; ai două zile libere la sfârșit de săptămână, în fiecare lună. Iar în restul timpului, să nu

te văd mai departe de trei metri distanță de Regină, pricepi? Iei un dormitor cu anticameră. Tu dormi acolo, iar Regina poate să aibă intimitate.

— Halal intimitate, șopti Kelsea.

Ochii mari și întunecați ai lui Buzduganu se întoarseră spre ea, iar ea ridică mâinile într-un gest de supunere:

— Bine, bine.

Buzduganu se întoarce și ieși ca o furtună din cameră.

— O să fie bine, Domniță, o asigură Pen. L-am mai văzut așa și înainte. Trebuie doar să se ducă să omoare pe cineva și-și revine imediat.

Kelsea zâmbi forțat; nu putea să-și dea seama dacă Pen glumește sau nu. Deși nu-i era frig, tremura, iar picioarele i se bălăbăneau sub ea. Andalie se înființă pe neașteptate lângă ea ducând un teanc de haine curate.

— Ești plină de sânge, Domniță. Ar fi bine să te întorci în cadă.

Pen îi aruncă o privire spășită.

— N-am voie să te las singură, Domniță. Ce-ar fi să mă întorc cu spatele?

Kelsea dădu din cap și chicoti fără umor.

— Intimitate.

Pen se întoarce cu fața spre ușă. Kelsea rămase locului o clipă, dar, cum nu vedea nicio altă soluție, își dădu jos prosopul și se băgă la loc în cadă. Făcu o grimasă de durere, în vreme ce apa în care se scălda se coloră într-un roz palid. Începu să se spele și încercă să uite că era și Pen în cameră, dar nu izbuti absolut deloc.

Ah, cui îi pasă? Toți străjerii m-au văzut deja în pielea goală. Gândul acesta îngrozitor o umplu de rușine, încât nu se putu abține să nu scoată un chicotit. Andalie, care era ocupată să-i strângă părul ud și rebel într-un coc în

vârful capului, nu păru să observe. Avea fața neclintită, iar lui Kelsea i se păru, pentru prima dată, dar în niciun caz și pentru ultima dată, că se făcuse o greșeală fatidică și că de fapt Andalie ar fi trebuit să fie Regină.

— O cană de ceai, Domniță?

— Da, te rog.

Andalie se opri în prag și zise fără să se întoarcă:

— Îmi cer iertare, Domniță. Am prevăzut că-avea să se întâmple, dar nu în ce fel. N-am văzut nici bărbatul, nici camera.

Kelsea clipi, dar Andalie plecase deja.

Termenul din Tratatul cu Mortmesne a venit și-a trecut, dar Buzduganu n-a mai apărut. Kelsea se neliniștise vag, până ce-și dăduse seama că restul străjerilor îi tratau absența ca pe ceva obișnuit. Pen i-a explicat că Buzduganu avea obiceiul să plece în treaba lui din când în când, fără să-i anunțe când pleacă și când vine. Avea dreptate Pen, căci în a treia zi Buzduganu s-a întors; Kelsea l-a găsit stând la masă proaspăt ferchezuit, când a ieșit să ia prânzul. L-a întrebat unde fusese, dar Buzduganu, fiind Buzduganu, a refuzat să-i spună.

Străjerii duseseră cadavrul asasinului în piațeta din centrul Londrei Noi și (așa era obiceiul, după cum a aflat și Kelsea, îngrozită) i-l înfipseseră într-o țeapă, apoi îl lăsaseră să putrezească acolo. Dacă se putea încrede în spusele lui Arliss, în târg umbla vorba de zor că Regina îl ucisese pe Caden de una singură, cu ajutorul vrăjilor. Nu era nicio urmă pe corpul tânărului Lord Graham, și totuși era țeapăn.

De câteva ori pe zi, Kelsea își scotea safirul din rochie și se uita la el, dorindu-și ca el să învie la loc, să facă ceva

ieșit din comun. Dar nu se întâmpla nimic. Se simțea ca o impotografie.

Buzduganu nu-i împărtășea grijile.

— A fost la fel de util ca și cum l-ai fi omorât intenționat, Domniță. Ce mai contează?

Kelsea stătea aplecată asupra mesei din camera de zi și se uita la harta graniței cu Mortmesne. Buzduganu o fixase cu câte-o cană în fiecare colț, ca să nu se facă sul.

— Ba contează, Lazarus. Habar n-am cum s-a întâmplat sau cum să fac să se repete.

— Da, dar numai noi doi știm asta. Suntem în avantaj, crede-mă. O să se mai gândească înainte să te-atace din nou fătis.

Kelsea își coborî vocea, să n-o audă străjerii staționați în dreptul zidurilor.

— Și trădătorul ăla al tău?

Buzduganu se încruntă și arătă spre hartă, coborându-și și el vocea.

— Am făcut ceva progrese, Domniță. Dar încă n-am nimic concret să-ți comunic.

— Ce progrese ai făcut?

— Am o teorie, atâta tot.

— Nu e cine știe ce.

— Teoriile mele rareori sunt greșite, Maiestate.

— E cazul să-mi fac griji?

— Doar dacă Pen e surprins cu garda jos, Domniță. Dar eu mi-aș face griji mai repede că soarele are să răsară la apus.

Harta se desprinsese brusc dintr-un colț și Buzduganu scăpă o înjurătură, o desfăcu la loc și trânti cana la loc ca s-o țină bine.

— Ce te macină, Lazarus?

— Oricine-ar fi, Maiestate, nu trebuia să ajungă atât de departe. Trădarea miroase sau mai degrabă pute și pân-acum am simțit-o de fiecare dată.

Kelsea zâmbi și-l lovi în joacă în braț.

— Poate că ăsta e un test sănătos pentru suficiența ta.

Dacă văzu că Buzduganu era realmente lovit în mândrie, Kelsea redeveni serioasă și-i puse o mână pe umăr.

— O să-l găsești tu, Lazarus. Și n-aș vrea să fiu în pielea lui pentru tot oțelul din Mortmesne.

— Maiestate?

Dyer apăruse din hol.

— Da?

— Vrem să-ți arătăm ceva.

— Acum?

Kelsea se ridică și văzu un fenomen ciudat: Dyer zâmbea. Buzduganu îi făcu semn cu mâna să se ducă, așa că-l urmă pe Dyer pe culoar, cu Pen pășind discret în urma lor. Tom și Wellmer o așteptau la două uși distanță de noul ei dormitor, zâmbind și ei, iar Kelsea se-appropie precaută. Poate că se purtase prea familiar cu ei. Nu cumva se pregăteau să-i joace un renghi?

— Hai, Domniță, îi spuse Wellmer, făcându-i semn să intre. Copleșit de entuziasm cum era, părea chiar mai tânăr decât de obicei, sărind de pe-un picior pe altul ca un băiețel în seara de Crăciun sau măcar ca un băiețel care-avea nevoie urgent la toaletă.

Kelsea pătrunse în cameră: era un spațiu agreabil, cu tavanul mai scund, dar fără ferestre. În cameră erau cinci fotolii și două canapele, iar pe unele dinte ele se aflau copii. Or fi ai lui Andalie, se gândi Kelsea, dar nu știa sigur. Îi aruncă lui Dyer o privire întrebătoare, iar acesta îi făcu semn să se uite la peretele opus.

Recunosc rafturile; erau cele pe care le privise în camera mamei sale în ultimele două săptămâni și le detestase pentru că erau goale. Dar acum rafturile erau pline. Kelsea înaintă în cameră, cu ochii ațintiți la cărți, de parc-ar fi fost vrăjită. Recunosc toate titlurile, dar abia când zări volumul enorm de Shakespeare, legat în piele cafenie, mândria lui Carlin, înțelese ce făcuse Buzduganu.

— Dyer, după astea ai fost?

— Da, Domniță, răspunse el. Buzduganu a vrut neapărat să fie o surpriză.

Kelsea se uită îndeaproape la cărți. Arătau exact cum și le-amintea în biblioteca lui Carlin. Cineva făcuse chiar efortul să le-așeze în ordine alfabetică, deși amestecase ficțiunea cu non-ficțiunea; Carlin ar fi fost complet revoltată. Dar Kelsea fu impresionată de efort.

— N-am pierdut nici măcar o carte, Maiestate. Am acoperit căruța cât am putut de bine, dar nici măcar n-a plouat. Nu cred c-au pățit vreun neajuns.

Kelsea mai rămase câteva minute cu ochii la cărți, apoi se întoarse spre el, cu ochii plini de lacrimi.

— Mulțumesc.

Dyer se uită în altă parte. Kelsea se uită și ea la copiii cocoțați pe mobile: doi băieți adolescenți, o fată de unsprezece-doisprezece ani și o fetiță mai mică, de vreo opt ani.

— Sunteți copiii lui Andalie, nu?

Cei trei mai mari nu scoaseră niciun cuvânt, dar fetița cea mică dădu din cap cu convingere și exclamă:

— I-am ajutat să așeze cărțile în ordine! Am stat până noaptea târziu!

— Sunt ai lui Andalie, Domniță, o informă Dyer.

— Ați făcut o treabă foarte bună, le spuse Kelsea. Vă mulțumesc.

Băieții și fata cea mică zâmbiră reținut, dar fata mai mare îi aruncă lui Kelsea o privire aspră. Kelsea nu vorbise niciodată cu ea până atunci, abia dac-o recunoștea. Dintre toți copiii de pe canapea, ea semăna cel mai mult cu tatăl ei; avea colțurile gurii trase în jos și ochii încercânați și suspicioși. După o clipă, își întoarse privirea de la Kelsea, iar faptul o reconfortă cumva pe Kelsea; chiar dacă fata semăna cu tatăl ei, rezerva din gestul ei era leit Andalie.

Se uită după Buzduganu, dar nu era acolo.

— Unde e Lazarus?

Îl găsi la locul lui la masă, tot aplecat asupra hărții uriașe a Lumii Noi.

— Îți mulțumesc pentru surpriză, Lazarus.

Buzduganu ridică din umeri.

— Mi-am dat seama că nu poți să te concentrezi la nimic până nu-ți aducem niște cărți.

— Înseamnă totul pentru mine.

— Nu-ți înțeleg fascinația pentru chestiile astea afurite. Nu-ți dau de mâncare și nici nu te apără. Nu te țin în viață. Dar văd că înseamnă mult pentru dumneata.

— Dacă pot să fac ceva pentru tine în schimb, nu trebuie decât să-mi spui.

Buzduganu ridică din sprâncene.

— Ai grijă cu promisiunile în alb, Domniță. Știu cum e cu astea, crede-mă; te mușcă de fund când te-aștepți mai puțin.

— Chiar și-așa, vorbesc serios: dacă pot să fac ceva pentru tine vreodată, voi face.

— Bine. Atunci pune toate cărțile astea pe foc.

— Poftim?

— Uite ce se întâmplă cu promisiunea ta în alb.

Lui Kelsea i se strânse stomacul. Buzduganu o privi curios o clipă, apoi începu să chicotească.

— Stai liniștită, Domniță. Datoria unei regine e de mare preț, n-aș vrea s-o irolesc aiurea. Cărțile astea sunt destul de inofensive, cel puțin în ce privește apărarea.

— Ești o mare figură, Lazarus.

— Așa e.

— Sincer, îți mulțumesc.

Buzduganu ridică din umeri.

— Ai meritat-o, Domniță. E de două ori mai ușor să păzești un client dificil.

Kelsea își reținu un zâmbet, apoi deveni serioasă.

— De Barty și Carlin nu mai știi nimic?

— Încă nu.

Kelsea se încruntă. În ultima vreme, era surprinsă să descopere că voia să-l vadă nu numai pe Barty, dar și pe Carlin. Avea multe să-i spună. Ar fi fost o ușurare să poată vorbi cu Carlin despre mama ei, despre situația regatului, despre *adevărata* situație a regatului, pe care Carlin n-avusese voie s-o pună pe tapet. Ar fi o ușurare, se gândi Kelsea, cu un sentiment de culpă, să-i spună lui Carlin că avusese dreptate în ziua când îi rupsesse rochia de pe ea. O mare parte din resentimentele ei născute în ziua aceea păreau să se fi topit de-acum.

Nu te amăgi, îi șopti mintea. Nu s-a topit nimic. Doar și-a găsit o țintă mai bună.

— Nu mai sunt în Petaluma?

— Când aflu eu, Domniță, vei afla și dumneata.

— Prea bine.

Kelsea se ridică și aproape că se ciocni de Pen, care-i puse o mână pe spate.

— Scuze, Domniță.

— Cum vă înțelegeți voi doi? întrebă Buzduganu cu ochii la hartă.

Kelsea se uită la Pen, mirată. El zâmbi și ridică din umeri.

— Să zicem că bine. Deși Pen sforăie ca un furnal.

— Sincer să fiu, Domniță, Buzduganu știa dinainte.

— Zău, zici că ești turnătorie, îl tachină Kelsea. Dacă ai și produce niște oțel de Mort, chiar ai fi o resursă neprețuită.

— Chiar *e* o resursă neprețuită, răspunse Buzduganu absent. Scosese un stilou dintr-un buzunar și se-apucase să tragă o linie neagră, groasă, de-a lungul graniței cu Mortmesne.

— Cu sforăitul lui cu tot.

— Aș putea să fiu de acord.

— Arliss! strigă Buzduganu spre coridor. Acum te putem primi!

Era clar că Arliss ascultase la ușă; intră imediat din-spre hol, cu umbletul lui de crab deja cunoscut, târându-și un picior după altul. Kelsea se stâmbă când îl văzu. Avea de gând să petreacă câteva ore, sau mai degrabă un an întreg, cu cărțile lui Carlin, înainte de cină, deși asta însemna să sară peste lecția obișnuită cu Venner. Dar cei din armată aveau s-ajungă în câteva zile, iar prima ei audiență avea să aibă loc sâmbătă; trebuia să petreacă câteva ore discutând cu Arliss ca să se pregătească pentru cele două evenimente. Tot ce nu-i spusese Carlin trebuia recuperat acum într-o săptămână, iar agenda era epuizantă.

— Frumoasă colecție, Reginuțo, exclamă Arliss în timp ce se-apropia de masă. Sunt câțiva fanatici ai cărților împrăștiați prin Tearling; aș putea să-ți obțin un preț bun pe ele.

— Ce fanatici?

— Nu-mi dezvălui niciodată clienții. Vrei să le vinzi?

— Nici gând. Mai degrabă mi-aș ceda coroana.

— Cred că pot să obțin un preț buniceț și pe-aia.

Arliss se așeză, trăgându-se de pantaloni ca să-și aducă și piciorul șchiop pe scaun.

— Dar, ce-i drept, piața se poate schimba oricând.

Kelsea nu era singura care se bucura de bibliotecă. Ori de câte ori intra în cameră, găsea câte-un străjer ieșit din tură întins pe canapea sau cuibărit în fotoliu, cu o carte în mână. Părea că se găsea câte ceva pentru fiecare.

Aproape pentru fiecare. Buzduganu evita cu desăvârșire biblioteca. Erau atâtea cărți acolo care i-ar fi plăcut la nebunie, dar era clar că, pentru el, cititul nu folosea decât pentru mesaje, facturi și declarații oficiale, chestiuni necesare numai în anumite momente. Pe Kelsea o scotea din minți lipsa lui de interes.

Fiul Millei și sugarul Carlotei erau prea mici pentru cărți, dar toți copiii lui Andalie (cu excepția lui Glee, care mergea de-a bușilea) știau să citească și păreau să locuiască în bibliotecă în timp ce mama lor lucra. Pe Kelsea n-o deranja că erau acolo dacă făceau liniște. Și chiar făceau liniște. Cei mici găsiseră colecția în șapte volume a lui Rowling fără niciun ajutor, dar nu se certaseră pe ele. Kelsea a urmărit pe ascuns, amuzată, cum băiatul cel mare, Wen, i-a așezat pe ceilalți trei și au tras la sorți, foarte diplomatic, cu patru bețe rupte din lemnele de încălzit biblioteca. Matthew, care avea treisprezece ani, a câștigat dreptul de-a citi prima carte, iar ceilalți trei le-a rămas să caute alternative pe rafturi. Wen a găsit o carte de anatomie și-a deschis-o fără ezitare la desenele care l-au

tulburat atâta pe Leonardo da Vinci. Morryn, care-avea opt ani și era o fată din toate punctele de vedere, părea complet dezamăgită de opțiuni. Romanele de dragoste erau prea vechi pentru ea, iar Carlin nu colecționase niciodată ceea ce numea „literatură de femei”. În cele din urmă, Kelsea s-a întins până la un raft mai de sus și-a scos la iveală un volum cu basmele Fraților Grimm. Cu toate că acestea nu erau neapărat feminine, Kelsea spera că prințesele o vor mulțumi pe fată. Morryn s-a uitat cu neîncredere la copertă și s-a îndreptat țațoșă spre un scaun.

Însă Kelsea o urmărea cel mai îndeaproape pe fata de doisprezece ani, Aisa. Ea selectase și pusese deoparte multe dintre preferatele lui Kelsea din copilărie, dar niciuna nu părea s-o mulțumească. Tot privind-o, Kelsea-și dădu seama că expresia ei morocănoasă se datora, în parte, felului în care îi era construită figura: avea chipul masculin, cu nasul câm și cu sprâncene groase. Colțurile gurii îi erau lăsate în jos, sprâncenele îi erau arcuite, iar rezultatul dădea impresia unei dispoziții belicoase.

Kelsea-și adună curajul (dintr-un motiv sau altul, fata o intimidă aproape la fel de mult precum Andalie), se-apropie de ea și se-aventură să-i spună:

— Aș putea să-ți recomand câte ceva, dacă poți să-mi spui ce cauți.

Aisa se întoarse spre ea. Avea ochii negri ca ai tatălui ei, dar expresia era a lui Andalie; părea că privește prin Kelsea.

— Vreau ceva cu aventuri.

Kelsea dădu din cap că da; înțelesese multe lucruri din alegerea fetei. Își trecu privirea peste rafturile cu cărți, dar deja știa, în sinea ei, că n-avea nicio poveste de aventuri cu o eroină. Kelsea își trecu degetul pe un raft de mai

jos și găsi un volum verde, legat în piele, cu filigran auriu pe cotor. Scoase cartea și i-o întinse Aisei.

— În cartea asta nu e nicio fată. Dar dacă-ți place, continuarea are o eroină.

— Și atunci de nu pot să citesc direct continuarea? întrebă Aisa, a cărei expresie se retrăsese din nou într-o furie posacă. Pe Kelsea o fascinau schimbările de pe chipul fetei; era ca și cum ar fi privit o capcană care se închide brusc, cu zgomot. I-ar fi venit să-i răspundă tăios, dar să câștige bunăvoința copiilor lui Andalie i se părea aproape la fel de important precum să câștige chiar bunăvoința ei. În schimb, Kelsea își modulă vocea așa încât să sune cât mai blând.

— Nu se poate. Trebuie s-o citești mai întâi pe-asta, altfel continuarea nu va însemna prea mult pentru tine. Să ai grijă de ea, e printre preferatele mele.

Aisa se îndepărtă cu *Hobbit-ul* sub braț. Kelsea o urmări din priviri, sfâșiată între dorința de a-i privi pe copii și dorința de-a reciti *Stăpânul inelelor*. Dar de fapt, n-avea timp pentru niciuna dintre ele. În zece minute trebuia să se-mbrace și să se pregătească pentru tortura lui Venner. Dădu din cap spre Pen, își luă cărțile și hârtiile de pe birou și porni spre ușă.

Pe drum spre ieșire, mai aruncă o ultimă privire spre cei patru copii, fiecare cuibărit confortabil în câte-un fotoliu. Și Galen se întinsese pe-o canapea, la perete, cu un picior atârnat pe brațul mobilei, și citea o carte îmbrăcată în piele albăstruie. Ce i-ar mai plăcea lui Carlin să-și vadă biblioteca folosită de o întreagă comunitate de cititori, o oază într-o națiune întreagă lihnită după cărți.

De fapt, nici măcar nu e lihnită, cugetă Kelsea, pornită. Regatul Tearling era ca un om care nu mai mâncase

de-atâta amar de vreme că nici nu mai ținea minte cum e să-i fie foame. În minte îi licări o idee, apoi se îndepărtă.

Pen aștepta după ea să se dea la o parte din ușă; Kelsea îi aruncă o privire ca pentru a-și cere scuze și porni pe culoar. Avu chef să se-oprească în Camera Balconului, căci acum așa îi spunea toată lumea. Mhurn era de pază la ușă și făcu o plecăciune când Kelsea se-apropie. Era singurul, în afară de Pen, care făcea mereu plecăciuni, dar pe Kelsea n-o interesa prea tare aspectul ăsta. Din partea celorlalți ar fi părut chiar nefiresc, mai ales din partea lui Dyer, de la care se putea aștepta la fel de bine la vreo observație sarcastică. Mhurn arăta în continuare ca și cum nu dormea; Kelsea începuse deja să se întrebe dacă nu cumva avea insomnie cronică, dacă nu era unul dintre sufletele nefericite care pur și simplu nu puteau dormi indiferent de împrejurări. Simți un fior de milă, apoi îi zâmbi și dădu din cap când trecu pe lângă el. Apoi își aminti de noaptea aceea din camera ei — bărbatul care-o scosese din cadă, lespeda răsturnată din podea — iar amintirea respectivă îi îngheță zâmbetul pe buze. Buzduganu era de părere că oricare dintre ei putea fi trădătorul.

Balconul se întindea pe toată lungimea camerei, măsurând vreo nouă metri de la un capăt la altul, și era împrejmuț de un parapet înalt până la talie. Era o după-amiază răcoroasă de martie și tocmai începea să se lase seara; sub cerul albastru-închis sufla un vânt înghețat peste fațada Citadelei tânguindu-se amarnic prin creneluri și crevase. Kelsea se sprijini de parapet și privi în depărtare, dincolo de mozaicul dezordonat al Noii Londre, pe jumătate luminat, spre locul unde Câmpia Almont se desfășura spre orizont, în fâșii pestrițe de maro, galben și verde, întreruptă doar de curbele îngemănate ale

râurilor Caddell și Crithe, șerpuiind în depărtare. Regatul era frumos, dar și coplesitor. Atâta pământ, atâta amar de oameni, ducându-și acum viețile pe muchie de cuțit. Cei din armată veneau a doua zi, era o conferință de care Kelsea se temea. Din câte-i spusese Arliss și Buzduganu, n-avea să-l simpatizeze deloc pe Generalul Bermond. Rămase cu privirea ațintită asupra regatului, îngrijorată. Își dorea să fi putut vedea până în Mortmesne, așa încât să știe exact ce se punea la cale acolo.

Tocmai în clipa când avu acest gând, i se întunecă vederea ca și când s-ar fi tras cortina. Kelsea se țină de balustradă ca să nu-și piardă echilibrul, vag conștientă de sine stând pe balcon. Restul ființei ei se avântase către un cer înalt și rece de noapte; vântul înghețat îi șuiera pe la urechi.

Când privi în jos, zări un tărâm nemărginit, acoperit de păduri adânci de pin. Era un tărâm întretăiat de drumuri: nu erau drumuri de pământ, precum cele din Tearling, ci drumuri adevărate, pavate cu un soi de piatră, făcute pentru deplasarea diferitelor mărfuri cu căruțe și cu caravane. Înspre miazănoapte, zări dealuri înalte, aproape cât munții, punctate de gropi: erau mine. Ferme nu se zăreau deloc, mai degrabă fabrici, grămezi de cărămidă care suflau spre cer nori grei de fum și cenușă. Să fi fost zi? Sau noapte? Kelsea nu-și putea da seama.

— Domniță?

Kelsea auzi vocea lui Pen, îndepărtată. Scutură din cap, rugându-l încet să n-o întrerupă. Era înfricoșată, ura înălțimile, dar, ah, ...voia din toată puterea *să vadă*.

Înainte i se întindea un oraș imens, mult mai mare decât Londra Nouă, ridicat pe un platou de stânci deasupra pădurilor de pini. Din centrul orașului țâșnea drept

în sus un palat care domina toate clădirile dimprejur, nu la fel de înalt precum Citadela, însă elegant și simetric într-un fel în care Citadela nu era. Din vârful celui mai înalt turn, un steag roșu fâlfâia în bătaia vântului. Viziunea lui Kelsea mai zăbovi asupra acestuia încă o clipă, înainte să se întoarcă spre pământ. Orașul era înconjurat de un zid înalt, făcut din lemn, iar dinspre poarta principală pornea un drum larg, cu marginile punctate de stâlpi înalți. Să fi fost felinare? Nu, căci, când privirea lui Kelsea se apropie, văzu că toate aveau în vârf câte-un obiect mic, alungit — erau capete de om, unele curățate de ploaie și de vânt, din care rămăseseră doar oasele, iar altele într-un stadiu mai puțin avansat de putrefacție, cu trăsăturile încă vizibile, glazurate de mușgai.

E Dealul Țepelor, își dădu seama Kelsea. *Trebuie să fie Demesne*. Se uită spre stânga orașului și zări o suprafață amplă întunecată, punctată de focuri. Trebuia să se mai apropie și reuși, avântându-se în jos așa cum ar face o pasăre care se-aruncă din ceruri să atace.

— Domniță?

În fața ochilor i se întindea o armată, o armată numeroasă care acoperea pământul pe mai mulți kilometri pătrați: corturi și focuri de tabără, bărbați și cai, și căruțe pline cu și mai mulți soldați, cuțite, săbii, arcuri, săgeți și sulite. În spate erau câteva piese de echipament din lemn masiv, pe care Kelsea le recunoscuse după descrierile din cărți: turnuri de asalt, fiecare măsurând peste 18 metri lungime, culcate pe lateral, pentru a fi transportate. Își deschise brațele a neputință și simți împrejur o bătaie din aripi; penele i se zburliară în aerul înghețat.

Mai făcu câteva rotocoale și se întoarse, cu ochii la batalioanele ce făceau tabără. Mai era până să răsară

soarele; soldații se pregăteau s-adoarmă. Auzi frânturi de cântece, simți mirosul de vită la proțap, ba chiar și miasmă de bere. Zărea orice detaliu mărunț de pe pământ, cu o claritate infinit mai mare decât văzuse vreodată cu ochii ei, și-o cuprinsese aleanul căci o parte din ea știa, chiar și în acest moment, că va trebui să-și recapete ochii omenesci, că această claritate n-avea să dureze prea mult.

Când trecu pe deasupra părții de est a taberei, Kelsea zări ceva ce nu-i era familiar: luciul unei bucăți mari de metal, pe care juca lumina flăcărilor. Își strânse aripile și plonjă mai aproape, până ce ajunse exact deasupra taberei. Duhoarea respingătoare a aglomerației de oameni o ameți, dar continuă să se-appropie. Scrută latura din stânga a taberei și descoperi un rând de obiecte turtite, de metal, fiecare în căruța lui, așezat în linie dreaptă, ca niște soldați pregătiți de marș. Trebui să se întoarcă de mai multe ori pe-acolo ca să înțeleagă la ce se uita, iar când înțelese, neajutorarea i se transformă în disperare.

Erau tunuri.

E imposibil! Nu se găsește praf de pușcă nici măcar în Mortmesne!

Însă tunurile străluceau sub ea, tăcute, de parcă i-ar fi răs în nas. Erau zece la număr, făcute din oțel, și toate păreau noi. Nu se simțea nici pic de miros de rugină.

Regatul Tearling!

Se întoarse în loc, hotărâtă s-ajungă înapoi și să prevină pe cineva. Nu era nici urmă de speranță, de victorie, doar mirosul metalic al carnajului și-al morții.

Simți că-i bubuie pieptul. Undeva sub ea, auzi urlatul victorios al unui bărbat. Ceva-i străpunse sânul drept, o săgeată aprinsă care-i frânse inima.

— Mhurn! Adu un doctor!, strigă Pen. Kelsea-i auzea vocea înfundat, de parc-ar fi vorbit prin apă.

— Adu-l pe Coryn imediat!

Kelsea se strădui din răspuțeri să rămână în aer, dar aripile n-o mai ajutau. Își dădu seama că țipa, deși nu-și auzea propria voce. Căzu grămadă la pământ, ca o stâncă, prin lumea aceea albastră, și nici măcar nu simți când corpul i se lovi de pământ.

— Nu înțelegeți, repetă Kelsea, probabil a șaptea oară în aceeași zi. Armata din Mortmesne e deja mobilizată.

Generalul Bermond îi zâmbea din celălalt capăt al mesei.

— Sunt convins că dumneata așa crezi, Maiestate. Dar asta nu înseamnă că nu putem, încă, să facem pace.

Kelsea-i aruncă o privire plină de furie. Întâlnirea fusese plină de contre pân-atunci, iar pe Kelsea o apucase durerea de cap. Generalul Bermond probabil că n-avea mai mult de cincizeci de ani, dar lui Kelsea i se părea nespus de bătrân, cu scăfârlia lui cheală și cu fața ridată, din cauză că stătuse atâta la soare. Își cususe mâneca, așa încât să nu se vadă brațul schilod.

Lângă Bermond stătea adjunctul său, Colonelul Hall; să fi tot fost cu cincisprezece ani mai tânăr, era masiv, greoi, cu mandibula pătrătoasă. Nu vorbea prea mult, dar ochii săi cenușii nu scăpau nimic. Ambii bărbați veniseră îmbrăcați în uniformă completă, probabil ca s-o intimideze, iar Kelsea se enervă când văzu că funcționa.

Pen stătea lângă ea, tăcut ca o statuie. Lui Kelsea îi plăcea să-l știe lângă ea. Era neplăcut să se știe urmată la tot pasul de străjeri, dar Pen era altfel; știa cum să facă să nu fie intruziv. Deși comparația nu era măgulitoare, lui

Kelsea îi veni în minte un câine credincios, care pășește ușor. Pen era vigilent, dar n-o obosea cu prezența lui constantă, cum ar fi făcut fără îndoială Buzduganu. Buzduganu însuși stătea la dreapta ei; tot la câteva minute, Kelsea-i arunca câte-o privire, încercând să ia o hotărâre. În ziua precedentă ajunseseră vești la Citadelă: o fortăreață a casei Graham, aflată la vreo optzeci de kilometri la miazăzi de Citadelă, fusese mistuită de foc.

Kelsea-și petrecuse ziua precedentă concentrată asupra acestei răsturnări de situație. Fortăreața fusese un cadou de botez pentru cel mai tânăr Lord Graham; era greu să suprapună imaginea unui copil cu cea a bărbatului cu mască neagră care încercase să-i fure safirul și să-i taie gâtul. Tentativa de asasinare a reginei ducea automat la confiscarea tuturor posesiunilor făptuitorului, însă în fortăreață se aflau și alți oameni, necombatanți, și, cum nu li se dăduse nicio înștiințare, mulți dintre ei pieriseră în foc. Kelsea n-avea absolut nicio îndoială că fapta fusese săvârșită de Buzduganu, dar niciuna, iar acum știa că o parte din el se afla dincolo de controlul ei. Era un gând nou, ca și când ar fi avut un câine ne-mblânzit, care putea scăpa oricând din lesă, iar ea nu prea știa ce să facă în legătură cu asta.

În fața lor era întinsă harta lui Buzduganu cu granițele, alături de o copie a Tratatului cu Mortmesne. Acesta din urmă nu le oferea variante, deci Kelsea se concentra asupra hărții. Era o hartă străveche, pe care o mână griju-lie o desenase și-o colorase cu mult înainte să se fi născut Kelsea. Grosimea hârtiei, de vreo treizeci de milimetri, trăda un stadiu precedent în procesul de măcinare al morilor din Mortmesne. Însă ținutul era în esență la fel, iar Kelsea descoperi că-i atrăgea atenția Calea Mortmesne,

pe unde trecuse transportul în ultimii șaptesprezece ani. Calea Mortmesne ducea aproape drept către Pasul Argive. Dincolo de granița regatului Tearing, Pasul Argive se oprea și se adâncea brusc, iar Calea Mortmesne devenea Drumul Țepelor, un bulevard larg, mărginit de păduri, care mergea până la zidurile capitalei, Demesne.

Întocmai cum l-am visat eu, se gândi Kelsea și-și frecă fruntea. Dar nu visase deloc. Fusese prea limpede și prea real să fi fost un vis. Când Coryn și Buzduganu ieșiseră în grabă să i se-alăture lui Pen pe balcon, o găsiseră fără simțire. N-au reușit s-o trezească; Coryn încercase toate trucurile pe care le știa. Singurul semn de viață era că i se ridica și cobora stomacul. S-au gândit că e pe moarte.

Dar nu eram.

Pen îi spusese că, înainte să cadă la pământ, safirul i se-aprinsese atât de tare încât luminase tot balconul, în puterea nopții. Kelsea tot nu știa ce se întâmplase. Cumva, giuvaierul îi arătase ceva ce trebuia să vadă. Dormise câteva ore bune, apoi se trezise lihnită de foame, dar dacă acesta era prețul acestei viziuni, era suportabil.

— Maiestate?

Bermond încă aștepta un răspuns.

— Nu facem nicio pace, domnule general. Am decis.

— Nu sunt convins că înțelegi urmările deciziei pe care-ai luat-o, Maiestate.

Bermond se întoarse către Buzduganu.

— Domnule, dumneata o poți sfătui cu siguranță pe Regină în această privință.

Buzduganu ridică mâinile.

— Eu sunt aici să-i apăr viața Reginei, Bermond, nu să iau decizii în locul ei.

Bermond se arătă șocat.

— Dar, Căpitane, vezi și dumneata că nu încape vorba de victorie. Spune-i! Armata din Mortmesne...

— Sunt în fața dumitale, domnule general. De ce nu vorbești direct cu *mine*?

— Iertare, Maiestate. Dar, după cum i-am spus și mamei dumitale în mai multe rânduri, femeile nu au darul de-a face strategii militare. Ea lăsa mereu aceste lucruri în grija noastră.

— Sunt convinsă.

Kelsea aruncă o privire spre stânga și-l văzu pe Colonelul Hall urmărind-o și măsurând-o din priviri.

— Dar o să vedeți că eu sunt o regină foarte diferită.

Lui Bermond îi sclipiră ochii de furie.

— Atunci, din nou, părerea mea e că opțiunea cea mai bună e să-ți trimiți emisarii spre Mortmesne. Genot nu e prost deloc; știe că regatul acesta e greu de stăpânit. N-o să moară de nerăbdare să ne invadeze, dar, crede-mă, dacă-și va propune, va reuși.

— Generalul Genot nu e rege în Mortmesne, așa cum nici dumneata nu ești rege în Tearling, Bermond. Ce te face să crezi că va trebui să-l conving pe el?

— Oferă-le un transport mai mic, Maiestate. Mituiește-i.

— Văd că ești foarte nerăbdător să-i ofer pe alții ca pierderi colaterale, Bermond. Dacă te-aș oferi pe dumneata?

— Oamenii din Tearling chiar *sunt* pierderi colaterale în acest moment, Domniță. Pentru mine ar fi un mare serviciu adus țării mele.

Kelsea scrâșni din dinți și simți că o apucă și mai rău durerea de cap.

— Nu mai trimit niciun sclav, nici măcar pe dumneata. Obişnuiește-te cu gândul acesta și hai să mergem mai departe.

— Atunci revin la ce-am zis mai înainte. Ne-ai pus într-o situație imposibilă. Regatul Tearling nu poate să respingă armata din Mortmesne. Și dacă e așa precum pari să crezi dumneata, c-au redescoperit cumva praful de pușcă și-au pregătit tunurile, situația devine și mai deznădăjduită. Atunci deschizi ușa pentru un masacru ca la carte.

— Ia vezi, Bermond, zise Buzduganu încet.

Bermond înghiți în sec și întoarse privirea, cu mandibula încordându-i-se.

— Dacă cei din Mortmesne au redescoperit praful de pușcă, atunci fără îndoială c-ar fi invadat și piața neagră, cugetă cu voce tare Colonelul Hall.

— Probabil, fu de acord Buzduganu. Dar n-am auzit niciun raport pe tema asta.

— Poate că-l țin pentru ei? întrebă Kelsea.

— Cei din Mortmesne nu-și controlează bine armele, Domniță. La numai câteva săptămâni după ce-au perfecționat antrenamentul șoimilor, pe piață păreau să se găsească sute de șoimi.

— Dar șoimii au nevoie să-i strunească cineva, le trebuie mâncare, spațiu, interveni Pen. Dacă n-are cine să-i strunească, n-au nicio valoare. Praful de pușcă ar fi mai ușor de strecurat pe piață în secret.

Kelsea se întoarse către Arliss, care tăcea de câteva minute bune. El ar putea să știe mai bine decât oricine ce-a mai pătruns pe piața neagră. Dar Arliss ațipise. Jumătatea flască a gurii i se căsca larg, și din ea i se scurgea spre bărbie un fir de salivă. Când ajunsese la Citadelă în dimineața aceea, strângea între dinți un obiect lung și subțire, de hârtie. Kelsea, care nu voia să-l întrebe ce e și să pară naivă, îl privise îndelung pe-ascuns până să-l vadă

scoțând fum și să-și dea seama că omul fuma o țigară. Nici nu știuse că mai există țigări. Trebuie că și-acestea erau un obiect de pe piața neagră venit din Mortmesne, dar dacă în Tearling se producea tutun, atunci Kelsea avea încă un rând de probleme. Se întinse, își arcui spaatele și simți cum umărul îi zvâcnește a avertizare. Fusesse prima zi când îi slăbiseră pansamentele.

— E posibil să aibă o rezervă de arme de dinainte de Trecere?

Bermond dădu din cap că nu.

— Tot praful de pușcă adus la Trecere s-a stricat.

— Și chiar dac-ar fi reușit să păstreze ceva, în condiții ideale, adăugă Hall, tot n-ar fi ținut mai mult de-un secol.

— Ca să alimenteze un tun, ar trebui să sintetizeze explozibil sau să găsească vreun înlocuitor.

— Dar asta nu e cu totul exclus, domnule. Cine știe ce-or mai fi scos din mine cei din Mortmesne?

Bermond se încruntă la Hall, iar acesta tăcu. Kelsea se gândi să-l trezească pe Arliss, să-i ceară și lui părerea, apoi renunță la idee. Arliss n-ar face decât să înrăutățească tensiunile din jurul mesei. Era limpede că nu-i stimează prea mult pe militari; înainte de-a ațipi, folosisse câteva ocazii ca să amintească de vechile eșecuri ale armatei din timpul asediului din Mortmesne și insistase asupra lor cu atâta încântare încât Kelsea se întrebase dacă nu cumva pierduse bani la final.

— Și ce-o să facă Regina Roșie mai întâi? întrebă.

— Ne va asedia granițele.

— Asediu total?

— Nu. La început, doar câteva sate.

— Ce sens are asta?

Bermond oftă exasperat.

— Maiestate, hai să zicem altfel. Nu te arunci de pe o stâncă în speranța că apa e suficient de adâncă. Dacă ești Regina Roșie, mai întâi arunci cu pietre în apă, pentru că îți permiți; nu te grăbește nimeni și nici de pietre nu duci lipsă. Se poate ca Regina Roșie să nu te considere o mare amenințare, dar nu va acționa nici în necunoștință de cauză.

— Dar de ce să ne atace? De ce să nu trimită pur și simplu spioni?

— Ca să demoralizeze populația, Domniță.

Bermond scoase un mic pumnal, din arsenalul aparent infinit pe care-l avea asupra sa, și tăie aerul.

— Vezi? Îți tai degetul mic. N-ai nevoie de el, dar ți-am provocat o rană. Și, mai ales, ți-am arătat că-ți pot viola integritatea personală în orice moment.

Pentru Kelsea, asta nu era decât o dovadă în plus că asediul era o treabă incredibil de idioată, dar își ținu gura și nu apucă să zică nimic ce-ar fi putut să regrete mai târziu. Lângă ea, Arliss scoase un sforăit subțire.

— Arliss! Ești de-acord cu această evaluare?

— Sunt de-acord, Maiestate, croncăni Arliss, revenindu-și la realitate, cu o tresărire. Dar nu te iluziona; regatul e deja plin de spioni oricum.

Buzduganu încuviință din cap, iar Kelsea se întoarse către Bermond.

— Vor invada pe Calea Mortmesne?

— Mă îndoiesc, Maiestate. Calea Mortmesne i-ar trimite spre Pasul Argive, și nicio armată nu vrea să coboare de pe munte cu ochii în toate părțile; în cazul ăsta, sunt complet expuși. Trebuie totuși să facem o blocadă pe drum, ca nu cumva să-l folosească drept rută de aprovizionare.

Bermond se-aplecă din nou asupra hărții, scuturând din cap.

— Păcat că nu mai e Turnul Argive.

Kelsea îl privi întrebătoare pe Buzduganu, care răspunse:

— Demult, Domniță, la gura Pasului Argive era o fortăreață. Armata din Mortmesne a demolat-o în retragere, iar acum n-au mai rămas din ea decât o grămadă de pietre care îngreunează trecerea.

Bermond își trecu un deget peste granița de nord cu Mortmesne, unde munții se topeau în dealuri.

— Eu aici aş veni dac-aş fi Genot. E un ținut cu dealuri stâncoase, iar terenul îi va încetini, dar au păduri în care să se-ascundă, iar o forță însemnată se poate împrăștia, în loc să se îngheșuie printr-un singur punct.

— Și care e posibilitatea cea mai bună de-a ne-mpotrivi unui asemenea atac?

— Nu există așa ceva.

— Atitudinea dumitale plină de sollicitudine mă copleșește, Domnule General.

— Maiestate...

— Domnule Colonel Hall, dumneata ce crezi?, întrebă Kelsea, întorcându-se către adjunctul generalului.

— N-am încotro decât să fiu de-acord cu Domnul General, Domniță. N-avem nicio speranță de-a ieși victorioși de-acolo.

— Minunat.

Hall ridică o mână.

— Dar i-am putea încetini. Considerabil, chiar.

— Explică-mi.

Hall se-aplecă în față, fără să bage în seamă căutăturile tot mai încruntate pe care i le-arunca Bermond.

— Singura noastră posibilitate sunt tacticile de tergiversare, Domniță, o campanie menită să încetinească cea mai mare parte a armatei din Mort, ridicându-i, în față, obstacole. Asta înseamnă lupte de gherilă.

— În ce scop? întrebă Bermond și ridică mâinile în aer a neputință. O să ne ocupe țara oricum, fie încet, fie repede.

— Da, domnule, dar asta prelungește timpul în care Regina ar putea să încheie o pace sau să exploreze alte opțiuni.

Kelsea dădu din cap, încântată. Hall, cel puțin, era capabil să gândească creativ. Bermond se uita urât la el pe față acum, dar Hall părea hotărât să nu observe, și continuă:

— Șansele sunt chiar mai mari dacă ei își vor deplasa armata așa cum a indicat Domnul General. Am crescut în Idylwild, Maiestate. Cunosce partea aceea a graniței ca în palmă.

— Și satele de pe graniță?

— Le evacuăm, Maiestate. Sunt expuse, iar armata din Mortmesne vine să și jefuiască, nu doar să ocupe teritoriul. Dacă vor găsi în cale niște sate goale, îi va pune pe gânduri.

— Maiestate, ar fi o risipă de resurse, decretă Bermond, arțăgos. Evacuarea consumă multe efective, pe care le-am putea folosi să staționeze în spatele graniței, în caz că cei din Mort ajung la Almont.

— N-ai auzit nimic din ce-am spus până acum, Domnule General? Armata din Mort e deja mobilizată și dumneata singur ai spus că vor începe prin a invada satele de la graniță. Oamenii de-acolo sunt într-un pericol iminent.

— Ei au ales să trăiască la graniță, Maiestate. Erau conștienți de riscuri.

Kelsea deschise gura să-i dea o replică pe măsură, dar Mace i-o luă înainte:

— O evacuare ar duce la un val de refugiați în interiorul regatului, Domniță, iar refugiații trebuie hrăniți și adăpostiți.

— Atunci, îi hrănim și-i adăpostim.

— Unde?

— Sunt sigură că o să găsești tu ceva, Lazarus.

— Și dacă oamenii refuză să vină? întrebă Bermond.

— Atunci îi lăsăm acolo, dacă așa preferă ei. Nu discutăm aici despre a-i lua cu forța.

Kelsea îi aruncă un zâmbet galeș lui Bermond:

— Dar sunt convinsă că dumneata vei reuși să le expui situația în modul cel mai corect.

— Cine, eu?

— Da, dumneata. Vei lua o parte a armatei, atâta cât consideri că e necesar, și te vei ocupa de evacuare și de securizarea graniței și-a Căii Mortmesne.

Bermond se întoarse spre Hall:

— Evacuarea va fi responsabilitatea ta.

— O clipă, îl întrerupse Kelsea, străduindu-se să-și amintească ce-i spusese Arliss despre ierarhiile militare.

— Dumneata, Hall, fiind colonel, presupun că ai comanda unui batalion?

— Da, Domniță. Flancul stâng.

— Prea bine. Batalionul dumitale se va separa de armata principală și va porni un război de gherilă așa cum ai descris.

— Maiestate! sări Bermond, roșu ca racul. Eu dispun de trupele mele!

— Nu, Domnule General. Aceasta e operațiunea Coroanei, așa că repartizez un batalion al armatei pentru alte activități.

— Și pe ofițerul meu executiv!

— Da, și pe el.

Arliss fornăi de încântare. Kelsea-i aruncă o privire și-l zări rânjind, cu o țigară proaspăt aprinsă în gură. Mirosea la fel de rău ca țigara dinainte, dar Kelsea nu zise nimic. Arliss fusese cel care-o informase asupra dreptului cvasinecunoscut al Coroanei de-a întreprinde direct o acțiune militară, o rămășiță de putere de pe vremea Executivului american. Când li se întâlnește privirile, Arliss îi făcu cu ochiul.

Privind apoi în jurul mesei, Kelsea îi zări pe Pen și pe Mace cu ochii la Bermond, care l-ar fi ucis din priviri pe Hall. Însă Hall privea spre Kelsea. În ochi nu-i era greu de depistat scânteia de ambiție, dar mai era și altceva, ce nu reușea să identifice, dar care totuși îi plăcea.

Dacă n-ar fi făcut să fie soldat, l-aș lua chiar mâine în Straja mea.

— Mă preocupă în mod deosebit tunurile, îi spuse Kelsea lui Hall. Am văzut că au zece, dar se poate să fie mai multe. Nu mi-am dat seama dacă sunt de fier sau de oțel. Prima duminică sarcină va fi să le scoți din luptă.

— Am înțeles, Maiestate.

— Auzi, tunuri, pufni Bermond și se întoarse din nou spre Mace. Nu există praf de pușcă. Chiar o să ne bazăm strategia militară pe ce visează o copilă cuprinsă de febră?

Mace dădu să răspundă, dar Kelsea i-o luă înainte:

— E a doua oară când nu vorbești direct cu mine, Domnule General. Și dacă-ți prețuiești cariera și toți anii în

slujba regatului la fel de mult cât ți le prețuiesc eu, va fi și ultima oară.

— Planul acesta nu e fezabil, Maiestate, mârâi Bermond. E o risipă de oameni!

— La fel e și loteria! îi trânti Kelsea. Să înțeleg că dintre cei dragi *dumitale* n-a fost expediat nimeni, Domnule General?

Pen o strânse ușor de cot.

— Dintre cei dragi mie, nu.

Lui Bermond îi luciră ochii ațintiți asupra lui Hall.

Pen se aplecă lângă Kelsea și-i șopti:

— Fratele lui Hall, Domniță. Erau apropiați.

— Îmi cer scuze, Domnule Colonel Hall.

Hall făcu un gest din mână, lăsând să se înțeleagă că nu face nimic. Nu părea jignit; avea sprâncenele strânse, semn că era dus pe gânduri, cu mintea rătăcindu-i la graniță. Kelsea nu-și putea da seama dac-o credea în privința tunurilor sau nu, dar nu conta. Tot ce conta era că fusese de acord.

— Altceva?

Niciunul dintre militari nu mai zise nimic. Bermond arăta de parcă înghițise ceva dezgustător. Kelsea se întrebă vag dacă era cazul să-și facă griji cu privire la loialitatea lui, dar își alungă gândul din minte. Nu părea genul care-ar pune la cale o lovitură de stat, nici dac-ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr. Pur și simplu îi lipsea imaginația.

— Înseamnă că am terminat, anunță Mace. Bermond și Hall se ridicară repede; Kelsea tresări.

— Vă mulțumesc, le spuse ea. Peste o săptămână, aş vrea un raport de progres de la fiecare dintre domniile voastre.

— Maiestate, murmurară ei, în picioare, cu ochii ațintiți la ea atât de mult timp încât Kelsea începu să se întrebe dacă arăta ciudat. Era pe punctul să deschidă gura să întrebe, când își dădu seama ce așteptau.

— Puteți pleca.

Cei doi se înclinară și plecară.

10. Soarta lui Thomas Raleigh

Rațiunile unui trădător sunt dificil de analizat. Unii-și trădează țara pentru bani, alții ca să se răzbune. Unii o fac pentru a da glas unui sentiment de alienare față de valorile țării lor. Alții trădează pentru că n-au încotro. Deseori aceste rațiuni se amestecă; trădarea nu e niciodată ușor de explicat printr-o sentință simplă, concisă. Și, într-adevăr, unul dintre cei mai cunoscuți trădători din istoria Regatului Tearling și-a vândut țara pentru cel mai elementar motiv cu putință: pentru că nu știa de ce n-ar face-o.

– Istoria timpurie a Regatului Tearling,
povestită de MERWINIAN

Trebuia să-mi fi dat seama, se gândi Javel, și în clipa aceea, dar și de mai multe ori în cursul acelei zile. Trebuia să-mi fi dat seama că lucrurile se vor termina așa.

Nu știa de ce-l mai asculta încă pe Arlen Thorne. Retrospectiv, era clar că planul fusese cât se poate de prost: Thorne tocmise un singur Caden s-o asasineze pe Regină, și nici măcar vreunul mai de soi... Pe Lordul Graham cel

tânăr, care nu era decât un puști. Orașul fusese năpădit rapid de zvonuri cum că Regina însăși îl omorâse pe asasin, dar era o prostie. De omorât, îl omorâse Buzduganu, care apoi îi omorâse și suita și-i și dăduse foc la acareturi, să se știe. Graham eșuase spectaculos și, ce era și mai rău, eșecul era public; cadavrul său n-a apucat să spânzure nicio oră încheiată în centrul orașului, până ce oamenii să-l dea jos și să-l rupă în bucăți. Javel se hotărâse să nu mai miște niciun deget pentru Thorne. Dar, desigur, chemarea sosise și iată-l aici.

S-au întâlnit într-un depozit mare, aflat la periferia orașului, în est. Javel cunoștea locul; pe vremuri fusese folosit pentru depozitarea lemnului înainte de-a fi vândut și transportat la Capătul Trecerii. Dar se pare că Thorne îl folosea acum ca sediu pentru afacerile sale necurate. Unul dintre nenumărații malaci din subordinea sa, de la Evidența Populației, îl întâmpină pe Javel la intrare, îl măsoară din cap până în picioare și-i făcu semn să intre. Javel se pomeni într-o anticameră îngustă, luminată de un foc plăpând, înconjurat de oameni care păreau la fel de nervoși și confuzi ca el.

Thorne nu sosise încă, dar, când privi în cameră, Javel începu să înțeleagă ce pune în mișcare toată șandramaua: banii. Se simți ca un fraier că n-a înțeles mai devreme, dar, desigur, el nu se gândise decât la Allie. Nu se gândise la bogăția uriașă pe care o genera livrarea și câți bani pierdeau unii acum.

Lordul Tare se sprijinea de perete; pălăria sa ridicolă, mov, ocupa mai mult loc decât el. Familia Tare deținea pământuri în estul regatului, câmpuri întregi de grâu, întinse pe nu știu câți kilometri, în Câmpia Almont, și își luau tainul de la cei care treceau pe Calea Mortmesne.

De fapt, Javel își aminti că, la un moment dat, auzise o dispută: Lordul Tare ar fi vrut să încaseze taxa pe cap de om, iar Regentul voia să-l convingă să taxeze per livrare. Dar Regentul era prea molâu ca să forțeze o asemenea schimbare, iar dacă Lordul Tare taxa în continuare pe cap de om, atunci livrările lunare erau o adevărată mină de aur.

Doi Cadeni, frații Baedencourt, stăteau în dreptul focului. Ziceai că sunt gemeni, amândoi blonzi, cu ochii albaștri și cu bărbile lungi crescute până spre pânțelele dolofane. Nimeni n-ar fi îndrăznit să pună la cale un complot împotriva Reginei fără să-i consulte pe Cadeni, dar Javel nu era convins că frații Baedencourt aveau mandat să negocieze în numele celorlalți. Erau doar Cadenii cel mai ușor de abordat, pentru că-și petreceau vremea beți sau la curve în New Globe.

Cadenii aveau și ei problemele lor acum. În Gut știa toată lumea că Regentul le oferise o sumă exorbitantă ca s-o găsească pe prințesă și s-o omoare, iar ei își dedicaseră cea mai mare parte a resurselor acestui scop și-și neglijaseră comisioanele de zi cu zi — protejarea nobililor aflați sub amenințare, strângerea banilor din răscumpărări și escortarea livrărilor valoroase — din care trăiau de obicei. În ultimele luni, Cadenii aruncaseră cu bani în toate părțile și irosiseră o grămadă de resurse degeaba, iar acum, de la trezoreria regală li se tăiasse macaroana. Și pentru că nu reușiseră s-o găsească pe prințesă, au pierdut și o bună parte din prestigiu, ceea ce le afecta și mai rău afacerile. Înainte fusese o practică uzuală ca vreo nouă-zece Cadeni să însoțească orice transport care părăsea Noua Londră; nu exista pavăză mai bună împotriva celor puși să facă dreptate. Escortarea transportului era

socotită o treabă ușorică pentru Cadeni, totuși reprezenta o parte însemnată din venitul lor colectiv lunar. Și acum nu mai era nici asta.

În ultima lună, Javel auzise zvonuri despre Cadeni care-și luau de lucru pe cont propriu, ca să se descurce cu banii: fie muncă fizică, fie jafuri la drumul mare, fie-i învățau pe copiii nobililor să se dueleze și să tragă cu arcul. Un Caden mai arătos, pe nume Ennis, fusese tocmnit chiar ca însoțitor pentru fiica urâțică a unui nobil, s-o scoată la dans, să-i citească poezii și cine știe mai ce. Chiar și lui Javel, care altfel nu era mare iubitor de asasini, îi părea rău de ce se-alesese de Cadeni. Nici nu putea să-și imagineze cum s-or fi simțit ei înșiși, după atâta vreme când nu le mai ajungeai cu prăjina la nas. Oricum, părea mai probabil că frații Baedencourt se aflau acolo în nume propriu, prin urmare Javel n-avea încredere în ei și în dedicația lor pentru cauză.

Alți patru bărbați, pe care Javel nu-i știa, stăteau jos lângă foc. Unul dintre ei era un preot tânăr, cu o mutră de nevăstuică, ceea ce-l puse pe Javel pe gânduri; nu s-ar fi așteptat ca Biserica Domnului să se implice direct în așa ceva. Cu capul ras și cu mâinile albe, subțiri, preotul avea un aer ascetic, iar vârsta fragedă îl recomanda drept un membru al turmei de slujitori personali ai Sfântului Părinte. Alături de preot se găsea o făptură rufoasă, blondă, care arăta de parcă tocmai se târâse dintr-un canal. Era un bandit, sau chiar un simplu hoț de buzunare, dornic să facă un ban.

Banii, se gândi Javel. Pentru ei nu e vorba decât de bani. Asta-i mână pe toți, mai puțin pe mine.

Și pe tine ce te mână? îi suieră în minte o voce subțire și rece. Javel își dădu seama, îngrozit, că era vocea lui

Thorne, ca și când i-ar fi permis cumva lui Thorne să-și facă loc, ca un vierme, până în străfundurile minții lui.

Eu o vreau pe Allie înapoi, răspunse el nervos. *Asta am vrut de la bun început.*

Niciun răspuns. Thorne dispăruse. Dar întrebarea fusese pusă, iar Javel simți că răul fusese făcut. El se angajase să elibereze pe cineva din sclavie, sigur că era un scop cu totul nobil. Dar Allie era doar una dintre zecile de mii de sclavi care fuseseră luați și duși în același fel. Javel nu se gândise niciodată la ceilalți; el nu voia decât s-o recupereze pe-a lui. Oare asta îl făcea mai bun decât toți ceilalți?

Dar sunt mai bun, își spuse el sieși cu obstinație. *Știu că sunt mai bun.*

Însă apoi, scrutând cu privirea cel mai întunecat colț al camerei, zări ceva și mai tulburător: Keller, colegul lui din Straja Porții, se sprijinea de zid, cu brațele încrucișate și cu o expresie de mulțumire întipărită pe figură. Javel își aminti de-o noapte petrecută cu câțiva ani în urmă, când Vil îi trimisese pe câțiva de la poartă să se ducă la Gheara Pisicii ca să-l aducă pe Keller, care intrase într-un mare necaz. Mai avusese el probleme și înainte; odată aruncase o femeie printr-un perete, plus câteva acuzații de viol, pentru una dintre ele fusese nevoie de intervenții la Regent ca să o facă uitată. Dar nici măcar Javel nu fusese pregătit pentru ce-avea să vadă la Gheara Pisicii, unde l-au găsit pe Keller beat crișă, cu o mână plină de sânge în care strângea un brici. Aproape că omorâse în bătaie o curvă, apoi îi ciopârțise fața și sânii. Fata încă mai plângea într-un colț, iar din briciul care-o hăcuise încă mai picura sânge. N-avea mai mult de paisprezece ani. Javel ajunsese acasă când se crăpa de ziuă și băuse

până căzuse din picioare, mulțumindu-i lui Dumnezeu că era singur și că nu-l vedea Allie. Și iată-l din nou băgat până la gât în blestemății, cu ochii ațintiți la Keller, în obscuritatea unei camere.

Atunci intră Thorne, învelit într-o pelerină albastru-închis care se învoldura toată împrejurul corpului său ca de insectă. Javel constată ușurat că, de data asta, Brenna nu-l mai însoțea; mai erau vreo două ore până ce ziua avea să se topească în noapte. Thorne îi măsură pe fiecare în parte cu ochii săi albaștri, strălucitori, după care se întoarse și-și scoase pelerina, iar Javel îl urmări atent, întrebându-se ce interes avea Thorne, de fapt, în afacerea asta. E-adevărat că el conducea Evidența Populației, dar asta era o slujbă de zi, remunerată de la buget. Noaptea, însă, Thorne era unul dintre capii pieței negre, așa că, chiar dacă livrările s-ar fi desființat cu totul, veniturile sale n-ar fi avut prea mult de suferit. Sigur că era utilă poziția de Supraveghetor al Evidenței Populației, fiindcă-i permitea să se biziue pe o mulțime de oameni, dar un om uns cu toate alifiile, cum era el, avea mereu alte căi de a-și exercita influența.

Tu ce vrei de fapt, Arlen? se întrebă Javel, fixându-l cu privirea. *Ce pune în mișcare o creatură ca tine?*

Răspunsul veni repede: puterea. Thorne nu era lacom; era un fapt bine cunoscut că trăia modest. Nu avea vicii precum aurul, jocurile de noroc sau curvele; de fapt, nu avea niciun viciu, în afară de fixația pentru femeia albinoasă. Ce prețuia Thorne cel mai mult era libertatea de-a continua să facă ce voia, fără nicio opreliște. Odată ce comerțul cu sclavi dispăruse oficial, părea destul de probabil că Regina avea să-și întoarcă atenția asupra pieței negre cât de curând. Traficul de arme, de droguri, de copii... noua Regină nu era ca Regentul, o dovedise

deja. Îi păsa și de cei de jos, și de cei de sus. Din cauza asta decretase Thorne că trebuia să dispară.

— Bun, suntem toți aici, anunță Thorne. Să ne-apucăm de treabă.

— Da, să ne-apucăm, mârâi Lordul Tare. Ai făcut-o lată, birocrat nenorocit ce ești! Am avut noroc de la Dumnezeu că Buzduganu nu l-a prins pe băiat în viață; atunci ne-ar fi băgat pe toți în necaz.

Thorne dădu încet din cap către Lordul Tare, apoi își aruncă privirea în cameră, ca și când ar fi așteptat confirmări.

— Sunt de-acord, anunță și preotul, deși tonul lui era ceva mai reconciliant. Îți transmit pe această cale dezamăgirea Sfântului Părinte cu privire la amatorismul tentativei precedente, precum și cu privire la eșecul acesteia.

— V-am promis că vom reuși în cele din urmă, răspunse Thorne calm. Nu că vom reuși din prima.

— Vorbe goale, năpârcă, îl șicană Arne Baedencourt. Părea că i se-mpleticește limba în gură.

Ce să vezi, ăsta e beat! își dădu seama Javel, conștient. *Chiar și pe mine m-a dus capul să mă prezint treaz la o afacere atât de încurcată.*

— De ce n-ai angajat un Caden adevărat? întrebă Lordul Tare, nervos. Pe Dwyne sau pe Merritt? Un ucigaș profesionist n-ar fi dat greș.

— Orice Caden e un Caden adevărat, sări Hugo Baedencourt. Față de frate-său, el părea, cu indulgență, treaz.

— Puștiul ăla de Graham a avut de trecut o probă, cum am făcut cu toții. Nu-i pângări memoria cu insinuări de-astea.

Lordul Tare deschise larg brațele, spre a arăta că-și cere scuze, deși nu-l slăbi din ochi pe Thorne.

Thorne ridică din umeri:

— Nu pot să vă conced că planul a fost făcut să eşueze. Băiatul era cât pe ce s-o ucidă; sursa mea mi-a spus că avea cuţitul la gâtul Reginei. Totuşi, recunosc că am subestimat Straja Reginei şi în special pe Buzduganu. Omul meu a pătruns uşor printre ei la încoronare... am presupus că Buzduganu s-a mai moleşit cu trecerea anilor.

— Tre' să fii prost să-l subestimezi pe Buzduganu, exclamă posomorât Hugo Baedencourt. Noi credem c-a omorât vreo patru de-ai noştri pe malul râului Crithe.

— Ei bine, puteţi sta liniştiţi, n-o să mai fac greşeala asta, răspunse Thorne, pe un ton care descuraja orice continuare a discuţiei. Oricum, n-are sens să zăbovim asupra trecutului. Ceea ce contează e viitorul.

— Dar trecutul *este* viitorul, Thorne, protestă preotul încet. Ce garanţie are stăpânul meu că nu vei bâjbâi şi la următoarea încercare?

Javel rămase mirat. Aproape nimeni, în afară de nobilime, nu îndrăznea să-i vorbească aşa lui Thorne, nici măcar bazându-se pe toată puterea Arvath-ului. Iar preotul exprimase întocmai şi dubiile lui Javel. Dacă se uita în viitor, nu vedea decât un culoar nesfârşit de tentative eşuate de a-i lua viaţa Reginei. El, unul, nu putea face faţă la aşa ceva, nici măcar de dragul lui Allie; curajul său nu ducea aşa departe. Voia să iasă din treaba asta, să nu mai depindă de comploturi şi să nu mai stea cu frică mereu când aude o bătaie la uşă, că poate fi Buzduganu, venit să-l ia la interogatoriu.

— Eu nu ofer *nicio* garanţie, răspunse Thorne rece. N-am făcut-o niciodată. Şi, chiar dacă uciderea Reginei ar rezolva multe probleme, trebuie să recunosc că, momentan, se poate să fie peste puterile noastre.

— Și Străjerul ăla Regal al tău? Întrebă Lordul Tare. Nu poate să se ocupe el?

— Ce Străjer Regal? Întrebă blondul cel rufos.

Thorne scutură din cap.

— Nu e dispus să-și riște pielea până acolo. Buzduganu știe deja că e un trădător printre ei; a sporit măsurile de siguranță în jurul Reginei și i l-a pus pe Pen Alcott ca gardă personală. Omul meu e înfricoșat și nu pot să spun că-l învinovățesc. Și dac-ar reuși, Buzduganu îl va găsi apoi și în gaură de șarpe.

Ca și pe noi, șopti Javel pentru sine.

— Ai reușit să corupi un Străjer al Reginei? Întrebă din nou blondul.

— Nu e treaba ta, băiete, îi răspunse Thorne. Nu uita care ți-e locul aici.

Hoțul se făcu mic la loc în scaun, iar Javel scutură din cap. Cum reușise Thorne să corupă un Străjer Regal? Erau loiali până în pânzele albe, și chiar mai neclintiți în mândria și în tradiția lor decât Asasinii Caden. Din câte știa Javel, niciun Străjer Regal nu mai trădase vreodată.

Dar singurul care putea fi în stare de asta, cugetă el, dezgustat, e Thorne.

— Pen Alcott e un spadasin talentat, remarcă Hugo Baedencourt, căzut pe gânduri, cu ochii la foc.

— Puțini dintre noi ar îndăzni să-l provoace. Poate doar Merritt, dar pe el n-ai să-l convingi niciodată să se bage în treaba asta.

— N-are importanță, spuse Thorne. Am o idee mai bună, care ne servește scopurile tuturor. Alain, aici de față — arată spre hoțul de buzunare —, mi-a oferit o informație care e esențială pentru succesul planului nostru.

Hoțul cel puchinos zâmbi larg, fericit ca un cățel care-i făcuse pe plac stăpânului. Javel începu să se întrebe dacă era întreg la cap.

— Aș spune chiar că n-avem cum să dăm greș, continuă Thorne, însă o asemenea aroganță n-ar fi productivă.

— Cu ce anume să dăm greș?

— Într-un fel sau altul, toți aveți nevoie de bani.

Javel deschise gura să spună că el nu, dar se gândi mai bine și tăcu.

— N-o să vă mai parvină bani dinspre Citadelă. Regina nu va mai permite niciodată livrările.

— Ai avut tu vreo întrevvedere cu ea? întrebă Lordul Tare.

— Nu-i nevoie. Semnele sunt clare. Acum trei zile a avut o întrevvedere cu Generalul Bermond și au croit planuri pentru ca jumătate din forțele militare ale regatului să fie dislocate la granița cu Mortmesne. Aripa Reginei e plină de provizii în caz de asediu. Ascultați la mine, se pregătește de război și, dacă nu luăm măsurile care se impun, cei din Mort vor veni peste noi.

Javel rămase cu gura căscată de groază. O invazie a celor din Mortmesne... nu se gândise niciodată serios la asta. Chiar și după ce Regina dăduse foc cuștilor, presupusese că se va semna un nou tratat sau că va rezolva Thorne situația, că va interveni altceva. Îi veni în minte femeia înțeleaptă și tristă pe care-o văzuse pe Pajiștea Citadelei... în ciuda mașinațiunilor lui Thorne, Javel fusese sigur că ea avea să-i salveze.

— Doamne-ajută, șopti Alain.

— Presupun că vă doriți cu toții să evităm cotropirea. Cu planul meu vom împușca doi iepuri dintr-un singur foc.

Thorne sări pe neașteptate în picioare. Javel se trase într-o parte când trecu pe lângă el; nu voia să simtă atingerea membrelor lui scheletice nici măcar în trecere. Tonul lui Thorne era entuziast.

— Haideți cu mine!

Îl urmară pe o ușă care ducea mai departe, în depozit, către ceea ce fusese cândva un birou. Mesele și scaunele erau goale, acoperite de un strat gros de praf. Camera era luminată de câteva torțe fixate pe pereți, căci ferestrele fuseseră acoperite cu vopsea neagră. Deasupra unui birou rămăsese fixat pe tapet portretul unei femei îndesate. Dincolo de peretele biroului se auzeau niște lovituri surde, ca și când cineva ar fi bătut cu ciocanul. Se auzea și zgomot de fierăstrău; zgomotele indicau un amplu proiect de construcție, dar fabrica de cherestea în care se aflau își încetase de mult activitatea.

Ajunseră la capătul birourilor, iar Thorne îi conduse pe altă ușă, în depozitul propriu-zis. Era un spațiu jilav, ca o cavernă, luminat slab de torțe. Mirosul de rumeguș stătut și umed îl făcu pe Javel să-și încrețească nărilor. De jur împrejur nu zăreai decât grămezi pătrate de rumeguș vechi, unele dintre ele înalte de șase metri, acoperite cu prelate groase, verzi. Ca orice clădire abandonată, lui Javel depozitul i se păru un spațiu mort, fantomatic, bântuit de o activitate care încetase de mult.

— Haideți, pe aici, îi instrui Thorne, iar oamenii îl urmară spre capătul uriașei hale. Zgomotul de ciocan se auzea tot mai tare pe măsură ce se apropiau, iar când dădură ultimul colț, Javel zări un om care tăia lemne pe două capre, concentrat. Alături de el stăteau ordonate simetric o grămadă de scânduri.

— Liam! urlă Thorne.

— Aicea! se auzi o voce de după una dintre grămezile de lemn.

— Vino încoace, te rog!

De după prelată se ivi un pitic, ștergându-și mâinile pe pantaloni. Era acoperit de-un praf fin de rumeguș din cap până în picioare, iar Javel fu copleșit brusc de certitudinea că se afla în cel mai realist coșmar cu Allie de până acum, că stătea pe marginea Pasului Argive și o privea cum dispare pe după Dealul Țepeii.

— Acesta este Liam Bannaker, îl prezintă Thorne pe pitic. Presupun c-ați auzit de el.

Javel auzise de el. Liam Bannaker era unul dintre cei mai buni tâmplari din regat, și se pricepea și la cărămidă, și la piatră. Bogații din Londra Nouă îl tocmeau frecvent să le ridice case, ba chiar și nobilimea îl angaja uneori, când li se stricau lucrările în piatră sau fundațiile pe la castele. Dar omul nu arăta deloc ca un constructor; era pipernicit și slab, cu brațele subțirele. Celălalt tâmplar, omul cu fierăstrăul, nici nu-i băga în seamă; Javel se întreba dacă nu cumva era surd.

— Bănuiesc că doriți o demonstrație, zise Bannaker către Thorne. Avea chiar și o voce de pitic, înaltă și subțire, care scârțâia neplăcut în auzul lui Javel.

— N-ar strica.

— Aveți noroc, trei sunt deja gata.

Bannaker își făcu loc printre oameni și se îndreptă grăbit spre o grămadă de rumeguș acoperită cu prelată.

— Va fi o demonstrație scurtă, să știți. Am rămas puțin în urmă de când a răcit Philip.

Apucă de un capăt al prelatei verzi și trase de ea.

Exact când prelata căzu, Javel fu copleșit de-o premoniție groaznică, ceva chiar mai rău decât coșmarurile

sale, și vru să închidă ochii. Dar era prea târziu, prelata căzuse deja, iar primul lui gând fu: *Ar fi trebuit să-mi dau seama.*

Era o cușcă, lată și turtită, de vreo nouă metri lungime și patru și jumătate lățime. Avea o ușă într-un capăt, exact atât de înaltă cât să poată trece prin ea un singur om. Zăbrelele nu erau de oțel; întreaga cușcă, cu tot cu podele, zăbrele și roți, părea să fie din stejar de Tearing. Nu era la fel de solidă precum cuștile pe care le văzuse Javel toată viața, o dată pe lună, dar părea destul de țeapănă ca să-și îndeplinească scopul.

— Eu unul n-am zis că mă bag în așa ceva, mormăi Arne Baedencourt, iar Javel dădu din cap, inert. Când întoarse capul spre dreapta, îl observă pe Thorne care se holba transportat la cușcă, cum se uită un părinte iubitor la progenitura lui.

Thorne ridică din umeri.

— În ce-ai zis tu că te bagi e o treabă încurcată. Acum ești deja băgat. Fiecare dintre noi e un pericol pentru celălalt. Dar bucurați-vă! Am încheiat deja negocierile cu Mortmesne. Vă veți primi cu toții recompensa inițială, după cum v-am promis.

— Și recompensa ta care e, Arlen? întrebă preotul, cu ochii săi de nevăstuică fixați neîncrezător asupra lui Thorne. Ție ce-ți iese din asta?

— Asta nu-i treaba ta.

Thorne rămăsese cu privirea ațintită asupra cuștii; îi străluceau ochii în cap.

— Stăpânul tău va fi mulțumit când își va primi prețul.

— Câți intră în fiecare cușcă?

— Între douăzeci și cinci și treizeci. Chiar mai mulți, dacă sunt copii.

Preotul își plecă capul; buzele i se mișcau fără să scoat-un sunet. Javel crezu că înțelege: preotul se temea de pierzanie. Și el la fel. Se uită de jur împrejurul uriașului depozit, la grămezile acoperite cu prelate despre care crezuse că erau de rumeguș, și numără opt în total. Nu le avusese niciodată cu matematica, dar acum nu-i luă decât o clipă să socotească prețul produsului.

Cel puțin două sute de oameni, se gândi, și i se făcu pielea de găină.

Ba poate chiar trei sute. Erau opt cuști, și i se părea că i se arată chipul lui Allie printre zăbrelele fiecăreia.

Era poate a suta oară de când plecase din Citadelă, când Thomas blestema ploaia. Cerurile se deschisese de cum trecuse Podul Noii Londre, iar acum ploua constant de trei zile întregi. Era martie, luna ploilor, dar lui Thomas i se părea că ploaia fusese trimisă ca să-l canonească pe el. Poate că fata chemase furtuna dinadins, cu nenorocirea aia de giuvaier, sau poate era o pedeapsă de la Cel de Sus. Oricum, era ud pân-la piele. Nu mai mersese pe cal de mai bine de-un an, iar echipamentul de călărie se dovedise a-i fi rămas mult prea mic; pânza udă a pantalonilor i se frecase de coapse până la sânge și-i provoca dureri la fiecare pas. Lumea se redusese la aceste lucruri: frigul, umezeala, frecușul și nesfârșitul lipăit al copitelor cailor prin bălți și nămol.

Oamenii lui nu se plâneau, dar nici veseli nu erau. Doar trei dintre ei căzuseră de acord să-l însoțească; le promisese să-i recompenseze după ce ajungeau în Mortmesne, iar aceștia trei fuseseră îndeajuns de proști încât să-l creadă. Nu mai dăduse deloc de Pine, și regreta amarnic. Ba, mai rău, niciun Caden nu fusese de acord să

meargă cu el, nici măcar după ce le-a promis că le plătește dublu, odată ajunși în Mortmesne. E drept că nu poți să pretinzi loialitate din partea unor mercenari, dar fusese convins că va putea convinge măcar unul.

Reușise însă să-l ia cu el pe Keever, și nu era puțin lucru. Pe Keever nu-l ducea capul niciun strop, dar lucrase în afacerea familiei sale, care trimitea produse în regatul vecin, ca urmare cunoștea Calea Mortmesne. Planul fusese să iasă de pe drumul mare odată ce treceau de Noua Londră, dar ploaia le zădărniciase planurile, ceea ce, poate, era mai bine. Dacă țineau drumul mare, nepriceperea de-a străbate pădurea nu era o problemă, iar Thomas nu se amăgea; dacă era vorba de-a străbate pădurea, Keever era depășit. Și ceilalți la fel.

Dar drumul avea și el problemele lui. Noroiul era atât de gros încât Thomas simțea cum calul se încordează sub el din cauza efortului de a-și scoate copitele din clisă. Ori de câte ori auzeau că se-apropie un grup mai mare decât al lor, trebuia să iasă de pe drum și să se-ascundă prin tufișuri până treceau. Thomas plănuise să ajungă la Demesne în trei zile, dar acum n-avea nicio șansă. Le va lua cinci zile, dacă nu chiar șase și, cu cât stătea mai mult sub cerul liber, cu atât simțea că moartea i se apropie, că se strânge cercul în jurul lui. Străjerii săi îi aruncau din când în când priviri nesigure, în care Thomas citea mâna grea a istoriei. Fata-i spusese că e un nimic și cumva știa și el c-are să devină nimic. Își amintea vag, din anii când era încă la școală, asteriscul mărunț și nota din josul paginii unei cărți. O notă de subsol... asta avea să se-aleagă de el. În poveștile și în miturile pe care oamenii din Tearling și le transmiteau din generație în generație, el avea să fie o postfață. Chiar și dacă ajungea viu la granița

cu Mortmesne, probabil că Regina Roșie avea să-l ucidă pentru eșecul său.

N-a fost vina mea.

Dar ei nu-i va păsa.

— Să facem un popas pe timpul nopții, propuse el.

— Nu e bine să ne oprim aici, răspunse Keever. E un loc prea deschis. Ar fi bine să mergem până se lasă întunericul.

Thomas încuviință din cap și privi cu dușmănie spre cerul cenușiu de apus. Deși se întuneca repede, nici măcar n-ajunseseră la capătul râului Caddell. Chiar dacă vremea se-mbuna, tot le-ar mai fi luat două zile de mers întins ca s-ajungă la graniță. Își simțea coapsele jupuite și, la fiecare pas al calului, simțea cum din carnea vie i se preling fluide. Precis că și oamenii lui treceau prin dureri asemănătoare, dar, bineînțeles, nu zicea niciunul nimic și, cu cât își dorea mai mult ca ei să se plângă, cu atât mai sigur era că n-aveau s-o facă.

Thomas auzi un zgomot.

Opri calul și se întoarse, cu urechile ciulite. Dar nu mai auzea nimic, decât ploaia. Drumul din urma lor o cotea pe după un bolovan uriaș.

— Ce e?, întrebă Keever. Își luase rolul de conducător neoficial în această călătorie, deși vechea Strajă a Regentului nu l-ar fi trimis pe Keever nici măcar într-o expediție pân' la piață.

— Liniște!, sări Thomas. Îi plăcuse dintotdeauna cum îi suna vocea când dădea ordine. Nu lăsa loc de refuz, așa că Keever amuți, supus.

Acum auzi din nou zgomotul, chiar și prin ploaie: era sunet de copite, cu vreo sută de metri în urma lor, după cotul drumului.

— Vin călăreți, anunță Arvis.

Keever ciuli și el urechea o clipă.

— Se mișcă repejor. Să intrăm în pădurea de-acolo.

Thomas dădu din cap că da, iar cei patru oameni părăsiră drumul mare și-și făcură drum prin pădure; era atât de întuneric încât Thomas abia dacă reușea să-și mâne calul. Intrară printre copaci suficient de adânc încât să nu poată fi văzuți de pe drum și se opriră într-un crâng micuț. Pe frunzele care li se întindeau deasupra capetelor răpăia constant ploaia, dar Thomas tot auzea caii care se-apropiau. Brusc, îi îngheță inima de frică. Poate că era doar un grup care se întorcea de la vânătoare sau vreo bandă de escroci de pe piața neagră care nu voiau să li se cunoască faptele, dar lațul care se strângea înăuntrul lui nu era de aceeași părere. Simți o pereche de ochi ațintiți asupra sa, niște ochi negri, adânci, care, cumva, vedeau orice grozăvie pe care-o făcuse vreodată.

Când copitele ajunseră la vreo cincizeci de metri distanță, se opriră.

Thomas se uită împrejur la oamenii lui, care se uitau la el cu privirile golite, în căutare de răspunsuri, dar Thomas n-avea niciunul. Nici nu se punea problema să meargă și mai adânc în pădure; acolo era aproape beznă, iar să fie prins pe întuneric avea să fie mai rău decât mai la lumină.

Thomas fu copleșit brusc de-o amintire veche, un joc pe care-l juca singur când era mic: de-a Străjerul Reginei. Cam o dată la o lună, se trezea și se simțea inexplicabil de curajos, fără vreun motiv anume, era doar o dispoziție cu care se trezea. Lumea părea un loc mai luminos și mai bun, și, pe tot parcursul zilei, micul Thomas încerca să trăiască precum un Străjer al Reginei

și să facă fapte bune. N-o mai trăgea pe Elyssa de păr, nu-i mai fura păpușile și n-o mai mințea pe guvernantă despre ce șterpelise din bucătărie. Dimpotrivă, își făcea singur patul, își strângea jucăriile din camera copiilor, ba chiar își făcea și temele. Și, în mod ciudat, Mama sau guvernanta observa și-i făcea un compliment sau îi oferea un cadou la culcare, fie o bucată de ciocolată, fie o jucărie nouă. Dar astfel de zile s-au împuținat cu trecerea timpului, pe măsură ce Thomas și-a dat seama că va rămâne mereu băiatul cel mai mic, varianta de rezervă. Pe la vreo treisprezece ani, zilele de Străjer al Reginei au dispărut cu totul.

De m-aș fi trezit așa în fiecare dimineață, cugetă Thomas, iar gândul acesta îi trezi o senzație de năzuință acută, deznădăjduită. Dacă s-ar fi fost un Străjer al Reginei în fiecare zi a vieții mele, lucrurile ar fi putut sta cu totul altfel.

Apoi, peste sunetul ploii, izbucni un cântec. Vocea sonoră, de bariton, a unui bărbat, răsună în pădurea din spate. Tonul era ironic, dar avea și o nuanță subtilă atât de violentă, încât lui Thomas i se strânse stomacul. Auzea deseori vocea aceasta în vis, și de fiecare dată se trezea înainte ca să-l omoare cel care o exersa. Dar acum era cât se poate de treaz.

*Se apropie livrarea, cușca e plină,
peste Tear răsună un glas,
Cuștile ard pe Pajiștea lină
Regatul plânge, Regina a rămas.*

Cântecul se opri la fel de brusc precum începuse. Thomas scrută întunericul, cu ochii mijiți. Nu vedea nimic, dar nu se amăgea că lipsa vederii ar fi fost reciprocă;

nemernicul ăla avea ochi de pisică. Străjerii lui Thomas se strânseseră în jurul lui, privind cu toții către frunziș, cu săbiile scoase. Îi trecu prin cap să le spună să nu se mai obosească, dar nu zise nimic. Dacă ei voiau să moară curajoși, nu era treaba lui să-i sfătuiască altceva. Bineînțeles că știau cine cântă. Ploaia se întete; lumea întreagă se îngusta pentru ei patru, care stăteau acolo nemișcați. Thomas strigă:

— Lasă-mi oamenii să treacă!

Râsul veni cu ecou, din mai multe direcții:

— Pe cine, pe ăștia care te urmează ca să jurați credință curvei din Mortmesne? strigă Spectrul din locul său nevăzut. Mai repede aș lăsa în viață o haită de câini vagabonzi. Sunteți toți niște lași și niște trădători!

Și se puse din nou pe cântat.

Regina ascunsă iarăși apare

Străpunsă de cuțitul aruncat

După op'șpe ani din nou răsare

E Regina noastră, orice coroană ar fi purtat.

— Asta se cântă în toate colțurile orașului! strigă Spectrul; dincolo de ironie, se simțea acum furia.

— Pentru tine cine va scrie vreodată o baladă, Thomas Raleigh? Cine-ți va proslăvi măreția?

Lui Thomas i se umplură ochii de lacrimi, dar nu îndrăzni să și le șteargă în fața oamenilor. Înțelese dintr-odată de ce Spectrul nu-l omorâse mai demult, deși avusese atâtea ocazii. Spectrul așteptase să apară fata, să iasă din ascunzătoare.

— N-am de gând să mă milogesc! strigă Thomas.

— Te-am auzit destul milogindu-te.

La stânga lui Thomas, Keever căzu la pământ, cu un gălgâit cumplit; din gât îi ieșea un cuțit. Apoi căzură Arvis și Cowell, străpunși cu săgeți în piept și în cap. Thomas se uită în sus și zări o formă neagră, cumplită la vedere, care se profila pe fundalul copacilor și cobora asupra lui. Urlă de groază, dar vocea i se întretăie când umbra ateriză asupra sa și-l dărâmă de pe cal. Se lovi rău cu capul de pământ și rămase înțepenit; în spate-l împungeau pietrele, iar aerul era plin de nechezatul furios al armăsarului său și de copitele care se îndepărtau în grabă prin pădure.

Când deschise ochii, îl privea pe Spectru, care stătea cocoțat pe pieptul lui ca un liliac uriaș și-l țintuia la pământ. Spectrul purta aceeași mască pe care-o avusese de fiecare dată când pătrunsese în Citadelă: un arlechin, făcut pentru baluri mascate. Multe magazine din oraș vindeau asemenea măști, dar Thomas nu văzuse niciodată vreuna care să semene cu aceasta: gura, vopsită cu roșu intens, avea colțurile ridicate într-un rânjet disprețuitor, iar ochii erau înconjuțați de negru. Odată, Thomas s-a trezit în mijlocul patului și-a descoperit acest chip aplecat asupra sa; a făcut pe el ca un copil mic. Spectrul ieșise în pași de dans din cameră și dispăruse din Citadelă ca fumul; lui Thomas i-a fost atât de rușine încât n-a vorbit niciodată nimănui despre incident. Aproape c-ar fi putut să creadă că Spectrul era o iluzie, până când acesta își făcea din nou apariția, cât se poate de real, mereu cu aceeași mască îngrozitoare pe chip.

— Ei bine, false prinț?

Spectrul îl apucă pe Thomas de umeri și-l scutură cum ar scutura un câine osul, lovindu-l de mai multe ori cu capul de pământ. Thomas simți că-i tremură dinții în gură.

— Nu mai ai nicio mită de oferit, Thomas? Și unde ți-e păpușăreasa? Nu e în stare de destule vrăji ca să te scoată din necazul ăsta?

Thomas rămase mut. Încercase și mai înainte să-și susțină cauza în fața Spectrului și descoperise că nu făcea decât să se expună și mai mult. Omul era diabolic de priceput la vorbe, iar Thomas îi mulțumise proniei în mai multe rânduri că Spectrul era obligat să rămână anonim. Dacă ar fi fost orator public, ar fi fost devastator.

Dar dacă ar fi fost orator public, am fi pus mâna pe el și l-am fi omorât cu ani în urmă.

— Biroul de Recensământ e praf și pulbere, îi șopti Spectrul cu o voce catifelată. Poate vor face cuști noi, dar n-o să uite nimeni ce s-a ales de cele vechi. Dacă fata are zile, va repara multe dintre relele pe care le-ai făcut tu.

Thomas scutură din cap.

— Vine Regina Roșie. Va face regatul ăsta una cu pământul până s-apuce fata să ridice vreun deget.

Spectrul se-apropie și mai mult de el.

— Cățeaua aia din Mortmesne n-a ținut niciodată la tine, să știi.

— Știu, răspunse Thomas, apoi tăcu din gură. Era a mia oară când se întreba de unde știe Spectrul atâtea lucruri. Atacurile asupra nobililor din Tearling creaseră nenumărate probleme, căci Spectrul părea să știe mereu cum se plătiseră taxele, unde erau ținuți banii, când pleca transportul. Nobilii furioși veniseră la Citadelă să ceară compensații, iar Thomas fusese forțat să le-mpartă sume mari drept mită în loc de siguranță, ceea ce-l făcuse chiar mai detestabil în ochii țărănimii. Și unde erau acum nobilii aceia? Stăteau la căldurică, în castelele lor, în vreme

ce el fusese dat afară dintr-al lui și rămăsese pe coclauri cu acest nebun de legat.

— Tu ai aruncat cuțitul?

— Ce?

Spectrul îl pocni peste față.

— Tu ai aruncat cuțitul spre față?

— Nu! Nu eu!

— Dar cine?

— Nu știu! A fost planul lui Thorne. Vreun pion de-al lui.

— Care pion?

— Nu știu. Oamenii mei nu au avut altceva de făcut decât să creeze diversiunea, jur!

Spectrul își împinse degetele mari în ochii lui Thomas și apăsă până ce Thomas începu să chițăie neajutorat, dar sunetul se topi în cel al ploii care continua să curgă, fără niciun ecou.

— Care pion, Thomas? întreba Spectrul neobosit. Apăsă tot mai tare cu degetele; Thomas simți că ochiul stâng i se umple cu un lichid fierbinte.

— Încep să te tai și pe tine imediat. Să nu-ți imaginezi nicio clipă că nu va fi așa. Un pion din Mortmesne?

— Nu știu! strigă Thomas printre suspine. Thorne n-a vrut să-mi spună.

— Așa e, Thomas, și știi de ce? Pentru că era sigur c-o s-o dai în bară.

— N-a fost vina mea!

— Ai face bine să te gândești la ceva util să-mi spui.

— Thorne are un plan de rezervă!

— Știu de planul de rezervă al lui Thorne, rahat în ploaie ce ești! Știam de el de dinainte să-l croiască!

— Atunci ce vrei?

— Informații, Thomas. Informații despre Regina Roșie. Te-ai culcat cu ea, o știe tot regatul ăsta. Trebuie să știi ceva util.

Thomas făcu ochii mari. Încercă să-și păstreze o mină neutră, dar era clar că-l trăda chipul, căci Spectrul se-aplecă și mai aproape; dincolo de mască, îi străluceau ochii. Era acum atât de-aproape că Thomas simțea miros de cai și fum și încă ceva, un miros siropos, pe care i se părea că ar trebui să-l recunoască.

Cu cincisprezece ani în urmă, era în pat cu ea; aerul încă era încărcat de vapori sexului. A întrebat-o ce voia de la el. Nici măcar atunci n-a reușit să se amăgească de faptul că-i păsa de el. Regina făcea sex mecanic, impersonal; Thomas se simțise mai bine cu curve de mână a doua din Gut. Și totuși nu se putuse elibera de ea; îi crescuse ca o boală înăuntru capului.

— Dacă-mi spui ceva util, îți voi lua viața fără durere, Thomas, îți jur.

„Cine e tatăl?” întrebase Regina Roșie. Când s-a întors spre el pe întuneric, îi luceau ochii, un roșu aprins, de vulpe. Thomas s-a tras înapoi, târâș, grăbindu-se să iasă din pat, iar ea s-a pus pe râs — chicoteala aceea de alcov care l-a excitat pe loc.

Îl dureau ochii; nu mai vedea decât o ceață roșie, la stânga. Și arsura din coapse era și mai rea. Dar durerea fizică pălea în comparație cu valul de ură de sine care-l copleșea. Spectrul își va primi informația; nu va dura prea mult.

„De ce vrei să știi?” o întrebase, cu voce groasă. Reușea să-l facă să se simtă la fel de beat de parc-ar fi dat pe gât opt halbe de bere. „Elyssa s-a dus. Ce naiba mai contează acum?”

„Nu contează”, îi răspunsese ea, zâmbind. Și Thomas, care nu reușea niciodată să-și dea seama ce gândește, a înțeles

că totuși conta, ba chiar foarte mult. Voia neapărat să știe și știa că el deține răspunsul. Era singurul avantaj pe care Thomas îl deținuse vreodată asupra ei, și nu se amăgise niciodată. Dacă-i spunea, putea să-l și omoare.

„Nu știi”, i-a spus.

Atunci lumina din ochii ei s-a stins și, brusc, nu mai era decât o femeie frumoasă care se afla în pat cu el și care-i apuca mădularul de parc-ar fi fost o jucărie. Păstrase acest singur secret, celelalte redute cedaseră; s-a întins dinaintea lui, iar el a fost de acord s-o găsească și s-o ucidă pe fiica Elysei, pe nepoata lui. Își aminti chiar cum a intrat în ea și-a găfâit „Dracu' să te ia”, în urechea altei regine, care intrase în mormânt cu ani în urmă. Dar Regina Roșie înțelegea. Ea înțelegea mereu, și mereu îi dădea ce voia.

— Ei bine, Thomas?

Thomas privi în sus către Spectru; îl zărea printr-o perdea de lacrimi. Timpul se întindea în urmă și în față, dar nimic din ce venea după n-avea puterea să spele ce se întâmplase înainte. Această ordine a lucrurilor părea monstruos de nedreaptă, chiar și acum, când Thomas înțelegea că mai are doar câteva clipe de trăit. Își adună ultimele resurse de curaj.

— Dacă-ți dai jos masca, îți spun tot ce știi despre ea.

Spectrul se întoarse și se uită rapid să vadă ce se întâmplă împrejur. Cu ochii mijiti și cu ochiul cel bun estompat de umezeală, Thomas văzu că toți cei trei oameni ai lui erau morți. Keever era cel mai rău: căzuse cu gâtulejul sfâșiat, iar acum băltea în propriul sânge, cu ochii căscați în gol.

Trei bărbați, mascați și îmbrăcați în negru, stăteau ghemuiți printre copaci. Îl urmăreau pe Thomas cu un aer prădalnic, în așteptare, ca niște câini care vânașeră

o pradă. Dar îi era mai puțin frică de ei decât de stăpânul lor. Spectrul era inteligent, diabolic de inteligent, iar oamenii inteligenți erau în stare de gesturi de cruzime inteligente. La asta excelsa dintotdeauna Regina Roșie.

Când privi în sus către Spectru, masca dispăruse, iar chipul dezvelit i se vedea în lumina aproape stinsă. Thomas își șterse lacrimile de la ochiul drept și se holbă la el minute în șir, cu mintea golită de orice.

— Bine, dar ești mort.

— Doar pe dinăuntru.

— E ceva vrajă la mijloc?

— De cel mai rău soi, false prinț. Acum vorbește.

Și Thomas vorbi. Cuvintele îi veniră mai greu la început, dar apoi tot mai ușor. Spectrul îl asculta cu atenție, ba chiar cu înțelegere, punea întrebări când și când și într-un fel părea perfect rațional cum stăteau acolo de vorbă amândoi și depăneau povești la căderea nopții. Thomas îi spuse toată povestea, pe care n-o spusese nimănui, și fiecare cuvânt îi venea mai ușor decât cel dinainte. A spune adevărul este ceea ce ar face un Străjer al Reginei, și exact asta i se păru că e esența întregii situații, încât se trezi că repetă grijuliu aspectele importante, disperat să-l facă pe Spectru să înțeleagă. Îi spuse tot ce-și amintea și, când nu mai avu ce să-i spună, se opri.

Spectrul se ridică în capul oaselor.

— Aduceți un topor!

Thomas îl apucă de braț.

— Nu vrei să mă ierți?

— Nu vreau, Thomas. O să mă țin de cuvânt, atâta tot.

Thomas închise ochii. *Mortmesne, Mortmesne, arde în flăcări*, se gândi, pe neașteptate. Spectrul avea să-i taie capul, iar Thomas își dădu seama că nici măcar nu-i purta

pică pentru asta. Se gândi la Regina Roșie și la cum fusese când o văzuse prima dată, un moment în care se amestecau frica intensă și dorința, și care încă reușea să-i înghețe sângele în vine. Apoi se gândi la fată, cum se târa pe podea cu cuțitul înfipt în spate. Poate c-avea să reușească să-i scoată pe toți din încurcătura pe care-o făcuseră. În istoria regatului se întâmplaseră și lucruri mai ciudate. Poate chiar era Adevărata Regină. Poate.

11. Apostatul

Biserica Domnului era o uniune stranie dintre ierarhia catolicismului de dinainte de Trecere și crezurile unei secte protestante apărute la scurt timp după Ancorare. Această sectă era mai puțin preocupată de mântuirea morală a sufletelor, și mai mult de mântuirea biologică a rasei umane, o mântuire considerată a fi marele plan al Domnului de a ridica din ape Lumea Nouă.

Acest amestec straniu de elemente disparate era, în același timp, o uniune necesară și o prevestire a lucrurilor care aveau să vină. Biserica Domnului a devenit o religie realistă — interpretarea pe care o dădea evangheliilor era plină de explicații pragmatice, iar influența Bibliei de dinaintea Trecerii se limita la ceea ce-i putea fi folositor. Nemulțumirea clericilor era inevitabilă; mulți preoți, puși în fața realităților politice din ce în ce mai brutale ale teologiei din Tearling, erau gata să se răzvrătească la cel mai mic semn.

– Aspecte religioase ale Regatului Tearling: Un eseu,
PĂRINTELE ANSELM

Când Părintele Tyler intră în sala de audiențe, prima impresie a lui Kelsea fu că părea foarte împovărat. Și-l aducea aminte ca fiind timid, dar nu posac. Avea și acum

ceva precaut în mișcări, doar că umerii îi erau aduși în față. Greutatea asta care-l apăsa era ceva nou.

— Părinte, îl întâmpină ea.

Părintele Tyler își ridică privirea spre tron și ochii albaștri îi scânteiară când îi întâlni pe ai lui Kelsea, apoi privi în altă parte. După anii petrecuți sub îndrumarea lui Carlin, Kelsea se-aștepta ca preoții să fie ori bombastici, ori fanatici, dar Părintele Tyler era altfel. Se întrebă care era funcția lui în biserică. Cu purtarea sa reținută, sigur nu ținea slujbe. Existau, bineînțeles, și preoți lipsiți de putere. Carlin îi explicase cu lux de amănunte. Dar ar fi fost o nesăbuintă din partea ei să confunde precauția cu slăbiciunea.

— Ești bine-venit aici, Părinte. Te rog, zise ea, arătându-i locul din stânga ei.

Părintele Tyler ezită, și nu era de mirare: Buzduganu stătea chiar în spatele scaunului pe care i-l oferise Kelsea. Tyler se-apropie de scaun ca și cum ar fi fost un eșafod. Trena robei albe îi mătura treptele platformei. Se așeză fără să se uite la Buzduganu, dar când se întoarse într-un târziu către Kelsea, avea privirea calmă și directă.

Îi e mai teamă de Buzduganu decât de mine, se gândi Kelsea întristată. Da, nu era singurul.

— Maiestate, începu preotul, cu vocea stinsă. Biserica — și în special Sfântul Părinte — vă transmite salutări și vă urează multă sănătate.

Kelsea înclină din cap, păstrându-și atitudinea prietenoasă. Buzduganu o înștiințase că Sfântul Părinte primise mulți nobili din regat la Arvath în săptămâna din urmă. Buzduganu nutrea un mare respect pentru viclenia Sfântului Părinte, iar Kelsea n-avea nici ea de gând să o subestimeze. Întrebarea era dacă acea viclenie se răsfrângea și

asupra preotului de rang inferior, cu ochi căprui și blânzi, care o privea acum ca și cum aștepta ceva.

Toți așteaptă ceva de la mine, se gândi Kelsea, obosită, și umărul, care nu o mai duruse de câteva zile, îi zvâcni.

— Ziua trece, Părinte. Ce pot face pentru dumneata?

— Biserica dorește să se consulte cu dumneata în chestiunea viitorului preot al Citadelei, Maiestate.

— Credeam că un preot al Citadelei este o chestiune opțională.

— Da, mă rog..., zise Părintele Tyler privind în jos, ca și cum și-ar fi căutat vorbele pe podea. Sfântul Părinte vrea să-i raporteze care este opțiunea Maiestății Tale.

— Ce preot îmi va fi dat?

Un mușchi tresări pe fața preotului, trădându-i neliniștea.

— Chestiunea aceasta nu s-a hotărât încă, Maiestate.

— Dacă nu s-ar fi hotărât, Părinte, nu ai fi fost aici, zâmbi Kelsea. Nu ai venit să jucăm cărți.

Părintele Tyler începu să râdă, surprins.

— N-am jucat cărți niciodată.

— Ești apropiat de Sfântul Părinte?

— De două ori l-am întâlnit personal, Domniță.

— În ultimele două săptămâni, presupun. Ce cauți aici, Părinte?

— Cum v-am spus, Maiestate, am venit să te consult cu privire la Preotul Citadelei.

— Și pe cine-mi recomanzi ca Preot al Citadelei?

— Pe mine.

Preotul o țintui sfidător cu privirea, cu ochii plini de o amărăciune care nu părea să aibă nimic personal.

— Eu și cunoștințele mele spirituale suntem la dispoziția dumitale.

Nimeni nu va ști vreodată de cât curaj avusese nevoie Tyler ca să se ducă la Citadelă, în acea misiune diabolică. Dacă planul îi ieșea, avea să ajungă un om dezgustător, fățarnic. Dacă nu îi ieșea, Sfântul Părinte avea să se răzbune pe biblioteca sa. Ani de-a rândul, Biserica se făcuse că nu vede cum crește numărul de cărți seculare în camera lui Tyler. Preoții superiori găseau că pasiunea lui era ciudată, dar inofensivă. Asceții oricum au prea puține bucurii și nimeni nu se arăta din cale-afară de interesat de istoria de dinainte de Trecere. La moartea lui Tyler, camera lui avea să fie curățată și toate cărțile urmau să intre în posesia Bisericii. Nimic rău în asta.

Dar, dacă l-ar fi întrebat cineva, Tyler ar fi trebuit în cele din urmă să recunoască: nu era într-un totu un ascet. Iubea lucrurile din această lume la fel de mult ca orice alt om. Vinul, mâncarea, femeile — la ele Tyler renunțase lesne. Dar cu cărțile era altceva...

Sfântul Părinte nu era prost, și nici Cardinalul Anders. Cu două zile în urmă, Tyler avusese cel mai înspăimântător coșmar din viața lui: se făcea că misiunea îi eșuase și, când se întorsese la Arvath, găsisese ușa de la camera sa încuiată pe dinăuntru, iar pe sub ușă ieșea fum. Tyler știuse că era un vis, pentru că purta veșmânt cenușiu, or niciun preot al Bisericii Domnului nu purta cenușiu. Însă faptul că știa că visează nu schimbase groaza pe care-o simțise: începuse imediat să tragă de mânerul ușii, apoi încercase să o spargă, zdrobindu-și umerii și urlând de durere. Când, în cele din urmă, s-a dat bătut, s-a întors și l-a văzut pe Cardinalul Anders, cu o Biblie în mâini și cu roba roșie cuprinsă de flăcări. „Ești

parte din marea lucrare a Domnului“, i-a zis el lui Tyler, solemn.

În ultimele două zile, Tyler nu putuse dormi mai mult de câteva minute.

Crezuse că Regina avea să izbucnească în râs când o să-i spună motivul adevărat al vizitei lui, dar se înșelase. Se uita fix la el, fără să se miște, iar Tyler începu să-și dea seama, cât de cât, cum reușea copila aceea să țină în frâu un personaj atât de înfricoșător ca Buzduganu. Uitându-te la Regină, aproape că puteai vedea cum se gândește, făcând calcule rapide și complicate. Tyler se gândi la computerele de dinaintea Trecerii, acele mașinării a căror valoare era tocmai calitatea lor de a face multe lucruri în același timp. Avea senzația că Regina lua în calcul sute de variabile și se întrebă ce fel de variabilă era el.

— Primesc, dar am câteva condiții.

— Da?

Tyler se strădui să-și ascundă uimirea.

— Capela Citadelei va fi transformată în școală.

Îl urmărea atent, așteptându-se parcă să-l vadă izbucnind, dar Tyler nu zise nimic. Din punctul lui de vedere, Dumnezeu nu locuise niciodată în acea capelă. Sfântul Părinte avea să fie nemulțumit, cel mai probabil, dar Tyler nu voia să se gândească la el în acel moment. Nu se gândea decât la misiunea care-i fusese încredințată.

— Niciodată, Părinte, absolut niciodată, să nu încerci să mă convertești *pe mine*, continuă Regina. Nu-ți voi îngădui. Vei avea voie să vorbești cu alții, dar o să te contrazic pe cât îmi stă în putere. Dacă îmi accepți condițiile, ești liber să predici și să convertești toată suflarea din Citadelă, cu tot cu porci și cu găini.

— Dumneata îți râzi de religia mea, Domniță, îi răspunse Tyler, dar cuvintele îi ieșeau mecanic, n-aveau nici urmă de reproș — ieșise de mult din acea perioadă a vieții în care își pierdea cumpătul din cauza ateismului.

— Râd de tot ce e discutabil, Părinte.

Atenția lui Tyler fu atrasă de tiara de argint de pe capul ei, tiara pe care el o ținuse în mână. Se gândi din nou la felul în care istoria se repetă, în moduri atât de ieșite din comun, de neașteptate. Mai existase cândva un monarh, înainte de Trecere, încoronat în plin măcel, care nici nu fusese sortit urcării pe tron. Dar unde? În Franța? În Anglia?

Sfântului Părinte nu o să-i pese de perioada de dinainte de Trecere, își zise, și încercă să-și alunge gândurile cu pricina.

— Dacă în Citadelă nu există capelă, Maiestate, și dacă dumneata respingi cuvântul lui Dumnezeu, care ar fi rolul meu aici?

— Ești un învățat, Părinte, așa am auzit. Care e specializarea dumitale?

— Istoria.

— A, foarte bine. Cu asta-mi vei fi de ajutor. Am citit multe cărți de istorie, dar mai am multe de citit.

Lui Tyler i se zbătu o pleoapă.

— Ce cărți de istorie?

— Mai ales cele de dinainte de Trecere. Îmi place să cred că știu bine istoria de dinainte, dar nu știu prea multe despre istoria timpurie a Regatului Tearling, și în special despre Trecere.

Tyler se opri doar la o parte din răspunsul Reginei.

— Ce cărți de dinainte de Trecere?

Regina zâmbi, cu oareșce trufie, cu colțurile gurii în jos.

— Vino cu mine, Părinte.

Trebuie că rana îi era aproape vindecată, căci se ridică fără ajutor de pe tron. Tyler nu făcu nicio mișcare bruscă mergând în urma Reginei pe scări, atent la gărzile ei, care se așezaseră în așa fel încât să o urmeze pe Kelsea și să îl țină pe el la distanță. Era foarte conștient de prezența lui Buzduganu în urma lui și se hotărî să nu se uite în spate.

Regina mergea foarte hotărâtă, într-un fel pe care mulți l-ar fi considerat bărbătesc. În mod evident, nimeni nu o învățase să facă pași mici și grațioși, cum văzuse Tyler la doamnele născute în familii de seamă. Ea făcea pașii mari, așa de mari că Tyler, al cărui șold artritic nu-i dăduse pace în ultimele zile, abia putea ține pasul. Își dădu încă o dată seama că era într-o situație extraordinară și nu știa dacă să-i mulțumească sau nu lui Dumnezeu.

Pen Alcott mergea cu câțiva pași înaintea lui Tyler, foarte puțin în spatele Reginei, cu mâna pe spadă. Tyler crezuse că Buzduganu avea să fie apărătorul ei — tot regatul credea asta. Dar Buzduganu trebuise să plece în sudul regatului cu câteva zile în urmă. Veștile despre focul care distrusese fortăreața Graham, de la miazăzi, străbătuseră ca o săgeată Arvath-ul. Cei din neamul Graham erau donatori generoși, iar bătrânul Lord Graham era unul dintre cei mai vechi prieteni ai Sfântului Părinte. Acesta îi spusese răspicat lui Tyler că va trebui să le ceară socoteală lui Buzduganu și stăpânei sale.

Mai târziu, își zise Tyler. Deocamdată am o sarcină precisă.

Regina îl conducea pe un coridor lung din spatele tronului, un coridor cu cel puțin treizeci de uși. Era aripa servitorilor, realiză Tyler uimit. Dar de ce ar fi avut nevoie cineva, chiar și o regină, de atât de mulți servitori?

Foarte puține uși erau păzite. Când Regina se apropie de una dintre ele, străjerul deschise ușa și se dădu în lă-turi. Tyler se trezi într-o cameră mică, aproape goală, în care erau doar un birou, câteva fotolii și câteva canapele. I se părea ciudat felul în care era aranjat tot acel spațiu. Apoi, imediat ce trecu pragul, se opri uluit.

Peretele din fața ușii era acoperit cu cărți, volume frumos legate în piele, în culorile somptuoase de dinaintea Trecerii: roșu, albastru și, surprinzător, violet. Tyler nu mai văzuse niciodată piele violet, nici nu știa că există. Secretul acelei vopsele se pierduse.

La invitația Reginei, Tyler se încumetă să se apropie, cântărind calitatea cărților cu un ochi de colecționar. Colecția lui era mult mai mică; multe dintre volumele lui erau la fel de vechi, dar cele mai multe erau legate în pânză sau în hârtie și trebuia să aibă mare grijă de ele și să le trateze cu soluții ca să nu se dezintegreze. Cineva avusese la fel de multă grijă de aceste cărți. Legăturile lor din piele păreau intacte. Se gândi că erau mult peste o mie, dar Tyler constată întrucâtva mulțumit că, din colecția Reginei, lipseau multe dintre titlurile pe care el le avea. Își dorea atât de mult să le atingă, încât îl dureau degetele, dar nu îndrăznea fără permisiunea ei.

— Te rog, Părinte, îl îndemnă Regina.

Se uită la ea și văzu că îl privea amuzată, cu un zâmbet ștrengar.

— Ți-am spus că dumneata nu le ai cu jocurile de cărți.

Tyler se îndreptă nerăbdător către rafturi. Câteva nume de autori îi săriră imediat în ochi. Scoase o carte de Tuchman și-o deschise cu grijă, zâmbind de încântare. Cărțile lui, cele mai multe, fuseseră tratate cu substanțe de proastă calitate, și aveau paginile încrețite și decolorate. Cartea aceea avea paginile scrobite parcă, dar catifelte și aproape albe. Conținea și pagini cu fotografii, și le cercetă atent, aproape fără să-și dea seama că începuse să gândească cu voce tare.

— Am multe cărți de Tuchman, dar pe-asta n-am văzut-o niciodată. Despre ce este?

— Discută mai multe perioade din istoria de dinaintea Trecerii, îi răspunse Regina, pentru a explica felul în care nebunia ajunge întotdeauna să contamineze orice stăpânire.

Cu toate că era fascinat de carte, felul în care vorbise Regina îl făcu pe Tyler să închidă cartea. Se întoarse și o văzu uitându-se la cărți cu adorație, ca o îndrăgostită. Sau ca un preot.

— Regatul este în criză, Părinte.

Tyler încuviință cu o mișcare a capului.

— Arvathul și-a dat încuviințarea pentru loterie.

Tyler încuviință din nou, roșind. De ani de zile transportul trecea pe lângă Arvath și, chiar de la mica sa fereastră, Tyler auzise mereu valurile de suferință de dedesubt. Părintele Wyde spunea că uneori familiile urmăreau transportul mult și bine; se zicea că o familie mersese în spatele cuștilor chiar până la poalele Vârfului Willingham. Din câte știa Tyler, Părintele Timpany îl absolvise pe Regent de toate păcatele, cu aprobarea Sfântului Părinte. Îi era mult mai ușor să uite de toate aceste lucruri când era în camera lui, cufundat în studiu sau

în socoteli. Dar acolo, lângă Regina care se uita fix la el, cerându-i parcă o explicație, lui Tyler îi era greu să ignore lucrurile pe care le știa în sinea lui.

— Așadar, care e părerea dumatăle? întrebă Regina. Am căzut în mrejele nebuniei de la urcarea mea pe tron?

Întrebarea părea formală, dar Tyler înțelegea că nu era așa. Își dădu seama atunci că Regina nu avea decât nouăsprezece ani și că, de ani de zile, viața ei era în pericol. Iar cel dintâi lucru pe care-l făcuse ca regină a fost să zgâlțâie un cuib de viespi.

Da, îi e teamă, înțeluse el. Nu s-ar fi gândit niciodată, dar nu avea cum să nu-i fie. Vedeă că deja își asuma responsabilitatea pentru faptele ei, iar consecințele deja îi apăsau pe umeri. Tyler ar fi vrut să-i spună ceva care să o liniștească, dar își dădu seama că nu poate, pentru că nu o cunoaște.

— Eu nu pot vorbi despre mântuire politică, Maiestate. Sunt un sfetnic spiritual.

— Nimeni nu are acum nevoie de sfaturi spirituale.

Tyler îi răspunse mult mai tăios decât intenționase.

— Cei care nu se ocupă de sufletele lor nu le vor putea recâștiga ușor când va fi nevoie, Maiestate. Dumnezeu nu face astfel de deosebiri.

— Cum te aștepți ca cineva să creadă în Dumnezeu în astfel de vremuri?

— Eu cred în Dumnezeul meu, Maiestate.

— Vai și amar de tine.

Tyler se îndreptă și glăsui cu răceală:

— N-ai decât să crezi în ce vrei și să gândești ce vrei despre biserica mea, dar nu-mi ponegri credința, zise el glacial. Nu în fața mea.

— Nu-i dai tu ordine Reginei! mârâi Buzduganu.

Tyler bătu în retragere; nu-i veni să creadă că uitase că Buzduganu era acolo. Buzduganu însă tăcu la fel de brusc precum începuse să vorbească, iar când Tyler se uită din nou la Regină, observă că aceasta zâmbea ciudat, tristă și mulțumită în același timp.

— Ești sincer, zise ea încet. Iartă-mă, dar trebuia să aflu. În mod sigur nu sunt mulți ca dumneata în coșmarul acela poleit.

— Ești nedreaptă, Maiestate. Cunosc mulți oameni buni și credincioși în Arvath.

— Dumneata, Părinte, de către un om bun și credincios ai fost trimisă să mă supraveghezi?

Tyler nu avu ce să-i răspundă.

— Vei sta aici cu noi?

Gândindu-se la cărțile lui, făcu semn din cap că nu.

— Aș prefera să stau în Arvath.

— Atunci îți propun un schimb, zise Regina brusc. Poți împrumuta pentru o săptămână cartea pe care o ții în mână. Duminică viitoare mi-o aduci înapoi și iei alta. Dar să-mi aduci și o carte de-a dumitale, una pe care nu o am.

— Ca la bibliotecă, răspunse Tyler zâmbind.

— Nu chiar, Părinte. Copiștii mei au început să-mi transcrie cărțile, mai multe în același timp chiar. Când îmi vei împrumuta o carte, o vor copia.

— Cu ce scop?

— Voi păstra originalele aici, în Citadelă, dar, la un moment dat, voi găsi pe cineva care poate construi o tiparniță.

Tyler trase adânc aer în piept.

— O tiparniță?

— Vreau să văd acest loc plin de cărți, Părinte. Să știe toată lumea să citească. Cărți pretutindeni, la fel de multe

ca atunci când erau în circulație, înaintea Trecerii, să și le poată permite și cei mai săraci.

Tyler se uită la ea cu ochi mari, șocat. Colierul de pe pieptul ei sclipi — i se păru că-i făcuse cu ochiul.

— Îți poți imagina?

Îi luă numai o clipă ca să-și imagineze cum ar fi. Ideea era uluitoare. Tiparnițele însemnau librării și biblioteci. Autori apreciați pentru talentul lor, ca înainte de Trecere. Povești noi. Istории noi.

Mai târziu, Tyler avea să înțeleagă că acela fusese momentul în care se hotărâse, că acela era drumul lui, și nu altul. Dar acum simți doar că era șocat. Se îndepărtă de rafturi și dădu cu ochii de Buzduganu. Acesta era negru de supărare, și Tyler spera că nu el era motivul furiei lui, pentru că Buzduganu, ca întotdeauna, îl îngrozea. Dar nu, Buzduganu se uita la cărți.

Lui Tyler îi trecu prin minte un gând cu totul neașteptat. Încercă să-l înlăture, dar, așa cum se întâmplă de obicei cu intuițiile, gândul acela se întoarse peste câteva clipe: Buzduganu nu știa să citească. Lui Tyler îi păru rău de el și se uită repede în altă parte, ca să nu-l trădeze privirea.

— Da, Maiestate, este un vis frumos.

Fața ei se înăspri și colțurile gurii îi coborâră. Buzduganu mârâi satisfăcut, iar asta păru să o enerveze mai mult pe Regină. Vocea ei, când vorbi, fu foarte oficială, dispăruse din ea orice urmă de pasiune.

— Te aștept duminica următoare. Dar ești bine-venit oricând la curtea mea, Părinte.

Tyler făcu o plecăciune. Se simțea ca și cum ar fi fost prins și scuturat cu putere de cineva. *De asta nu ies din camera mea, își zise el. Acolo sunt în siguranță.*

Se întoarce și merse târându-și picioarele spre camera de primire, ținând strâns în mână cartea, aproape fără să-și dea seama că era urmat de trei străjeri. Sfântul Părinte sigur avea să-i ceară imediat un raport, dar Tyler putea să se strecoare în Arvath pe la intrarea negustorilor. Marțea era de pază Fratele Emory. Era tânăr și leneș. Uita de multe ori să anunțe intrările. Tyler putea să citească mai mult de o sută de pagini până să afle Sfântul Părinte că se întorsese.

— Părinte?

Tyler se întoarce și o văzu pe Regină stând pe tron, cu bărbia sprijinită în palmă. Buzduganu stătea lângă ea, amenințător, cu mâna pe sabie.

— Maiestate?

Ea zâmbi poznaș — pentru prima oară, lui Tyler i se păru că își arată adevărata vârstă.

— Să nu uiți să-mi aduci o carte.

Luni Kelsea stătea pe tron, mușcându-și încontinuu obrazul. Oficial, avea program de primire: în realitate, însă, oamenii veneau să se uite la ea, iar ea se uita la ei. Credea că, după atentatul la viața ei, Buzduganu avea să anuleze întrevederile, dar el se purta ca și cum i s-ar fi părut și mai important decât înainte ca Regina să fie văzută. Prima întrevedere începuse înaintea orei la care era stabilită, deși toată Straja Reginei stătuse în camera de primire, chiar și cei care de obicei stăteau noaptea de pază și în timpul zilei dormeau.

Buzduganu făcuse așa cum spusese și mutase tronul mare de argint, cu tot cu platformă, în Aripa Reginei. Cam la o oră de când stătea pe tron, Kelsea constată că argintul era tare și, mai rău, era *rece*. Îi lipsea fotoliul ei

vechi și comod. Nici măcar nu putea să stea altfel decât dreaptă: erau prea mulți ochi îndreptați asupra ei. Erau acolo o mulțime de nobili — mulți dintre ei fuseseră prezenți la încoronare. Văzu aceleași veșminte, aceleași coafuri, aceeași lipsă de măsură.

Kelsea se pregătise ore întregi pentru această audiență cu Buzduganu și Arliss, dar și cu Marguerite, care avea surprinzător de multe informații despre aliații Regentului din rândul nobilimii. Regentul o ținuse pe lângă el tot timpul, chiar și atunci când avea întâlniri de afaceri. Această nouă dovadă de proastă judecată din partea unchiului ei nu o surprinsese pe Kelsea, doar o întristase.

— Ești fericită aici? o întrebase Kelsea pe Marguerite, cu o noapte în urmă, după ce stătuseră de vorbă.

— Da, răspunsese Marguerite, atât de repede încât Kelsea se gândi că nici nu înțelesese întrebarea.

Marguerite știa destul de bine limba din Tearling, dar se bucurase când aflate că Kelsea vorbea bine limba din Mortmesne, așa că în această limbă vorbeau. Kelsea încercase să repete întrebarea, asigurându-se că folosea corect cuvintele.

— Am înțeles că ai fost adusă aici din Mortmesne împotriva voinței tale. Nu ai vrea să te întorci acasă?

— Nu. Îmi place să am grijă de copii, iar în Mortmesne nu mă așteaptă nimic.

— De ce spui asta?

Regina era confuză. Din punctul ei de vedere, Marguerite era și educată, și inteligentă. În plus, se pricepea foarte bine la oameni. Kelsea se întreba ce putea face în privința celorlalte femei ale Regentului. Nu îi făcea nicio plăcere prezența lor în Aripa Reginei, dar nici nu avea ce să le ofere, nu le putea găsi o sursă de venit. Dar Coroana,

credea ea, trebuia să se îngrijească de ele, pentru că, precis, n-avuseseră o viață prea ușoară.

Marguerite o asigurase că celelalte femei vor fi atrase rapid de nobili și să le ofere nobililor, ca însoțitoare plătite, pentru că mulți dintre ei se uitaseră multă vreme cu invidie la femeile Regentului. Asta era o informație folositoare (cu toate că era o perspectivă supărătoare asupra firii bărbatilor), iar Marguerite avusese dreptate; când Coryn se dusesse să vadă dacă Regentul plecase, femeile și lucrurile lor nu mai erau nici ele acolo.

— De-asta, răspunsese Marguerite, arătându-și mai întâi corpul, cu o mișcare a mâinii de jos în sus, apoi făcând cercuri în jurul feței. Asta hotărăște cine sunt eu.

— Frumusețea?

— Da.

Kelsea o privise uimită. Ea ar fi dat orice să arate ca Marguerite. Vocea Spectrului îi răsună în cap, ca și cum s-ar fi aflat acolo, lângă ea: *Prea comună pentru gustul meu*. Observase felul în care gărzile o urmăreau cu privirea pe Marguerite de-a lungul camerei, în rarele ocazii când ieșea din odaia copiilor. Reacția lor nu era în mod fățiș grosolană, nu făceau ceva care să-i permită lui Kelsea să-i ia la rost, dar uneori îi venea să-i palmuiască și să le strige în față: *Uitați-vă la mine! Și eu sunt valoroasă!* Și pe Kelsea o urmăreau cu privirea de-a lungul camerei, dar nu era deloc același lucru.

Dacă aș arăta ca Marguerite, Spectrul s-ar prosterna la picioarele mele.

Anumite gânduri i se citeau probabil pe față, pentru că Marguerite îi zâmbi cu tristețe.

— Crezi că frumusețea e doar o binecuvântare, Maiestate, dar ea vine cu pedepsele ei. Crede-mă.

Kelsea dădu aprobator din cap, încercând să-i transmită că o înțelegea, dar adevărul e că nu o credea. Frumusețea era o monedă de schimb. Pentru fiecare bărbat care avea o părere proastă despre Marguerite din cauza frumuseții ei, găseai alți o sută de bărbați — și foarte multe femei — care aveau o părere bună despre ea. Dar lui Kelsea îi plăcea inteligența serioasă a lui Marguerite, așa că încercă să-și înfrâneze resentimentele, cu toate că ceva îi spunea că avea să fie o luptă constantă: cum să se uite la acea femeie zi de zi fără un dram de gelozie?

— Cum e Mortmesne?

— E altfel decât Tearling, Maiestate. La prima vedere, e mai bine. Nu sunt la fel de mulți oameni săraci și înfometați. Străzile sunt liniștite. Dar, la o privire mai atentă, vezi teama în ochii oamenilor.

— De ce le e teamă?

— De ea.

— Și aici le este teamă, dar nu de mine, ci de loterie.

— Asta era înainte, Maiestate.

Celor din camera de primire cu siguranță nu le era teamă de Kelsea. Unii o priveau gânditori, alții, cu neîncredere. Buzduganu, căruia nu îi plăceau umbrele care apăreau când se adunau mulți la un loc, ceruse să fie puse mai multe torțe pe pereți. Găsise și un crainic, nu se știe cum, un băietan slăbuț și inofensiv pe care-l chema Jor-dan, cu o voce foarte profundă și clară, iar rolul lui era să anunțe fiecare persoană care se prezenta în fața tronului. Cei care voiau audiențe private cu Kelsea ajungeau la ea doar după ce erau controlați de arme, dacă le dădea voie Mhurn. Unii veneau doar ca să jure credință, sperând probabil să li se dea acces la tezaur, sau ca s-o prindă pe Kelsea cu garda jos. Mulți dădeau să-i sărute mâna.

Un nobil, Lordul Perkins, reuși să-i lase o pată umedă și lipicioasă pe degete înainte ca ea să-și poată smulge mâna. Ca să fie în siguranță, își ținea mâinile în faldurile negre ale rochiei.

Andalie ședea în dreapta lui Kelsea, pe un scaun cu câțiva centimetri mai mic, ca să pară mai scundă decât ea. Kelsea nu fusese de acord, dar Andalie și Buzduganu trecuseră peste obiecțiile ei. Când plecară Lordul Perkins și alaiul lui, Andalie îi oferī lui Kelsea o cană cu apă, iar Kelsea o primi recunoscătoare. Rana i se vindeca bine și acum putea sta mai mult timp în picioare, dar făcuse schimb de amabilități două ore aproape fără întrerupere și rămăsese fără voce.

Un nobil pe nume Killian veni în fața ei împreună cu soția. Kelsea făcu apel la dosarele sale mentale, reușind astfel să își dea seama cine era: Marguerite îi spusese că Lordului Killian îi plăcea să parieze la jocurile de cărți și că înjunghiasε un alt nobil cândva, la un joc de poker. Niciunul dintre cei patru copii ai lui nu se confruntase cu regulile loteriei. Cei doi păreau mai degrabă gemeni decât soț și soție; aveau fețele rotunde, bine hrănite și se uitau la ea cu aceeași privire pe care Kelsea o văzuse pe chipurile mai multor nobili în acea zi: aparent zâmbitoare, vicleană în profunzime. Făcu schimb de politețuri cu cei doi și primi de la ei o tapiserie frumoasă pe care soția insistase că o făcuse ea cu mâinile ei. Lui Kelsea nu prea îi venea să creadă; trecuse de mult vremea în care femeile nobile lucrau de mână, iar tapiseria adusă dovedea multă pricepere.

Când se încheie audiența, Kelsea îi privi pe cei doi cum se retrăgeau. Cea mai mare parte din nobilii pe care îi întâlνise în ziua aceea nu îi plăcuseră. Erau periculos de

precauți. Chiar și vechea și nepotrivita expresie *noblesse oblige* fusese abandonată, iar cei privilegiați nu voiau să se uite dincolo de propriii pereți și de grădinile lor. Problema asta își adusese contribuția la Trecere. Kelsea aproape că o putea simți pe Carlin în apropiere, cu expresia ei dezaprobatoare, vorbind despre clasele conducătoare din vremuri de mult apuse.

Buzduganu cerceta cu privirea capătul sălii. Când familia Killian dispăru și străjerii începuseră să se relaxeze, le strigă imediat să revină în poziție de drepti. Un bărbat înainta cu greu către tron, cu fața aproape ascunsă de barba deasă și neagră. Kelsea văzu cu coada ochiului cum Andalie tresare și mâinile îi devin rigide.

Kelsea începu să bată darabana pe brațul de argint al tronului, gândindu-se ce să facă, în timp ce bărbatul era percheziționat. Se uită la Andalie, dar aceasta își ținea mâinile încleștate în poală cu ochii negri ațintiți la soțul ei.

Buzduganu coborâse la baza platformei și, din felul în care stătea, Kelsea știa că era pregătit — o atitudine atât de naturală încât cineva care nu-l cunoștea pe Buzduganu ar fi crezut că se odihnește. Dar dacă soțul lui Andalie ar fi făcut vreo mișcare nelalocul ei, Buzduganu l-ar fi doborât la pământ. Și el știa asta. Se uită încordat la Buzduganu și se opri de bunăvoie.

— Eu sunt Borwen! Am venit să cer întoarcerea soției mele și a copiilor!

— Aici nu ceri nimic, îi răspunse Kelsea.

— Să rog, atunci, zise el, după ce se uită aspru la ea preț de o clipă.

— Îi vei vorbi Reginei cum se cuvine, mârâi Buzduganu, sau vei fi dat afară.

Borwen inspiră adânc de câteva ori, plimbându-și mâna dreaptă pe brațul stâng, ca pentru a se liniști.

— O rog pe Maiestatea Voastră să îngăduie întoarcerea soției și copiilor mei.

— Soția dumitale e liberă să plece după cum îi e voia, în orice moment, răspunse Kelsea. Dar dacă dorești să îi ceri ceva aici, mai întâi vei da socoteală pentru semnele de pe pielea ei.

Borwen ezită, iar Kelsea își dădu seama că în mintea lui se învălmășeau mii de explicații.

Bălmăji ceva de neînțeles.

— Repetă!

— Maiestate, nu a fost o soție supusă.

Andalie chicoti ușor. Pe Kelsea o irită sunetul, care ascundea în el cruzimea.

— Borwen, dumneata crezi în Biserica Domnului?

— Merg la biserică în fiecare duminică, Maiestate.

— Iar soția, nu-i așa, trebuie să-i arate supunere soțului.

— Așa spune cuvântul Domnului.

— Înțeleg, zise Kelsea sprijindu-se de spătar și uitându-se atent la el.

Ar fi vrut să știe cum ajunsese Andalie să se căsătorească cu o asemenea creatură. Dar nu îndrăznea s-o întrebe.

— Corecțiile aplicate au făcut-o să fie supusă?

— Aveam dreptul să le aplic.

Kelsea dădu să spună ceva, fără să știe exact ce îi va ieși din gură, dar, din fericire, fu întreruptă de Andalie, care se ridică în picioare cât era de zveltă și zise:

— Maiestate, vă rog, nu permiteți ca acest bărbat să fie stăpân asupra mea sau a copiilor mei.

Kelsea o strânse de încheietura mâinii.

— Știi bine că nu aș face asta.

Andalie o privi, iar lui Kelsea i se păru că întrezărește o undă de căldură în ochii ei cenușii. Imediat însă chipul ei redeveni rece și de nepătruns.

— Știu.

— Ce ai vrea să fac? o întrebă Kelsea.

— Nu-mi pasă, vreau doar să nu-l mai văd vreodată în preajma copiilor mei.

Glasul îi era la fel de lipsit de expresie precum chipul. Kelsea o privi preț de o clipă. O imagine îngrozitoare începu să se închege în mintea ei, dar îi vorbi lui Borwen înainte ca imaginea aceea să prindă contur.

— Cererea este respinsă. Dacă, la un moment dat, soția dumitale va dori să se întoarcă la dumneata, va avea binecuvântarea mea. Dar nu o voi obliga.

Ochii negri ai lui Borwen păreau să fi luat foc.

— Maiestatea Voastră nu cunoaște cuvântul Domnului? întrebă el violent.

Kelsea se încruntă. Mulțimea, până atunci plictisită, era acum foarte atentă și se uita când la ea, când la Borwen, ca și cum conversația lor ar fi fost un meci de tenis. Răspunsul ei avea să fie raportat Bisericii, și nu putea minți. Erau prea mulți oameni în sala aceea. Își cântări bine cuvintele înainte de a vorbi.

— Istoria este plină de regate dispărute care pretindeau că sunt conduse numai de cuvântul lui Dumnezeu. Tearling nu este o teocrație și nu putem guverna urmând doar litera Bibliei.

Își auzi glasul tot mai aspru, dar nu putea face altfel.

— Lăsând deoparte cuvântul Domnului, Borwen, cred că, dacă ai fi meritat cu adevărat supunerea pe care ți-o dorești atât de mult, ai fi putut-o câștiga altfel decât cu pumnii.

Borwen se înroși, iar ochii îngustați arătau ca două linii negre. Dyer, care stătea la baza platformei, se apropie, cu mâna pe sabie.

— E cineva aici care înregistrează audiențele? îl întrebă Kelsea pe Buzduganu.

— Da. I-am zis să stea în mulțime, dar sigur ascultă.

Kelsea vorbi mai tare și vocea ei umplu toată sala.

— Coroana nu va tolera abuzul, indiferent care ar fi cuvântul Domnului. Bărbat, femeie, copil, nu contează. Acela care va ridica mâna asupra altuia va da socoteală.

Se întoarse din nou spre Borwen.

— Dumneata, Borwen, fiind cel dintâi vinovat care apare în fața mea, nu vei fi pedepsit. Ești exemplul în jurul căruia îmi scriu legea. Dar dacă o să te mai înfățișezi dinaintea mea cu o pricină asemănătoare, vei fi acuzat și legea nu va fi blândă cu tine.

— Nu am de ce să fiu acuzat! țipă Borwen, vânat de furie. Am venit să-mi iau soția și copiii și sunt găsit vinovat! Asta nu-i dreptate!

— Ai auzit vreodată, Borwen, de doctrina echitabilă a mâinilor curate?

— Nu, și nici nu-mi pasă! răspunse el mânios. Am fost nedreptățit și voi spune asta în fața întregului Tearling dacă va fi nevoie, ca să mi se facă dreptate!

Buzduganu înaintă, dar Kelsea pocni din degete.

— Nu.

— Dar, Domniță...

— Nu știu cum era înainte, Lazarus, dar noi nu îi pedepsim pe oameni pentru cuvintele lor. Îi vom cere să plece și, dacă nu vrea, îl poți scoate de aici cum găsești de cuviință.

Borwen răsufla sacadat, cu icnete răgușite care îi aminteau lui Kelsea de un urs adormit pe care ea și Barty

îl văzuseră cândva în pădure. Barty îi făcuse atunci un semn și se îndepărtaseră în liniște. Dar cu bărbatul din fața ei era cu totul altceva și se gândi deodată că i-ar fi plăcut să se lupte cu el, chiar și cu mâinile goale, chiar dac-ar fi încasat câteva lovituri.

Am prea multă furie în mine, își zise Kelsea. Dar era un motiv de mândrie: orice alte slăbiciuni ar fi avut, știa că furia avea să fie mereu de partea ei, o sursă adâncă și nesecată de forță. Carlin ar fi fost dezamăgită, dar Kelsea era Regină acum, nu o copilă speriată, și învățase multe de când plecase din casa lor. Ar fi știut ce să-i spună lui Carlin, cum să se explice. Nu fără teamă, poate, dar cel puțin fără certitudinea obositoare că întotdeauna Carlin va ști mai bine. Carlin avusese dreptate în multe privințe, dar până și ea avea limitele ei. Kelsea le vedea clar acum, în culori vii. Lui Carlin îi lipseau pasiunea și imaginația; lui Kelsea, dimpotrivă. Uitându-se la bărbatul din fața ei, găsi o soluție simplă.

— Borwen, ai irosit prea mult din timpul meu cu aberațiile dumitale. Vei pleca acum. Ești liber să acuzi Coroana de nedreptate, dar ia aminte, voi răspunde făcând publice lucrurile pe care soția dumitale le are de spus despre tine. Dumneata alege.

Borwen rămăsese fără grai. Ochii lui negri aveau căutătura unui animal încolțit. Cu mâna făcută pumn, lovi în palma celeilalte mâini, privind-o crunt pe Andalie.

— Îți ții nasul pe sus ca întotdeauna, ai? Știe unde ai crescut? Știe că ai sânge de Mortmesne?

— Destul! porunci Kelsea și se ridică de pe tron, ignorând durerea din umăr.

Safirul ei se trezise la viață, îl simțea sub rochie, era ca un animal mic și violent.

— Răbdarea mea s-a epuizat. Pleacă imediat de aici, sau îl las pe Lazarus să te scoată cum știe el.

Borwen dădu înapoi, cu un zâmbet triumfător.

— E din Mortmesne! E spurcată!

— Lazarus, ia-l.

Buzduganu se repezi spre Borwen, dar acesta mergea acum repede spre ușă. Ieșirea lui fu salutată cu hohote apreciative de râs. Andalie se așeză din nou lângă Kelsea, iar chipul ei nu trăda nici acum nimic. Buzduganu se făcuse doar că vrea să-l prindă pe Borwen și, după ce acesta dispăru, se întoarse. Avea o privire amuzată. Dar Kelsea își frecă ochii, obosită. Oare ce mai urma?

— Lady Andrews, Maiestate! strigă crainicul.

O femeie se apropie vijelios de tron. De această dată, purta pe cap o pălărie sofisticată, din catifea, de un lili-achiu aprins, decorată cu funde violete din mătase și cu pene de păun. Cu toate astea, lui Kelsea nu-i fu deloc greu să recunoască buzele subțiri, îngustate a nemulțumire.

— O, Doamne Dumnezeule, îi șopti ea lui Buzduganu. Nu am plătit afurisita aia de diademă?

— Ba da, Domniță. Ba chiar am plătit mult peste cât făcea. Cei din neamul Andrews sunt niște pungași și Arliss a vrut să se asigure că n-au motive să fie nemulțumiți.

Lady Andrews se opri la baza scărilor. Era mult mai bătrână decât păruse în lumina slabă din camera tronului. Avea în jur de patruzeci de ani, dar chipul îi era nefiresc de neted, întins parcă. Chirurgie estetică? În Tearling nu existau medici esteticieni, dar se zvonea că apăruseră din nou în Mortmesne. Nobilii din Tear s-ar fi încumetat să meargă până acolo, mai ales cineva ca femeia aceea. Lady Andrews avea un zâmbet dulceag, dar ochii ei vădeau altceva.

Mă urăște, înțelese Kelsea, surprinsă. Oare femeia aia nu avea altă grijă decât cum îi stătea părul?

— Am venit să jur credință în fața Maiestății Voastre, declară Lady Andrews.

Avea o voce neobișnuită, aspră și groasă, iar Kelsea se întreabă dacă era fumătoare, ca Arliss.

— Sunt onorată.

— Am venit cu un dar pentru Maiestatea Voastră, o rochie din mătase de Callae.

Rochia era splendidă, dintr-o mătase albastru regal care strălucea în lumina torțelor. Dar când Lady Andrews i-o arată, Kelsea văzu că era cu trei măsurii mai mică, croită pentru o femeie înaltă și slabă, cum era Lady Andrews. Își dădu seama că rochia fusese făcută așa intenționat, pentru plăcerea de a ști că ea o să constate că nu o încapă, atunci când avea să o probeze.

— Mulțumesc, răspunse Kelsea. Foarte frumos.

Arliss luă rochia și o puse peste celelalte daruri, în mormanul care tot creștea. Unele cadouri erau cu totul îngrozitoare — erau de la oameni care păreau să aibă același gust artistic precum Regentul. Dar, cel puțin, materialele din care erau făcute erau de calitate. Nu avea nimeni curaj să-i dea lui Kelsea ceva lipsit de orice valoare. Deja se hotărâse să vândă cea mai mare parte din ele, dar Arliss avea deja totul pus la cale. Cântărise din ochi rochia albastră și notase ceva în micul lui carnet.

— Aș vrea și să o întreb pe Maiestatea Voastră ce planuri are pentru Mortmesne.

— Poftim?

Lady Andrews zâmbi — zâmbetul acela înșelător de amabil al cărui rol părea să fie ascunderea dinților încleștați.

— Ați încălcat Tratatul cu Mortmesne, Maiestate. Eu dețin pământuri spre izvorul râului Crithe, în Almontul de Est. Am multe de pierdut.

Kelsea se uită pe furiș la Buzduganu, dar el privea atent mulțimea.

— Eu am mai multe de pierdut decât dumneata, Lady Andrews. Mai mult pământ, precum și propria-mi viață. Așa că, ce-ar fi să mă lași pe mine să-mi fac griji?

— Oamenii mei sunt speriați, Maiestate. E de înțeles. Ei stau chiar în drumul spre Noua Londră, iar la ultima invazie au avut mult de suferit.

— Sunt convinsă că și atunci ți-a păsat de n-ai mai putut, zise Kelsea în șoaptă, către sine, și simți arsura safirului pe piept, apoi văzu imaginea unui turn înalt, cu ușile închise și cu porțile baricadate. I-ați apărât, dumneata și străjerii dumitale?

Lady Andrews deschise gura, dar tăcu.

— Nu i-ai apărât, nu-i așa? Ai rămas în turn și i-ai lăsat să se descurce cum au putut.

Fața femeii se crispă.

— Ce rost avea să mor împreună cu ei?

— Sigur, da.

— Ce vă nemulțumește la transport, Maiestate?

— Ce mă nemulțumește?

— E un sistem corect. Avem o datorie față de Mortmesne.

Kelsea se lăasă în față.

— Aveți copii, Lady Andrews?

— Nu, Maiestate.

Bineînțeles, se gândi Kelsea. Copiii ar fi devorați de pânțele ei.

— Prin urmare nu ai avea mult de pierdut la loterie, nu? Întrebă ea vorbind tare. Nu ai copii, nu pari îndeajuns de

puternică să poți munci și ești deja prea bătrână să mai atragi pe cineva.

Lady Andrews o privea cu ochii măriți de furie. Câteva femei râdeau în sala din spatele ei.

— Vreau să știu nemulțumirile celor care au cu adevărat ceva de pierdut din cauza Mortmesne-ului și a loteriei, zise Kelsea către sală. Cei pentru care transportul constituie o miză pot veni să stea de vorbă cu mine când țin audiențe și o să-i ascult. Dar dumneata, nu, continuă ea, întorcându-se spre Lady Andrews.

Măinile lui Lady Andrews arătau acum ca niște gheare, cu unghii lungi, pictate cu un lac violet-aprins. Semicercurile descărnate de sub ochi i se umpluseră de pete roșii. Kelsea se întreba dacă nu cumva femeia aceea ar fi fost în stare să o atace cu mâinile goale. Greu de crezut, dar nu băga mâna-n foc. Nici Buzduganu n-ar fi băgat mâna-n foc. Se apropiase puțin și se uita amenințător la Lady Andrews.

Ea oare ce vede când se uită în oglindă? se întrebă Kelsea. Cum e posibil ca o femeie atât de bătrână să își dorească cu atâta ardoare să fie atrăgătoare? Citise despre nebunia asta în cărți, dar era altceva să o vadă în realitate. În ultima vreme, Kelsea suferise mult din cauza felului în care arăta, dar acum înțelegea că urâtenia nu era cel mai grav lucru posibil: e mult mai rău să fii urât și să crezi că ești frumos.

Lady Andrews își reveni repede, dar vocea încă îi tremura de enervare.

— Și dumneavoastră, Maiestate, ce aveți de pierdut? V-ați ascuns toată copilăria. A ajuns vreodată numele dumneavoastră între cele trase la sorți?

Kelsea roși. Fusese luată prin surprindere, așa că nu știu ce să răspundă. Nu se gândise niciodată la asta. Bineînțeles că numele ei, Glynn, nu intrase niciodată la loterie, din moment ce nimeni nu știa că exista cineva pe nume Kelsea Glynn. Dar va fi existat măcar un bilet de loterie cu numele Kelsea Raleigh pe el? Bineînțeles că nu, după cum nu existase nici pentru Elyssa Raleigh sau Thomas Raleigh sau alți nenumărați nobili care-și puteau permite să-și cumpere libertatea.

Lady Andrews făcu un pas spre ea, cu un zâmbet răutacios pe față, fără să-i fie teamă de Buzduganu.

— De fapt, Maiestate, riscați mai puțin decât oricare dintre noi, nu-i așa? Dacă ea ne invadează iar, vă baricadați în turn, cum am făcut și eu. Numai că turnul dumneavoastră e mai înalt decât al meu.

Gândindu-se la camerele pline de provizii, în caz de asediu, Kelsea se înroși: alimente și arme, torțe și butoaie de ulei. Ce putea să facă, să promită că o să lupte alături de oamenii din Noua Londră? Cei din sală începuseră să şușotească. Se uită la Buzduganu și la Pen, dar văzu că și ei erau încurcați. Lady Andrews era satisfăcută — avea rânjetul unui animal care și-a încolțit prada, colții ei erau perfecți. Faptul că era încolțită de femeia aceea o făcea să simtă că moare ceva în ea, într-un ungher întunecat și adânc unde nu ajunsese niciuna dintre lecțiile lui Carlin.

Kelsea scoase safirul, ținându-l strâns în mână. Orice i-ar fi spus, l-ar fi ascultat, dar piatra nu-i zise nimic, rămase rece. Șoptele se întetiseră, ecoul lor lovea zidurile sălii. Cineva avea să rădă și asta ar fi însemnat că ea fusese învinsă de femeia asta îngrozitoare.

— Doamnă, m-am numărat printre sătenii dumitale.

Mhurn vorbea din spatele lui Lady Andrews și se apropiase de ea. Kelsea se uită la Mhurn. Era alb la față, ca de obicei, iar ochii lui înroșiți erau ațintiți asupra lui Lady Andrews. Numai că de data asta nu era palid din cauza lipsei de somn, ci din cauza furiei.

— Tu cine dracu' ești? se răsti Lady Andrews la el. Un străjer care îndrăznește să i se adreseze unui nobil? Aș fi pus să fii biciuit dacă eram în sala mea de primire.

Mhurn nu o băgă în seamă.

— Am făcut tot ce am putut. Nevasta mea nu știa să călărească, fata mea era bolnavă. Nu aveam cum să scăpăm de cei din Mortmesne. Am venit la poarta castelului și v-am implorat să ne dați adăpost. V-am văzut la fereastră, cum vă uitați la noi de sus. Aveați multe camere, dar n-ați vrut să ne primiți.

Kelsea își aminti deodată: o zi în Almont, oamenii care lucrau pe câmp, turnul înalt de cărămidă. Lady Andrews începuse să dea înapoi, dar Mhurn înainta — Kelsea văzu că avea ochii înlăcrimați.

— O știu pe Regină de o lună doar, dar sunt sigură că, dacă cei din Mortmesne ar veni peste noi, ar încerca să primească tot Regatul Tearling în această Cetate, fără să-i pese când s-au spălat ultima oară sau cât de săraci sunt. I-ar primi pe toți aici.

Lady Andrews se uita fix la el, cu gura deschisă, fără grai.

Buzduganu se apropie de Mhurn și-i spuse ceva în șoaptă. Mhurn dădu din cap, apoi se duse în spatele tronului, spre camerele străjerilor. Kelsea își aduse aminte că, la începutul săptămânii, când trecuse pe lângă Mhurn, în drum spre balcon, avusese îndoieli în ce-l privea. Se uită la ceilalți gardieni din sală — erau nouăsprezece acum,

cu fețele împietrite. Oare și ei aveau un astfel de trecut? Se simți prost. Chiar dacă vreunul dintre ei era vinovat, cum să se îndoiască de ei?

— Cer să fie pedepsit, Maiestate! Dați-mi-l mie pe străjerul ăsta, zise Lady Andrews, regăsindu-și vocea.

Kelsea începu să râdă, un râs sănătos care răsună în sala de primire. Se simțea foarte bine, cu atât mai mult cu cât Lady Andrews era acum vânătoare la față.

— Să-ți spun eu ce o să faci, Lady Andrews. O să-ți iei rochia și o să ieși naibii din Citadela mea.

Lady Andrews deschise gura, dar nu reuși să scoată niciun cuvânt. În doar câteva secunde, mii de riduri îi apăruseră pe pielea întinsă a feței. Arliss veni cu rochia și i-o dădu lui Lady Andrews, dar era încruntat, și Kelsea își dădu seama că avea să-i reproșeze asta mai târziu.

Lady Andrews înșfăcă rochia și ieși cu capul în jos. Felul în care târșăia picioarele îi trăda vârsta. În timp ce se îndepărta pe culoar, mai multe persoane din mulțime o priviră cu dezgust. Pe Kelsea, însă, asta o lăsa rece: probabil nici ei nu se purtaseră mai bine în timpul ultimei invazii. Ca și în ziua încoronării, în sală nu erau săraci. Voia să schimbe asta. Avea să-i spună lui Buzduganu să lase ușile deschise pentru primele sute de oameni care voiau să intre la audiențele de săptămâna viitoare

— Mai e ceva? îl întrebă ea pe Buzduganu.

— Nu cred, Domnișă, zise Buzduganu uitându-se la crainic, iar acesta dădu din cap că nu.

Buzduganu făcu un semn cu mâna.

— Audiențele s-au încheiat! Vă rugăm să vă îndreptați în liniște către ieșire!

— E bun crainicul, observă Kelsea. Greu de crezut că un băiat așa de micuț are o voce atât de puternică.

— Bărbații slabi sunt cei mai buni crainici, Domniță, nu știu de ce. O să-i spun că ești mulțumită.

Kelsea se sprijini de spătarul tronului, dorindu-și să fi stat în fotoliul ei. Tronul era tare ca piatra. Se hotărî să pună niște perne pe el când n-o vedea nimeni.

Nu se putea însă ca ieșirea să aibă loc în liniște: oamenii se înghesuiau la ușă — fiecare considera că merită să treacă primul.

— Doamne, ce îmbulzeală, zise Pen râzând.

Kelsea se bucura că putea, în sfârșit, să-și scarpine nasul care o mânca nebunește de ceva vreme, apoi îi făcu semn lui Andalie.

— Am tot ce-mi trebuie pentru noapte, Andalie. Poți pleca.

— Mulțumesc, Domniță, zise Andalie și coborî de pe platformă.

Când sala se goli și gardianul ei bloca ușile, Kelsea întrebă:

— Ce crezi că încerca să facă Lady Andrews?

— A, a fost trimisă să creeze probleme, răspunse Buzduganu.

Arliiss, care îi ascultase vorbind de la baza platformei, dădu aprobator din cap.

— Thorne e inteligent, știa că nu ar fi fost bine să vină azi aici, dar se vede că a fost mâna lui.

Kelsea se încruntă. Datorită lui Buzduganu și lui Arliiss, înțelegea mai multe acum despre Biroul de Recensământ al lui Thorne. Deși fusese creat ca să fie în subordinea Coroanei, ajunsese să funcționeze după niște legi proprii îngrozitoare și avea la fel de multă putere ca Biserica Domnului. Biroul era prea mare ca să poată fi închis cu totul. Trebuia desfăcut bucată cu bucată, iar cea mai importantă dintre ele era Thorne însuși.

— Nu vreau ca Thorne să strice tot ce facem noi. Să-l înlăturăm și să-i oferim o pensie bună.

— Biroul de Recensământ are cei mai educați angajați din regat, Domniță, o preveni Buzduganu. Dacă vrei să-l desființezi, trebuie să le dai tuturor niște slujbe bine plătite.

— Ar putea fi profesori. Sau inspectorii financiari, nu știu.

Dar nu avea cum să afle atunci părerea lor: lui Wellmer îi chiorăi burta și gardienii începură să râdă înăbușit. Milla pregătea cina și în sală mirosea îmbietor a usturoi. Fața lui Wellmer avea culoarea unei roșii.

— Gata, zise Kelsea zâmbind. O să mănânc în camera mea în seara asta. Sunteți poftiți la masă. Să-i aducă unul dintre voi ceva de mâncare lui Mhurn și să-l oblige să mănânce.

Făcură toți o plecăciune și câțiva străjeri plecară spre bucătărie, alții dispărură pe coridor, spre camerele familiilor lor sau ale gărzilor.

Milla pusese piciorul în prag și le zise că nu acceptă ca bucătăria ei să fie invadată de douăzeci de străjeri la ora mesei, așa că, acum, câțiva dintre ei serveau la masă când veneau familiile să mănânce. Ajunseseră la un fel de sistem, de comun acord, fără să fie nevoie ca Buzduganu să intervină. Nu era mare lucru, dar lui Kelsea i se părea că era un semn bun faptul că simțeau că fac parte dintr-o comunitate.

— Lazarus, stai puțin.

Buzduganu se aplecă, apropiindu-se de ea.

— Domniță?

— Ai aflat unde sunt Barty și Carlin?

— Încă nu, Domniță, zise Buzduganu îndreptându-se.

Kelsea scrâșni din dinți. Nu voia să-l bată la cap, dar avea nevoie de Barty, voia, mai mult ca niciodată, să-i vadă zâmbetul acela care-i lumina ochii. Iar de Carlin avea chiar mai mare nevoie.

— Ai căutat în sat?

— Am avut multe de făcut, Maiestate. O să mă ocup și de asta cât de curând.

— Lazarus, tu mă minți, zise Kelsea îngustându-și ochii. Privirea lui nu trăda nimic.

— De ce mă minți?

— Domniță!

Venner o striga din celălalt capăt al sălii.

— Armura dumitale e gata.

Kelsea se întoarse enervată.

— Și de ce ești *tu* cel care-mi spune asta, Venner?

— Fell este foarte bolnav.

Altă minciună. Se gândi că Venner trebuise să se descurce de unul singur ca să facă rost de armură. Dar mirosul mâncării gătite de Milla o făcu să nu mai vrea să se certe cu nimeni.

— O să vedem mâine ce e de capul ei, în timpul antrenamentului.

Cu buzele strânse într-o expresie crispată, Venner plecă spre bucătărie. Kelsea voia să mai vorbească cu Buzduganu, dar el dispăruse din sala de primire.

— Șmecherul, zise Kelsea în șoaptă.

Oare ce se întâmplase cu Barty și Carlin? Erau bolnavi? Drumul spre sud era cam lung pentru doi bătrâni, și mai era și iarnă. Oare fuseseră prinși de Cadeni? Nu, Barty știa să-și acopere urmele. Dar ceva se întâmplase, ceva rău. Văzuse asta pe fața lui Buzduganu.

Urmată de Pen, Kelsea coborî de pe platformă. Mațele îi chiorăiau din pricina mirosului de usturoi, iar Kelsea de-abia își înăbuși un chicot înciudat: oricât ar fi fost de neliniștită, nu-și pierdea niciodată pofta de mâncare. Se uită după Buzduganu pe hol, dar acesta se ascunsese cine știe pe unde. Se gândi să-l întrebe pe Coryn dacă știa unde e — Coryn era de gardă în Camera Balconului —, dar i se păru o copilărie, așa că nu se abătu din drum și străbătu holul cu pași apăsăți.

La ușa iatacului, Kelsea o auzi pe Andalie vorbind despre ea în odaia de alături și se opri instinctiv. Pen se opri și el în spatele ei.

— Îți spun eu, Reginei i-e frică.

— Nu pare să-i fie frică.

Era glasul Aisei, cea mai mare dintre fiicele lui Andalie. Era ușor de recunoscut — vocea ei era în schimbare, ușor îngroșată și nemulțumită.

— Dar îi este, draga mea, zise Andalie. O ascunde ca să ne fie nouă mai puțin frică.

Kelsea se sprijini de perete. Știa că nu e frumos să tragi cu urechea, dar nu se putea abține. Andalie era un mister pentru ea. Nici măcar Buzduganu nu reușise să găsească nimic despre neamul sau despre trecutul ei, știa doar că era pe jumătate originară din Mortmesne — Andalie le spusese chiar ea asta. Parcă ar fi căzut din cer la cincisprezece ani, când se măritase cu nemernicul ei soț. Înainte de asta, nimic.

— De multă vreme nu s-a mai întâmplat ceva bun în regat, continuă Andalie. Tearling are nevoie de o regină. De o Regină Adevărată. Dacă nu moare, Regina Kelsea va fi o regină adevărată. Poate chiar una legendară.

Kelsea se uită la Pen cu ochi mari, iar el duse un deget la gură.

— Mi-ar plăcea să iau parte la scrierea legendei, Maman.

— De-asta rămânem aici.

Vocea lui Andalie se auzea mai bine acum, se apropiase de perete. Kelsea îi făcu semn lui Pen să o urmeze și intrară încet în camera ei. Pen închise ușa.

— Ți-am spus că vede viitorul, șopti Pen.

— Iar eu nu te-am contrazis. Dar nu e bine să ne încredem în viziuni.

Pen își adusese un pat în anticameră și-l așternuse cu pături și cearșafuri desperecheate. Pe podea zăceau împrăștiate haine murdare — le împinse cu piciorul sub pat. Cineva bătu la ușă. Deschise, lăsând-o pe Milla să intre, cu două tăvi cu tocană de vită. Milla își arogase dreptul de a-i aduce ea însăși mâncarea lui Kelsea. Buzduganu zicea că Milla gustă din fiecare farfurie care ajungea la Kelsea. Nu prea avea sens, știindu-se că atâtea otrăvuri au efect întârziat, dar pe Kelsea reușise să o impresioneze.

— Vrei să iei masa împreună cu mine? îl întrebă ea pe Pen.

— Da.

Trecură pe sub arcadă și intrară în camera ei, unde Buzduganu adusese o măsuță, pentru ca Regina să poată cina singură atunci când dorea. Milla lăsă tăvile pe masă, făcu o plecăciune către Kelsea și ieși.

Kelsea se înfruptă din tocană. Ca toate felurile pregătite de Milla, era foarte gustoasă, dar Kelsea mânca mecanic, cu gândul la fiica cea mare a lui Andalie. Din câte știa, mai toți copiii lui Andalie fuseseră abuzați, și orice abuz lasă urme. Fata intra în adolescență — o perioadă pe care Kelsea și-o amintea destul de bine: senzația de

neajutorare, accesele bruște de furie provocate de faptul că adulții nu înțeleg care sunt lucrurile cele mai importante. Într-o zi, când Kelsea avea vreo doisprezece ani, urlase la Barty pentru că schimbase locul unui obiect de pe birou.

Se uită la Pen și văzu că o privea curios.

— Ce este?

— Îmi place să mă uit la dumneata când te gândești. E ca și cum m-aș uita la doi câini care se luptă într-un ȋarc.

— Te duci la lupte de câini?

— Nu de bunăvoie. Nu-mi plac. Tatăl meu organiza lupte de câini când eram mic. De-acolo mi se trage numele⁴.

— Unde era asta?

Pen dădu din cap.

— Când intrăm în Straja Reginei obținem dreptul de-a lăsa trecutul în urmă. Iar dumneata ai fi în stare să-l arunci în închisoare pe tata.

— Poate ar trebui. E un criminal.

Lui Kelsea îi păru imediat rău că zisese asta.

Dar Pen stătu puțin pe gânduri, apoi vorbi cu multă blândețe în glas.

— Poate a fost mai demult. Acum e un bătrân orb care nu poate face rău nimănui. Când justiția nu ține cont de mprejurări, devine periculoasă.

— Sunt de acord.

Pen se întoarse la tocana lui, Kelsea, la a ei. După puțin timp puse lingura jos.

— Îmi fac griji pentru fată.

— Fata lui Andalie?

⁴ În engleză, *pen* – cușcă, ocol, îngrăditură. (N.t.)

— Da.

— Nu-i e prea bine, Domniță. Nu am aflat nimic despre trecutul lui Andalie de dinaintea căsătoriei. Și, crede-mă, Buzduganu și cu mine am făcut tot ce-am putut. Dar cu viața lor de familie e altă poveste.

— Cum adică?

Pen făcu o pauză, și Kelsea își dădu seama că se străduia să găsească cuvintele potrivite.

— Domniță, toți vecinii știau că soțul lui Andalie avea o slăbiciune pentru fete tinere. Fiicele lui au fost cazul cel mai grav, dar nu singurul.

Kelsea își înăbuși repulsia, încercând să vorbească așezat.

— Carlin îmi spunea că, atunci când nu există tribunale, comunitatea se ocupă ea însăși de problemele care apar. De ce nu l-au oprit?

— Pentru că Andalie nu le-a dat voie.

— Nu are niciun sens. Pe Andalie aș fi crezut-o în stare să-l omoare ea cu mâna ei, înaintea oricui altcuiva.

— Și eu, Domniță. E o enigmă pentru care nu am găsit niciun răspuns. Vecinii ne-au vorbit bucuroși despre Borwen, dar nu și despre Andalie. Ziceau că e o vrăjitoare.

— De ce?

— N-a vrut nimeni să spună. Poate are legătură cu felul ei de a se uita la oameni ca și cum ar vedea prin ei. Mi-e mai frică de Andalie decât de un bărbat înarmat, Domniță.

— Și mie.

Pen mai luă o lingură de tocană. Nu era deloc indiscret, iar asta o făcu pe Kelsea să poată vorbi despre ceea ce o speria.

— Andalie ar fi trebuit să fie Regina, Pen. Nu eu. Arată ca o regină, vorbește ca o regină și inspiră teamă.

Pen se gândi puțin înainte de a răspunde. Kelsea îl aprecia pentru faptul că gândea și nu căuta cu orice preț să umple tăcerea vorbind fără rost. Mai luă de două ori din mâncare înainte de a răspunde.

— Domniță, ai descris-o acum pe Regina din Mortmesne. Andalie este pe jumătate din Tearling, dar aparține neamului Mortmesne până în măduva oaselor. Ar fi regina perfectă acolo, în regatul lor. Dar dumneata încerci să crezi un alt fel de domnie, una care nu e construită pe teamă.

— Și pe ce este construită domnia mea?

— Pe dreptate, Domniță. Pe ascultare. Nu se știe dacă va învinge. E mult mai ușor să rămâi la putere folosindu-te de teamă. Pe Andalie ar ajuta-o faptul că poate fi dură, fără milă, dar asta n-o face să fie puternică.

Kelsea zâmbi, întorcându-se la tocana ei. Dreptate și ascultare. Carlin ar fi fost mulțumită.

Kelsea se ridică. Era întuneric. Auzise un copil țipând de durere nu departe de camera ei. Se uită instinctiv în stânga, voind să vadă focul, dar focul nu mai ardea, nu mai rămăseseră nici măcar câțiva tăciuni aprinși. Probabil se crăpa de ziuă de-acum.

Întinse mâna după lumânarea de pe noptieră, dar n-o găsi. O cuprinse teama, un val de teamă fără nicio cauză clară. Bâjbâi, panicată, și își dădu seama că nici noptiera nu era locul ei.

O femeie țipă afară, iar țipătul ei ascuțit se stinse într-un geamăt sufocat.

Kelsea dădu păturile la o parte și sări din pat. Simțea pământ sub picioare, și nu piatra rece cu care era pardosită odaia ei. Fugi la ușa care era la trei metri în dreapta, după bucătărie, în loc să fie la stânga — știa drumul ca în palmă.

Când deschise ușa, o izbi aerul rece al nopții. Satul era cufundat în întuneric, încă nu răsărise soarele. Dar auzea tropăit de picioare, oamenii alergau.

— Asediu! Asediu!, striga o femeie dintr-o casă din spațele ei. Sunt...

Vocea îi pieri fără urmă.

Îngrozită, Kelsea închise ușa și coborî bara de lemn. Pe dibuite, găsi pe masa din bucătărie chibrituri și o lumânare. Acoperi lumina slabă a lumânării cu mâna, ca să nu fie văzută. Casa construită de Jonarl era solidă, era făcută din pământ ars în care pusesese și pietre. Făcuse și câteva ferestre, din sticla spartă adusă din călătoriile lui la oraș. Casa fusese un cadou frumos de nuntă, dar, din cauza ferestrelor, lumina putea fi văzută de afară.

Când se întoarse în dormitor, văzu că William se trezise și clipea somnoros. Semăna atât de mult cu Jonarl încât simți că inima i se oprește în loc. Din fericire, Jeffrey încă dormea în pătuțul lui. Îl luă în brațe, cu tot cu pătură, și-i întinse mâna lui William.

— Suntem bine, dragule. Sus acum. Hai să mergem. Mami te roagă să vii cu ea. Crezi că poți să mergi singur?

William se dădu jos din pat. Picioarele lui de copil mic rămaseră suspendate puțin în aer înainte să atingă pământul. Întinse mâna, căutând-o pe a ei.

De afară se auzeau bocancii tropăind pe stradă. *Pași de bărbați*, se gândi ea. Dar bărbații plecaseră în oraș să vândă grâu. Panica îi cuprinse febril mintea. Unde s-ar

fi putut duce? Dacă ar fi avut o pivniță casa lor, s-ar fi ascuns acolo. Îl mută pe Jeffrey în cealaltă mână și-și caută pelerina și pantofii.

— William, vrei să-ți cauți haina și pantofii? Hai să vedem cine-și găsește primul haina.

William se uită în sus la ea, derutat. Apoi începu să caute în grămada de haine și pături. Kelsea dădu la o parte un vraf de pături și găsi pelerina de iarnă a lui Jonarl, împachetată frumos. Atunci îi veni să plângă, chiar acolo, lângă pelerina soțului ei mort. I se făcu greață — grețurile de dimineață reușesc s-apară în cel mai prost moment posibil.

Ușa casei se deschise brusc. Bara subțire de lemn se rupse în două bucăți care aterizară una în dreapta, alta în stânga bucătăriei. Cu o mână, Kelsea acoperi căpșorul pufos al lui Jeffrey, iar cu cealaltă îl înșfăcă pe William și-l ascunse în spatele ei.

Doi bărbați stăteau în pragul ușii, cu fețele înnegrite de funingine. Unul avea o pelerină roșu-aprins și chiar și Kelsea știa ce înseamnă asta. *Cadeni? Aici?* gândi ea înspăimântată, apoi îl strânse în brațe pe Jeffrey. Copilul se trezi și începu să plângă.

— Nu! țipă ea.

O împinse și i-l luă pe Jeffrey. Kelsea se prăbuși într-un colț și se ținu de piciorul mesei ca să nu cadă peste William. Gemu când se lovi cu șoldul de perete.

— Ia băiatul, zise Cadenul celuiilalt bărbat, înainte de a dispărea pe ușă cu Jeffrey.

Kelsea țipă și simți că înăuntrul ei se rupe ceva. Era un coșmar, n-avea ce altceva să fie, dar când se uită în jos văzu că, în cădere, piciorul stâng îi aterizase în pantoful drept, iar pantoful stătea într-un unghi ciudat. Numai

acest detaliu, și fu de-ajuns să-i năruie consolarea cum c-ar fi fost un coșmar. Îl apucă pe William și-l împinse din nou în spatele ei, apoi ridică mâinile, ca să-l îndepărteze pe bărbatul care stătea în picioare deasupra ei.

— Te rog, spuse el, și se-aplecă să-i întindă mâna. Te rog să vii cu mine. Nu vreau să-ți fac rău, nici ție, nici băiatului.

Chiar și pe sub funingine, Kelsea văzu că omul era palid și tras la față. Părea de vârsta lui Jonarl, poate puțin mai în vârstă... cum avea părul grizonant, era greu să-și dea seama. Cu o mână ținea cuțitul într-o parte, dar era clar că nu intenționa să-l folosească; părea că uitase și el că-l are.

— Unde-l duce pe fiul meu?

— Te rog, repetă omul. Vino și taci.

— Ce dracu-ți ia atâta, Străjer al Porții? lătră o voce afară.

— Vin acu'!

Se întoarse spre Kelsea, cu chipul contorsionat.

— Te rog pentru ultima dată. N-ai ce face.

— William are nevoie de pelerină.

— Atunci, hai repede.

Se uită la William și văzu că se încălțase și-și ținea pelerina într-o mână. Îngenunche în dreptul lui și-l ajută să se-mbrace. Îi tremurau degetele când îi închidea nasturii.

— Ce deștept ai fost, William. Mai ceva ca mămica.

Dar William rămăsese cu ochii la omul cu cuțit.

— Hai, acum, te rog.

Îl luă pe William de mână și-l urmă pe bărbat pe ușa din față. Îl blestemă scurt pe Jonarl că murise și-i lăsase singuri. Dar, desigur, n-ar fi fost mare diferență. Era mijlocul lui martie și toți bărbații din Haven erau plecați

să vândă grâu în Noua Londră, ca în fiecare an, lăsând satul fără apărare. Kelsea nu se mai gândise niciodată la asta. Satul nu se mai confruntase cu așa ceva, de când cu asediul; erau prea departe de granița cu Mortmesne ca să-și facă griji cu privire la năvălitori.

Când ajunse-afară, se simți ușurată să-l vadă pe Cadenul uriaș că-l ține atent pe Jeffrey în balans pe-un șold. Jeffrey se mai liniștise puțin, dar nu pentru mult timp; suspina ușor și pipăia pelerina omului să găsească sânul. Când n-avea să-l găsească, va începe să urle.

— Hai, îi zise Cadenul.

— Dă-mi voie să-l țin eu.

— Nu.

Deschise gura să se-mpotrivească, dar celălalt bărbat, mai scund, o apucă de braț și-o strânse încet, în semn de avertisment. Apucă mâna micuță a lui William și-l urmă pe Caden în jos pe stradă, spre marginea satului. Linia orizontului se lumina; se distingeau contururile vagi ale caselor și-ale grajdurilor dimprejur. Li se alăturară și alte grupuri, mai multe femei și copii. Allison și fetele ei ieșiră din casă, iar Kelsea văzu că Allison avea o tăietură roșie pe braț și-avea mâinile legate.

A fost mai curajoasă decât mine, se gândi Kelsea, tristă. Dar majoritatea femeilor arătau la fel ca ea: năuce, cu figurile șocate, de parc-ar fi fost trezite dintr-un vis. Continuă să meargă, cu pași împleticiți, și să-l tragă după ea pe William, fără să înțeleagă unde mergeau, dar știind c-avea să se întâmple ceva îngrozitor. O ardea pieptul, dar când privi în jos, nu mai avea nimic.

Abia pe la colțul casei lui John Taylor, care-acum era goală și întunecată, înțelese dintr-odată totul, ce era cu bărbații-aceștia, cu femeile și copiii smulși din case.

În depărtare, zarea se lumina; dincoace, se ridica cușca, înaltă și țeapănă, o siluetă întunecată, simetrică, cu câteva forme umane care mișunau înăuntru. Alături se găsea altă cușcă, goală, înconjurată de măgari. Când își întoarse privirile dinspre sat, Kelsea mai zări câteva, aliniate, la câteva aruncături de băț una de alta, în direcția Căii Mortmesne.

Asta e pedeapsa, înțelegese Kelsea. Își aminti două situații când unul dintre sătenii din Haven a fost tras la sorti. Satul îi trata pe cei trași la sorti ca pe morți: le făceau un priveghi și vorbeau despre ei cu un ton trist, de jale. Urmăriseră de multe ori transportul ce se ducea spre Mort, și de fiecare dată Kelsea fusese recunoscătoare, în inima ei, că nu căzuse la sorti ea, bărbatu-său sau copiii ei.

Asta e pedeapsa pentru ușurarea mea de-atunci.

Bărbatul cu părul grizonant se întoarse spre ea.

— Dă-mi-l pe fiu-tău.

— Nu.

— Te rog să nu complici lucrurile. Nu vreau să creadă că ne faci necazuri.

— Ce-o să faci cu el?

Omul arată spre cealaltă cușcă.

— O să se ducă acolo, cu ceilalți copii.

— Nu se poate să-l țin cu mine?

— Nu.

— De ce?

— Hai, gata, se răsti o voce pe care n-o mai auzise.

Din întuneric se întrupă un bărbat înalt, scheletic, cu pelerină albastră; chipul supt i se-arăta nemilos în lumina gri a zorilor. Kelsea-l știa, dar nu știa cine e, și se trase înapoi în mod instinctiv, încercând să-și apere fiul, când acesta se apropie.

— Nu suntem aici ca să dezbatem cu ei, Străjer al Porții. Timpul e foarte important. Desparte-i și bagă-i înăuntru.

Străjerul Porții se întinse și-l apucă pe William de încheietura mâinii, iar William țipă, indignat. Când îl auzi pe frate-su țipând, începu și Jeffrey să urle și să-l lovească cu pumnișorii, nervos, pe Caden. Kelsea îl apucă pe William de braț și dădu să-l apropie de ea, dar omul avea prea multă putere, iar William țipa de durere; dacă nu-i dădea ea drumul, îl rupeau pe din două. Se forță să-i dea drumul de braț, iar acum țipa și ea.

— Domniță! Domniță, trezește-te!

Cineva o apucă de umeri și-o scutură, însă ea se forța să-l ajungă din urmă pe William, care era luat pe sus, spre cușcă. Vedeă acum că era o cușcă pentru copii, plină cu făpturi mărunte, care plângeau. Cadenul cel uriaș se întoarse și-o luă și el într-acolo, cu tot cu Jeffrey, iar Kelsea urla fără cuvinte, neputând să se mai oprească. Avea o voce puternică și clară, potrivită pentru solouri la biserică, dar acum scotea urlet după urlet, care răsunau mai departe, de-a lungul și de-a latul Câmpiei Almont.

— Kelsea!

Primi o palmă peste față și clipi; țipetele încetară la fel de brusc cum începuseră. Când se uită în sus, îl văzu pe Pen, aplecat deasupra patului, cu mâinile de-o parte și de alta a umerilor ei. Era înconjurată de confortul deja cunoscut și de lumina focului din iatacul ei. Părul negru al lui Pen era ciufulit, după somn, și nu purta cămașă. Când îi zări pieptul muscular și bine făcut, cu foarte puțin păr, Kelsea simți brusc o nevoie inexplicabilă să-și treacă degetele peste el. Ceva ardea în ea.

Cuștile!

Deschise larg ochii și se ridică repede.

— Doamne, Dumnezeu!

Buzduganu năvăli în cameră, cu mâna pe spadă.

— Ce mama dracu'?

— Nu-i nimic, domnule. A visat urât.

Dar Kelsea scutura deja din cap.

— Lazarus. Trezește-i pe toți.

— De ce?

Kelsea-l împinse pe Pen într-o parte, aruncă așternuturile și sări din pat. Safirul îi ieșise din cămașa de noapte și emitea o lumină albastră în toată camera.

— Trezește-i imediat. Trebuie să plecăm într-o oră.

— Încotro, dacă nu ți-e cu supărare?

— Către Câmpia Almont. Un sat pe nume Haven. Poate chiar până la granița cu Mortmesne, nu știu. Dar nu e timp de pierdut.

— Ce naiba zici acolo? E patru dimineața.

— E vorba de Thorne. A făcut o înțelegere ascunsă și se îndreaptă spre Mortmesne cu un transport de oameni din Tearling.

— De unde știi?

Lui Kelsea îi sări țandăra, pur și simplu. Și nici nu mai avea mult până să-și piardă cumpătul de tot.

— La naiba, Lazarus, știu!

— Domniță, ai visat urât, insistă Pen. Poate ai face bine să te bagi la loc în pat și...

Kelsea-și dădu jos cămașa de noapte și simți o mică satisfacție și-o răzbunare când îl văzu pe Pen cum se înroșește înainte s-apuce să se întoarcă cu fața la perete. Se duse către scrinul ei și-o găsi pe Andalie, care era deja acolo și-i întindea o pereche de pantaloni negri.

— Domniță, zise Buzduganu, cu cea mai blândă și mai rezonabilă voce, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil, e în puterea nopții. N-ai unde să te duci acum.

Kelsea își mai pierdu un dram de răbdare.

— Nici să nu-ți treacă prin cap să mă oprești, Lazarus.

— A fost un *vis*.

Vorbi și Andalie, încet, dar pe un ton ferm:

— Regina trebuie să plece.

— Ați înnebunit amândouă? Ce dracu' ziceți acolo?

— Trebuie să plece. Văd și eu. N-are încotro.

Kelsea terminase să se îmbrace și descoperi că safirul îi ieșise iarăși din cămașă, iar acum lumina întreaga încăperea. Buzduganu și Pen şuierară și-și acoperiră ochii, dar Kelsea nici nu clipi. Ridică safirul și-și dădu brusc seama că în adâncurile lui se zărește un chip de femeie: o femeie frumoasă, cu părul negru și cu privirea rece și clară. Avea pomeții înalți și trăsăturile pline de cruzime. Îi zâmbi lui Kelsea și-apoi se făcu nevăzută; în urma ei, giuvaierul scânteia într-un albastru-verzuliu aprins și clar în lumina flăcărilor.

Pentru o clipă, Kelsea se întrebă dacă nu cumva era nebună. Dar părea o soluție prea simplă; dac-ar fi înnebunit, lumea reală nu i s-ar mai fi părut atât de importantă. În ziua aceea, în fața Citadelei, câștigase tot ce-avea acum; dacă în Mortmesne ajungea un transport, în ciuda decretului ei, era terminată. N-ar fi decât o regină pe hârtie și tot ce-ar mai încerca să realizeze ar fi sortit eșecului.

— Andalie are dreptate, Lazarus. Trebuie să plec.

Buzduganu se întoarse spre Andalie, cu o voce dezgustată:

— Bravo.

— Cu plăcere.

Kelsea fu surprinsă când auzi o urmă vagă de accent de Mortmesne, nu mai auzise niciodată așa ceva la Andalie.

— Nu poți să pricepi alte daruri decât pe-ale tale.

— Darul tău n-a fost niciodată prea coerent. Nici măcar clarvăzătorul Reginei Roșii nu putea să prevadă totul.

— Atunci să prevezi tu asta, Căpitane.

— Liniște! țipă Kelsea. Mergem cu toții. Alege câțiva străjeri care să rămână aici cu femeile și cu copiii.

— Nu merge nimeni nicăieri, urlă Buzduganu, și-o apucă tare de braț. Ai visat urât, Maiestate.

— Are dreptate, Domniță, zise și Pen. Mai bine te culci la loc. Până dimineață o să uiți totul.

Buzduganu încuviință din cap, cu chipul atât de plin de solitudine încât Kelsea ar fi vrut să-l pocnească. Strânse din dinți.

— Lazarus, e un ordin direct de la Regina ta. Plecăm.

Se duse iar spre ușă și de data asta o opriă amândoi: Buzduganu o apucă de braț și Pen de talie. Răbdarea lui Kelsea cedă brusc; simți cum ceva îi explodează în cap și-i smuci pe amândoi cu ajutorul mâniei pe care-o simțea și care-i ieșea din corp ca un curent. Amândoi zburară: Pen ateriză grămadă la picioarele patului, iar Buzduganu se lovi de perete și căzu pe podea. Nu-i smucise prea tare și-și reveniă amândoi repede. Se ridicară și acum se holbau la ea, cu fețele luminate de razele albastre ale safirului. Andalie se dăduse în spate și se sprijinea de masa de toaletă.

— Nu trebuie să vină nimeni cu mine, le spuse Kelsea, ușurată că avea vocea calmă. Dar nu încercați să mă opriți. Nu vreau să vă fac rău niciunuia, dar vă voi face.

Buzduganu și Pen se uitară o clipă unul la altul, cu privirile goale. Ce-ar fi făcut dacă Kelsea n-ar fi avut

safirul? Ar fi încuiat-o în cameră, probabil, și-ar fi lăsat-o să plângă până nu mai putea, cum îi făcea și Carlin când era mică. Se cercetă să vadă dacă mai are aceleași rezerve de furie și le găsi, bine dosite, dar încă intacte. I-a fost rușine vreodată de furia ei? Acum se dovedea a fi un dar, pe care giuvaierul îl reflecta cumva. Avea potențialul de-a fi periculos, desigur... dac-ar fi fost ceva mai furioasă, Pen și Buzduganu ar fi fost răniți rău.

Pen își reveni primul.

— Dacă asta ai de gând să faci, Domniță, n-ar trebui să mergem îmbrăcați în uniforma Străzii Reginei. Ar trebui să ne-mbrăcăm ca o armată. Pentru dumneata, cel mai indicat e să porți uniforma unui ofițer de rang inferior.

Buzduganu dădu ușor din cap.

— Și va trebui să-ți tai și părul, Maiestate. Să te tunzi chilug.

Kelsea răsuflă ușurată, discret; avea nevoie cel puțin de ajutorul lui Buzduganu. Nici nu știa unde-i e calul și unde să găsească rezerve. Andalie străbătu camera și ieși.

— Dacă n-ai păr, continuă Buzduganu, pe-un ton răutăcios, n-o să ai probleme să treci drept bărbat.

— Desigur, răspunse Kelsea. E un test, își aminti, puțin nostalgică. Nu e decât un test. Și altceva?

— Atât, Domniță.

Buzduganu ieși din cameră și trase ușa după el. Apoi începu să strige ordine în stânga și în dreapta. Kelsea îi auzea vocea gravă și nervoasă chiar și prin pereții groși ai încăperii.

Pen rămase în colț, încercând să-i ignore privirea. Înțelegea perspectiva lor, dar... n-aveau încredere că face diferența între un coșmar și ceea ce văzuse, o viziune mult mai adevărată decât orice vis. Simțise chiar și cum

i se înfioară pielea în aerul rece al dimineții. Să fi fost o femeie în carne și oase acolo, în Câmpia Almont? O pasăre care zbura de-adevăratelea pe deasupra armatei din Mortmesne? Kelsea nu deținea nicio dovadă, dar avea încredere în viziunile ei; nici n-avea încotro. Presupunea că putea să înțeleagă versiunea lui Pen, dar nu voia.

Ar fi trebuit să mă crezi, se gândi, uitându-se la el pe sub sprâncene. Cuvântul meu ar fi trebuit să fie de-ajuns.

Andalie se întoarse cu un prosop și o foarfecă și începu să-i scoată lui Kelsea agrafele din păr. Așeză diadema pe masa de toaletă și-o atinse ușor; fie că era falsă sau nu, se atașase de ea. Dar va trebui s-o lase aici.

— Stai jos, Domniță.

Kelsea se-așeză, iar Andalie începu să-i taie smocuri mari de păr din creștetul capului.

— Le-am tăiat părul copiilor mei ani întregi. Nu ne permitam să mergem la frizer.

— De ce te-ai măritat cu el, Andalie?

— Nu facem mereu asemenea alegeri de capul nostru.

— Te-a obligat cineva?

Andalie scutură din cap și chicoti fără veselie, apoi se-aplecă și-i șopti lui Kelsea la ureche.

— Cine e bărbatul acela, Maiestate? I-am văzut chipul în mintea dumitale de multe ori. Bărbatul cu părul brunet și cu zâmbetul unui împlânzitor de șerpi.

Kelsea se înroși.

— Nimeni.

— Nu e „nimeni“.

Andalie îi apucă un smoc de păr de deasupra urechii și tăie drept prin el.

— Înseamnă mult pentru dumneata bărbatul acesta și văd că aceste sentimente sunt umbrite de rușine.

— Și ce?

— Dumneata *ai ales* să simți așa ceva pentru el?

— Nu, recunosc Kelsea.

— E una dintre cele mai greșite alegeri pe care le-ai fi putut face, nu?

Kelsea încuviință, înfrântă.

— Nu facem mereu propriile alegeri, Maiestate. Facem ce putem mai bine odată ce lucrurile s-au întâmplat deja.

În loc s-o consoleze, vorbele lui Andalie o făcură pe Kelsea să se simtă complet deznădăjduită. Rămase tăcută până ce Andalie termină, privind tristă grămada de păr negru de pe jos. Nu însemna nimic pentru Spectru, știa, dar o animase totuși orice posibilitate, oricât de îndepărată. Actul de a-și tăia părul era un fel de-a trece și ultimul pod către un tărâm unde nu mai exista nicio posibilitate.

Un străjer bătu la ușă și, la chemarea lui Pen, aduse în cameră o uniformă neagră de soldat al regatului. Când o văzu pe Kelsea, făcu ochii mari, dar când ea se uită urât la el, ieși în mare grabă și închise ușa în urmă. Pen se întoarse în fotoliul lui; părea hotărât să nu i se întâlnească privirile cu ale ei. Andalie termină și-i făcu semn lui Kelsea să se-apele, apoi pieptănă repede și ce mai rămăsese din părul ei lung și tăie. O lăsa apoi să se ridice și-și măsură din ochi opera.

— Merge, Domniță. O să se ocupe de el un frizer profesionist, mai încolo.

Kelsea își simțea capul ușor, aproape ca un balon. Își adună curajul și se uită în oglindă. Andalie o tunsese frumos, aproape cum era Coryn, cu o cască de păr în jurul capului. Unei alte femei, cu un chip ca de elf, i-ar fi stat bine, dar lui Kelsea-i venea să plângă. Din oglindă o

privea un băiat — avea buzele pline și ochii verzi frumoși, părea, totuși, un băiat.

— Rahat, șopti. Auzise cuvântul de multe ori la străjeri, dar abia acum înțelegea când se foloseau înjurăturile. Acest cuvânt exprima exact ce simțea, rezuma totul mai bine decât o sută de cuvinte.

— Hai, Domniță. Trecem la haine.

În privirea lipsită de expresie a lui Andalie se citea o urmă de compasiune.

— Vom reuși, Andalie?

— N-am cum să știu, Domniță. Dar trebuie să plecați oricum.

Cartea a III-a

12. Transportul

Întrebare: Ce este o fată exilată cu o coroană falsă?

Răspuns: O Regină Adevărată.

– Cartea cimiliturilor din Tearling

Au ieșit din Aripa Reginei printr-unul dintre tunelele lui Buzduganu, în zori; au ieșit printr-un coridor întunecat și apoi au coborât niște scări drepte, care păreau că nu se mai termină. Kelsea se deplasa ca prin vis, pentru că giuvaierul n-o lăsa să gândească clar. Vedea cu ochii minții multe chipuri: Arlen Thorne, Spectrul, femeia cu ochii reci și cu pomeții înalți. În momentul în care traversau podul basculant, Kelsea era sigură că această femeie era Regina Roșie din Mortmesne, deși n-ar fi putut spune de unde știa.

Se așteptase să fie copleșită de bucurie, trezindu-se din nou afară, dar giuvaierul nu o lăsa să se bucure nici de lumea de afară. După ce au părăsit Londra Nouă, aparent fără să fie urmăriți, safirul a început s-o târască pe Kelsea. N-ar fi putut să descrie altfel ce i se întâmpla;

obiectul emana o forță fizică, era ca și când ar fi avut o coardă legată de cutia toracică. Era târâtă aproape în linie dreaptă către est, iar dacă încerca să meargă într-o altă direcție, bijuteria emana o flamă de o fierbințeală insuportabilă, iar lui Kelsea i se întorcea stomacul pe dos într-un asemenea hal încât abia reușea să se țină în șa.

Nu a putut să ascundă de Pen această situație, iar Pen a insistat să-i spună lui Buzduganu. Trupa a făcut o oprire ca să adape caii pe malurile râului Crithe, pe o colină domoală care cobora către râu. Cu excepția lui Galen și a lui Cae, pe care Buzduganu îi lăsase în urmă să păzească Aripa Reginei, toți cei care făceau parte din Straja lui Kelsea erau acolo, fie în picioare, fie ghemuiți pe malul râului. Nu știa ce le spusese Buzduganu, dar nu părea să fie de bine; a surprins câteva priviri pline de scepticism în timpul călătoriei, iar Dyer, în mod special, arăta de parcă înghițise o lămâie. Pe când Pen, Buzduganu și Kelsea se deplasau să țină sfat de cealaltă parte a dealului, l-a auzit șoptind: „Căcat. Pierdere de timp“.

Când Kelsea scoase giuvaierul, acesta strălucea din nou atât de puternic încât cei doi bărbați au trebuit să-și acopere privirea.

— Încotro te duce? întrebă Pen.

— Spre est.

— Nu ai putea s-o scoți, pur și simplu? întrebă Buzduganu.

Cu inima îndoită, într-un mod bizar, Kelsea ridică mâinile și desfăcu lanțul. Dar când și-l trase de la gât, se simți împuținată, mai puțin prezentă. Era un sentiment groaznic, ca și cum cineva i-ar fi aspirat toată energia.

— Dumnezeule, se albește la față.

Pen a dat din cap.

— Nu poate să și-l dea jos, domnule.

Luă lanțul de la Kelsea și i-l prinse la loc în jurul gâtului. O senzație de ușurare îi inundă corpul, o senzație ca de drog.

Ce se întâmplă cu mine?

— Să dea naiba, Pen, mormăi Buzduganu, dezgustat. Ce naiba facem cu cheștiile astea magice?

— Am putea s-o urmărim pe Regină, domnule. Nimeni nu trebuie să afle de unde știe încotro să se îndrepte.

— Nu am niciun plan mai bun, mormăi Buzduganu, aruncându-i lui Kelsea o privire iritată. Dar treaba asta o să ne aducă probleme. Deja simplul fapt de a fi aici nu le convine.

Kelsea scutură din cap.

— Știi, Lazarus, în momentul ăsta, dacă mă credeți sau nu e o chestiune complet lipsită de importanță. Dar mai târziu am să-mi amintesc că nu m-ați crezut.

— Așa să faci, Domniță. Așa să faci.

Se întoarseră pe creasta colinei și Kelsea și-ascunse safirul sub haine, ferindu-și ochii de soare. Panglica albastră a râului Crithe se unduia în zare, către est; abia puteau să vadă râul Caddell, la kilometri buni către sud. Cele două râuri curgeau aproape paralel, dar își modelau albiile foarte diferit. Crithe se răsucea și se contorsiona, în timp ce Caddell abia se unduia. Nici urmă de Thorne de-a lungul niciunuia dintre râuri, și cu toate astea, Kelsea nu se simțea descurajată. Safirul o trăgea blând, conducând-o către ceea ce căuta.

Buzduganu apucă de căpăstrul armăsarului său din mâna lui Wellmer, anunțându-i pe un ton oarecare:

— De acum înainte, Regina va conduce. Noi o vom urma.

Urmă un vag murmur dinspre grup, iar Dyer își făcu buzele punga și eliberă un oftat lung, expresiv. Părea că la atât se rezuma comentariul lui. Încălecară, iar Kibb și Coryn reluară o discuție temperată despre rezistența cailor care-i purtaseră mare parte a călătoriei. În afară de Buzduganu și de Dyer, ceilalți păreau că se împăcaseră cu ideea că făceau drumul ăla doar așa, dintr-un capriciu stupid, ca și cum lui Kelsea i-ar fi venit să o pornească pe Crithe într-o croazieră de plăcere.

E bine. Câtă vreme mă duc unde am nevoie.

— Am putea să ne despărțim, Domniță, sugeră Buzduganu. Să te trimitem înainte cu patru, cinci bărbați și...

— Nu, răspunse Kelsea, apucându-și strâns safirul. Nici măcar să nu te gândești să încerci, Lazarus. O separare m-ar înnebuni în momentul ăsta.

— Probabil că ești deja nebună, Maiestate. Te-ai gândit la asta?

Se gândise și Kelsea la asta, dar nu voia să-i dea satisfacția de-a recunoaște. Apucă dârlogii și se îndreptă către est, lăsând calul să-și găsească singur drumul, pe malul râului. Îndată simți cum îi scade tensiunea din piept și închise ochii, ușurată.

A doua zi, au dat peste canelurile lăsate în pământ de niște roți gigantice, pe Calea Mortmesne. Priveliștea îl făcu pe Buzduganu să se oprească, înghețat, iar Kelsea simți o umbră de satisfacție văzându-l atât de uluit, deși era clar că lui încă nu-i venea să creadă. Uneori urmele de roți părăseau drumul și se întindeau peste întreg ținutul, dar erau mereu ușor de depistat, iar acum Kelsea știa încotro se îndrepta Thorne: mergea aproape în linie dreaptă înspre est, prin Pasul Argive, pe-aceiași rută pe care o

urmase de fiecare dată încărcătura. Mai erau și alte locuri prin care o caravană putea trece granița, dar trecătoarea Argive oferea acces direct înspre Dealul Țepelor, o pantă de acces care dădea drept înspre Demesne. Viteza era importantă pentru Thorne, și așa trebuia să fie și pentru Kelsea. În prima noapte, când cei din garda ei făceau planuri să așeze tabăra, le spuse ferm că se puteau opri liniștiți, numai că ea va continua drumul călare. Noaptea de mers cu care s-a sfârșit conversația n-a ajutat-o să-și facă prieteni, dar ei nu-i păsa. Acum era împinsă din spate, mânănată de o arteră prin care simțea pulsându-i în cap un foc albastru, mai puternic cu fiecare oră care trecea.

În a doua noapte, Buzduganu le ordonă, în cele din urmă, să se oprească și să se odihnească. Nici măcar Kelsea n-a protestat, dându-și seama că trăsesese de ea până la epuizare. Așezară tabăra pe un câmp imens, acoperit cu flori sălbatice, chiar înainte de gura de vărsare a râului Crithe. Kelsea nu mai văzuse în viața ei un astfel de câmp; se întindea ca un ocean, brodat cu toate culorile curcubeului. Florile, necunoscute lui Kelsea, miroseau precum căpșunile, iar iarba era așa de moale, că bărbații nici nu s-au mai gândit să ridice corturile și s-au îngrămădit pe saltelele așternute direct pe câmp. Kelsea, care se aștepta să se foiască ore întregi, chinuită de gânduri, adormi imediat. Când se trezi, se simți plină de energie și culese câteva flori pe care le ascunse în haine, să-i poarte noroc. Nu era singura; toți păreau să se fi trezit binedispuși, și majoritatea celor din gardă începură s-o trateze pe Kelsea ca altădată, glumind ușor în timp ce călătoreau. Chiar și Mhurn, care o evitase de când cu incidentul de la audiență, rămase în urmă, să călărească la stânga ei, în cursul acelei dimineți.

— Bună regăsire, Mhurn.

— Domniță.

— Ai venit și tu, la fel ca toți ceilalți, să mă convingi să renunț?

— Nu, Domniță.

Mhurn scutură din cap.

— Știu că spui adevărul.

Ridică uimită privirea spre el:

— Chiar crezi?

— Mhurn! strigă Buzduganu din fruntea trupei, vino încoace, acum.

Mhurn scutură hăturile și calul țâșni, trecând în fugă pe lângă alți câțiva, până când ajunse în față. Kelsea îl urmări cu privirea, apoi clătină din cap. De cealaltă parte, Pen se încrunta, lângă ea, cu mâna pe sabie, iar Kelsea simți o împunsătură de furie mocnită. Își dorea să fi putut să-l ierte pe Pen pentru scena din camera ei, dar pur și simplu nu putea s-o facă. Dintre toți oamenii, el ar fi trebuit s-o creadă; el știa că nu era isterică. Pen părea că-i simte furia, căci se întoarse să-i arunce o privire sfidătoare.

— Ce este, Domniță?

— Dacă aș fi fost obligată să părăsesc Citadela de una singură, dacă Lazarus nu i-ar fi lăsat pe niciunul să mă însoțească, ai fi venit cu mine, Pen?

— Am făcut un jurământ, Maiestate.

— Dar în fața cui ai făcut un jurământ? Dacă s-ar fi pus problema să alegi între mine și Căpitanul Gărzilor, ce-ai fi făcut?

— Nu mă obliga să răspund, Domniță.

— Nu am s-o fac, Pen, nu astăzi. Dar hotărăște-te, ori ai încredere în mine, ori nu ai. Și dacă nu ai, atunci nu mai vreau să fii garda mea de corp.

Pen se uită fix la ea, cu o privire rănită.

— Domniță, nu m-am gândit decât la siguranța dumatăle.

Kelsea se întoarse, dintr-odată furioasă pe el, pe ei toți... mai puțin pe Mhurn. Trecuse mai mult de o lună și mulți dintre ei ajunseseră s-o cunoască, dar nimic nu se schimbaseră cu adevărat. Kelsea era în continuare fata pe care o aduseseră ca pe un bagaj, din căsuța lui Barty și a lui Carlin, fata care nu știa să călărească și pe care cu greu te puteai bizui că ar fi în stare să-și ridice propriul cort. De Buzduganu ascultau de fapt, pe cuvântul lui se bazau, și la judecata finală chiar și Buzduganu o tratase ca pe un copil care face crize. Când Pen încercă să vorbească din nou cu ea, nu-i răspunse.

Forța care o trăgea către est se intensifica pe măsură ce ziua trecea, fiind mai puțin perceptibilă concret și devenind mai mult o constrângere mentală. Ceva făcea ca mintea lui Kelsea să meargă înainte, fără să-și pună problema dacă restul ființei ei ține sau nu pasul. Pieptul îi pulsa, safirul pulsa la rândul lui și păreau să se ațâțe reciproc, giuvaierul și furia, fiecare crescând dincolo de propriile limite până după prânz, când Wellmer ordonă o oprire neașteptată.

Întreaga companie își struni caii îndată ce au ajuns în fața unei coline ce se înălța acoperită cu holde și presărată cu flori purpurii. Către est, muntele Ellyre și muntele Willingham se ridicau blocând orizontul, cu V-ul adânc dintre ei marcând defileul unde se afla trecătoarea Argive. Wellmer arată poalele munților, unde Calea Mortmesne dispărea într-o înșiruire de serpentine.

— Într-acolo, Domniță!

Stăteau cu toții în șa, iar Kelsea își lungea gâtul să vadă mai bine. Cam la cincisprezece kilometri distanță,

îngropată sub poalele dealului, era o umbră lungă și neagră care se furișa șerpuind în sus.

— O fisură în stâncă, mormăi Dyer.

— Nu, domnule. Wellmer se albise la față, dar își încordă maxilarul și se întoarse către Kelsea.

— Cuști, Maiestate, toate aliniat. Văd gratiile.

— Câte cuști?

— Opt.

— La dracu'! Elston scoase un răcnet din spatele trupei. Cum dracu' a putut Thorne să construiască cuști noi, în secret?

— Nu contează cum, treaba e făcută.

Kelsea simțea privirea lui Buzduganu asupra ei, dar nu se uită la el. La dreapta, Pen se holba la poalele dealurilor, iar falca îi zvâcnea.

— Va trebui să-i prindem din urmă înainte să treacă de Argive. Odată ce au traversat granița, armata celor din Mort îi va aștepta să-i escorteze până la Demesne.

— De unde știi toate astea, Maiestate? întrebă Dyer. Venind din partea lui Dyer, tonul era de o umilință evidentă; suna aproape ca o întrebare sinceră.

— Pur și simplu știu.

Cu toții se întorseseră către Buzduganu, căutând din priviri aprobarea. Acum o oră, așa ceva ar fi infuriat-o iarăși pe Kelsea, dar în momentul ăsta nu putea decât să se uite lung la caravana care-și tăia încet drum în sus, de la poalele dealurilor. Cel puțin una dintre cuști era plină de copii. Câte sate erau ca acela pe care-l văzuse? Câți oameni?

Buzduganu vorbi încet, refuzând să întâlnească privirea lui Kelsea.

— Îmi cer scuze, Maiestate. Thorne m-a păcălit și de data asta. Va fi pentru ultima oară, îți promit.

Kelsea nu-i răspunse la scuze, nu făcu decât să scuture hățurile calului, nerăbdătoare să meargă mai departe. Se holba la linia neagră, prelungă, care ieșea în relief la poalele dealului, tremurând și încercând să nu se întrebe cum ar reuși ea să scape din așa ceva, dacă ar fi fost de partea cealaltă.

Spre est.

Vocea îi răsuna în cap, dar părea să se-audă de peste tot; cuvintele i se loveau de piele.

— Haideți să ne continuăm drumul. Trebuie să-i prin-dem până se înnoptează.

— Avem vreun plan, Domniță? întrebă Dyer.

— Desigur.

N-avea niciun plan.

— Haideți, că ziua trece.

După ce-și șterse fruntea, Javel își simți mâna umedă și lipicioasă. Ziua era brutal, ieșit din comun de fierbinte, și să mâni măgarii la drum era o treabă epuizantă. Thorne plănuise să facă cea mai mare parte a drumului prin Almont și să evite, astfel, cele mai populate orașe și sate, ceea ce fusese destul de inteligent, numai că, făcând asta, s-au trezit destul de des obligați să o ia pe drumuri desfundate, care nu mai văzuseră reparații de ani de zile. Când ajunseră la vărsarea râului Crithe, Javel simți cum îl cuprinde greața de toată tărașenia asta, dar merse înainte, gândindu-se la Allie.

Oamenii din cuști nu tăceau deloc din gură. Era și greu să te aștepți să stea liniștiți, dar, până să plece din Noua Londră, Javel nu luase în calcul faptul că aveau să se roage și să implore. Probabil că nici Thorne nu se gândise la așa ceva, deși, la felul lui de-a fi, probabil că

nici nu-i păsa. Javel îl vedea printre gratiile cuștii, în față, îndemnându-și calul la fel de seren ca un rege ieșit la picnic. Javel și-a scos sticla din buzunar și a luat o gură de whisky, deși îi ardea gâtulejul uscat. Thorne i-ar arăta el pe dracu', dacă l-ar vedea bând, dar Javel împachetase trei sticle pline și le pitise în traistele care se bălăngăneau legate de șa, știind că avea să aibă nevoie de ele până când terminau călătoria.

Thorne hotărâse că era nevoie de patru oameni să păzească câte o cușcă. Pe lângă Lordul Tare, mai erau câțiva nobili și ceva rămășițe din armata ținutului Tearling. Frații Baedencourt mai aduseseră încă doi Cadeni, pe Dwyne și pe Avile; amândoi erau luptători cunoscuți, lucru care i-a făcut pe ceilalți să se simtă mai bine. Dar chiar și pentru o conspirație, erau suspect de detașați unul de altul, aduși împreună de un scop comun, ca un grup rătăcitor, izolat undeva în deșertul cadarez. Nu era vorba de dragoste aici sau de vreo brumă de respect. Frațele Matthew și micul hoț de buzunare, Alain, nutreau un dispreț reciproc vizibil. Lordul Tare se ținea la distanță de ei, călărind în față, pe post de observator. Javel suporta cu greu prezența fraților Baedencourt, care nici măcar nu păreau că s-ar fi trezit din beție pentru a porni la drum, și petrecuse ultimele zile cu un ochi pe cușca lui, și cu unul la Keller, care începuse să-l îngrijoreze din ce în ce mai mult.

Asediaseră douăsprezece sate de-a lungul malurilor râului Crithe, trecuseră prin ele cum trece cuțitul prin unt. Aproape că nu era picior de bărbat tânăr, așa că nu prea purtaseră vreo luptă adevărată. Dar Javel observase că dispariția lui Keller în case și colibe dura mai mult și că unele dintre femeile pe care le scotea afară, în special cele

tinere, păreau să fi suferit un tratament brutal, având hainele rupte și pătate de sânge. Javel se gândise să deschidă subiectul în fața lui Thorne și să-i stârnească implicarea la un nivel care să-l intereseze pe el: mărfurile stricate nu aveau o valoare mai scăzută? Dar nu avusese nicio ocazie să vorbească cu Thorne între patru ochi, și, până la urmă, Javel și-a înghițit dezgustul, treptat-treptat, la fel cum fusese nevoit să înghită tot restul, de când intrase în treaba asta. Totul se petrecuse cu foarte mare ușurință: unul după altul, pilonii se prăbușiseră în mintea lui precum castelele de nisip sub maree, până în momentul în care s-a gândit că, într-o zi, s-ar putea să se trezească și să-și dea seama că s-a transformat pur și simplu în Arlen Thorne, într-atât de pervertit, încât totul părea acceptabil.

Allie.

Satele erau atât de izolate încât părea improbabil ca cineva să aibă timp să pornească pe urmele lor, în căutare, dar Thorne a insistat să întărească mereu paza, iar Javel a fost nevoit să recunoască c-avea dreptate. Ploile recente crescuseră nivelul râului Crithe și avuseseră nevoie de toți oamenii de care dispuneau pentru a transporta cuștile peste Beth Ford. Nu strica să fii nici excesiv de prudent, deoarece cuștile erau vulnerabile. Bannaker nu avusese timp și, în orice caz, fierul de Mort era scump. Cuștile fuseseră înjghebate din lemn simplu, făcute să reziste la doar câteva călătorii, prin urmare ușor de atacat.

— Vă rog, se tânguia o femeie dintr-o cușcă de lângă el, atât de aproape că l-a făcut pe Javel să tresară. Fiii mei. Vă rog. Nu ar putea să stea aici, cu mine?

Javel închise ochii, apoi îi deschise. Copiii reprezentau cea mai urâtă parte din toată trășenia, cea mai

urătă parte din orice transport. Dar Thorne îi explicase că Regina Roșie prețuia foarte tare copiii, probabil pentru ei oferea cel mai mare preț din tot ce ar fi putut să-i aducă. Javel însuși înșfăcase câțiva: două fete din Lowell, un băiețel și un bebeluș din Haven, iar în Haymarket smulsese o fetiță, încă bebeluș, din leagăn. Cuștile copiilor erau a patra și a cincea, chiar în mijlocul caravanei, iar Javel îi mulțumea lui Dumnezeu că nu fusese el trimis să-i păzească, deși îi auzea foarte clar. Bebelușii, mai ales cei care nu fuseseră înțărcați, țipaseră aproape încontinuu în primele două zile ale călătoriei. Acum, slavă Domnului, tăcuseră, la fel ca aproape toți prizonierii, cu gâtleurile mult prea uscate ca să mai poată implora. Thorne abia dacă adusese suficientă apă pentru gărzi și pentru măgari; spusese că mai mult de câțiva litri de fiecare le-ar fi îngreunat deplasarea.

Acum am nevoie de tine, se gândea Javel, în timp ce se uita la Thorne printre gratiile cuștii. Dar dacă am să te prind vreodată singur, o singură dată, într-o noapte întunecată, în Gut, n-o să mă mai păcălești din nou.

— Vă rog, hârâi femeia. Micuțul meu, bebelușul meu. Nu are decât cinci luni.

Javel închise din nou ochii, dorindu-și s-o fi pus într-o altă cușcă. Era blondă, ca Allie, și, când i-a smuls copilul din brațe, l-a străfulgerat o certitudine teribilă: Allie ar fi putut să-l vadă. Într-un fel, Allie putea să vadă tot ce făcea el. Certitudinea a mai pălit pe măsură ce caravana înainta, dar a ridicat o nouă problemă, una la care Javel nu se gândise înainte: cum i-ar putea explica lui Allie propria eliberare? Era o femeie bună; mai repede ar fi murit, decât să-și cumpere libertatea cu nenorocirea altora. Ce-o să spună când o să afle?

Pe când Javel avea zece ani, tatăl lui l-a dus la abatorul la care lucra, o clădire înjghebată din lemn ieftin. Poate că Tata se gândise c-avea să fie o experiență din care Javel să învețe ceva, sau poate că a vrut ca Javel să-i urmeze în aceeași meserie, însă orice o fi fost în capul lui, ieșirea a dat chix. Juncanii, câteva zeci, așteptau tâmpi, aliniați, să intre pe porțile enorme ale clădirii. Dar vacile dinăuntrul clădirii nu erau deloc proaste; se auzea o cacofonie de zgomote, mugete și scrâșnete, și peste toate astea, izbitura cu care cădeau loviturile grele.

— Pe unde ies afară? a întrebat Javel. Dar tatăl lui nu a răspuns, l-a privit doar, până când Javel a înțelese. Le omori?

— De unde crezi că vine carnea de vită, fiule? Și, că tot am ajuns aici, banii de unde crezi că vin?

Când au intrat în abator, pe Javel mirosul l-a izbit instantaneu, sânge și duhoarea grea a măruntaielor putrezite, așa că și-a vărsat violent micul dejun, chiar pe pantofii tatălui său. Javel avea să-și amintească acel miros toată viața, dar ușa abatorului era cea care urma să împlânte adevăratele cârlige în mintea copilului: ușa larg deschisă și întunericul care se căsca dincolo de ea. Juncanii intrau, urlau în întuneric și nu mai ieșeau niciodată.

Acum șase ani, când Allie plecase în ținutul Mortmesne, Javel călărea tăcut în spatele caravanei, de câteva zile, fără să știe ce plănuia să facă. O vedea pe Allie în cea de a patra cușcă, cu părul ei blond pe care îl puteai zări de la distanță, dar gratiile puneau între ei o distanță infinită. Chiar dacă ar fi reușit să atace cu succes caravana, unde să se fi dus?

Cel puțin taurii nu știau ce-i așteaptă. Sfârșitul lui Allie fusese în fața ochilor ei întreaga vară; era unul

dintre puținele lucruri pe care Javel și le amintea cu claritate. Mortmesne folosea într-un singur fel o femeie atât de frumoasă, la fel cum abatorul folosea într-un singur fel taurii. Intrau și nu mai ieșeau. Dar acum o va lua înapoi. Javel aproape c-o vedea, o siluetă estompată stând în pragul inundat de întuneric, și n-o mai auzea pe femeia de alături, care implora să i se dea copiii înapoi. Până la urmă a tăcut.

Pe măsură ce canicula devenea tot mai puternică, măgarii începură s-o ia razna. Erau măgari din Cadare, crescuți pentru temperaturi caniculare, greu de suportat, dar părea că povara le place la fel de mult cât îi plăcea lui Javel. În timpul călătoriei a evitat să biciuiască animalele, dar până la urmă n-a mai avut ce face, așa că, împreună cu Arne Baedencourt, s-au înfipt în fața celei de a treia cuști, cu biciurile pregătite pentru măgarii care rămâneau în urmă. N-a fost de niciun folos. Caravana și-a încetinit ritmul, și apoi și l-a încetinit și mai mult, până când Thorne însuși, călărind în fruntea cuștilor, a țipat la Ian, supraveghetorul măgarilor:

— Trebuie să ajungem la Demesne până mâine-noapte. Ce e cu măgarii tăi?

— Habar n-am, îi răspunse Ian răstit, e al dracului de cald. Poate că au nevoie de mai multă apă.

Îți doresc multă baftă la asta! își spuse Javel în gând. De ieri trecuseră de gura de vărsarea a râului Crithe și acum mai aveau cam jumătate de drum peste dealurile de la poalele munților Clayton. Chiar și după ploi, la înălțimea asta nu era strop de apă. Încă câteva sute de metri de urcuș și vor traversa trecătoarea Argive, după care o vor lua în jos, pe Dealul Țepelor, înspre Demesne. Măcar să reziste nenorociții ăștia de măgari încă vreo

câteva ore, apoi s-ar odihni, iar restul drumului ar fi o plimbare ușoară.

Căldura a atins punctul maxim și așa a rămas până când soarele a început să coboare sub linia orizontului. Javel l-a văzut de mai multe ori pe Alain, oprit lângă cușca din fața lui și strecurându-le prizonierilor căni cu apă. Javel s-a gândit să se ia de el; dacă Thorne l-ar fi prins pe Alain risipind apa care ar fi trebuit să ajungă la măgari, n-ar fi fost bine pentru niciunul dintre ei. Dar a tăcut din gură.

Către asfințit, femeia din cușcă, despre care Javel ajunsese să creadă că fusese binecuvântată cu un gâtlej de fier, începu din nou. Acum era mai greu s-o ignori; în curând, Javel află că pe cei doi fii ai ei îi chema Jeffrey și William, că soțul ei fusese ucis într-un accident de muncă în urmă cu două luni, că era din nou gravidă și că de data asta sigur va fi o fată. Ultimul detaliu l-a afectat cel mai mult pe Javel, deși nu ar fi putut spune de ce. Allie nu rămăsese niciodată gravidă; Străjerii Porții câștigau suficient pentru a-și permite contracepție adevărată, și amândoi considerau că un copil ar fi fost un risc mult prea mare în vremuri tulburi. La vremea aceea, totul părea cum nu se poate mai limpede, dar acum Javel regreta, și era mai trist decât ar fi fost în stare să recunoască. Se întreba cum de Thorne nu se gândise la asta, la faptul că ar fi putut lua o femeie a cărei sarcină nu era încă vizibilă. În foarte scurt timp valoarea ei ca sclavă va fi foarte mică; nu va fi în stare să facă muncă grea și niciun bărbat nu și-ar dori o femeie gravidă ca jucărie.

E problema lui Thorne, e problema lui Thorne.

După ultimii kilometri, care aproape că le-au scos sufletul, au sfârșit urcușul la apusul soarelui și au

adus șirul de cuști în Pasul Argive. Laturile defileului erau abrupte, dar nu povârnite, din loc în loc se iveau bolovani și porțiuni de sol decopertate, care se proiectau abrupt, de-a lungul pantei. Fundul văii era acoperit cu pietriș mărunț și tot acolo se întindeau ruinele Turnului Argive. Verdeța dispăruse de mult din Argive și drumul anevoios, îndelung al caravelor cu transporturi erodase și mai mult ce mai rămăsese din vegetația aridă. În lumina împuținată a asfințitului, trecătoarea părea un canion adânc și ars de soare, cu un cer movuliu, șters, deasupra lui, întinzându-se cam un kilometru și jumătate de la est la vest.

Măgarii erau la capătul puterilor, dar Javel se abținu să-i mai atragă atenția lui Thorne. Avea să afle singur foarte repede, când bieteile dobitoace pur și simplu se opriă, în ciuda tuturor bicelor din lume. Va fi nevoie să facă un popas peste noapte, chiar dacă Javel nu se aștepta să poată să închidă ochii, nu cu toate cuștile alea la câțiva metri distanță. Se gândi din nou la Allie. Ce o să-i spună? Cu siguranță, nu adevărul; privirea ei va căpăta acea expresie încordată, goală, forma pe care dezamăgirea o lua în cazul lui Allie.

Și dacă nu-i pasă?

Dar Javel refuză să se gândească la cum s-ar fi putut schimba Allie cât a stat în Mortmesne. Ieșea din discuție să-i spună adevărul; va trebui să inventeze o minciună.

Odată cu apusul, se adunară și norii. Javel auzi un mormăit; Dwyne, liderul celor patru Cadeni, mormăi cu voce tare către cei patru tovarăși ai lui că era ușor să ai parte de niște umbră când apunea soarele. Cadenii făcuseră de multe ori această călătorie în timpul Regenței, și se simțeau bine avându-i alături pe Dwyne și pe Avile, chiar

dacă nu ar fi putut spune același lucru despre desfrânații de frați Baedencourt. Dar chiar și Dwyne părea neliniștit. Norii se adunaseră repede și se întunecau și mai repede. Dacă izbură o furtună în timpul nopții, avea să întârzie înaintarea caravanei în jos, pe Dealul Țepelor. Dar, și-a dat seama Javel, furtuna le-ar oferi și prizonierilor niște apă. Probabil c-ar fi putut să-i ofere femeii însărcinate câteva momente cu băieții ei, când se opreau. Thorne n-ar fi permis niciodată așa ceva, dar Alain se tot strecurase pe sub nasul lui Thorne toată ziua. Poate că și Javel ar putea să facă același lucru. Se îndreaptă în șa, simțind-se bine la gândul acesta, mai puțin neajutorat. Era un lucru mic, dar pe care el putea să-l facă.

Neînduplecați, norii se făcură tot mai deși deasupra lor și, la un moment dat, fără nicio avertizare, peste trecătoare se lăsă întunericul.

— Câți? șuieră Buzduganu.

— Număr douăzeci și nouă, făcu Wellmer, pe același ton. Mai sunt câțiva pe care nu-i văd, în spatele cuștilor. Stai așa...

Kelsea aștepta pe întuneric, foarte conștientă de mulțimea de umbre care o înconjurau. Chiar dacă era însoțită de Buzduganu și de Pen, oricine putea să scoată cuțitul pe întuneric. Era foarte expusă aici, fără îndoială. Așteptă, cu o neliniște crescândă, până când Wellmer se târî înapoi, în spatele stâncii după care se pitise jumătate de trupă, făcuți ghemotoc.

— Sunt Cadeni acolo, domnule. Și mai sunt și Dwyne și încă unul pe care nu-l recunosc.

— La dracu', și ăștia nu lucrează niciodată câte doi. Sigur sunt mai mulți.

După ce bâjbâi câteva clipe căutându-și buzunarul, Wellmer își îndesă binoclul după gulerul uniformei de armată. Lăsaseră caii mult în urmă, la intrarea în trecătoare, și părea că toți descoperiseră în același timp că uniformele lor nu aveau buzunare. Kelsea trase de gulerul uniformei. Era făcut dintr-un material ieftin, care o răcăia pe piele. Aparent, uniforma armatei le venea tuturor gărzilor cam câș; îi surprinsese pe mulți dintre ei trăgând toată ziua de ea ca să și-o potrivească, inclusiv pe Pen, care mereu părea să reușească să ia culoarea mediului din jur, exact ca un cameleon.

Dar negrul uniformelor era bun pentru că ascundea, câtă vreme cerul încă păstra și cea mai palidă urmă a unei luni de chihlimbar. Cealaltă jumătate a trupei de gărzi a lui Kelsea era cam la cinci sute de metri distanță, ascunși cu toții în spatele unei alte stânci, iar Kelsea nici măcar nu putea să le distingă contururile. Erau pur și simplu o masă întunecată, lângă buza defileului. Își făcea mai multe griji în legătură cu safirul, nu știa cum să-l ascundă. Când au ajuns la Pasul Argive, fierbințeala oribilă pe care o simțea în piept s-a redus la o pâlpâire slabă care, prin comparație, era aproape plăcută. Lumina giuvaierului se împuținase, dar Kelsea nu se putea încrede că pânza subțire a uniformei ar putea s-o acopere cu totul. Se auzi un sunet de metal frecându-se de piele, sunetul unui cuțit tras afară, iar Kelsea se comprimă, încercând să ajungă cât cea mai mică minge posibilă. Pulsul îi zvâcnea acum, atât de tare încât părea că i l-ar putea auzi cu toții, iar fruntea îi era acoperită de sudoare. Rana de la umăr îi zvâcnea în agonia reamintirii. Care dintre bărbații din jurul ei o făcuse?

— Sunt mai mulți decât noi, Domniță, îi spuse Buzduganu. Nu cu mult, dar nu prea avem cum să organizăm un atac frontal. Nu cu cei din clanul Caden acolo.

— Wellmer, poți să-i țintești?

— Pot, Domniță, dar numai pe doi sau trei, înainte să apuce să riposteze și să se-ascundă.

Buzduganu îl bătu pe Venner pe umăr, îi șopti ceva și-l trimise spre cealaltă stâncă.

— Îi avem pe Wellmer și încă vreo trei arcași pricepuți. O să trimitem doi peste trecătoare, ca restul să nu poată avea acoperire în spatele cuștilor. Dacă punem mâna mai întâi pe Cadeni, atunci o să echilibrăm cât de cât balanța.

— E posibil să stingă focurile în orice moment, îi avertiză Pen, cu glasul moale. Ar trebui să acționăm, înainte să pierdem avantajul luminii.

Kelsea îl apucă pe Buzduganu de încheietura mâinii:

— Oamenii din cuști sunt prioritatea. Asigură-te că au înțeles.

Venner se strecură înapoi, urmat de trei siluete întunecate. Se prinseră la sfat cu Buzduganu, vorbind în șoaptă, în timp ce Kelsea își ștergea fruntea transpirată, încercând să nu cedeze accesului de paranoia care-o cuprinsese în întuneric.

— Wellmer, dă-mi binoclul tău.

Cele opt cuști fuseseră organizate una lângă alta, urmând conturul unei potcoave, așa încât ușile să dea către interior. Kelsea fu ușurată când nu văzu oțel în construcția cuștilor. Arătau ca și cum ar fi fost înjghebate la repezeală din lemn simplu, iar gratiile, în loc să fie din bare împletite, erau scânduri groase de lemn așezate pe

verticală. Chiar dacă lemnul ar fi fost stejar de Tearing, tot ar fi fost vulnerabil la un atac cu topoare.

Cea mai mare parte a gărzilor erau adunate în interiorul potcoavei, dar Wellmer a observat și câțiva oameni care asigurau acoperirea din exterior, opriți lângă caravană. Kelsea miji ochii prin binoclu, fixându-se asupra bărbaților din jurul focului de tabără. Îi cunoștea pe foarte puțini. Era unul bine îmbrăcat, solid, cu siguranță un nobil, pe care și-l amintea de la prima ei audiență, deși nu-și putea aduce aminte cum îl cheamă. Câțiva oameni care erau, probabil, din grupul responsabil cu Recensământul. O bună parte din propria armată, indivizi atât de neglijenți că nici nu se obosiseră să-și pună haine civile. Și el însuși, Arlen Thorne, chiar în centrul cercului. La piept, safirul îi tresări ușor. Nu te puteai aștepta la nimic bun din partea lui Thorne, totuși Kelsea se simți trădată, trădată de lumea pe care, din copilărie, o credea dreaptă. Toate planurile ei, tot binele pe care voia să-l facă ar fi putut, cu adevărat, să fie subminate de un singur om?

— Elston. Kelsea îi trecu binoclul. Chiar la ora doișpe, în jurul focului.

— Scârba dracului, murmură Elston, uitându-se prin binoclu.

Buzduganu scoase un oftat, dar renunțase deja să mai încerce să curețe limbajul gărzilor de-a lungul călătoriei. În ultimele câteva zile, Kelsea auzise multe cuvinte noi. Din frânturi de conversație, Kelsea știa că Elston îl ura pe Thorne; avea legătură cu o femeie, dar nimeni nu se învrednicise să-i spună lui Kelsea întreaga poveste.

— Îl vreau viu, Elston, îi șopti ea. Dacă mi-l aduci, te las să-i construiești tu temnița.

Câțiva străjeri chicotiră.

— Încă cinci minute, Domniță, și putem să plecăm, șopti Buzduganu. Lasă-le lui Tom și lui Kibb timp să traverseze.

Kelsea aprobă cu o mișcare din cap, simțindu-și corpul inundat de adrenalină. Gărzile își traseră săbiile cu cât mai puțin zgomot posibil, dar Kelsea tot auzea fiecare frecuş al metalului de piele, iar asta i se părea că o sufocă. Safirul era ca o tobă care îi bătea pe piept, sau poate că în piept, nu mai putea să facă diferența. Tot una era.

— Domniță, te rog pentru ultima oară să rămâi aici cu Pen și Venner. Dacă o să dăm greș, încă puteți să scăpați.

— Lazarus. Kelsea zâmbi ușor siluetei de lângă ea. Nu înțelegi.

— Înțeleg mai mult decât crezi, Domniță. Poți să dai vina pe nenorocitul ăla de colier, dacă ai chef, dar înțeleg că umbra mamei tale te face și furioasă, și nesăbuită. Combinația asta e periculoasă pentru noi toți.

Kelsea nu era capabilă de furie, pe moment; întreaga ei energie era direcționată către tabăra de jos.

— Și tu ai defectele tale, Lazarus. Ești încăpățânat și viața ta între arme ți-a închis zone din minte care ar fi mai bine să rămână deschise. Și cu toate astea, în ciuda tuturor acestor lucruri, am ajuns să am încredere în tine. Poate că ai putea să ai și tu încredere în mine.

Nu se auzi niciun răspuns în întuneric.

— Pen și Venner vor rămâne cu mine tot timpul. Nu?

— Domniță, șoptiră ei.

— Aș vrea să rămâi și dumneata cu mine, Lazarus. E în regulă?

— Bine. Dar nu te bagi în luptă, Domniță. Venner zice că picioarele dumitale se mișcă dezastruos.

— Nu am să pun mâna pe nicio armă. Promit.

După câteva minute, Buzduganu scoase un fluierat ca de pasăre care se risipi ușor în vânt. Trupa se risipi pe lângă stânci și fiecare dintre ei începu să-și facă drum în tăcere în jos, de pe buza defileului.

Într-un sfârșit, Thorne ascultase de sfatul lui Javel și au pus tabăra în cea mai îngustă porțiune a Trecătorii Argive, lăsând doar două laturi ale caravanei descoperite. Javel avusese de gând să stea treaz și să vadă dacă putea să-i înlesnească femeii însărcinate câteva momente cu băieții ei, dar epuizarea l-a răpus. S-a hotărât să doarmă măcar câteva ore și să se ocupe de asta după.

După ce și-a așternut salteaua, Javel s-a ghemuit în fața focului imens, simțind în picioare fiori de plăcere de la căldură. Gărzile Porții nu prea aveau ocazia să călărească departe și lunga călătorie pe cal îi pusese la încercare mușchii atrofiați. Era pe punctul de a cădea într-un somn profund, după intervale de picoteală din ce în ce mai lungi, și aproape că ajunsese în starea aceea de abandon, când auzi primul țipăt.

Javel sări în picioare. În lumina difuză a focului nu vedea nimic în afară de bărbați dezorientați ca și el, toți cu expresii somnoroase.

— Arcași! strigă cineva din spatele cuștilor. Au...

Țipătul i-a fost retezat la fel de brusc precum izbucnise și redus la un bolborosit firav.

— Înarmarea! comandă Thorne.

Era deja în picioare și părea că n-ar fi dormit deloc. Doi bărbați țâșniră de lângă foc și dispărură în întuneric. Javel se întrebă dacă aveau idee încotro se îndreaptă, și nici nu reușiră să facă prea mulți pași că unul dintre ei se prăbuși cu o săgeată înfiptă în spate.

Arcași, își spuse Javel, uluit. *Sus pe deal*. Se întreba dacă era în continuare adormit. Avea obiceiul să meargă în somn. Allie îi spusese. Dar gândul la Allie îl electriza și sări în picioare, își trase spada și scrută împrejurimile cu o privire sălbatică. Dincolo de cercul din jurul focului, nu vedea nimic. O altă săgeată şuieră prin aer, deasupra capului său.

— Suntem țintă vie, strigă Dwyne. Stingeți focul!

Javel își smulse salteaua de pe jos și-o aruncă peste vatra focului. Nu era suficient; salteaua începu să ardă înăbușit, iar focul mistui straturile de lână.

— Avem nevoie de mai multe!

Javel începu să facă semne cu brațele către bărbații derutați din jur.

— Dați-mi saltelele voastre!

Încă adormiți, începură să se ridice și să-și strângă păturile. Lui Javel îi venea să urle de frustrare.

— Mișcă-te!

Dwyne, cu o grămadă de pături în brațe, își făcu loc cu coatele și-l dădu la o parte, apoi aruncă păturile peste foc. Flacăra se micșoră și apoi se stinse, iar aerul se umplu de mirosul de lână făcută scrum. În întuneric, în spatele cuștilor, săbiile se încrucișară, iar aerul se umplu dintr-odată de nechezatul ascuțit, insuportabil al unui cal rănit.

— Călăreți dinspre vest, strigă cineva. Îi aud!

— Suntem încercuiți, bâigui Dwayne. I-am spus năță-răului ăluia de conțopist că e un loc foarte prost pentru un popas.

Javel se aprinse la față, sperând ca Dwyne să nu-și dea seama că el sugerase trecătoarea ca punct de popas. Javel nu avusese niciodată de-a face, direct, cu unul din

clanul Caden; ei existau la un alt nivel, greu de atins. Probabil că era un lucru prostesc, dar el încă tânjea după respectul bărbatului important, cu pelerină roșie.

Thorne l-a găsit, prin întuneric, și l-a apucat pe Javel de umăr, iar respirația lui şuiera neplăcut pe lângă urechea lui Javel.

— Dwyne, ce facem? Avem nevoie de lumină.

— Ba nu avem. Dacă e o operațiune de salvare, arcașii nu vor risca să rănească prizonierii. Avem șanse mai bune pe întuneric.

— Dar nu putem pur și simplu să așteptăm aici. Când o să se lumineze, o să fim pradă sigură.

Zgomotul metalului pe metal îi înconjura din toate părțile, înecând replica lui Dwyne. O sabie sclipi în lumina anemică a lunii, cam la câteva zeci de metri de ei, și Javel își ridică și el spada, pregătindu-se, în timp ce inima-i bubuia. Dar Dwyne începu să râdă.

— Ce poate fi atât de amuzant? Întrebă Thorne.

— E armata ținutului Tear! Uitați-vă la uniforme!

Javel nu vedea nimic, dar mormăi că așa e, ca să nu-și dea Dwyne seama.

— Foarte posibil că o să fiu în stare să mă ocup de ei de unul singur, chiar și pe întuneric. Așteptați-mă aici.

Dwyne își trase sabia și se îndepărtă în grabă. După ce pașii lui nu se mai auziră, Javel își reprimă un puseu de frică incertă, sufocantă. Să fie lângă Thorne, pe întuneric, nu era deloc confortabil.

— Ce mai lăudăros, bâigui Thorne din nou. Avem nevoie de lumină. Destulă lumină ca să...

Înșfăcă din nou brațul lui Javel, atât de puternic încât acesta scoase un geamăt.

— Pune mâna pe o torță.

Kelsea încă înainta târându-se, cu Pen și Venner de o parte și de alta, când focul se stinse, privându-i de lumină.

— Arcașii au doborât pe puțin patru, șopti Buzduganu din spatele ei. Dar nu știu dacă l-au nimerit și pe Dwyne; fiți pregătiți.

— Cum sunt închise cuștile alea? A reușit vreunul dintre voi să vadă?

— Nu, a răspuns Pen, dar în mod sigur nu sunt din oțel. Cred că e doar lemn.

Kelsea era brusc furioasă pe meșterul necunoscut care făcuse cuștile. Thorne nu era tâmplar, dar cineva totuși construisese opt la solicitarea lui.

— Se-aud copite, șopti Venner. Dinspre vest.

Cei patru tăcuseră, și după o vreme și Kelsea auzi mai mulți călăreți, coborând în vale dinspre deschizătura vestică a trecătorii.

— Trei sau patru, șopti Buzduganu. Dacă sunt mai mulți din clanul Caden, suntem în pericol.

— Ar trebui să ne mișcăm, domnule?

Kelsea se uită de jur împrejur. În lumina neclară, reușea să discearnă contururile câtorva pietroaie masive din fața lor și al unei stânci mai mari la stânga ei, dar nimic altceva. Nu avea unde altundeva să te duci, decât înapoi, sus, pe coasta dealului.

— Nu, răspunse Buzduganu. Să ne ascundem în spatele stâncii de acolo, și or să treacă fix pe lângă noi. Dacă nu, înseamnă că nu sunt mulți. O să putem să acoperim retragerea Reginei.

Copitele se auzeau din ce în ce mai tare. Urmându-l pe Buzduganu, care deschidea calea, Kelsea se târa pe

burtă către stâncă. Pământul era acoperit cu pietre mărunte și ascuțite care-i intrau în palme făcând-o să şuier. Înjură în sinea ei, cu vorbele lui Elston, și-și zise să nu se poarte ca o mironosiță.

Buzduganu conduse șirul care se târa în spatele stâncii și acum se sprijineau cu spatele de ea, având în față tabăra. Kelsea întrezărea cu greu contururile uneia dintre cuști, pe fundalul unui cer negru-albăstriu, nimic altceva, dar auzea multe. Sunetul oțelului pe oțel răsuna peste tot, iar noaptea era însuflețită de gemetele răniților. Își aminti de accesul de paranoia de mai înainte și se făcu roșie de rușine. Ca și când i-ar fi simțit tristețea, safirul pulsă, drept răspuns. Zgomotele copitelor se apropiiau.

— Unde...

— Liniște. Vocea lui Buzduganu închidea orice discuție.

Câțiva călăreți trecură pe lângă ei; siluetele abia dacă li se distingeau, profilate pe peretele cenușiu al defileului. Când se opriră, cam la șase metri de stânca unde se ascundea Kelsea, aerul se umplu de sunetele scoase de caii suprasolicitați, care fornăiau în întunericul nopții.

— Și acum ce facem? întrebă un bărbat cu o vocea joasă.

— E ca dracu', replică un altul, avem nevoie de lumină.

— Ar trebui să așteptăm să se mai potolească un pic încăierarea.

— Nu. Mai întâi o să-l găsim pe Alain, ordonă o altă voce, iar Kelsea își încordă atenția.

Înainte ca Buzduganu s-o poată opri, se ridică în picioare și ieși în față. O certitudine o copleșise, o certitudine care nu avea nimic de-a face cu vocea bărbatului, ci totul cu izbucnirea bruscă de căldură din piept. Patru siluete negre se întoarseră către ea, scoțându-și săbiile din

teacă pe când se apropia de ei, dar Kelsea doar le-a zâmbit și le-a spus:

— Bună regăsire, Tată al Hoților.

— Pe toți sfinții. Unul dintre călăreți înaintă către ea și se opri cam la un metru și jumătate de ea. Chiar dacă Kelsea nu putea să vadă nimic în afară de o umbră neagră pe fundalul cerului, ar fi putut să jure că el o vedea.

Buzduganu o ajunse și-o înșfăcă de talie.

— În spatele meu, Domniță.

— Nu, Lazarus, răspunse Kelsea, cu ochii pe umbra înaltă din fața ei. Fii atent în altă parte.

— *Poftim?*

— Regina ținutului Tear, spuse Spectrul, lungind calm fiecare cuvânt. Uite că până la urmă te-am subestimat.

Kelsea îi auzi pe Pen și pe Venner cum se apropiau, în spatele ei.

— Voi doi, stați jos!

Spectrul o privi în tăcere. Chiar dacă Kelsea nu putea să-i vadă deloc chipul, observase că realmente îl surprinsese, poate că pentru prima dată. Acest lucru îi dădu o stare de bine, făcând-o să se simtă mai puțin ca un copil în relație cu un adult și se îndreptă, privindu-l sfidătoare. El coborî și se apropie, iar Kelsea îl simți pe Buzduganu ridicându-se pe vârfurile degetelor de la picioare, alături de ea. Își puse palma pe pieptul lui, în semn că vrea să-l țină la distanță.

— Domnule? întrebă Pen, cu o voce ascuțită și plină de anxietate, mai copilărească decât îl auzise Kelsea vreodată.

— Dumnezeule. Potolește-te, Pen.

Spectrul se apropie, iar Kelsea se trase înapoi. Nu făcu decât să-i atingă vârfurile părului, retezat scurt, și să-i șoptească apoi, pe o voce caldă:

— Uite ce ți-ai făcut.

Kelsea se întreba cum de reușise să-i observe părul tuns scurt câtă vreme ea abia reușea să distingă câte ceva. După ce vorbele lui se risipiră, ea roși, după care îl luă la rost:

— Ce cauți aici?

— Am venit după mica partidă de ceai a lui Thorne. Alain e pe undeva pe aici, a tot observat mersul lucrurilor pe aici de câteva săptămâni.

Alain, bărbatul blond care împărțea cărțile de joc cu așa o dexteritate. Kelsea nu-l văzuse în jurul focului de tabără.

— Întrebarea ar fi, de fapt, ce cauți *tu* aici, Regină a ținutului Tear?

Bună întrebare. Nici măcar Buzduganu, cu toate bombănelile lui, nu o întrebaser pe Kelsea „de ce“. S-a gândit o clipă, încercând să dea un răspuns onest, pentru că intuise că Spectrul o va mirosi dacă minte. Giuvaierul îi pulsa între sâni, îndemnând-o să acționeze, numai că ea ar fi preferat să stea potolit.

— Sunt aici pentru a-mi ține promisiunea. Am făgăduit că așa ceva nu se va mai întâmpla.

— Ai fi putut să-ți ții promisiunea și din Citadelă, știi? Ai o armată întreagă la dispoziție.

Kelsea tresări la sarcasmul pe care i-l simți în voce, dar se ridică la întreaga-i înălțime.

— Cu mult timp în urmă, înainte să se urce pe tron, regele jura să moară pentru regat, dacă era nevoie. Numai așa funcționa sistemul.

— Ești gata să mori aici?

— Am fost gata să mor pentru pământul acesta din ziua în care ne-am întâlnit, Tată al Hoților.

Capul lui Spectru se înclină spre stânga. Când a vorbit, vocea lui era mai calmă decât o auzise Kelsea vreodată.

— Te-am așteptat de multă vreme, Regină din Tearling. De mai multă vreme decât îți poți imagina.

Kelsea roși, după care își întoarse privirea, fără să înțeleagă ce vrea să spună, știind numai că nu era ceea ce și-ar fi dorit ea să spună.

— Întinde mâna.

Se supuse și simți cum îi pune ceva rece în palmă. După ce îl pipăi cu degetele, își dădu seama că era un lăntișor, un lăntișor cu un pandantiv rece care începuse deja să se încălzească la contactul cu pielea.

— Orice ar ieși de aici, l-ai câștigat înapoi.

La stânga lui Kelsea, mult mai aproape decât restul luptei, căzu lovitura greoaie și umedă a unei săbii care lovește carnea, iar un bărbat urlă, vocea lui răscolind înfricoșător întunericul. Kelsea se adăposti în spatele lui Buzduganu, care-și ridică sabia:

— Îți datorez viața Reginei, nemernicule, îi spuse printre dinți. Nu am să-ți stau în cale, câtă vreme nu ești o amenințare pentru ea. Dar șterge-o înainte să-i aduci pe toți aici, jos, peste noi.

— De acord, răspunse Spectrul. Plecăm.

Sări înapoi pe cal, redevenind o siluetă neagră pe fundalul cerului.

— Norocul fie cu tine, Regină din Tear. Poate ne vom întâlni din nou, după ce terminăm cu asta.

Încă roșie la față, Kelsea găsi închizătoarea celui de al doilea lăntișor pe care și-l trecu pe după gât. Inima-i bătea să-i spargă pieptul și prin vene îi curgea căldură. Kelsea auzi un pârâit ca o descărcare de electricitate statică, se

uită în jos și descoperi că cel de-al doilea safir strălucea ca un soare micuț, emițând mici raze de lumină. Îl vâri în uniformă și auzi un clinchet clar, ca o cheie care se învâрте în broască. Privirea i-o luă razna; clipi din ochi și văzu o altă lume, cu clădiri întunecate care se profilau pe fundalul unui orizont alb, dar, când clipi din nou, totul dispăruse.

Spectrul și tovarășii lui se întorseseră și înaintau călare în trecătoare, provocând țipete de avertisment și câteva urlete de groază care veneau din direcția focului de tabără. Între timp, Kelsea și cele trei gărzi ale ei se târâră înapoi, în spatele celeilalte laturi a stâncii, la distanță de bătălie, și se așezară, scrutând intrarea în trecătoare.

— Domnule? întrebă Pen.

— Mai încolo, Pen.

Kelsea se aștepta ca Buzduganu să-i țină o predică despre faptul că fugise, despre Spectru, despre lipsa de prevedere în general. Dar n-o făcu. Îi vedea sclipirea sabiei scoase din teacă, și o altă strălucire metalică despre care presupuse că vine de la ghioagă. Numai că strălucirea era albăstrie, nu ca lumina lunii. Kelsea se uită în jos și își dădu seama că ambele ei bijuterii străluceau acum atât de puternic încât se vedeau prin stofa uniformei. Le apucă în palma dreaptă, încercând să blocheze lumina. Ceea ce se pornise în pieptul ei progresa lent; inima-i bătea mult prea tare, iar prin vene simțea că-i curg flăcări. Se aștepta să se întâmple ceva îngrozitor, ceva ce nu reușea să vadă.

Normal, înțelese brusc. Înainte am ținut al doilea lăntșor în buzunar. Nu mi l-am pus la gât.

Închise ochii și viziunea îi reveni: conturul orașului, compus din clădiri înalte, nenumărate, chiar mai înalte decât Citadela. Locul părea atins de nebunie, iar nebunia

îi făcea cu ochiul; un oraș dement care nu exista decât în mintea ei. Din mijlocul bătliei se auziră și mai multe țipete, iar Kelsea reveni cu picioarele pe pământ. Deschise ochii și, din fericire, era întuneric. Pen trăgea cu ochiul de după marginea stâncii.

— Au aprins din nou focul.

— Ce prostovani! bâigui Buzduganu. Wellmer o să-i nimerească imediat.

Kelsea se uită și ea pe după Pen. La distanță strălucea lumina, drept în mijlocul taberei. Giuvaierul încerca s-o tragă în față, cumva, dar îi promisese ceva lui Buzduganu și-i ceru să înceteze. Țipetele din trecătoare crescure, iar lui Kelsea i se înteti pulsul. Înțelese că se întâmpla lucrul acela îngrozitor pe care-l așteptase. Reuși să identifice sursa neliniștii.

— Asta e vocea unei femei.

Pen se mai deplasă încă câteva zeci de centimetri în afara adăpostului de după stâncă, și, chiar și în lumina palidă, venită de la focul din depărtare, Kelsea văzu că era alb la față.

— Dumnezeuule!

— Ce e?

— Femei. Vocea i se auzea ca venind de sub apă. Au dat foc unei cuști cu femei.

Înainte să apuce să se gândească, Kelsea o luase la fugă.

— Domniță! La dracu'!

Strigătele lui Buzduganu păreau foarte departe. Țipetele femeilor răsunau în ecouri, lovindu-se de pereții trecătoarei, părând că or să umple noaptea, de la un orizont la altul. Cele două safire săltau eliberate de sub uniformă, iar Kelsea descoperi că vede totul, fiecare stâncă și

fiecare fir de iarbă scăldat în lumina albastră. Niciodată nu fusese cine știe ce alergătoare, dar acum cele două giuvaiere îi dădeau putere și alerga mai repede decât o făcuse vreodată, sprintând către vâlvătaia care se întetea neconținut.

Javel nu știa ce se întâmplase. Plecase să caute o torță pentru Thorne, abia conștient de ce făcea, pentru că gândul îi era în continuare la Allie, întrebându-se ce avea să se întâmple cu ea dacă dădeau greș aici. Își dădea seama că oamenii lui Thorne pierd bătălia. Nu reușiseră să stingă focul suficient de rapid, iar arcașii de pe stânci probabil că făcuseră prăpăd, pentru că nu putea să facă un pas fără să se împiedice de vreun cadavru. Sosiseră mai mulți călăreți în timp ce el căuta o torță; zgomotele păreau că-l aruncă pe Thorne în panică totală, așa că Javel înțelese că nu făceau parte din planurile lui. Urma să piardă bătălia, și apoi ce avea să se întâmple cu Allie?

În cele din urmă, Javel găsi o torță aruncată pe undeva pe lângă vatra focului, la distanță, și se întoarse la Thorne, care luă torța fără să zică nici mulțumesc, nici altceva și se distanță încât nu mai putu fi auzit.

Ducă-se învârtindu-se, își spuse Javel înnegurat. Dar de cum dispăru Thorne, Javel nu mai știu ce să facă. El era Paznic al Porții, nu soldat, iar aici nu erau în Gut, cu zidurile lui protectoare și cu străzile înghesuite. Natura... Javel urăse natura dintotdeauna. Pereții trecătorii erau înalți, bariere fantomatice ale lumii. Nu voia să se miște, și chiar dacă auzea zgomotele luptei peste tot în jurul lui, nu avea niciun chef să se angajeze în luptă cu un dușman pe care nu putea să-l vadă. Experiența lui de luptă se limita la a respinge doi sau trei indivizi care

voiau să spargă porțile, nebuni care mai apăreau din când în când hotărâți, să se ia la bătaie și să pătrundă în Cita-delă cu forța. Nu omorâse niciodată pe nimeni.

Sunt un laș?

Cum a început atacul, prizonierii și-au regăsit glasurile și acum strigau după ajutor, sunete ca dintr-un abator care-l făceau să vrea să-și astupe urechile cu mâinile. Se gândise să încerce s-o elibereze pe femeia însărcinată, dar nu vedea nimic și-i era teamă. Se gândi la Keller, la fetele tinere care umpluseră caravanele. Câteva fuseseră violate; acum Javel nu mai putea să nege asta, nici măcar față de el însuși. Una dintre ele, care cu siguranță nu avea mai mult de doisprezece ani, nu a făcut nimic altceva decât să suspine sfâșietor tot drumul de la Haymarket. Se gândi la nopțile alea de beție din Gut, nopțile în care contemplant leneș viziuni în care el prindea traficanți de copii, îi aducea în fața justiției și făcea fapte eroice. Dar dimineața venea de fiecare dată, cu lumina soarelui și cu mahmureala care-i sabotau planurile eroice. Însă acum era altceva, își dădu brusc seama. Aici făceau treburi întunecate; aici nu era nicio dimineață. Și câte nu poți să faci pe întuneric.

Își băgă sabia în teacă, își scoase cuțitul de la cingătoare și așteptă. Străjerii Porții sunt mereu unul lângă altul, așa că peste câteva minute Keller îl găsi, după cum Javel știa foarte bine că avea să se întâmple.

— Nu e chiar bucătăria noastră, nu, Javel?

— Nu, răspunse Javel. Nu m-am gândit niciodată că aş putea să îmi doresc să fiu înapoi la Poartă, la miezul nopții.

O vreme stătură liniștiți în întuneric, timp în care Javel își făcea curaj, simțind valuri de adrenalină în tot corpul.

— Ți se pare că închizătoarea de la ușa cuștii ăleia e slăbită?

— Care ușă, nu văd nimic.

— Acolo, la dreapta.

În momentul în care Keller se întoarse, Javel îl înșfăcă pe după gât. Keller era mare, dar Javel era rapid și reuși să-i cresteze gâtul și să se tragă imediat înapoi, înainte să-l poată apuca Keller. Bărbatul bolborosi disperat după o gură de aer, pe întuneric, după care urmă o bufnitură satisfăcătoare, în momentul în care trupul lui enorm căzu la pământ. Inima lui Javel plesnea de satisfacție, iar curajul îi curgea prin vene. Ce urma să facă?

Știu imediat: o să descuie ușile. O să deschidă ușile cuștilor, exact la fel cum făcuse regina pe Pajiștea Citadelei, în ziua aceea, și o să le dea tuturor drumul.

Dădu să se îndrepte către caravană, dar nici nu făcu doi pași că se și împiedică de-un cadavru. Bărbații încă luptau peste tot în jurul lui, iar pământul era plin de cadavre. Thorne avusese dreptate. Aveau nevoie de lumină.

În timp ce se gândea la toate astea, Javel și-a dat seama că putea să vadă; o strălucire subțire, ca de chihlimbar, lumina mai multe perechi de luptători și primele cuști de pe fiecare parte a copitelor cailor. Cineva aprinsese un foc. Dwyne o să se enerveze, dar Javel simțea numai ușurare.

Acela a fost momentul în care țipetele au început cu adevărat. O femeie a urlat, de-a dreptul, vocea ei urcând într-un bocet care se înălța și se înălța până când Javel a trebuit să-și astupe urechile cu palmele. S-a prăbușit în genunchi, gândindu-se: *Sigur o să-și piardă respirația.*

Era foarte posibil; dar el n-ar fi putut să-și dea seama pentru că, dintr-odată, toate începuseră să țipe, o lume întreagă de femei care țipau în chinuri.

Javel se întoarse și văzu focul și apoi pricepu ce făcuse Thorne.

Cea de a patra cușcă din stânga era cuprinsă de flăcări la un capăt, iar ușa se făcuse scrum. Thorne se opri cam la trei metri distanță, cu torța în mână, și privea intens focul, iar Javel văzu răul în ochii aceia de-un albastru scânteietor; nu rea-voință, ci ceva mult mai urât: un rău născut din lipsa conștiinței de sine, un rău care nu știa că e rău și atunci putea justifica orice.

Un rău care luase totul în calcul

Două femei luaseră foc deja; Javel reușea să le vadă cu ușurință printre gratiile grosolane de lemn. Una era mama lui William și a lui Jeffrey. Se lupta cu flăcările care îi prinseseră fusta și striga la ceilalți după ajutor, dar nimeni nu băga de seamă în eforturile ei nebunești de a scăpa de acolo. Cealaltă femeie era pur și simplu o torță vie, o siluetă neagră, carbonizată, care dădea din mâini înnebunită din mijlocul flăcărilor. În timp ce Javel se uita, într-un interval care părea că durează o eternitate, mâinile ei se frânseseră de o parte și de alta și femeia se prăbuși. Nu mai avea chip, numai ceva întunecat care ardea cu furie, împrăștiind flăcări pe podeaua cuștii.

Celelalte femei țipau în continuare, o cacofonie care îți îngheța sângele în vine și pe care Javel credea că o va auzi între tâmpile pentru tot restul vieții. Țipau fără oprire și părea că toate aveau vocea lui Allie.

Javel se întinse după lucrurile fraților Baedencourt, care erau de cealaltă parte a focului de tabără stins. Hugo Baedencourt purta întotdeauna o halebardă; amândoi

frații fuseseră trimiși în cercetare, la primul rond de veghe, dar o halebardă nu servea la mare lucru într-o încheștare corp la corp. Javel trase de sacul cu arme, dând la o parte săbii și un arc, până să ajungă la halebardă, o unealtă grea, care strălucea în mâinile lui. Era prea grea pentru el, dar văzu că putea s-o ridice și, când ajunse în dreptul cuștii, văzu că putea s-o și rotească. Mama lui Jeffrey și a lui William ardea, avea fața și părul cuprinse de flăcări. Rochia îi arsese prima, iar Javel știa, cu acea parte a creierului care rămăsese rece și suspendată în situații ca asta, că fătul dinăuntrul ei era deja mort. Dar nici măcar focul nu putea opri vocea de fier a femeii. Țipa iar și iar, în noapte.

Javel roti halebarda pentru prima lovitură peste gratii. Lemnul se crăpă, dar rămase intact.

Nu sunt suficient de puternic.

Își înghiți gândul și roti din nou halebarda, ignorând ruptura pe care-o simți sfâșiindu-i mușchiul umărului stâng. Allie era deasupra lui, uitându-se la el cu afecțiune, cu mult timp înainte să fie căsătoriți, pe când niciunul dintre ei nu se gândea la loterie sau la nimic altceva.

O duhoare umpluse aerul, un amestec care îți întorcea stomacul pe dos, de lână arsă și piele carbonizată. Javel pierdea lupta cu focul, știa asta, dar nu se putea opri din rotit halebarda. Mama lui William și a lui Jeffrey murise în mijlocul luptei lui; țipa, și în secunda următoare nu a mai țipat. Într-o clipită, după o străfulgerare rece, Javel se hotărî să-l omoare pe Arlen Thorne. Dar Thorne dispăruse; aruncase torța și fugise în întuneric.

Femeile erau lipite de peretele îndepărtat al cuștii. Acum mai țipau doar cele din spate; fumul le înconjurase pe cele care erau mai aproape de foc și nu mai puteau

decât să tușească îngrozitor. Poalele câtorva dintre ele fuseseră prinse de flăcări. Și lui Javel îi lăcrimau ochii, îl usturau de la fum și simțea cum pielea de pe mâini începea să se coacă. Făcu abstracție de toate astea și roti din nou halebarda, simțind cum de data asta mușcă dintr-o bară. Dar numai dintr-una. Era prea târziu.

Allie, îmi pare-atât de rău.

Îi luase foc pielea. Javel a aruncat halebarda și a căzut în genunchi. Și-a lipit palmele de urechi, dar încă le auzea țipând.

Apoi, lumea se umplu de o lumină albastră.

Cam la vreo cincisprezece metri distanță de cușca cuprinsă de flăcări, Kelsea își dădu seama că mai mulți călăreți se pusese în mișcare, s-o flancheze în timp ce fugea. Oamenii Spectrului, cu fețele acoperite cu măști negre, o urmau la pas, aruncând săgeți pe măsură ce înaintau. Era posibil ca Kelsea să halucineze, dar nu-i mai păsa. Acum nu mai conta nimic în afară de cuști, de femei. Responsabilitatea ei. Era Regina ținutului Tearling.

Câțiva dintre oamenii lui Thorne încercaseră să se apropie de ea în timp ce fugea, cu săbiile scoase și cu moartea citindu-li-se pe față. Dar un șir de flăcări albastre i-au învăluit și i-au culcat la pământ. Totul fusese foarte simplu și foarte curat; într-adevăr, Kelsea simțea că lumina nu venea deloc de la giuvaiere, ci din propriul ei cap. Doar ce se gândise să-i omoare și dispăruseră. Respirația i se sugrumă în gât, dar nu putea să încetinească. Giuvaierele o trăgeau înainte, către flăcări.

Când sări peste ultima stâncă, fierbințeala ca de cuptor o izbi ca un zid și o-mpinse înapoi. Femeile se îngămădiseră înnebunit la unul dintre capetele cuștii

cuprinse de flăcări, dar focul le ajunsese. Jos, în fața cuștii, un bărbat cu părul grizonant ataca barele cuștii cu o halebardă, dar nu părea să facă nicio fisură.

Stejar din Tearling, își spuse Kelsea. Femeile erau în capcană. Încă și mai rău, flăcările lingeau deja gratiile cuștii următoare; dacă nu vor reuși să stingă focul, întreaga caravană o să fie scrum. Aveau nevoie de apă. Dar, pe kilometri întregi distanță, nu era strop de apă. Kelsea își încheștă pumnii a disperare, iar unghiile îi intrară în carne, până la sânge. Dacă cineva i-ar fi propus să facă un târg acum, pe loc, l-ar fi acceptat imediat, fără frică: viața ei pentru viața oamenilor din cuști, exact ca o mamă care și-ar fi dat viața fără să ezite, în schimbul celei a propriului copil. Dar nu avea cu cine să facă un asemenea târg. Toate intențiile ei bune aici se înfundau.

Aș da orice dacă aș putea, își spunea Kelsea, și în acea clipă știu că era adevărat.

Cele două giuvaiere explodară în lumină albastră. Kelsea-și simți întregul corp scuturat de curent, ca și cum fiecare nerv i-ar fi fost străbătut de tensiune electrică. Forța cu care se manifesta o împinse îndărăt. Se simțea ca și cum și-ar fi dublat dimensiunile, fiecare păr ridicat pe corp, și fiecare mușchi întins la maximum.

Disperarea care o cuprinsese dispăru.

Întreaga trecătoare era acum luminată, spălată în albastru, fiecare umbră mai strălucitoare decât următoarea. Kelsea vedea totul, nemișcată, tăcută, suspendată. Toți din jur erau siluete încheștate în luptă, înghețate în lumină.

Sus pe deal, la stânga ei, cocoțat pe marginea unei stânci, cu o săgeată încordată în arc și cu maxilarul încheștat de atâta concentrare, era Wellmer.

Elston, cu ochii roșii de furie și injectați cu pornirea de a ucide, îl fugărea pe Arlen Thorne prin valea stâncoasă a canionului.

Alain era în spatele caravanei, cu un cuțit în mână, omorând răniții, iar gura îi era deschisă într-un țipăt.

Spectrul, în josul caravanei, căre capătul ei, purtând-și masca oribilă, se lupta cu un bărbat masiv, cu pelerină roșie.

Bărbatul care atacase cuștile cu halebarda era în genunchi acum, plângând, cu fața desfigurată de agonie și de regrete adunate de ani buni.

Dar, cel mai important, femeile din cuști stăteau direct în fața flăcărilor.

E mai bine să mori curat.

Tensiunea electrică curgea prin Kelsea cu atâta intensitate încât corpul ei nu mai făcea față; se simțea de parcă ar fi fost lovită de un fulger. Dacă exista vreun Dumnezeu, așa trebuie să se fi simțit, călare peste lume. Dar Kelsea era îngrozită; simțea că, dac-ar vrea să rupă lumea în două, o putea face, clar că putea, dar aici se întâmplau mai multe lucruri decât știa ea. Totul avea un preț.

Apă.

N-avea de ales. Dacă era un preț, va trebui să-l plătească. Se întinse, forțându-și brațele într-o deschidere nefirească. Era apă, putea s-o simtă, s-o guste. Cerase apă, țipase după apă și simțise cum electricitatea țâșnea din ea, un curent amplu care apăruse de nicăieri și dispăruse în același fel.

Tunetul se abătu asupra trecătorii și făcu pământul să tremure. Giuvaierele se răciră și se întunecară, iar trecătoarea fu din nou acoperită de noaptea luminată de flăcări. Totul în jur începu să se miște din nou: femeile

țipau, bărbații strigau, săbiile le încleștau. Dar Kelsea nu făcea decât să aștepte în întuneric, fără să se miște, cu fiecare fir de păr de pe corp electricizat.

Apa cădea în cascade din cer, un potop atât de dens încât bloca lumina lunii. Se prăvălea peste Kelsea ca un perete, doborând-o la pământ și rostogolind-o în fundul defileului, invadându-i nările și plămânii. Dar Kelsea ră-tăcea euforică de acum, cu mintea golită de orice altceva în afara nevoii de somn, un întuneric care o tenta de dincolo de puterea ei de pătrundere.

Trecerea, înțelese ea brusc. Adevărata *trecere*. *Aproape că pot s-o văd*.

Kelsea închise ochii și trecu dincolo.

Regina ținutului Mortmesne stătea pe balcon, scrutându-și cu privirea teritoriile. Începuse să vină aici când nu putea să doarmă, ceea ce, de la o vreme, se întâmpla în fiecare noapte. Nu dormea destul și detalii mărunte începuseră să-i scape. Într-o noapte uitase să semneze un teanc de ordine de execuție, iar dimineața, mulțimea era adunată în Piața Ghilotinei și aștepta... și aștepta. Regele ținutului Cadare o invitase în vizită și greșise data cu o săptămână, încurcându-și servitorii, care au avut ceva de despachetat. Într-o noapte i-au adus sclavul pe care îl solicitase, dar deja adormise. Lucrurile astea erau mici, și Beryll o salva din majoritatea situațiilor, dar, mai devreme sau mai târziu, altcineva decât Beryll avea să observe și va deveni o problemă.

Fata era, întotdeauna fata. Voia să o vadă o dată, își dorea acest lucru cu atâta ardoare încât ar fi putut chiar să-și convoace generalii și să țină sfat despre eventualitatea unei vizite oficiale în ținutul Tearling. Arareori s-au

opus vreunei sugestii făcute de ea, dar de data asta au făcut-o, și până la urmă Regina a fost nevoită să le dea dreptate. Deschiderea ar fi fost un semn de slăbiciune, și încă unul fără niciun rost; cel mai probabil, fata ar fi refuzat. Dar chiar dacă ar fi acceptat, erau tot felul de pericole ascunse. Până acum oricine își putuse da seama că fata era o variabilă necunoscută, complet diferită de mama ei. Mai rău decât atât, straja fetei era condusă de Buzduganu, care *nu* era deloc o variabilă necunoscută. Nici măcar Ducarte nu voia să se pună rău cu Buzduganu, deocamdată, nu fără să știe mai multe și fără să aibă mai multe avantaje decât dețineau în prezent. Buzduganu însemna teroare, fata, un punct mort și combinația dintre acestea două nu dădea nimic bun.

Reginei îi plăcea acest balcon; era cu două etaje mai sus de apartamentele ei, în vârful unuia dintre multele turnulețe ale palatului. Cu doar câțiva pași, putea să ajungă cu privirea la kilometri distanță, în orice direcție: peste vastitatea întinderii teritoriilor ei, spre Callae, în est, și Cadare în sud, și spre vest, către Tearling. Ținutul Tearling, care nu-i făcuse nicio problemă în aproape douăzeci de ani, iar acum era ca și cum ar fi călcat pe un furnicar... era un dezastru. Transportul lui Thorne urma să ajungă mâine și, pe moment, o să fie bine, dar nu va rezolva o problemă mai mare. Dacă permitea ținutului Tearling să evite plata tributului, avea să fie doar o problemă de timp până când ceilalți or să vrea să facă la fel.

Nici în interiorul propriului regat lucrurile nu stăteau mai bine. Regina condusese regatul cu o mână de fier, mai bine de un secol, dar lipsa de sclavi noi o pusese pe Regină față în față cu o nouă problemă: nemulțumiri interne. Acum spionii Reginei îi raportaseră că mai mulți

nobili din Mort se adunau în secret, în grupuri din ce în ce mai mari. Comandanții armatei sale nu erau la fel de secretoși; și își vociferau nemulțumirea în urechile oricui dispus să asculte. Orașele din nord, în special Cité Marché, au raportat un nivel în creștere al nemulțumirii populare. Cité Marché era plin de tineri radicali care nu deținuseră niciodată picior de sclav, dar care mirosiseră o oportunitate în contextul unei nemulțumiri generale crescânde.

Va trebui să invadez ținutul Tearling, își dădu Regina seama, tulburată. Se mută către colțul din sud-vestul balconului și privi peste oraș, înspre umbra întunecată care se lăsase peste Champs Demesne. Comandase mobilizarea armatei cu săptămâni în urmă, când a văzut că transportul nu mai ajunge, dar amânase să-și trimită trupele, era ceva în ea care o sfătuia să fie prudentă. Invazia era mai simplă, dar și mai riscantă, iar Regina nu își asuma riscuri pe care nu le putea evalua. Chiar și o victorie ar fi putut avea consecințe nedorite. Nu mai voia să supraviețuiască niciun teritoriu în plus; voia ca lucrurile să se petreacă în liniște, cum se întâmplase întotdeauna, voia ca fiecare regat învecinat să-și plătească tributul și să facă ce i se spunea. Dacă va fi forțată să treacă la operațiuni militare, treaba asta ar ține-o în loc, i-ar întârzia adevăratele planuri.

Dar, de fapt, nu mai avea de ales. Mesajul lui Thorne fusese clar și direct: fata nu putea fi cumpărată. Vădea trășături periculoase, ca bunica ei, Arla, și încă ceva în plus.

Cine era tatăl?

Erau anumite dimineți în care Regina credea că totul atârna de chestiunea asta. Era geneticiană, probabil cea mai bună geneticiană de la Trecere încoace și aprecia

puterea legăturilor de sânge de a produce schimbare, chiar schimbare abruptă, aberantă, de la o generație la alta. Și Elyssa, și Regentul ei fuseseră ușor de manevrat, constrânși de vanitate și limitați de lipsa imaginației. Nu exista niciun motiv pentru care fata să fie atât de diferită, decât dacă în amestec ar fi fost introdus niște sânge total diferit. Regentul refuzase să-i dezvăluie cine era tatăl fetei; ar fi trebuit să-i smulgă această informație cu ani în urmă, dar pe-atunci nu i se păruse atât de importantă. Abia acum, când el dispăruse, iar planurile ei se-mpotmoliseră, înțelese că paternitatea fetei ar putea să conteze mai mult decât orice altceva.

M-am blazat, își dădu brusc seama Regina. Totul fusese atât de ușor, atât de mult timp... dar o conducătoare blazată era expusă în fața oricărei grozăvii pe care evoluția o putea produce, fie ea și o fată de nouăsprezece ani care ar fi trebuit să fie moartă cu mulți ani în urmă.

Ceva se petrecea la granița cu Tearlingul.

Regina își miși ochii, încercând să înțeleagă ce vedea. Abia trecuse de miezul nopții, iar cerul era senin cât cuprindeai cu privirea până la granița cu ținutul Tear, acolo unde Vârful Willingham și Vârful Ellyre se înălțau deasupra pădurii, cu crestele lor acoperite de zăpadă vizibile la lumina unei luni cât o așchie subțire. Bune hotare, acei munți; Regina a fost mereu mulțumită să știe cu precizie unde începea regatul Tear, să poată fi cu ochii pe el, de la distanță.

Acum un fulger sfâșie cerul în dreptul Pasului Argive, luminând norii negri, tulburi, de furtună. Regina nu era impresionată; și ea putea să cheme fulgerele, dacă ar fi avut chef, era o șmecherie de doi bani. Numai că fulgerul nu era alb, era albastru. Albastrul strălucitor de safir.

Frica i se strecură pe sub piele, făcându-i stomacul să se contracte, și își miji ochii înspre vest, scrutând linia orizontului, încercând cu disperare să vadă. Dar magia, ca toate puterile, era limitată nu numai de cel care o folosea, ci și de cei care îi erau martori, iar acum nu putea vedea nimic. Nu reușise niciodată să vadă fata. Nici măcar o dată. Doar în vise.

Regina se întoarse ca un vârtej și părăsi balconul, făcându-și gărziile să tresară înfricoșate, înainte să se organizeze, regulamentar, în spatele ei. Se grăbi în jos, pe scările în spirală, către apartamentele ei, fără să-i pese dacă ceilalți reușesc să se țină după ea. Într-o secundă, o lovi o premoniție venită de nicăieri, sentimentul că o păștea un dezastru. Ceva groaznic se petrecea la graniță, o catastrofă care ar fi putut să-i distrugă toate planurile.

Juliette, care ocupa rolul de șefă a pajilor Reginei, era oprită în fața ușii care ducea către apartamentele ei. Regina ar fi preferat să-l aibă pe Beryll pentru acest post, Beryll a cărui loialitate era dincolo de orice bănuială. Dar era deja un om în vârstă și avea nevoie de somn. Juliette era o blondă înaltă, musculoasă, de vreo douăzeci și cinci de ani, puternică și competentă, dar fața ei era atât de tânără încât Regina nu putea să nu se întrebe ce putea să știe ea despre lume și viață. Prețul unei vieți foarte lungi era acum clar înscris pe chipul strălucitor și, într-un fel, stupid al femeii mai tinere.

Toți oamenii mei au îmbătrânit.

— Adu-mi un copil, se răsti la Juliette. Un băiat, de nouă sau de zece ani. Sedeză-l bine.

Juliette făcu o plecăciune și dispăru de îndată pe culoar. Regina păși în camerele ei și băgă de seamă că cineva îi trăsese deja draperiile. În mod normal, îi plăcea

camera ei cu draperiile trase, care făceau ca pereții și tavanul să fie un continuum de mătase purpurie. Era ca și cum ar fi fost în interiorul unui cocon, și uneori era mândră să se gândească la ea în felul ăsta, o ființă care spărsese zidurile care o țineau prizonieră și care ieșise mai puternică decât înainte, decât și-ar fi închipuit oricine că ar fi putut să ajungă. Dar acum nu-i mai plăceau lucrurile care o înconjurau. Forma întunecată o să se mânie dacă va fi invocată și o să se mânie și mai tare dacă i se va cere ajutorul.

Dar n-avea de ales. Propriile puteri dăduseră greș.

Gărzile îi pregătiseră întoarcerea. În șemineul uriaș ardea un foc mare, sănătos. Era bine. O treabă în minus. Regina cotrobăi prin sertare până găsi un cuțit și un prosop alb. Apoi dădu la o parte mobila din fața șemineului, o canapea și două scaune, târându-le într-o parte ca să elibereze un spațiu generos în fața vetrei de piatră. După ce termină, observă că respira greu și că-și simțea pulsul bubuindu-i în urechi.

Mi-e frică, își spuse cu tristețe. *A trecut ceva timp.*

Cineva bătu la ușă. Regina deschise și dădu de Juliette cu un băiat din Cadare în brațe. Era tare slăbuț, dar avea vârsta potrivită, avea chipul inert, inconștient. Când Regina îi ridică o pleoapă, văzu că pupilele i se dilataseră aproape până la limita irisului.

— Bun.

Regina luă copilul în brațe și nu-i plăcu căldura pe care o emana corpul lui slab.

— Să nu fiu deranjată pentru nimic, indiferent ce veți auzi.

Juliette făcu din nou o plecăciune și se îndepărtă cu spatele către capătul îndepărtat al coridorului. Paznicul

de noapte care stătea sprijinit de perete se uită la fundul ei cu o privire lascivă evidentă, iar Regina se opri o clipă în prag, gândindu-se că ar fi trebuit să facă ceva în legătură cu asta. Pajii ei nu trebuiau să îndure nicio formă de hărțuire; era unul dintre avantajele unei slujbe foarte dificile.

Las-o încolo, își spuse cu scârbă. Beryll se poate ocupa de asta mâine.

Împinse ușa cu umărul, îl duse pe băiețel în patul ei și îl trânti peste cuvertură. Respirația îi era adâncă și regulată, iar Regina se uită prelung la el pentru o clipă, cu gândurile alergându-i în toate părțile. Nu-i plăceau copiii în mod deosebit; făceau prea multă gălăgie și necesitau prea multă energie. Nu-și dorise niciodată să aibă un copil, nici măcar când era tânără. Copiii nu erau mai mult decât niște rotițe necesare într-o mașinărie, ceva ce trebuia tolerat. Doar când erau tăcuți, ca și cel din fața ei, îi găsea suportabili și putea să regrete ceea ce trebuia să se întâmple.

Erau câțiva pedofili care ocupau posturi înalte în armata Regatului Mort. Regina simțea un soi de dispreț bizar, maladiv pentru acei bărbați, incapabilă să înțeleagă ce era cu ei. Genetica nu-i oferea niciun răspuns; nu exista nimic sexual în copii și nici nu ar fi trebuit să existe. Unii oameni erau pur și simplu defecti, ceva din ei o luase razna, se stricase. Oamenii ăștia luaseră o boală, iar Regina avea o grijă deosebită să nu-i atingă, să nu dea nici măcar mâna cu ei.

Dar avea nevoie de ei, foarte mare nevoie. Când nu erau ceea ce erau, erau incredibil de folositori, și Ducarte, în mod special, era neprețuit. Ideea era să nu te gândești

la chestiile astea, nu în timp ce se uita la copilul adormit din fața ei, îngrozitor de vulnerabil cum zăcea în pat.

Într-o zi, își spuse, când totul se va fi aranjat, o să curăț pământul de ei. De la un capăt al Noii Lumi la celălalt, am să râcâi putregaiul și am să încep din Fairwitch.

Dar în seara asta avea nevoie de copil. Și trebuia să se miște repede, înainte ca drogul să-și slăbească efectul.

Regina apucă cuțitul, se aplecă și-i creștă o linie superficială pe braț. Sângele năvăli, adunându-se într-o dungă groasă, pe care o tamponă cu prosopul, îmbibând bumbacul alb. Băiatul nici măcar nu tresări; semn bun. Poate că de data asta o să termine treaba mai curat decât data trecută.

Regina își scoase veșmintele și lenjeria, aruncându-le pe podea, în spatele ei, într-o grămadă stacojie. Îngenuncha pe vatra de piatră și șopti câteva cuvinte într-o limbă de mult uitată. Apoi rămase sprijinită pe călcâie, în timp ce dinții îi clănțăneau. Piatra cu care era pavată camera era dură și ascuțită și îi intra în genunchi, dar formeii întunecate îi plăcea lucrul acesta, la fel de mult cum îi plăcea s-o aibă dezbrăcată în fața lui. Aprecia disconfortul, îi făcea plăcere într-un mod pe care ea nu-l înțelegea cu totul. Dacă și-ar fi păstrat chiloții pe ea, sau dacă ar fi îngenunchat pe o pernă, ar fi observat.

Din foc îi vorbi o voce, o voce joasă, lipsită de orice tonalitate, despre care nu ai fi putut să spui dacă era de bărbat sau de femeie. La auzul ei, Reginei i se făcu pielea de găină.

— Ce nevoie ai?

Înghiți în sec, ștergând-și sudoarea de pe frunte.

— Am nevoie de... un sfat.

— Ai nevoie de ajutor, o corectă forma întunecată, iar acum în vocea ei se simțea că așteaptă ceva:

— Ce-ai adus în schimb?

Se aplecă, avansând atât cât îndrăzni, și aruncă prosopul însângerat în foc.

În ciuda căldurii, sfârcurile i se întăriseră în două vârfuri mici, de parcă i-ar fi fost frig sau ar fi fost excitată. Sunete ca niște pâraiture umplură camera în timp ce prosopul se prefăcea în scrum.

— Sânge nevinovat, observă forma întunecată. E bun la gust.

Aerul din fața șemineului începu să se întunece și să se coaguleze. Regina se holba la acest fenomen, încercând, ca de fiecare dată, să înțeleagă ce vedea. Spațiul din fața ei se colora într-un negru intens, în care se căsca o gaură fără fund. Arăta ca și cum din aer s-ar fi condensat ulei.

— Ce te tulbură, Regină a regatului Mort?

— Regatul Tearling, răspunse Regina, nemulțumită să constate că vocea ei nu emana suficientă siguranță. Creatura din foc avea nevoie de Regină în aceeași măsură în care și Regina avea nevoie de ea, își spuse. Noua regină a Regatului Tearling.

— Acea urmașă la tronul din Tear. Nu ai reușit s-o subjugi, am văzut.

— Nu am văzut ce s-a petrecut la graniță, în noaptea asta. Nu o văd deloc pe față.

Gaura din fața focului se mări acum, pulsând în lumina focului cu reflexe întunecate.

— Nu vin aici ca să te ascult cum te văicărești. Întreabă ce ai de întrebat.

— Ce s-a întâmplat la graniță în noaptea asta?

— În noaptea asta nu înseamnă nimic. Ne pierdem timpul.

Regina își țuguie buzele și încercă din nou.

— Arlen Thorne aducea un transport ilegal din Tear peste graniță. S-a întâmplat ceva?

— A dat greș.

În vocea lui nu era pic de emoție, nimic dintr-un ton omenesc.

— Nu va fi niciun transport.

— Cum a dat greș? Fata era acolo?

— Moștenitoarea tronului din Tear are acum ambele giuvaiere.

Reginei i se strânse stomacul de iritare și privi către vatră, calculând mai multe opțiuni. Toate duceau în același punct.

— Trebuie să invadez ținutul Tearling și să omor fata.

— N-ai să invadezi Regatul Tearling.

— N-am de ales. Va trebui să o omor înainte să învețe cum să le folosească.

Masa întunecată din fața Reginei se zgudui dintr-odată, precum cadrul unei uși pălite de o lovitură puternică. O suliță de flăcări țâșni din foc, traversând vatra pentru a se împlânta în carnea șoldului ei drept. Scoase un țipăt și căzu pe spate, rostogolindu-se pe covor până ce flăcările se stinseră. Șoldul i se carbonizase și, când încercă să se ridice, scoase un țipăt agonizant. Rămase pe covor, gemând.

Când își ridică privirea, masa neagră din aer dispăruse. În locul ei era un bărbat care se uita la ea de sus, mai frumos decât se poate povesti. Părul lui negru, dat pe spate, încadra un chip perfect, cu trăsături de patrician, cu pomeți trași și o gură cu buze pline. Un bărbat frumos, dar Regina nu mai putea fi păcălită de

frumusețea aia. Ochii înroșiți îi aruncau sclipiri reci, privind-o de sus.

— Pe cât de sus te-am așezat, pe atât de jos pot să te dobor, o anunță forma întunecată pe un ton plin de siguranță. Am trăit mai mult chiar și decât tine, Regină a ținutului Mort. Văd începutul și sfârșitul. Nu-i vei face niciun rău moștenitoarei din Tear.

— Am să pierd?

Nu-și putea imagina așa ceva; ținutul Tearling nu avea oțel și dispunea de o armată leneșă, condusă de un moșneag. Nici măcar fata nu putea să schimbe asta.

— O să dea greș invazia?

— Nu vei invada Regatul Tearling, repetă forma întunecată.

— Dar ce-mi rămâne de făcut? întrebă disperată. Deja am probleme aici. Armata mea e în fierbere. Oamenii sunt în fierbere.

— Nu mă privesc problemele tale, Regină din Mort. Problemele tale sunt numai niște firicele de praf în ochii mei. Acum dă-mi plata.

Clătinându-se, Regina arătă în direcția patului. Nu îndrăznea să nu i se supună creaturii de deasupra ei, dar, fără sclavi noi, situația va continua să se înrăutățească. Se gândi la visul care i se tot repeta, acum deja în fiecare noapte: bărbatul în gri, colierul, fata, perdeaua de flăcări din spatele ei. Adevărata cauză a insomniilor ei deveni brusc evidentă: îi era frică să doarmă.

Din spatele ei venea un sunet șerpuitor, șuieratul respirației creaturii întunecate. Se ghemui la pământ, îmbrățișându-și soldul rănit și își cuprinse capul cu un braț, încercând să nu audă. Dar n-avea niciun rost. Un sunet bolborosit veni dinspre pat și apoi băiețelul sclav

țipă, iar vocea lui ascuțită, clară se lovea, în ecouri, de pereții camerei. Regina își strânse brațele în jurul capului, presând atât de mult mușchii urechilor până când în timpane nu mai rămase decât un vâjâit jos. Rămase așa, cu ochii și urechile astupate până când i se păru că au trecut ore întregi și că trebuie să se fi terminat.

Se rostogoli, deschise ochii și țipă. Forma întunecată era chiar deasupra ei, cu fața la câțiva centimetri de a ei, ținându-o de sus cu privirea sângerie. Buzele lui cărnoase erau mânjite de sânge.

— Îți simt nesupunerea, Regină din Mort. Chiar acum am în gură gustul ei. Dar trădarea are un preț; știu asta mai bine decât oricine. Atinge-te de moștenitoarea din Tear și ai să simți furia mea, mai neagră decât cel mai negru vis al tău. Asta vrei?

Regina scutură frenetic din cap. Sfârcurile îi erau tari ca piatra, aproape că o dureau, și gemu când creatura alunecă de pe ea, lingându-și ultimii stropi de sânge de pe buze. Focul se stinse, aruncând camera în întuneric.

Regina se răsuci pe partea cealaltă. Apucându-se de piciorul patului din lemn de stejar, începu procesul lent prin care încerca să se ridice în picioare. Șoldul îi zvâcni de durere când reuși să se așeze pe vine și să-și pipăie rana adâncă, dureroasă, cu degetele... era o arsură urâtă, care-i va lăsa o cicatrice. Un chirurg ar putea s-o repare, dar dacă-și chema chirurgul, dovedea că încă putea fi rănită. Nu, Regina își dădu seama că n-avea decât să trăiască cu cicatricea.

Traversă apoi camera pe bâjbâite și se învârti pe lângă cabinetul de lucru, în căutare de lumânări. Era o lumânare pe noptieră, dar nu suporta să se ducă într-acolo pe întuneric. Ceva i se frecă de mână, iar Regina mai că țipă,

dar nu era decât un păianjen care gonea după treburile lui. Cealaltă mână i se strânse peste forma imposibil de confundat a unei lumânări și o aprinse, ușurată să-și descopere camerele goale. Era singură.

Își șterse sudoarea de pe frunte și de pe obraji; și trupul ei gol era umezit de sudoare. Dar picioarele i se mișcau de parcă ar fi fost împinse de altcineva, îndemnând-o să se oprească lângă pat. După ce trase aer în piept, se uită în jos la băiat.

Îi supsesse tot sângele și era alb. Chiar și la lumina lumânării reușea să distingă paloarea de sub pielea lui cafenie. Creatura folosea întotdeauna tăietura pe care o făcuse ea; în primele câteva dați își pusese pajii să verifice dacă mai fuseseră făcute alte incizii, dar apoi a încetat. Nu voia să știe nimic. Coloana vertebrală a băiatului era atât de arcuită încât ziceai că e pe punctul să se frângă, iar un braț era smuls atât de brutal din umăr că zăcea răsu-cit, mutilat, sub el, pe cuvertură. Gura era larg deschisă, înghețată într-un țipăt. Din ochi nu mai rămăseseră decât găvanele goale, golite de sânge, găuri negre vâscoase care priveau prin Regină, către nimic.

Ce văd? se întrebă. Sigur, nu același chip frumos pe care îl luase pentru ea. Toți arătau ca el; erau variațiuni slabe, dar de fiecare dată era la fel. Dacă n-ar fi fost ochii, ar fi putut să creadă că băiatul murise de frică.

Simți cum i se întoarce stomacul pe dos; îi venea bila pe gât. Se întoarce și fugi spre baie, cu mâna la gură și cu ochii cășcați, ca ai unei ființe bântuite.

Aproape că reușise.

13. Trezirea

Comparând-o pe Regina Glynn cu Regina Roșie, găsim puține asemănări. Au fost conducătoare foarte diferite, iar acum știm că au fost mâinate de țeluri diferite. Trebuie să menționez că amândouă reginele au dat dovadă de o voință de fier și au avut talentul de a găsi cea mai scurtă cale pentru a face ceea ce trebuia făcut. Cu toate astea, istoria ne oferă dovezi extinse că Regina Glynn, spre deosebire de Regina Roșie, își tempera judecățile prin milă. Într-adevăr, mulți istorici consideră că asta a fost diferența majoră dintre cele două...

— Copia unei prelegeri: prof. Jessica Fenn,
Universitatea din Tearling, martie 458

— Domniță.

Ceva rece îi mângâie fruntea, iar Kelsea întoarce capul, încercând să nu bage în seamă. Buzduganu o trezise din... nimic. Niciun vis pe care să și-l poată aminti, doar un somn rece, întunecat și fără capăt cum nu avusese niciodată în viața ei, mii de kilometri străbătuți în ape fără fund. Parcursese propria Trecere și nu voia să se întoarcă.

— Domniță.

Era vocea lui Buzduganu, încordată de neliniște. Ar fi putut să se trezească, să vadă și el că e bine. Dar întinericul era atât de cald. Se simțea de parc-ar fi fost înfășurată în catifea.

— Respiră prea încet. Ar trebui s-o ducem la un doctor.

— Ce doctor ar mai putea s-o ajute acum?

— Mă gândisem doar că...

— Nu au doctori specializați în magie, Pen, numai vindecători, și majoritatea sunt oricum niște șarlatani. Pur și simplu va trebui să așteptăm.

Kelsea îi auzea pe amândoi cum respiră, aplecați peste ea, Buzduganu greoi, Pen superficial. I se ascuțiseră simțurile; ridicându-se din adâncuri, de la un nivel la altul, era în stare să audă un bărbat care cânta încet și furnăitul unui cal aflat la oarecare distanță.

— Ea a adus potopul?

— Dumnezeu știe, Pen.

— A făcut vechea Regină ceva de genul acesta vreodată?

— Cine, Elyssa?

Buzduganu începu să râdă.

— Dumnezeule mare, am văzut-o pe Elyssa purtând ambele giuvaiere ani de zile și cel mai mare act de eroism pe care l-au făcut a fost să-i rămână încurcate în rochie. Eram în mijlocul unei recepții pentru oamenii din Cadare, și ne-a luat treizeci de minute să le descurcăm și să-i lăsăm intactă pudoarea.

— Cred că Regina a adus potopul. Înseamnă că asta a golit-o de puteri...

— Respiră, Pen. E vie. Hai să nu ne gândim mai departe.

— Atunci de ce nu se trezește?

Vocea lui Pen era încărcată de ceva ce aducea a durere, iar Kelsea înțelese că venise timpul. Nu mai putea

să-i lase s-aștepte. Răzbătând prin căldura întunecoasă din propria minte, își arcui spatele și deschise ochii. Se trezi din nou într-un cort albastru; probabil că se scursese o perioadă dublă de timp din dimineața când se trezise și dăduse cu ochii de Spectru lângă ea.

— Ah, Slavă Domnului! murmură Buzduganu deasupra ei.

Lui Kelsea îi căzură prima dată ochii pe pata roșie de pe umărul lui. Uniforma îi era sfâșiată și plină de sânge. Îngenuncheat lângă el, Pen nu avea răni vizibile, și cu toate astea pentru Pen își făcea Kelsea cele mai multe griji; avea ochii înconjurați de cercuri întunecate și fața palidă, ca de mort.

Amândoi se grăbiră s-o ajute să se ridice, Pen luându-i mâinile, iar Buzduganu sprijinindu-i spatele. Kelsea se aștepta să aibă o migrenă, dar, cum se ridică în capul oaselor, își simți mintea limpede și minunat de clară. Kelsea verifică și găsi ambele coliere în continuare în jurul gâtului.

— Nu-ți face griji, nu am îndrăznit să le atingem, îi spuse sec Buzduganu.

— Abia dacă îndrăznesc să le ating eu, răspunse Kelsea.

— Cum te simți, Domniță?

— Bine. Prea bine. Cât am dormit?

— Aproape două zile.

— Voi doi sunteți bine?

— Suntem bine, Domniță.

Arată către umărul rănit al lui Buzduganu.

— Văd că cineva a reușit să-ți străpungă garda.

— Erau trei, Domniță, iar unul era ambidextru. Dacă află Venner, nu mai ies din gura lui.

— Și femeile?

Buzduganu și Pen se uitară unul la altul stânjeniți.

— Haideți, spuneți-mi!

— Am pierdut trei, spuse Buzduganu cu mâhnire.

— Dar, Domniță, ai salvat douăzeci și două, adăugă Pen, aruncându-i lui Buzduganu o privire furioasă, pe care, din fericire, acesta n-o observă. Douăzeci și două de femei. Sunt toate bine, la fel și restul prizonierilor. Se îndreaptă spre casă.

— Și Paza?

— L-am pierdut pe Tom, Domniță. Buzduganu își trecu mâna peste frunte. Era un gest banal, dar foarte încărcat de sens în cazul lui Buzduganu; Kelsea se gândi că era, probabil, tot ce-și putea Buzduganu permite să exprime din durerea pe care o simțea. Dar ea nu-l cunoscuse bine pe Tom și nu avea să verse lacrimi de crocodil.

— Altceva?

— Ploaia s-a oprit abia azi-dimineață, Domniță. Așteptam să te trezești, dar a trebuit să iau niște hotărâri.

— De obicei, hotărârile tale sunt rezonabile, Lazarus.

— Am trimis înapoi caravana. Erau câțiva copii care rămăseseră fără mamă, dar o femeie din satul lor a spus că o să aibă ea grijă de ei.

Kelsea îl apucă de braț.

— El e bine?

Pen se încruntă, dar Buzduganu îi aruncă o privire supărată; știa prea bine la cine se referea. Își încrucișă brațele, așteptând o predică, dar Buzduganu era un om bun; trase aer în piept, oftă ușor și rosti:

— E bine, Domniță. Au plecat cu toții ieri, cum s-a crăpat de ziuă.

Lui Kelsea i se strânse inima, dar Buzduganu nu trebuia să știe asta. Se întinse, trosnindu-și cu satisfacție

câteva vertebre. Când dădu să se ridice în picioare, surprinse un schimb de priviri îngrijorate între cei doi.

— Ce este?

— Afară sunt câteva lucruri cu care va trebui să vedem ce facem.

— Foarte bine, să mergem.

Vremea putea să schimbe totul. Ridicaseră tabăra pe locul lui Thorne, chiar în buza văii care forma ceea ce se chema Argive. Întregul pas era scăldat în lumina soarelui, iar Kelsea văzu că defileul care păruse atât de ostil în timpul nopții era de fapt extraordinar de frumos, o frumusețe austeră, severă, construită din pământ arid și rocă albă. Pereții defileului luceau ca marmura deasupra capului lui Kelsea.

Străjerii ei stăteau lângă rămașițele focului de tabără al lui Thorne, dar când se apropie, se ridicară cu toții și, spre marea ei surpriză, făcură o plecăciune, chiar și Dyer. Uniforma neagră a lui Kelsea era jerpelită și mânjită cu noroi, părul îi era măciucă, n-avea niciun dubiu, dar lor nu părea să le pese de lucrurile astea. Au rămas acolo așteptând, și la un moment dat Kelsea și-a dat seama că nu așteptau ordine de la Buzduganu. Ci de la ea.

— Unde sunt cuștile, caravana?

— I-am trimis înapoi pe drumul pe care au venit. Prizonierii nu erau în stare să facă pe jos tot drumul înapoi spre casă, și măgarii nu au supraviețuit în mare parte, așa că am scos acoperișurile cuștilor și le-am transformat în niște căruțe ca să poată călători confortabil. În momentul acesta ar trebui să fie pe undeva prin Almont, în drum spre casă.

Kelsea aprobă din cap, găsind că a fost o soluție bună. Așchii din acoperișurile cuștilor și din gratii încă zăceau

împrăștiate pe fundul trecătorii. În capătul îndepărtat al defileului, un fir de fum se ridica în aer.

— Ce arde acolo?

— Tom, Domniță, spuse Buzduganu cu o voce încordată. Nu avea familie și asta ar fi vrut. Nici un fel de ceremonie.

Kelsea se uita în jur, cercetând grupul și descoperind că lipsea al doilea om.

— Unde e Fell?

— L-am trimis înapoi în Noua Londră, Domniță, cu câteva femei care arătau ca și cum le-ar fi prins bine o călătorie pentru cumpărături în oraș.

— Puteau să moară și dumneata le-ai trimis înapoi să facă propagandă? Țasta da gust.

— E cum e, Domniță. Nimeni nu s-ar fi așteptat la asta din partea noastră. Și oricum, Fell avea nevoie să stea la adăpost; a făcut nu știu ce boală de plămâni de la umezeală.

— Mai e altcineva rănit?

— Doar mândria lui Elston, se băgă Kibb.

Elston îi aruncă prietenului său o uitătură feroce, apoi își privi picioarele.

— Iartă-mă, Maiestate. Nu am reușit să pun mâna pe Arlen Thorne. A scăpat.

— Ești iertat, Elston. Thorne e un nemernic care știe să se strecoare.

Dinspre picioarele lor a venit un râs amar. Uitându-se printre mai multe perechi de picioare, Kelsea văzu un bărbat, legat de mâini, care stătea lângă focul de tabără.

— Cine e ăla?

— Tu, în picioare, se răsti Dyer, împingându-și prizonierul cu piciorul. Bărbatul se ridică amețit, de parcă purta

pe umeri o tonă de granit. Kelsea își încreți fruntea, era ceva ce îi tulbura amintirea. Prizonierul nu era bătrân, avea probabil treizeci sau treizeci și cinci de ani, dar părul îi era deja aproape tot încărunțit. O privi cu apatie goală.

— E Javel, Domniță. Un Străjer al Porții și singurul supraviețuitor care nu a fugit. Nu a încercat să fugă.

— Păi și ce ar trebui să fac cu el?

— E un trădător, Domniță, îi spuse Dyer. Deja a mărturisit că a deschis Poarta Fortăreței pentru Moștenitorul Graham.

— La ordinele lui Throne?

— Așa spune el, Domniță.

— Cum ați smuls confesiunea?

— Smuls? Domniță, nu a trebuit să facem nimic. Dacă ar fi putut, și-ar fi strigat fapta în piața mare.

Kelsea se întoarse către prizonier. În ciuda căldurii venite de la soare, simți un fior rece pe șira spinării. Bărbatul acesta arăta exact cum arătase Carroll în lumină: orice urmă de speranță dispăruse și ceva înăuntrul lui murise.

— Cum ajunge un Paznic al Porții să umble cu Thorne? Buzduganu ridică din umeri.

— Soția lui a fost transportată acum șase luni. Bănuiesc că Thorne i-a oferit posibilitatea de a o recupera.

Rotițele memoriei lui Kelsea se învârtteau neîncetat, așa că se apropie și-i rugă pe Coryn și pe Dyer să se dea la o parte. Era limpede că prizonierul nu constituia un pericol pentru nimeni; într-adevăr, arăta de parcă nu-și dorea nimic altceva decât să se prăbușească și să moară acolo unde se afla.

— E un trădător, Domniță, repetă Dyer. Există o singură pedeapsă pentru un trădător.

Kelsea aprobă din cap, știind că acesta era adevărul. Dar din pâcla acelei nopți, care acum părea la secole distanță, memoria ei dezgropă o imagine vie: omul acesta, cu un topor în mână, lovind cu sălbăticie gratiile cuștii. Așteptă o clipă și ascultă; aștepta să-i spună Carlin ceva. Dar nu auzi nimic. Nu mai auzise de mult vocea lui Carlin. Îl mai privi o clipă, după care se întoarse către Dyer:

— Du-l înapoi în Citadelă și bagă-l într-o celulă.

— E un trădător, Maiestate. Dă un exemplu cu el și următorul bărbat căruia Thorne îi va face o propunere se va gândi de două ori!

— Nu, răspunse Kelsea ferm. Safirul îi transmise o pulsație ușoară, prima pe care a simțit-o venind dinspre el de când se trezise. Duceți-l înapoi și fiți blânzi. N-o să încerce să fugă.

Dyer își încheștă pentru o clipă maxilarul, apoi scutură din cap.

— Domniță.

Kelsea se aștepta ca Buzduganu să protesteze, dar, în mod bizar, nu zise nimic.

— Putem pleca acum?

— O secundă, Domniță.

Buzduganu întinse un braț ca s-o țină în loc, uitându-se cum Dyer îl conduce pe Javel din fața lor, după o stâncă. Avem niște treburi de rezolvat aici. Treburi în legătura cu Straja.

Elston și Kibb pășiră în salturi peste iarbă și puseră mâna pe Mhurn, care deja începuse s-o ia la fugă, la auzul vorbelor lui Buzduganu. Elston l-a ridicat de unde stătea, lăsându-l să bată aerul cu mâinile, încercând să se elibereze, în timp ce Kibb îl lega de picioare.

— Ce...

— Țsta, Domniță, e trădătorul nostru.

Kelsea rămase cu gura căscată.

— Ești sigur?

— Foarte sigur, Domniță.

Buzduganu ridică o desagă de la pământ și scotoci în ea până când dădu de un săculeț de piele, rulat cu grija și sigilat, în felul în care cineva ar fi împachetat diamante sau alte bijuterii de valoare. Desfăcând săculețul, căută să vadă ce avea înăuntru și scoase mâna, la inspectat:

— Ia uite-aici!

Kelsea se apropie, holbându-se la substanța din palma lui Buzduganu. Era o pudră albă, fină, parcă era făină.

— Opiu?

— Nu doar opiu, Maiestate, observă Coryn aflat lângă focul de tabără. Morfină cu grad mare de puritate. Cineva și-a bătut mult capul să obțină așa ceva. Am găsit și ace.

Kelsea se răsuci oripilată.

— E heroină?

— Nu tocmai, Maiestate. Nici măcar cei din Cadare n-au reușit până acum să sintetizeze heroină. Dar or să ajungă și acolo, nu am niciun dubiu.

Kelsea închise ochii, de data asta mâhnită cu adevărat. Când William Tear a venit peste Ocean, din America, și și-a ridicat regatul pe o colină, eradicase pentru o vreme drogurile. Traficul de droguri a reînceput, desigur; omenirea nu va înceta niciodată să se dea în caruselul ăsta. Dar heroina... era cea mai rea invenție din câte își putea Kelsea imagina.

— De unde-ai aflat?

— De la Arliss. El și Thorne concurează pe câteva piețe. Niciun gram de droguri nu circulă prin Noua Londră fără

știrea lui Thorne, Domniță. E cel mai simplu lucru din lume, să corupi un dependent dacă-i tai accesul la marfă.

— Știi că e dependent?

— Dacă aș fi știut, Domniță, ar fi zburat de mult.

Kelsea se întoarse și se apropie de Mhurn, care se bălângănea în continuare în brațele puternice ale lui Elston în timp ce Kibb îl lega de mâini.

— Bine, Mhurn, ce ai de spus în apărarea ta?

— Nimic, Maiestate. Refuză să-i susțină privirea. N-am nicio scuză.

Kelsea se uita fix la el, la omul acesta care o înjunghiasse pe la spate, care îl lăsase pe Lordul Graham să pătrundă în Aripa Reginei. Era un trădător și merita să fie executat. Dar Kelsea își aminti noaptea aceea, de lângă focul de tabără, și scena aceea urâtă, cu Lady Andrews și cu el cu ochii plini de lacrimi. Carlin nu avea nicio înțelegere pentru drogați; un dependent, îi spusese lui Kelsea, avea o slăbiciune înnăscută și era slab și din punct de vedere strategic, pentru că dependența lui putea fi întotdeauna folosită pentru a-l înfrânge. Vocea lui Carlin i se stinsese din minte, dar Kelsea știa ce-ar fi zis: Mhurn era un trădător și merita să fie executat.

Barty, însă, fusese mai indulgent cu astfel de cedări. Odată, i-a explicat lui Kelsea că dependența era ca și cum în viața ta ceva s-ar fi crăpat. „E o crăpătură adâncă și mortală, Kel, dar poți să construiești un cerc de protecție în jurul ei. Poți să ridici un gard.”

În timp ce se uita la Mhurn, Kelsea nu simțea furie, doar milă. Lui Mhurn trebuie că-i fusese imposibil să-și ascundă dependența, de vreme ce Buzduganu vedea totul. Trebuie să fi fost într-o stare de sevraj aproape în fiecare zi.

— Îți recunoști trădarea, Mhurn?

— Da.

Kelsea se uită în jur și văzu că restul gărzilor făcuseră un cerc în jurul lor și privirile lor erau reci. Se întoarse către Mhurn, încercând să-i oprească, să-i prelungească viața.

— Când ai devenit dependent?

— Ce mai contează acum?

— Contează.

— Acum doi ani.

— Ce dracului a fost în capul tău? Se răsti Buzduganu, care nu se mai putea ține în frâu. Un Străjer al Reginei care se droga? Unde credeai că vei ajunge?

— Aici.

— Ești mort.

— Am murit de când cu asediul, domnule. În ultimii ani doar am început să putrezesc.

— Fă-mă să plâng, Mhurn.

— Habar n-ai tu ce am pierdut.

— Cu toții am pierdut câte ceva, rahatule care-ți plângi de milă.

O furie rece impregnă vocea lui Buzduganu.

— Dar suntem Străjerii Reginei. Nu ne vindem onoarea. Nu ne abandonăm jurămintele.

Se întoarse spre Kelsea.

— E mai bine să rezolvăm treaba asta aici, Domniță, între noi. Dă-ne permisiunea să terminăm cu el.

— Nu încă. Elston, ai obosit?

— Glumești, Domniță? Aș putea să-l țin pe nenorocitul acesta de doi bani toată ziua.

Elston își încordă brațele, făcându-l pe Mhurn să geamă și să se zbată. Se auzi foarte clar un pocnet, când îi crăpă o coastă.

— Destul.

Elston se supuse. Kibb terminase să-i lege mâinile și picioarele și acum Mhurn se bălăngănea doar, încetișor, în brațele lui Elston, ca o păpușă legată fedeleș, cu părul blond atârându-i în șuvițe peste față. Brusc, Kelsea își aminti ceva ce el spusese în noaptea aia în Pădurea Reddick, anume că fărădelegile comise de soldați se trăgeau din două părți: de la situație și de la conducători. Celălalt prizonier, Paznicul Porții, pusese mâna pe un topor în ultimul moment și încercase să repare răul pe care-l făcuse, dar Mhurn nu făcuse așa ceva. Situația era grea, nimic de zis, dar să fi fost de vină conducerea lui Kelsea? Buzduganu îi spusese că Mhurn era un spadasin înzestrat, nu chiar de nivelul lui Pen, dar impresionant. Era și cel mai chibzuit dintre Gărzi, cel căruia Buzduganu îi încredința misiunile care trebuiau rezolvate cu tact. Era o pierdere imensă, pierderea unui om valoros, și, oricât ar fi încercat, Kelsea nu putea să simtă furie, ci doar un regret care-i făcea rău și certitudinea că tragedia asta ar fi putut fi evitată cumva, că nu înțelesese ceva crucial în tot timpul ăsta.

Se întoarse spre Coryn.

— Știi cum să-i injectezi chestia aia?

— Am mai făcut injecții cu antibiotice, Domniță, dar nu știu mare lucru despre morfină. Aș putea să-l omor foarte ușor.

— Ei, acum nu e nici viu, nici mort. Fă-i o doză serioasă.

— Domniță, se răsi Buzduganu. Nu merită așa ceva!

— E decizia mea, Lazarus.

Kelsea se uita cu un interes mascat cum Coryn trecuse la treabă, încălzind pulberea albă la o flacără mică, într-unul dintre recipientele sale medicale. Procesul prin

care pulberea se transforma în lichid era fascinant; era ca și cum ai fi privit o clădire care se prăbușește. Dar după ce a terminat de preparat, Kelsea și-a ferit privirea. Nu era în stare să privească cum Coryn îi injectează lui Mhurn morfina.

— Gata, Domniță.

Când se întoarse, observă unghiurile ascuțite ale chipului lui Mhurn, îndulcite acum, și privirea cețoasă din ochii lui reci și frumoși. Arăta ca și cum întregul corp îi devenise flasc. Cum putea un drog să acționeze atât de repede?

— Ce ți s-a întâmplat în timpul invaziei din Mort, Mhurn?

— Ați auzit ce v-am spus, Domniță.

— Până acum am auzit două versiuni și niciuna completă. Ce ți s-a întâmplat *ție*?

Mhurn privea prelung, ca într-un vis, peste umărul ei. Când începu să vorbească, glasul lui părea spart, vocea discontinuă, lucru care o făcu pe Kelsea să i se strângă stomacul.

— Locuiam în Concord, Domniță, pe malul râului Crithe. Satul nostru era izolat; nici măcar nu știam că cei din Mort începuseră asediul până când n-a apărut un călăreț cu vestea. Dar apoi am văzut o umbră la orizont... fumul de la focurile lor... vulturii care-i urmau din înaltul cerului. Am fugit din satul nostru, dar n-am fost suficient de rapizi. Fiica mea era bolnavă, soția mea nu învățase niciodată să călărească... și oricum, nu aveam decât un cal. Ne-au prins între Crithe și Caddell. Soția mea nu era bine deloc, Domniță, dar Alma, fiica mea... a fost luată de Ducarte, târâtă în urma trupelor din Mort kilometri întregi. I-am găsit trupul câteva luni mai târziu,

în grămezile de morți lăsate în urmă de cei din Mort după ce s-au retras de pe Pajiștea Citadelei. Era acoperită de răni, și mai rău decât atât. O am mereu în fața ochilor, Domniță. Numai când mă injectez... atunci e singurul moment în care sunt orb. Așa că te înșeli, domnule, continuă, întorcându-se către Buzduganu, dacă crezi că-mi pasă unde sau cum o să mor.

— Nu ne-ai spus niciodată nimic, sări Buzduganu.

— Și poți să mă judeci?

— Carroll nu te-ar fi luat în rândul Străjerilor dac-ar fi știut că ești varză cu capul.

Kelsea auzise suficient. Se aplecă și își înșfăcă pumnalul, pumnalul pe care Barty i-l dăduse cu mult timp în urmă. Barty fusese Străjer al Reginei la un moment dat; ar fi vrut asta?

Când ea se îndreptă, Buzduganu rămase cu gura căscată.

— Domniță, oricare dintre noi ar face cu bucurie treaba asta în locul tău. Nu trebuie să...

— Sigur că trebuie, Lazarus. E un trădător al Coroanei. Eu sunt Coroana.

Mhurn o scrută cu o privire încetoșată:

— Ei nu înțeleg, Domniță, dar eu da. Mi-ai făcut un bine și acum vrei să-mi faci și o onoare.

Lui Kelsea i se umplură ochii de lacrimi și se uită la Elston; îi întrezărea silueta masivă ca printr-o perdea.

— Ține-l bine, Elston. N-o să fiu în stare să fac treaba asta de două ori.

— S-a făcut, Domniță.

Kelsea își șterse lacrimile, îl apucă pe Mhurn de părul blond și-i trase capul pe spate. Îi fixă carotida, pulsând fin lângă beregată. Barty îi spusese întotdeauna să evite

carotida, pe cât posibil; dacă nu tăia bine, se umplea de sânge. Strânse bine pumnul în mână, brusc convinsă că asta ar fi fost dorința lui Barty: să facă ea asta și s-o facă curat. Apăsă muchia lamei în partea dreaptă a beregatei lui Mhurn și trase de jur împrejur c-o mișcare rapidă, precisă. Lichidul purpuriu și fierbinte țâșni peste mânerul pumnalului, dar Kelsea nici nu clipi; îi ținu capul lui Mhurn suficient cât să vadă cum i se lățește zâmbetul însângerat, sângele care începea să-i țâșnească din beregată. Ochii lui albaștri se pierdeau în ochii ei, ca într-un vis, încă câteva clipe, după care îi dădu drumul și se retrase, privind cum capul lui Mhurn îi alunecă ușor pe piept.

— E o treabă bine făcută, Maiestate, remarcă Venner. O tăietură bună, curat executată.

Kelsea se așezase pe jos, plângând, și își sprijinise capul pe brațele încrucișate.

— Gata, lăsați-o o clipă singură, comandă aspru Buzduganu. Puneți-l pe rug. Coryn, tu te ocupi de restul mizeriilor din sacul lui; poate că Arliss o să reușească să obțină ceva pe ele când ajungem acasă.

Se îndepărtară cu toții, cu excepția unui străjer care se așeză lângă ea. Pen.

— Domniță, șopti. E timpul să mergem.

Kelsea dădu din cap încuviințând, dar părea că nu se poate opri din plâns; îi curgeau lacrimile, oricât ar fi încercat ea să le controleze. Respira gâfâind, cu sughițuri și oftaturi ca de astmatic. După o vreme, îi simți mâna lui Pen pe mâna ei, ștergând cu blândețe sângele.

— Pen!

Mâna lui Pen dispăru.

— Ridic-o în picioare! Deja am stat prea mult!

Pen o luă pe Kelsea de subraț, de data asta atingând-o impersonal, și-o ridică în picioare. O susținu de fiecare dată când se poticnea în drumul către mormanul de stânci unde așteptau caii, în grajdurile lor improvizate. Când ajunsese la Dyer, care-i ținea calul de dârlogi, încălecă rapid și-și șterse fața cu mâneca.

— Putem pleca, Domniță?

Din instinct, Kelsea se întoarse să se uite în urmă, către capătul estic al pasului. Nu vedea nimic dincolo de el, panta prea abruptă. Dar, din senin, simți un impuls să se urce tiptil până în buza crestei și să cuprindă cu privirea ținutul Mortmesne, pe care numai în vise îl văzuse.

Dar nu mai era timp. Toți o așteptau. Își șterse ultimele lacrimi de pe obraji. Avea în minte chipul lui Mhurn, dar își încăleștă mâinile pe dârlogi și șterse și imaginea aia.

— În regulă. Haideți să mergem acasă.

Cum au ieșit din Argive, au mers repede. Trecătoarea era înămălită, dar, de îndată ce au început să coboare dealul, au dat de pământ uscat ca iasca. Nu plouase decât peste trecătoare. Din când în când, Kelsea întindea mâna și-și apuca safirele de sub cămașă. Nu simțea că-i transmite nimic astăzi, dar nu se lăsa înșelată; n-aveau să stea liniștite prea mult. Își aminti de starea de greață care-o lovisese venind înapoi și de felul în care mintea ei fusese împinsă înainte. Și de senzația de moarte când încercase să și le dea jos.

Ce-or să-mi facă?

Din punctul în care erau, de la poalele dealului, vedeau silueta neagră a caravanei, probabil la o jumătate de zi avans, șerpuind prin câmpurile acoperite cu iarbă.

În timp ce Kelsea dormea, Buzduganu îi interogase pe săteni, scoțând de la ei tot felul de lucruri interesante. Thorne prădase douăsprezece sate de pe malurile râului Crithe, sate ai căror bărbați plecaseră cu toții în Londra Nouă, să vândă mărfuri. Oamenii lui Thorne veniseră chiar în noaptea de după ce plecaseră bărbații, dăduseră foc, ca să creeze o stare de confuzie, după care au dat buzna în case și-au luat femeile și copiii.

Kelsea simți un fior rece pe șira spinării când își aminti, cu amărăciune, de dimineța aia rece, în sat, de tipetele femeii când își pierduse fiii. Nu era nevoie să prindă din urmă caravana, dar își făcea griji pentru femeile și pentru copiii lăsați singuri, fără nicio apărare. I se părea important să îi aibă în raza de observație.

Și ce ai putea să faci dacă ar fi atacați, tu și cele cinci-sprezece gărzi ale tale? o luă peste picior propria minte.

Aș putea să fac multe, răspunse Kelsea, grav, amintindu-și lumina albastră, copleșitoare, acea tensiune electrică ce arsese ca o flacără în corpul ei. *Aș putea să fac foarte multe.*

Dar în sinea ei știa că acum nu mai exista niciun pericol. Coryn avusese buna inspirație să dezlege caii lui Thorne; puținii bărbați care fugiseră or să fie forțați să meargă pe jos, și era cale lungă pe oriunde ar fi luat-o. Deja găsiseră câțiva cai, păscând la poalele dealului, iar Buzduganu reușise să le treacă funia peste gât. Paznicul Porții, Javel, călărea pe unul dintre caii găsiți pe parcurs, dar Dyer îl legase de șa și îl urma îndeaproape, supraveghindu-l cu ochi de șoim. Kelsea, în schimb, nu credea că era necesar. Îi veni în minte imaginea cu el izbind cu toporul cușca cuprinsă de flăcări, cu fața scaldată de sudoare. *E ceva cu el,* își spuse, *și Buzduganu știe și el asta.*

Când s-au apropiat de caravană, care se vedea ca o umbră subțire la câțiva kilometri înspre nord, Buzduganu le-a permis gărzilor să încetinească și să meargă la pas. Soarele străbătuse o bună parte din cer, iar ei parcuseseră mai mult de jumătate din drumul înapoi către Crithe, când Buzduganu a ordonat o oprire.

— Ce este?

— Un călăreț, a răspuns, cu privirea la caravană. Wellmer, du-te și vezi!

Într-adevăr, dinspre miazănoapte venea în galop peste câmp un călăreț de unul singur. Mâna calul cu atâta viteză încât ridicase un nor de praf în urma lui, în ciuda faptului că ținutul era acoperit mai mult cu iarbă.

Elston, Pen și Buzduganu călăreau împreună înconjurând-o pe Kelsea, care simțea cum i se strânge stomacul. Ce-o mai fi și-acum?

— E un Caden, murmură Pen. Pelerina!

— Da, dar e numai un mesager, observă Buzduganu căzut pe gânduri. Din ce-mi dau seama, moartea lui Dwyne ne-a băgat în mare bucluc.

— E mort? întrebă Kelsea.

Buzduganu nu-și abătu privirea de la călăreț.

— L-a omorât prietenul dumatăle. Dar Cadenii nu au de unde să știe asta. Or să creadă că noi am fost.

— Păi au încercat deja să mă omoare. Nu se poate să fiu într-o situație mai rea decât am fost deja.

— Cadenii nu trimit un om așa, pentru nimic, Domniță. Eu zic că, dacă e să alegem dintre două rele, ar fi mai bine să fim prudenți și să așteptăm aici.

Kelsea cuprinse cu privirea întinderea din jur: porțiuni vaste, acoperite cu iarbă și grâu, presărate din loc în loc cu stânci, se întindeau cât vedeai cu ochiul, până la dunga

albastră a râului Crithe. Acum aproape că arăta ca o țară străină, dar ținutul nu se schimbase; Kelsea în schimb, da.

— Domnule? Wellmer înaintă călare cu arcul deja pregătit, în mână. Poartă o pelerină de-a Cadenilor, dar are un copil cu el.

— Cum?

— Un copilaș, cam de cinci, șase ani.

Buzduganu se încruntă pentru o clipă, căzut pe gânduri. Apoi fruntea i se netezi și zâmbi, avea unul dintre acele zâmbete autentice, de satisfacție, pe care Kelsea le vedea atât de rar.

— E destinul, nenorociture!

— Ce-ai spus?

— Mulți Cadeni au copii din flori peste tot prin ținut, Domniță, dar ei nu sunt tocmai dotați pentru rolul de tată. Cei mai decenti dintre ei lasă femeii niște bani și o iau din loc.

— Bravo lor.

— Nu vezi prea des afecțiune, urmă Buzduganu, ca și cum Kelsea nu ar fi zis nimic, dar am auzit ceva cum că unii dintre Cadeni ar trăi o viață secretă, o viață normală, cu femeile și cu copiii lor. Sunt foarte prudenți în legătură cu asta, pentru că ar fi o monedă de șantaj incredibilă. S-ar putea ca Thorne să fi fost atât de idiot încât să fure copilul unui Caden. Cine e, Wellmer?

— Nu-i știu pe toți din vedere, Domnule.

— Descrie-l.

— Păr nisipiu. Înfățișare dură. Poartă o sabie și un pumnal scurt. Și o cicatrice urâtă pe frunte.

Elston, Pen și Buzduganu se întoarseră și se uitară unul la altul, și în câteva secunde avură o întreagă conversație.

— Ce? Întrebă Kelsea.

— Hai să vedem ce face, îi spuse Buzduganu lui Elston, după care se întoarse către Pen. Tu ai grijă de Regină, ai înțeles? Nu faci nimic altceva.

Cadenul trase hăturile și se opri cam la cincizeci de metri mai încolo. Kelsea văzu că avea, într-adevăr, un copilaș pitit sub braț; înainte să descalece, îl coborî cu grijă pe copil.

— Cine e?

— E Merritt, Domniță, răspunse Buzduganu. Cadenii nu au un singur lider, sunt prea dezbinați. Dar între ei, Merritt a acumulat o putere considerabilă, chiar mai mare decât avusese Dwyne.

— Dacă copilul era secret, probabil că e și o femeie într-unul dintre sate, judecă Elston. Trebuie să avem grijă.

— De acord.

Cu o mână, Merritt își ducea calul de căpăstru, iar cu cealaltă își ținea băiețelul, care mergea pe lângă el și începu să meargă înspre Kelsea, înaintând lent și prudent. Pe măsură ce se apropia, Kelsea observă că era, într-adevăr, blond și masiv, părând un gigant pe lângă băiețelul de lângă el. Dar între cei doi exista clar afecțiune; se vedea limpede din modul în care bărbatul își micșora pasul ca să și-l potrivească după al copilului și din felul în care copilul se tot uita în sus, către el, ca pentru a se asigura că era în continuare acolo.

— Extraordinar, comentă încet Buzduganu. Rămâi unde ești!

Merritt se opri brusc. Fiul lui îi căută privirea, neînțelegând ce se petrece, iar Merritt îl ridică pe un braț. Acum Kelsea vedea clar cicatricea de pe fruntea lui Merritt, o

rană urâtă rău, care ar fi avut nevoie de niște copci. Nu era genul de cicatrice întărită, lăsată de vreo rană din copilărie; dimpotrivă, arăta ca și cum ar fost făcută de curând, o dungă urâtă, roșie, pe fruntea lui palidă.

— Regina e cu voi?

— Eu sunt!

— Pen, mârâi Buzduganu, fii pe poziții.

Merritt îi șopti ceva fiului său, după care îl lăsă jos. Își ridică mâna, în semn că se predă, și îndrăzni să se apropie încă câțiva pași. Kelsea se aștepta ca Buzduganu să protesteze, dar el își trase numai sabia și trecu în fața ei, în timp ce Merritt se apropia.

— Sunt Merritt din clanul Cadenilor, Maiestate.

— Bună întâlnire. Ai venit să mă omori?

— Nu vă mai dorim moartea, Maiestate. Nu ne iese niciun profit din asta.

Băiețelul se ascunsese în spatele tatălui și îi îmbrățișase piciorul, iar Merritt, fără să se gândească, se aplecă și îl ridică din nou.

— Din ce spune Sean, dumneavoastră trebuie să vă mulțumesc pentru că e în viață.

— Noaptea trecută au fost salvate multe vieți. Mă bucur că printre ele e și cea a băiețelului tău.

— Îmi permite Buzduganu să mă apropii mai mult?

Buzduganu încuviință din cap.

— Poți să rămâi la cinci pași distanță, dacă îți ții tot timpul mâinile în jurul copilului.

— O grămadă de precauții din partea cuiva care călătorește în câmp deschis și în plină zi.

Buzduganu se zburli, dar nu zise nimic. În timp ce Merritt se apropia, Kelsea văzu că băiețelul era pe punctul să adoarmă, cu capul în scobitura gâtului lui Merritt.

Acesta se opri cam la șapte pași de ei, și lui Kelsea i se lipi privirea de cicatricea de pe frunte, dar când el o privi în ochi, își dădu seama că nu putea să se uite în altă parte. În ciuda staturii masive, ochii aveau o sclipire cenușie, inteligentă.

— O să dispar din Londra Nouă cam o lună, Maies-tate, să-mi ascund familia. Dar sunt un om de onoare și dumneavoastră ați salvat viața fiului meu. Așa că aveți cuvântul meu: niciodată nu am să ridic mâna împotriva dumneavoastră, și dacă îmi va sta în puteri să vă întorc favorul, o voi face.

A arătat către caravana care se profila la orizont, către nord.

— Vreau să-mi cer iertare și pentru ceilalți tovarăși ai mei care s-au băgat în treaba asta. Lucrau pe cont propriu. Mă îndoiesc că am fi votat susținerea unei tărășenii de felul ăsta.

Kelsea ridică din sprâncene, surprinsă. Nu s-ar fi gândit la Cadeni ca la un grup organizat în mod democratic.

— În caz că veți avea nevoie de sprijinul meu, căutați un băiat de brutar pe nume Nick, în vale, la Fântâni, a urmat Merritt, vorbind acum cu Buzduganu. Va ști cum să-mi aducă mesajul și o va face discret.

Făcu o plecăciune în fața lui Kelsea și se întoarse către cal, cu pasul mic, să nu trezească copilul. Încălecă apoi, ținând copilul în continuare în căușul brațului (*ce puternic trebuie să fie*, se gândea Kelsea; ea abia reușea să se salte pe sine și armura în șa), și o luă la trap către vest.

— Ce chestie! exclamă Kelsea.

— Să știi că ce chestie, răspunse Buzduganu. Cadenii nu se înclină în fața nimănui. Cred că fiecare cuvântul era adevărat.

S-au uitat după Merritt până când n-a mai rămas decât un punct în depărtare, pe fundalul câmpiei arse de soare, și abia atunci a părut că se relaxează și Buzduganu. A pocnit din degete, mai ales la Kibb, care dădea semne că ar fi vrut să se dea jos de pe cal.

— Înapoi în șa!

S-au îndreptat călare înspre vest. Panglica sclipitoare, de un albastru-celest, a râului Crithe, le apărea din ce în ce mai lată cu cât înaintau, până când li s-a înfățișat ca o mare fundă de ape curgând pe lângă ei. Era posibil ca și cei din caravană să trebuiască să treacă râul Crithe cu piciorul, și asta ar fi însemnat un efort, dar Kelsea nu-și făcea griji pentru asta. Momentan, nu-și făcea griji pentru nimic. Își verificase des safirele, dar pur și simplu îi atârnau la gât, grele și reci. Cel puțin pentru ziua de azi nu erau decât niște simple bijuterii.

S-au ținut aproape de caravană, cât să n-o piardă din ochi, până când s-a apropiat de un ciorchine de sate, înghesuite pe malul râului Crithe. Buzduganu îi instruisese să arunce din încărcătură, pe măsură ce înaintau, să lase cuștile în urmă, iar Wellmer o asigură pe Kelsea că, treptat-treptat, caravana se destrăma de la un sat la altul. Nimeni nu avea să mai folosească construcțiile de tâmplărie ale lui Thorne, decât poate ca lemne de foc.

Dar poate să mai facă altele, o avertiză mintea pe Kelsea. Gândul acesta îi făcu maxilarul să se încleșteze; dac-ar fi reușit să pună mâna pe Thorne! Nu se putea su-păra pe Elston, dar ea, una, nu putea să nu fie conștientă ce pericol era Thorne în libertate. Poate-i va lua ceva să se remonteze, dar n-o să stea liniștit prea mult timp.

Când caravana ajunsese în ultimul sat, Kelsea și gărzile ei s-au întors, în sfârșit, și au luat-o spre Noua Londră pe Calea Mortmesne. Călătoria le-a fost lipsită de evenimente. În timp ce mergeau, gărzile șușoteau încet. Coryn, care avusese prezența de spirit să adune câtă apă putea duce, în Argive, împărțea sticle periodic. De câteva ori au avut parte de oribila experiență de a-l auzi pe Kibb cântând cântece de drumetrie, până când Kelsea l-a amenințat că-l dă afară din corpul ei de gărzi, dacă nu tace din gură.

Și-a petrecut o bună parte a călătoriei de vorbă cu Wellmer, cu care nu prea mai vorbise până atunci. I-a spus că avea cincisprezece ani și trăia pe străzile Noii Londre, organizând întreceri de aruncat săgeți, când l-a găsit Buzduganu.

— El m-a învățat să trag, Domniță. Mi-a spus că nu era mare diferență între a arunca săgeți la țintă și a trage cu arcul și, într-adevăr, nu este. Ochiul face totul.

Kelsea s-a uitat în față, unde Buzduganu conducea trupa.

— Și dacă n-ai fi reușit să faci trecerea? Te-ar fi aruncat înapoi în stradă?

— Probabil. Dyer spune mereu că în Garda Reginei nu e loc de balast.

Era genul lui Dyer, drept, dar dur. Se uită în jur și văzu că nimeni nu trăda niciun semn de suferință după Mhurn; și, într-adevăr, nu discutaseră nimic despre el, iar Kelsea se întreba dacă deja Mhurn nu mai însemna nimic pentru ei, dacă reușeau să scape de balast la fel de ușor cum procedase caravana. Ea nu putea să uite de Mhurn atât de ușor; imaginea ochilor lui goi, încețoșați de efectul drogului, îi tot revenea în minte în timp ce traversau Calea Mortmesne. Kelsea cuprinse cu privirea

împrejurimile, nuanța profundă, ca de ambră a holdelor, retezată de linia galbenă a drumului, și își dori să poată să facă lumea asta mai blândă.

În ultima noapte a călătoriei au așezat tabăra într-un loc de unde se vedea Noua Londră, în vârful unei coline domoale de pe malul râului Caddell, dar Kelsea, care dormise ca un copil în fiecare noapte, de când plecaseră din Argive, n-a mai avut somn. S-a tot foit pe saltea cam o oră, apoi s-a ridicat, s-a înfășurat într-o pelerină și s-a strecurat de lângă Pen, satisfăcută că reușise să nu-l trezească.

L-a găsit pe Buzduganu, la câțiva metri de tabără, în josul dealului stătea și se uita peste râul Caddell și peste Câmpia Almont care urma după el, o umbră palidă, azurie, în întuneric. Nici măcar nu s-a întors când s-a apropiat de el.

— Nu poți să dormi, Domniță?

Pipăind pământul în jur, Kelsea a găsit o lespede lată, plată, pe care putea să stea comod și s-a așezat lângă el.

— Nu știu niciodată ce-o să văd în somn, zilele astea, Lazarus.

— Unde e Pen?

— Doarme.

— Aha. Își cuprinse picioarele cu brațele. O să discutăm despre asta, la un moment dat, dar acum mă bucur că m-ai găsit singur, Domniță. A venit vremea să mă retrag.

— De ce?

Buzduganu chicoti cu amărăciune.

— Știi, Domniță, în toți acei ani în care l-am urmărit pe Carroll în timp ce-și făcea meseria, l-am invidiat. Vezi dumneata, eram mai bun decât el la atâtea lucruri. Citeam oamenii mai bine, eram un luptător mai bun, eram

mai disciplinat. De fiecare dată când Regentul încerca să ne lase la vatră, să ne taie leafa, eu eram cel care mă asiguram că n-o să se întâmple așa ceva. Am crezut mereu că, atunci când o să-mi vină rândul, o să fiu un Căpitan al Gărzilor mai bun decât Carroll. Dar mândria m-a trădat, Domniță.

Kelsea își mușcă buza. În ciuda celor întâmplate în ultima săptămână, nici prin gând nu-i trecuse să-i ceară lui Buzduganu să-și dea demisia. Cine altcineva ar fi putut să facă ce făcea el? A deschis gura să-i spună asta și apoi a închis-o. Sentimentalismele n-ar fi mers aici.

— În ultima vreme, ai avut câteva eșecuri spectaculoase în ce privește apărarea, Lazarus.

— Așa e, Domniță.

— Și cu toate astea, îți iert acele eșecuri.

— Nu trebuie.

Kelsea se gândi o clipă, apoi continuă:

— În ziua aia, când eram în camera mea, iar tu și Pen m-ați înșfăcat, aș fi putut să vă omor. Știați, nu?

— Atunci nu știam, Maiestate, dar acum nu mă îndoiesc că așa e.

— Aș putea să te omor acum, Lazarus, cu toată fanfaronada pe care o faci despre cât ești tu de nemaipomenit la mânuit spada și buzduganul. Și înainte să-ți cer să te retragi, te voi omorî. Sunt mult mai în siguranță cu tine aici, alături de mine, nu cine știe unde, în altă parte, slujind pe altcineva.

— Ți-am depus jurământ de credință, Domniță, și nu expiră când îmi dau demisia.

— Asta spui acum. Dar nici măcar tu nu poți să prezici unde te vor duce împrejurările, la un moment dat. Nu am să risc și nu-ți accept demisia.

L-a apucat de braț, nu foarte dur, dar nici cu blândețe.

— Dar, ca să știi: dacă vreodată se mai întâmplă să nu asculți un ordin direct pe care ți-l dau, te omor. Furia aproape că m-a împins s-o fac o dată și ar putea să mă împingă din nou, fără prea mare greutate. Nu mai sunt copil, Lazarus, și nici proastă nu sunt. Ori sunt Regina, ori nu sunt... nu există cale de mijloc.

Îl auzi clar pe Buzduganu cum înghite în sec.

— Dumneata ești Regina, Domniță.

— Îmi pare rău că te ameninț, Lazarus. Nu așa am vrut să se desfășoare lucrurile.

— Nu mi-e frică de moarte, Domniță.

Kelsea încuviință din cap. Lui Buzduganu nu-i era frică de nimic. Deja știa asta.

— Dar nu vreau să mor de mâna dumitale.

Kelsea deschise gura, în timp ce se privea în linia sclipitoare a râului Caddell, incapabilă să găsească un răspuns.

— Și acum ce facem, Domniță?

— Acum mergem mai departe, Lazarus. Ne pregătim pentru războiul despre care știm amândoi că va veni. Încercăm să vedem cum o să-i hrănim, cum o să-i educăm și cum o să-i vindecăm de boli pe toți oamenii ăștia. Dar pe lângă toate astea...

Se întoarse către el.

— De multă vreme mă gândesc la oamenii mei, la supușii mei, oamenii ținutului Tear care sunt în Mortmesne.

Chiar așa? o întrebă mintea ei, uluită. *Când?* Și Kelsea își dădu brusc seama: în timp ce dormea. Ceva din acea perioadă neagră se contractă ca pentru a străpunge suprafața, dar apoi se scufundă la loc, fără niciun clipocit,

iar băltoaca din capul ei rămase în continuare neclintită. *Visase*; visase atât de multe lucruri, că mintea ei își ștersese din memorie toate astea.

— Mulți dintre cei trimiși ca tribut sunt morți, Domniță. Răpuși de muncă silnică sau omorâți pentru organe.

— Știu asta. Dar nu pentru organe sunt importanți în primul și în primul rând sclavii din Mort; nu ies bani din asta. Arliss spune că nu stăpânesc tehnologia necesară transplanturilor. Nu, trebuie să fie cele două vechi utilități: muncă și sex. Sunt sigură că mulți dintre ei *sunt* morți, dar omenirea a găsit întotdeauna căi prin care să supraviețuiască acestor orori. Cred că mulți sunt în continuare în viață.

— Și?

— Nu știu, deocamdată. Dar trebuie să fie ceva, Lazarus. Ceva.

Buzduganu clătină din cap.

— Am câțiva spioni în Demesne, Domniță, dar niciunul unde spui dumneata, adică în Biroul de Licității. Cei din Mort sunt un popor ținut sub bocanc, e greu să-i faci să se ridice.

— Carlin îmi spunea mereu că oamenii care trăiesc într-o tiranie au nevoie doar de un mic impuls pentru a se trezi.

Buzduganu rămase tăcut vreme îndelungată.

— Ce este?

— Domniță, părinții dumitale vitregi sunt morți.

Cuvintele o loviră pe Kelsea ca un pumn în stomac. Se întoarse spre el, deschise gura, dar nu putu să articuleze nimic.

— Dyer i-a găsit, Domniță, când s-a dus după cărți. Amândoi, cam de trei săptămâni.

— Cum?

— Stăteau în salonaș, cu cănile de ceai în față și o sticlă de cianură pe masă. Dyer nu e detectiv, dar nu era nimic greu de înțeles. Au așteptat să pleci, și-au turnat ceaiul și l-au dres. Trebuie să fi murit până să ajungă Cadenii la căsuța lor.

Kelsea se uita în gol, la râu, simțind fierbințeala lacrimilor pe obraji. Cumva știuse, nu-i așa? Trebuie să fi știut. Își amintea de Barty și de Carlin, în săptămânile de dinainte de plecarea ei, cum împachetaseră totul la întâmplare, cum nu păreau să se grăbească deloc. Amintirea chinuitoare a chipurilor lor în fața căsuței; toată vorbăria aia despre Petaluma nu fusese decât de fațadă, pentru liniștea lui Kelsea. Nu intenționaseră niciodată să plece.

— Știai când ai ajuns la ei acasă?

— Nu.

— De ce n-au vrut să-mi spună?

— Din aceleași motive pentru care nici eu nu ți-am spus, Domniță: ca să nu suferi. Crede-mă, ce au făcut ei a fost o faptă de onoare. Oriunde s-ar fi dus și oricât de bine s-ar fi ascuns, Barty și Lady Glynn ar fi fost întotdeauna un pericol în ce te privește.

— De ce?

— Te-au crescut, Domniță. Aveau genul de informații pe care nimeni nu le-ar fi putut dibui: ce-ți place și ce nu-ți place, ce te atinge, care sunt punctele dumitale slabe, ce fel de persoană ești cu adevărat.

— Ce să fi făcut cineva cu așa ceva?

— Ah, Domniță, acesta e genul de informație care valorează cel mai mult pentru dușman. Eu însumi folosesc genul ăsta de informație pentru a corupe spioni și pentru a provoca dezordine. Punctele nevralgice sunt incredibil

de valoroase. Și, în plus, dacă cineva i-ar fi luat prizonieri și ți-ar fi cerut să-i răscumperi, dacă i-ar fi amenințat că le face rău? Ce ai fi fost dispusă să oferi?

Kelsea nu putea răspunde. Nu putea să treacă peste faptul că niciodată nu avea să-l mai vadă pe Barty. Se gândea la scaunul ei, la Locul lui Kelsea, care se vedea, scăldat de razele soarelui, chiar sub geamul căsuței. Îi curseră și mai multe lacrimi, arzând-o ca acidul, sub pleoape.

— Doamna Glynn a fost un istoric al perioadei dinaintea Trecerii, Domniță, iar Barty, o Gardă a Reginei. Știau în ce se bagă, de acum optsprezece ani, când am venit cu dumneata la ușa lor.

— Ai zis că nu știai!

— Eu nu știam, Domniță, dar ei știau. Ascultă cu atenție, pentru că nu o să mai spun vreodată povestea asta. Buzduganu cumpăni o clipă, apoi continuă.

— Acum optsprezece ani, am urcat coasta dealului, până la căsuța lor din Reddick, călare și cu tine legată la piept. Ploua cu găleata, am călătorit timp de trei zile și a plouat încontinuu. Am încropit un soi de fașă impermeabilă în care să te pot căra, lipită la pieptul meu, dar chiar și așa, către sfârșitul călătoriei, erai aproape înmuiată.

În ciuda durerii, Kelsea era fascinată.

— Am plâns?

— Deloc, Domniță. Îți plăcea la nebunie în fașa aia. Arsura de pe brațul tău încă nu se vindecase complet, dar atâta timp cât am călărit, nu ai plâns niciodată. Singurul moment când a trebuit să te liniștesc a fost când ai început să râzi.

Când am ajuns la căsuța lor, Doamna Glynn a răspuns la ușă. Ai plâns un pic când te-am scos din fașă; mereu am crezut că, și atunci chiar, cumva știuseși că

se terminase călătoria. Dar când i te-am dat Doamnei Glynn, te-ai liniștit imediat și ai adormit în brațele ei.

— Carlin m-a luat în brațe? Părea atât de puțin probabil încât Kelsea se întreba dacă nu cumva Buzduganu inventa întreaga poveste.

— Da, Domniță. Barty m-a invitat să rămân la cină, spre nemulțumirea Doamnei, dar chiar și pentru mine fusese un drum lung, așa că am stat la masă. Spre sfârșitul cinei, am văzut că Barty era deja topit după tine; se vedea pe fața lui.

Kelsea închise ochii, simțind înțepătura unor lacrimi noi pe sub pleoape.

— După ce am terminat de mâncat, Barty mi-a oferit adăpost peste noapte, dar voiam să plec cât mai repede, pentru ca ploaia să poată să-mi acopere în continuare urmele. După ce mi-am aranjat șaua, m-am întors să-mi iau la revedere și v-am găsit pe toți trei în camera din față. Cred că uitaseră că eram acolo. Nu vedeau nimic în afară de tine.

Kelsea simți un fior în stomac.

— Barty spusese: „Dă-mi-o și mie s-o țin”. Doamna Glynn i te-a dat și i-a spus: „De acum înainte, doar tu ai s-o iei în brațe. Toată afecțiunea trebuie să vină de la tine”. „Dar de ce?”. „Copiii au nevoie de dragoste, Barty, dar au nevoie și să fie căliți. Deja văd că n-o să pot pune bază pe tine pentru asta. O să-i dai tot ce vrea și o să ajungă ca maică-sa. Dar va trebui să-l urască pe unul dintre noi, măcar un pic, așa încât, atunci când o să iasă pe ușă, să nu se mai uite înapoi. Nu are cum să regrete ceea ce nu a cunoscut.”

Kelsea închise ochii.

— Știu, Domniță. Au știut mereu. Au făcut un sacrificiu, și o să plângi, dar va trebui să-i și onorezi pentru asta.

Kelsea a plâns și i-a părut bine că Buzduganu n-a încercat nici s-o liniștească, nici să plece. A stat pur și simplu lângă ea, luându-și genunchii în brațe, privind la râul Caddell, până când lacrimile i-au secăt și n-au mai rămas decât oftaturi sacadate și sughițuri și apoi respirația suierătoare, care-i traversa gâtul.

— Ar trebui să te întorci la culcușul dumatăle, Domniță. Măine pornim devreme.

— Nu pot să dorm.

— Încearcă, iar eu o să fiu blând cu Pen pentru că n-a avut grijă și te-a lăsat să te strecuri.

Kelsea deschise gura să-i spună că nu-i păsa nici cât negru sub unghie, apoi o închise. Undeva pe drumul de întoarcere, supărarea ei pe Pen se evaporase. Își dăduse seama că fusese o supărare copilărească, neproductivă și încăpățănată. Genul care întotdeauna o dezamăgise cel mai mult pe Carlin.

S-a sprijinit cu o mână de umărul lui Buzduganu și s-a ridicat, ștergându-și lacrimile. Dar după ce a făcut cinci pași, s-a întors:

— Tu ce ai pierdut, Lazarus?

— Domniță?

— I-ai spus lui Mhurn că am pierdut cu toții câte ceva. Dumneata ce-ai pierdut?

— Totul.

Lui Kelsea i se strânse inima când îi auzi glasul încărcat de amărăciune.

— Dar nu ai câștigat nimic acum?

— Am câștigat, Domniță, și e de preț. Du-te să te culci.

14. Regina ținutului Tearling

*Aici e Tearling, dincolo Mortmesne,
Un regat e roșu, celălalt e întunecat,
Într-unul e lumină, în celălalt e întuneric,
Unul e viu, altul a sucombat.*

*Regina Glynn, Regina Roșie,
Una dintre ele pe veci va pieri,
Domnița se mișcă, Vrajitoarea turbează,
Regina Glynn va triumfa, Regina Roșie se va prăbuși.*

– Versuri dintr-un cântec pentru copii,
popular în timpul Regatului de Mijloc al Tearlingului

Două zile mai târziu, s-a întâmplat ceva bizar.

Kelsea era la birou, în bibliotecă, și copia unul dintre volumele de istorie ale Părintelui Tyler. Părintele Tyler stătea lângă ea, la birou, copiind la rândul lui cu sârguință. Buzduganu găsisese patru copiiști, dar și Kelsea, și Părintele Tyler scriau mai repede și, în zilele în care preotul venea în vizită, stăteau împreună, discutând, din când în când, în timp ce lucrau. Kelsea nu-și închipuise niciodată că se va simți în largul ei alături de preot, dar se

simțea *în largul ei*, la fel cum își imaginase că s-ar fi simțit la școală, dacă i s-ar fi permis să se ducă.

Părintele Tyler știa foarte multe despre Trecere, lucru folositor, pentru că, de când se întorseseră de la Argive, Kelsea se gândea mult la Trecere. Cum o fi fost pentru utopicii lui Tear să dea piept cu cel mai sălbatic ocean imaginabil, fără să știe dacă vor atinge vreodată uscatul, dacă exista vreun petic de pământ pe care să pună picioarul. Părintele i-a spus că, după ce valurile au răsturnat Vaporul Alb, în apă rămăseseră supraviețuitori, doctori și asistente care așteptau să fie salvați. Dar celelalte vapoare nu aveau suficient control, iar oceanul era prea sălbatic, vremea prea dezastruoasă pentru a putea să se întoarcă după ei. N-au avut încotro și au trebuit să-i lase acolo, pe toți oamenii aceia care mai întâi se luptaseră să supraviețuiască, iar apoi nu le mai rămăsese nimic de făcut decât să se legene ușor, la suprafață, până când alunecaseră sub valuri. Kelsea nu-și putea scoate din cap imaginea asta; a și visat-o, a visat că era acolo, în apă, înghețând, luptându-se din ce în ce mai puțin cu valurile și urmărind cu privirea celelalte vapoare, cum se îndepărtau către linia orizontului către o lume nouă. Către Tearling.

Kelsea citise, de câteva ori deja, aceleași două paragrafe și, în cele din urmă, puse tocul jos. Se întreba dacă era vreo veste despre Throne. Dispăruse în vastul ținut al Tearlingului, fără urmă, dar Buzduganu avea să-l găsească. Buzduganu și Elston, care luaseră ca pe o jignire mortală faptul că Thorne scăpase. Aveau să-l găsească și să-l aducă aici. Kelsea tremura la gândul acesta, în mintea sa furia amestecându-se cu emoția.

Trăgând cu ochiul la Părintele Tyler, văzu că și el era preocupat. Fruntea i se încrețise și se opri din copiat, iar acum privea absent către rafturile de cărți din colț.

— Te lenevești, Părinte Tyler, îl apostrofă Kelsea.

Fruntea lui Tyler se relaxă și-și ridică privirea, cu un zâmbet, un zâmbet plăcut. Începuseră să glumească unul cu altul din când în când, o transformare care pe Kelsea o bucura.

— Eram cu gândul aiurea, Domniță. Îmi cer iertare.

— Ce s-a întâmplat?

Părintele Tyler își strânse buzele o clipă, apoi ridică din umeri și-i spuse:

— Presupun că până la urmă o să aflați, Maiestate. Sfinția Sa a căzut din nou bolnav la pat, e din nou pneumonia, și spun că, de data asta, de aici o să i se tragă.

— Îmi pare rău.

— Să nu vă pară rău, Maiestate. Nu spuneți asta.

Kelsea îl privi cu asprime și la fel făcu și Pen, din celălalt colț al camerei. Se gândi să-l certe pe preot, dar hotărî să nu o facă, socotind că franchețea lui era prețioasă.

— Și acum ce se întâmplă?

— Toți Cardinalii se întorc să țină un conclav și să aleagă un nou Sfânt Părinte.

— Cine sunt candidații?

Gura Părintelui Tyler se crispă din nou.

— Pe hârtie, Domniță, sunt mai mulți candidați, dar lucrurile sunt deja hotărâte. Se spune că peste o lună Cardinalul Anders va fi Sfântul Părinte.

Kelsea nu știa mare lucru despre Cardinalul Anders, știa doar că Buzduganu îl considera o jigodie.

— Și asta te deranjează?

simțea *în largul ei*, la fel cum își imaginase că s-ar fi simțit la școală, dacă i s-ar fi permis să se ducă.

Părintele Tyler știa foarte multe despre Trecere, lucru folositor, pentru că, de când se întorseseră de la Argive, Kelsea se gândea mult la Trecere. Cum o fi fost pentru utopicii lui Tear să dea piept cu cel mai sălbatic ocean imaginabil, fără să știe dacă vor atinge vreodată uscatul, dacă exista vreun petic de pământ pe care să pună picioarul. Părintele i-a spus că, după ce valurile au răsturnat Vaporul Alb, în apă rămăseseră supraviețuitori, doctori și asistente care așteptau să fie salvați. Dar celelalte vapoare nu aveau suficient control, iar oceanul era prea sălbatic, vremea prea dezastruoasă pentru a putea să se întoarcă după ei. N-au avut încotro și au trebuit să-i lase acolo, pe toți oamenii aceia care mai întâi se luptaseră să supraviețuiască, iar apoi nu le mai rămăsese nimic de făcut decât să se legene ușor, la suprafață, până când alunecaseră sub valuri. Kelsea nu-și putea scoate din cap imaginea asta; a și visat-o, a visat că era acolo, în apă, înghețând, luptându-se din ce în ce mai puțin cu valurile și urmărind cu privirea celelalte vapoare, cum se îndepărtau către linia orizontului către o lume nouă. Către Tearling.

Kelsea citise, de câteva ori deja, aceleași două paragrafe și, în cele din urmă, puse tocul jos. Se întreba dacă era vreo veste despre Throne. Dispăruse în vastul ținut al Tearlingului, fără urmă, dar Buzduganu avea să-l găsească. Buzduganu și Elston, care luaseră ca pe o jignire mortală faptul că Thorne scăpase. Aveau să-l găsească și să-l aducă aici. Kelsea tremura la gândul acesta, în mintea sa furia amestecându-se cu emoția.

Trăgând cu ochiul la Părintele Tyler, văzu că și el era preocupat. Fruntea i se încrețise și se opri din copiat, iar acum privea absent către rafturile de cărți din colț.

— Te lenevești, Părinte Tyler, îl apostrofă Kelsea.

Fruntea lui Tyler se relaxă și-și ridică privirea, cu un zâmbet, un zâmbet plăcut. Începuseră să glumească unul cu altul din când în când, o transformare care pe Kelsea o bucura.

— Eram cu gândul aiurea, Domniță. Îmi cer iertare.

— Ce s-a întâmplat?

Părintele Tyler își strânse buzele o clipă, apoi ridică din umeri și-i spuse:

— Presupun că până la urmă o să aflați, Maiestate. Sfinția Sa a căzut din nou bolnav la pat, e din nou pneumonia, și spun că, de data asta, de aici o să i se tragă.

— Îmi pare rău.

— Să nu vă pară rău, Maiestate. Nu spuneți asta.

Kelsea îl privi cu asprime și la fel făcu și Pen, din celălalt colț al camerei. Se gândi să-l certe pe preot, dar hotărî să nu o facă, socotind că franchisea lui era prețioasă.

— Și acum ce se întâmplă?

— Toți Cardinalii se întorc să țină un conclav și să aleagă un nou Sfânt Părinte.

— Cine sunt candidații?

Gura Părintelui Tyler se crispă din nou.

— Pe hârtie, Domniță, sunt mai mulți candidați, dar lucrurile sunt deja hotărâte. Se spune că peste o lună Cardinalul Anders va fi Sfântul Părinte.

Kelsea nu știa mare lucru despre Cardinalul Anders, știa doar că Buzduganu îl considera o jigodie.

— Și asta te deranjează?

— E un administrator competent, Domniță. Deși nu tocmai evlavia întruchipată.

Părintele Tyler se îndreaptă și duse mâna la gură, gest tipic pentru el, atunci când credea că spusese prea mult. Kelsea își înmuie tocul în cerneală și se pregătea să se reapuce de lucru.

— S-aveți grijă, Domniță.

— Poftim?

— Știu... nu le-am spus... că Maiestatea Voastră e la fel de religioasă ca o pisică. Cardinalul Anders e... Mă tem pentru Maiestatea Voastră. Mă tem pentru noi toți.

Kelsea se trase înapoi, uimită de această ieșire venită din partea acestui preot care, de regulă, era taciturn.

— Ce ți-a făcut?

— Nu mie, Domniță. O privea cu niște ochi mari, speriați. Dar Cardinalul e capabil de fapte groaznice, cred...

Buzduganu și Wellmer intrară în bibliotecă și Părintele Tyler se opri. Kelsea îi aruncă lui Buzduganu o privire iritată și apoi se uită la ceas; ar fi trebuit să mai aibă măcar douăzeci de minute cu preotul înainte de întâlnirea cu Arliss.

— Domniță, trebuie să vezi ceva.

— Acum?

— Da, Domniță. Pe balcon.

Kelsea oftă, uitându-se la preot cu un regret sincer. Nu avea idee ce voise să-i spună, dar sunase ca și cum ar fi meritat să-și plece urechea.

— Cred că asta a fost întrevederea noastră, Părinte. Drum bun la Arvath și trimite urările mele de sănătate Sfinției Sale.

— Vă mulțumesc, Maiestate.

Părintele Tyler își împături exemplarul legat, cu ochii la Buzduganu. Arăta în continuare îngrijorat, într-atât de îngrijorat încât Kelsea se plecă înspre el și îi șopti:

— Nu te teme, Părinte; nu subestimez pe nimeni și cu siguranță nu pe Cardinalul dumitale.

O salută scurt, dând din cap, iar fața lui palidă părea în continuare preocupată. Din ce spunea Buzduganu, care avea mai mulți spioni în Arvath, se zvonea că Sfinția Sa ar fi fost nemulțumit de Părintele Tyler, pentru că preotul nu-i dădea toate informațiile pe care le voia. Kelsea se întreba cât de tare se înrăutățeau lucrurile pentru Tyler în Arvath, dar nu se apropiaseră atât de mult încât să-l întrebe direct.

După ce preotul plecă, Buzduganu și Wellmer o conduseră pe Kelsea pe culoar până în camera cu balconul. Jordan, crainicul ei, se ivi pe jumătate adormit, dintr-una din încăperile de la capătul coridorului.

— M-ați chemat, Domnule?

Buzduganu îi făcu un semn cu degetul, iar Jordan îl urmă în încăpere, scărpinându-se la ceafă. Buzduganu pusese două gărzi la ușa balconului, iar astăzi de pază stăteau Coryn și Dyer, care făcură o plecăciune când Kelsea intră în cameră.

— Afară, Domniță.

Buzduganu deschise ușile, lăsând să intre lumina rece a soarelui. Abia începea să se desprimăvăreze, dar cerul părea un cer de vară, albastru pur cât vedeai cu ochii. Kelsea păși către lumina soarelui și se înfioră de plăcere; să simtă căldura pe piele era ceva extraordinar, după întunecimea din Aripa Reginei. Buzduganu îi făcu semn să înainteze și o îndemnă să privească peste balustradă:

— În jos.

Kelsea privi peste marginea balconului și regretă imediat; înălțimea era amețitoare. Probabil că erau foarte aproape de turnul Citadelei, numai că avea la fel de puțin chef să se uite în sus, pe cât avea să se uite în jos.

În depărtare se deschidea Pajiștea Citadelei, acoperită de oameni, mulțimi care se întindeau de la șanțurile cu apă care împrejmuiau Citadela, până pe coama dealului, un organism care pulsa, respira, murmură, ocupând aproape trei sute de metri. Kelsea își aminti de ziua livrării, acum o lună, în altă viață, dar acum nu erau cozi și nici cuști. După o clipă, Kelsea observă un contur semănând cu un copac, ridicându-se deasupra mulțimii.

— Nu mai văd deloc bine. Ce e acolo?

— Acolo, Domniță, e un cap înfipt într-o țeapă, răspunse Wellmer.

— Al cui cap e?

— Al unchiului tău, Domniță. Am coborât între ei ca să fiu sigur. Sub el e o placardă.

— O placardă care ce spune?

— „*Un dar pentru Regina din Tearling, cu complimente, de la Spectru.*”

Chiar dacă era un dar care-ți dădea fiori pe șira spinării, Kelsea zâmbi. Se uită la Buzduganu și văzu că-și ține buzele strânse și-și reține un zâmbet, și pricepu imediat. Era ca în ziua aceea, când cu cărțile, în bibliotecă. Buzduganu voia ca momentul să fie un cadou pentru Kelsea, dar nu voia să recunoască, precum nu voia nici să renunțe la aerul suspicios care-i înconjura întreaga existență. Asta era tot ce putea obține de la el. Și-ar fi dorit să-l îmbrățișeze, așa cum l-ar fi îmbrățișat pe Barty, dar știa că el n-ar fi vrut. Se înfășură singură, în schimb,

cu brațele, ca și cum i-ar fi fost frig, dar continuă să se uite la Buzduganu cu coada ochiului.

Oare ce l-a făcut să fie astfel?

Wellmer continuă:

— Capul e înfipt într-o prăjină lungă de vreo șase metri, îngropată zdravăn, ca să nu poată mulțimea s-o scoată din pământ decât cu cazmalele. E într-o stare impecabilă, Domniță; probabil că l-au tratat cu niște conservanți, să nu intre în descompunere.

— Folositor mod de a decora pajiștea.

Kelsea se uită din nou peste marginea balustradei, având dintr-odată certitudinea că Spectrul era pe-acolo, pe undeva prin mulțime. Cu siguranță adusese darul el însuși și se ascunse. Și-ar fi dorit să-l vadă, să-i spună că târgul lor dăduse roade chiar mai bune decât și-ar fi imaginat.

— Ce vor toți oamenii ăștia?

— Pe dumneata, Domniță, îi spuse Buzduganu. Mama dumitale nu a îndrăznit niciodată să coboare în oraș, făcea toate anunțurile de aici, din balcon. Mulțimile au început să se adune de ieri, de când au aflat că ai revenit în Citadelă. Oamenii mei de la Poartă mi-au spus că unii dintre ei au dormit acolo.

— Nu am niciun anunț de făcut.

— Găsește ceva, Domniță. Nu cred c-or să plece.

Kelsea se uită din nou peste balustradă. Era limpede că oamenii se instalaseră: se vedeau tot felul de corturi, de toate culorile și simțea miros de carne friptă. Se auzeau frânturi de cântece de jos, de departe. Erau atât de mulți!

— Vorbește, Jordan. Haide să le spunem că e aici.

Jordan își dresе glasul, scoțând un mormăit înecat la care te-ai fi așteptat de la cineva mult mai în vârstă.

— Scuze, Domniță. Am fost răcit.

Trăgând adânc aer în piept, se aplecă peste balustradă și strigă:

— Regina din Tearling!

Întreaga pajiște privi în sus și un murmur cuprinse mulțimea, atât de puternic încât Kelsea simți că se clatină lespede de sub tălpi. Se uita în jos, la marea de fețe, toate ridicate, toate fixând-o pe ea. Sprijinindu-se cu ambele mâini de balcon, se aplecă atât de tare peste balustradă, încât Pen o prinse preventiv de trena rochiei. Kelsea își ridică mâinile pentru a face liniște și așteptă până se stinseseră toate ecourile. Acea zi, pe Pajiștea Citadelei, părea din altă viață, dar ca și atunci, a descoperit că vorbele îi ieșeau singure din gură.

— Sunt Kelsea Raleigh, fiica Elyssei Raleigh! strigă.

Mulțimea rămase în tăcere, așteptând.

— Dar sunt și fiica adoptivă a lui Bartholomew și a lui Carlin Glynn.

În acest moment, un val de murmure și șoapte se ridică dinspre pajiște. Kelsea închise ochii și-i văzu pe Barty și Carlin, la fel de limpede ca întotdeauna, în bucătăria căsuței lor, Barty cu plantele lui, iar Carlin cu o carte în mână. Kelsea știa că muriseră. Undeva, în adâncul ei, își dăduse seama. Nu le mai auzise vocile în cap de săptămâni întregi. Se stinseseră treptat și le luase locul o altă voce, vocea aceea sobră și hotărâtă care se-auzea când lucrurile mergeau prost, când nu știa ce să facă.

E vocea mea, înțelese Kelsea, uimită. Nu e-a lui Carlin sau a lui Barty, ci a mea.

— Părinții mei vitregi m-au făcut ceea ce sunt și și-au dat viețile pentru a mă sluji, strigă Kelsea răgușit. Așa că îmi schimb numele! De azi înainte sunt Kelsea Raleigh

Glynn! Tronul meu va fi tronul dinastiei Glynn, copiii mei vor purta numele Glynn, iar eu nu voi fi o Regină Raleigh, ci o Regină Glynn.

De data asta, murmurele aproape c-o făcură să cadă pe spate. Balustrada tremura și cadrul ușii se clătina în spatele ei. Kelsea nu mai avea nimic de spus, nu putea decât să le facă cu mâna, dar părea să fie de ajuns. Au continuat s-o aclame încă multă vreme, ca și cum asta era tot ce-și doreau, numai s-o vadă, să știe că e acolo.

— *Nu sunt singură, își dădu seama Kelsea, iar ochii i se umplură de lacrimi. Până la urmă, Barty a avut dreptate.*

Își șterse lacrimile și-i șopti lui Buzduganu:

— Sunt ușor de mulțumit.

— Nu, Domniță, nu sunt.

Din mulțime s-a ridicat un cântec, dar de la înălțimea aceea, Kelsea nu reușea să prindă cuvintele, distingând doar numele ei. Aruncă o privire asupra ținutului. Era o priveliște cu adevărat spectaculoasă: linia orizontului tăia ținutul cam pe la jumătatea distanței până la Câmpia Almont, dar, cu toate astea, Kelsea avea senzația că întregul regat se întindea în fața ei, că, în ciuda văzului ei slab, putea să vadă fiecare centimetru din țara ei, fiecare detaliu, înspre nord, către Fairwitch, și înspre est, spre granița cu ținutul Mort, chiar și dealurile stâncoase de pe graniță, unde Hall și batalionul lui se pregăteau să dea piept cu invadatorii, construind linii de apărare în munți. Clipi și zări Mortmesne, la fel cum îl văzuse înainte, kilometri întregi de păduri tăiate de drumuri bine întreținute. Numai că acum drumurile erau pline de șiruri lungi, negre, de soldați, cu care și turnuri de asalt, cu tunuri care sclipeau în soare, înaintând implacabil către Tearling.

Dar acum vederea lui Kelsea se încetoșă și nici măcar nu mai privea către Mortmesne. Putea să bată mult mai departe, peste munți și peste granițe, către mări care nu existau pe nicio hartă a Lumii Noi, până la silueta unui oraș care se prăbușea la pământ. Geografia se modificase și ținutul era în mișcare. Kelsea zări minuni, atât de rapid îi trecură prin fața ochilor că nu avu timp să le înțeleagă, sau măcar să le jalească dispariția. Vedea totul: viitorul și trecutul, viziunea ei bătând până în acel punct în care spațiul și timpul erau una.

Apoi totul dispăru subit. Kelsea clipi din nou, ochii i se umplură de lacrimi, și văzu numai regatul ei, câmpiile cultivate care îi fugeau prin fața ochilor pentru a se întâlni cu cerul. Simți o împunsătură în inimă, aceeași senzație vagă, de pierdere, pe care o avea când se trezea dintr-un vis pe care nu reușea să și-l amintească. Era Kelsea Glynn, o fată care crescuse în pădure, căreia îi plăcea să studieze istoria și care citea ficțiune. Dar era și altceva, ceva mai mult decât Kelsea, și rămase așa câteva clipe, contemplându-și țara, încordându-se să vadă pericolul din depărtare.

E responsabilitatea mea, își spuse, iar ideea n-o mai umplu de teamă acum, ci doar de un extraordinar sentiment de recunoștință.

E regatul meu.

Mulțumiri

Cea mai mare recunoștință trebuie îndreptată în primul rând către Dorian Karchmar, care n-a fost doar un agent extraordinar, ci și un prieten și un editor desăvârșit și a făcut eforturi uriașe ca această carte să fie gata să dea ochii cu lumea. Le mulțumesc și lui Cathryn Summerhayes, Simone Blaser, Laura Bonner, Ashley Fox, Michelle Feehan și celorlalți oameni incredibil de săritori de la William Morris Endeavor. Au fost cu toții extraordinari.

Mulțumiri Mayei Ziv, lui Jonathan Burnham și tuturor celor de la Harper pentru marea încredere acordată unei scriitoare debutante. Seabiscuit îi mulțumește mai ales Mayei pentru c-a păstorit această carte pe parcursul drumului pe care l-a avut de urmat. Aceleași mulțumiri se cuvin și echipei de la TransWorld Publishers, mai ales lui Simon Taylor; nu știu niciun om cu care să fie mai plăcut să iei prânzul și să discuți despre cărți.

Tatei și lui Deb le mulțumesc pentru sprijinul și înțelegerea lor față de traiectoria lungă și ocolită care m-a adus în acest punct. Mulțumiri consistente se cuvin

Dar acum vederea lui Kelsea se înceteșă și nici măcar nu mai privea către Mortmesne. Putea să bată mult mai departe, peste munți și peste granițe, către mări care nu existau pe nicio hartă a Lumii Noi, până la silueta unui oraș care se prăbușea la pământ. Geografia se modificase și ținutul era în mișcare. Kelsea zări minuni, atât de rapid îi trecură prin fața ochilor că nu avu timp să le înțeleagă, sau măcar să le jalească dispariția. Vedea totul: viitorul și trecutul, viziunea ei bătând până în acel punct în care spațiul și timpul erau una.

Apoi totul dispăru subit. Kelsea clipi din nou, ochii i se umplură de lacrimi, și văzu numai regatul ei, câmpiile cultivate care îi fugeau prin fața ochilor pentru a se întâlni cu cerul. Simți o împunsătură în inimă, aceeași senzație vagă, de pierdere, pe care o avea când se trezea dintr-un vis pe care nu reușea să și-l amintească. Era Kelsea Glynn, o fată care crescuse în pădure, căreia îi plăcea să studieze istoria și care citea ficțiune. Dar era și altceva, ceva mai mult decât Kelsea, și rămase așa câteva clipe, contemplându-și țara, încordându-se să vadă pericolul din depărtare.

E responsabilitatea mea, își spuse, iar ideea n-o mai umplu de teamă acum, ci doar de un extraordinar sentiment de recunoștință.

E regatul meu.

Mulțumiri

Cea mai mare recunoștință trebuie îndreptată în primul rând către Dorian Karchmar, care n-a fost doar un agent extraordinar, ci și un prieten și un editor desăvârșit și a făcut eforturi uriașe ca această carte să fie gata să dea ochii cu lumea. Le mulțumesc și lui Cathryn Summerhayes, Simone Blaser, Laura Bonner, Ashley Fox, Michelle Feehan și celorlalți oameni incredibil de săritori de la William Morris Endeavor. Au fost cu toții extraordinari.

Mulțumiri Mayei Ziv, lui Jonathan Burnham și tuturor celor de la Harper pentru marea încredere acordată unei scriitoare debutante. Seabiscuit îi mulțumește mai ales Mayei pentru c-a păstorit această carte pe parcursul drumului pe care l-a avut de urmat. Aceleași mulțumiri se cuvin și echipei de la TransWorld Publishers, mai ales lui Simon Taylor; nu știu niciun om cu care să fie mai plăcut să iei prânzul și să discuți despre cărți.

Tatei și lui Deb le mulțumesc pentru sprijinul și înțelegerea lor față de traiectoria lungă și ocolită care m-a adus în acest punct. Mulțumiri consistente se cuvin

și lui Christian și lui Katie, care-mi amintesc constant că dragostea chiar poate mișca lumea.

Mulțumiri și iubire îi transmit și lui Shane Bradshaw, care-mi ține nebunia sub control, îmi tolerează dependența de croșetat și-mi amintește că totul va fi bine.

Sunt convinsă că există mulți scriitori care reușesc să creeze opere importante în lipsa unui mentor, dar eu nu mă număr printre ei. Mulțumesc tuturor profesorilor, dar în special lui Edward Carey, Chris Offutt și altora la fel de înzestrați ca ei de la Iowa Writers' Workshop, precum și incomparabilei profesoare Betsy Bolton de la Colegiul Swarthmore. Îi mulțumesc și lui Jonas Honick, cel mai bun profesor de istorie din lume; nu știu cum ar fi arătat spiritul meu de justiție socială (sau al lui Kelsea, de fapt) fără el.

În final, vă mulțumesc și vouă, dragi cititori. Sper că v-ați simțit bine pe-aici.

LEIGH

BARDUGO

YOUNG

Regatul Umbrilor

Trei

CONNECTION

Regatul umbrelor

Primul volum din trilogia Grisha

Autor: Leigh Bardugo

Titlul original: Shadow and Bone

Traducere din engleză de Laurențiu Dulman

Falia Umbrei, un ținut învăluit în beznă, populat de monștri, distruge treptat Ravka, o națiune altădată măreață.

Alina, o fată orfană, singuratică, descoperă că posedă o putere unică, ce o face să pătrundă în lumea elitei magice a regatului – Grisha. Ar putea ea să destrame vraja demonică a Faliei Umbrei, eliberându-și țara?

Întunecatul, o ființă cu o putere de seducție teribilă, este conducătorul Grishei. Dacă își va împlini destinul, Alina va fi nevoită să descopere cum să se folosească de harul său și cum să reziste atracției periculoase pe care o simte față de temutul stăpân.

Însă în timp ce-și contemplă viitorul năucitor, Alina nu-l poate uita pe Mal, cel mai bun prieten al său din copilărie.

Leigh Bardugo s-a născut la Ierusalim, a crescut în Los Angeles și a absolvit Universitatea Yale. A lucrat în publicitate, jurnalism și, mai recent, s-a specializat în make-up și efecte speciale. În prezent, locuiește și scrie la Hollywood. Este membră a trupei Captain Automatic.

LEIGH

BARDUGO

YOUNG

Regatul
Furtunilor

TRC1

CONNECTION

Regatul furtunilor

Cartea a doua din Trilogia Grisha

Autor: Leigh Bardugo

Titlul original: Siege and Storm

Traducere din engleză de Laurențiu Dulman

„Întunecatul”, conducătorul Grisei, a supraviețuit bătăliei din Falia Umbrei și reapare cu o putere înzecită și un plan diabolic. Cu ajutorul lui Sturmhond, un corsar faimos, Alina Starkov se întoarce în țara pe care a părăsit-o, hotărâtă să lupte cu forțele ce amenință Ravka. Dar pe măsură ce puterea ei crește, se vede prinsă tot mai mult în jocul de magie interzisă al Întunecatului, ce o îndepărtează de Mal. Alina trebuie să aleagă între țara ei, puterea pe care o are și dragostea pentru Mal — altfel riscă să piardă totul în fața asaltului iminent.

„Mi-am croit drum înăuntrul Întunecatului, forțând legătura stabilită între noi de colier, și am pus stăpânire pe puterea lui. Din palmele sale s-a revărsat întuneric, fâșii unduitoare de cerneală neagră, care s-au împletit între ele, creând mâini, un cap, gheare și aripi — trupul unui nichevo'ya. Primul meu monstru.”

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro

Erika Johansen și-a luat masteratul la Iowa Writers' Workshop, una dintre cele mai importante destinații pentru scriitorii în devenire. A început să lucreze la seria Regina ținutului Tearling încă din 2007, inspirată de un vis: „imaginea unor corăbii la linia orizontului”. „Am vrut să-mi imaginez un scenariu de coșmar, o lume în care cărțile nu mai au nicio valoare, și să văd ce se întâmplă”, declara Erika Johansen într-un interviu. Regina Adevărată a fost numită versiunea feminină a celebrului Urzeala Tronurilor, însă autoarea crede că seria Dune, a lui Frank Herbert, e mai apropiată de narațiunea ei.

Warner Bros. și David Heyman, producătorul seriei Harry Potter, au obținut drepturile de ecranizare, iar pentru rolul lui Kelsea Raleigh a fost aleasă Emma Watson.

ERIKA JOHANSEN

YOUNG

14+

Trecerea, un cataclism misterios, a făcut să piară cea mai mare parte a umanității, alături de tehnologia ultramodernă. Regresând în epoca feudală, dar aflându-se totodată undeva în viitor, supraviețuitorii o iau de la capăt pe un teritoriu nou, numit Tearling: un ținut sărăcit, prădat de propriii săi nobili și de regatul Mortmesne, condus de Regina Roșie.

Singura speranță a poporului îngenucheat este moștenitoarea tronului, Kelsea Raleigh, o fată de 19 ani care nu cunoaște decât lumea cărților și, mai ales, istoria omenirii de dinainte de Trecere.

Călătoria viitoare regine este începutul unei inițieri dure, pe parcursul căreia înfruntă moartea sub diferite chipuri și își descoperă darul clarviziunii.

O lume fantastică și înfri-
coșătoare, ce amintește de
Jocurile Foamei!

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-710-169-1

9 786067 191691

TREI